

XA
.64
.544

No. _____

FROM THE
CHARLOTTE HARRIS FUND

11

AES OPI P H R Y G I S
F A B V L A E G R A E C E E T L A T I
nè, cum alijs opusculis, quorum Index
proxima refertur

pagella.

Camillus

beccarius

Basileæ, per Ioannem Heruagium.
Anno M. D. X L I I I I.

Bibliotheca C. J. Vincentij Naverre.

INDEX AVTORVM
HVIUS LIBRI.

Aesopi Phrygis uita, & fabellæ.

Gabriæ Græci fabellæ tres & quadraginta ex
trimetris iambis, præter ultimam ex scazon-
te, tetraſtichis conclusæ.

Ex Aphthonij exercitamentis de fabula, tum
de formicis & cicadis.

De fabula ex imaginibus Philostrati.

Homeri Βατραχουμαχία, hoc est, ranarum &
murium pugna.

Museus poëta uetustiff. de Ero & Leandro.

Agapetus diaconus De officio regis ad Iusti-
nianum Cæsarem.

Hippocratis iusiurandum.

Hæc omnia cum Latina
interpretatione.

βατραχουμαχία, hoc est, felium & murium pu-
gna, tragœdia Græca.

Fabularum index in fine adiectus est.

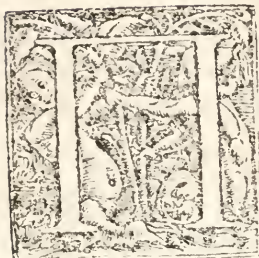
39999055682502

Charlotte Harris Fund

June 12 1863

ITerum exhibemus uobis Aesopi fabulas cū aliquot alijs libellis Græcè & Latine, quod proximam æditionem, quæ tota græca fuit, ijs qui adhuc tyrones sunt in Græcanicaliteratura, minus gratā fuisse cognouerimus, quibus hoc enchiridium præcipue paratur. Nam qui iam aliquatenus profecerunt, malunt in alijs autoribus se exercere. Nos etiam incipiētibus consulendum putamus. Nec libet quibusdam hodie in Academijs uersari, ubi sunt publici Græcarum literarum professores, propter ingens istud diffidium, quod magnam orbis partem, sed præcipue gymnasia affligit, bonis studijs omnibus internicionem minitās, nisi melior deus aliquis succurat. Talibus igitur quidomi, suo, quod aiunt, Marte, aliquid Græcnicæ eruditionis comparere uolunt, muti magistri uice erit Latina uersio. Vos nostram operam boni consulite, & bene ualete. Basileæ.

ΛΙΣΩΠΟΥ ΒΙΟΣ ΤΟΥ ΜΥΘΟ-
 ΠΟΙΣ, ΜΑΞΙΜΩ ΤΩ ΠΛΑΝΩΔΗ
 ΣΥΓΓΡΑΦΕΙΣ.

Ρα γυμνάτων φύσιν τῶν γν' ἀνθρώπων
 κρείβωσαν μὲν καὶ ἄλλοι, καὶ τοῖς
 μετ' αὐτοῦ πρὸς ἴδωκαν φρόντοντο.
 αἰσώπῳ δὲ, δοκεῖ μὴ πρόβρωθιο-
 τέρως ὑλπνοίας τῆς ἠθικῆς διδασ-
 σαλείας ἀψάμεντο, πολλῶν τῶ μέ-
 τρω αὐτὸν πολλοὺς αὐτῶν πρὸς ἐλάσαι. καὶ γὰρ ὅτ' ἀρφα-
 νόμεντο, ὅτε συλλογιζόμεντο, οὔτε μὴν ἄλλ' ἰσορίας. ὡς
 ὁ πῶς φησὶ κατ' αὐτὸν ἠλικίας ὡς ἐγκεχρόντο, πλὴν νοθε-
 σίαν ἀπαθήμεντο, ἀλλὰ μύθοις τὰ πάντα παιδοτρι-
 βῶν, ὅτε τις τῶν ἀκροαμένων ἀζήδους ψυχᾶς, ὡς ἀ-
 γμῶντο αὐτὸν λογικοῦς ποιῶν ἢ φρονεῖν, ἀ μὴτ' ὄρνιθες,
 μήτ' ἀλώπεκος. καὶ αὐτὸ πάλιν μὴ πῶς ἐχέειν ἐκείνοις,
 οἷς πολλὰ τῶν ἀλόγων γν' ἱατρῶν νενεχῶς πῶσε χηκῶτα
 μυθολύεται. ἄλλ' ὡς μὲν λινοδύως ἐπεμελῆς αὐτοῖς διέ-
 δρα, ἀ δὲ μεγίστη γν' τοῖς ἱατροῖς φησὶ ἀφελείας ἔτυχεν.
 οὔτε τὸν ἰνῶν ὁ γὰρ κατ' αὐτὸν βίου φιλοσόφου πολι-
 τείας εἰκόνα παθήμεντο, καὶ ὄργους μάλλον ἢ λόγους
 φιλοσοφίας, τὸ μὲν γὰρ ἄλλ' ἀμοσίον φησὶ φρυγίας κα-
 τῆγε φησὶ μεγάλης ἐπίλησις, πλὴν δὲ τύχῳ γέγονε δι-
 λῶ. ἐφ' ᾧ καὶ σφόδρα μοι δοκεῖ, τὸ τοῖς πλάτωντο γν'
 γοργίας καλῶς ἄμα καὶ ἀλυθῶς εἰρηῶναι, ὡς τὰ πολλὰ
 γὰρ ταῦτά φησιν γνῶντία ἀλλήλοις ὅτιν, ἢ τι φύσις,
 καὶ ὄνομα. αἰσώπῳ γὰρ πλὴν ψυχῶν ἢ μὲν φύσις ἐλθῶ
 θέρων ἀπέδωκεν, ὁ δὲ πῶς ἀνθρώπων νόμοι τὸ σῶ-

AESOPi FABVLATORIS VITA,
à Maximo Planude composita.

Rerum humanarum naturam
persecuti sunt & alij, & poste-
ris tradiderunt. Aesopus ue-
ro uidetur non absq; diuino
affiatu, cum moralem disci-
plinam attigerit, magno in-
teruallo multos eorum superasse. Etenim neq;
definiendo, neq; ratiocinādo, neq; ex historia,
quam ante ipsius aetatem tulit tempus, admo-
nendo, sed fabulis penitus erudiendo, sic audi-
entiū uenatur animos, ut pudeat ratione prædi-
tos facere, aut sentire, quæ neq; aues, neq; uul-
pes: & rursus non uacare illis, quibus pleraq;
bruta tempore prudenter uacasse fingūtur: ex
quibus aliqua, pericula imminētia effugerunt,
aliqua maximā utilitatem in opportunitatibus
cōsequuta sunt. Hic igitur qui uitam suam phi-
losophicæ rei publicæ imaginē proposuerat, &
operib. magis quàm uerbis philosophatus, ge-
nus quidē traxit ex Amorio oppido Phrygiæ
cognomento Magnæ, sed fortuna fuit seruus.
Quare & magnopere mihi uidetur Platonis
illud in Gorgia pulchre simul & uere dictum:
Plerunq; enim hæc, inquit, contraria inter se
sunt, natura simul ac lex. Nam Aesopi animū
natura liberum reddidit, sed hominum lex cor-

μα πρὸς δουλείαν ἀπέδ' οὐκ ἔχουσε μὲν φησὶ οὐδ' οὕτω
 τὴν τῆς ψυχῆς ἐλευθερίαν λυμῆνασθαι, ἀλλὰ καὶ τοι
 πρὸς πολλὰ καὶ πολλαχόσε μεταφέρω τὸ σῶμα, τῆς
 οἰκίας ἐκείνῳ ἔσθρας οὐχ οἷός τ' ἐγνήσθω μετασύσαι.
 ἐτύγχανε δ' ὠροῦ μόνου δούλθω, ἀλλὰ καὶ δυσεὶδ' ἐ-
 σατα τῶν ἐπ' αὐτῷ πάντων ἀνθρώπων εἶχε. κὺ γὰρ φο-
 ξὸς ἴω, σιμὸς τὴν ῥίνα, σιμὸς τὸν τράχηλον, πρόχειλος,
 μέλας, ὄδον καὶ τὸ ὄνομα τθ' ἔτυχε (ταυτὸν γὰρ αἰ-
 σωπθω τθ' αἰθίοπι) πεγαλτωρ, βλαισὸς, καὶ λευφός.
 τάχα καὶ τὸν ὀμκεικὸν ἰορσίτικῳ τῆ ἀεχρῶτητι τὸ εἰ-
 σθουρ ἦν, τὸ βραδύγλωσσον, καὶ τὸ τῆς φωνῆς ἀσημόν
 τε καὶ ἀδιαφθέρωθω. ἀ πάντα καὶ διοκῆ τὴν δουλείαν
 αἰσώπῳ παρασκυβάσαι. καὶ γὰρ διὴ καὶ θῶμα αὐ-
 ῆν, εἰ οὕτως ἀτόπως ἔχοντι τ' σῶμα τθ', ὅξ ἐγνήσθω τῆς
 τῶν δουλωμάτων ἀρκυρὸς ἀφουγῆν. ἀλλὰ τὸ μὲν σῶμα
 τοιοῦτον ἦν τθ' αὐδρῆ, τὴν δὲ ψυχὴν ἀγχινοῦσα τθ'
 ἐπιφύκει, καὶ πρὸς ἐπίνοιαν πᾶσαν ὑπεβολώτατθω.
 ὁ λεκτικὸν τῆν αὐτῶν, ἄτε πρὸς οὐδὲν οἰκίας ἐρ-
 γωρ εἰκείως ἔχοντα, σκάπημ εἰς ἀγρὸν ἀπαπέσειλιν.
 ὁ δ' ἀπελθὼν πεθύμως τὸ ἔργον εἶχε. ἀφικόμενῳ
 δὲ ποτε καὶ τθ' διαπότημ πρὸς τὸν ἀγρὸν, ἐφῶ τῶν ἐρ-
 γωρ ὑπεσκοπήν δέδαι, γεωργὸς τις σῦκα τῶν ἀγαθῶν
 ἀφρεψάμενθω δῶρον ἠνεγκεν. ὁ δ' ὑπὸ τθ' φησὶ ὁπώρας
 ἡδῆς ἄραϊν, ἀγαθὸ ποδὲ τθ' οἰκίτη (ἴσθω γὰρ ἦν ὄνομα
 τθ' παυδί) φυλάπημ ἐκέλευσεμ, ὡς αὐτῷ μετὰ τὸ λα-
 τρὸν παραθεῖναι. συμβαὸν δ' οὕτω, καὶ τὸ αἰσώπε κτ'
 διή τινα χρεῖαν εἰσελθόντθω εἰς τὴν οἰκίαν, ἀφορμῆς ὁ
 ἀγαθόπευς λαβόμενθω, βουλήν τιαν δὲ τῶν σωδού-
 λων

pus in seruitium tradidit. Potuit tamen ne sic quidem animi libertatē corrūpere. Sed quāuis ad res uarias, & in diuersa loca transferret corpus, à propria tamen sede illum traducere non potuit. Fuit autē non solum seruus, sed & deformissimus omnium suæ ætatis hominum: nam acuto capite fuit, pressis naribus, depresso collo, prominētibus labris, niger, unde & nomen adeptus est, (idem enim Aesopus, quod Aethiops) uētrofus, ualgus, & incuruus: forte & Homericū Thersitem turpitudine formæ superās. Hoc uero omnium in eo pessimū erat, tardiloquentia, & uox obscura simul, & inarticulata. Quæ omnia etiā uidētur seruitutē Aesopo parasse. Etenim mirum fuisset, si sic indecenti corpore potuisset seruientium retia effugere. Sed corpore sanè tali, animo uero solertissimo natura extitit, & ad omne cōmentum felicissimus. Possessor igit̃ ipsius tanq̃ ad nullū domesticū opus commodū, ad fodiendū agrum emisit. Ille uero digressus alacriter operi incūbebat. Profecto uero aliquādo & hero ad agros, ut opera specularēt, agricola quidā ficos egregias decerpas dono tulit. Ille uero fructus delectatus pulchritudine, Agathopodī ministro (hoc em̃ erat nomen puero) seruare iussit, ut sibi post balneū apponeret. Cū uero ita euenisset, atq; Aesopo ob quandā necessitatē ingresso in domū, occasiōe capta Agathopus cōsiliū huiusmodi cōfer

λωμ τινὶ πλοτένει, ἔμφορη βῶμν εἰδοκεῖ τῶν σύκων ὡ
 ἔτθ, καὶ ὁ Δεσπότης ἡμῶν ταῦτα ζητήσῃ. ἀλλ' ἡμεῖς
 τῷ αἰσώπου καὶ ταμαρτυρήσομν ἄμφω, ὡς εἰς τὴν οἰ-
 κίαν εἰσδραμόντθ, καὶ τὰ σῦκα λάθρα καταφαγόν-
 τθ, καὶ ἐπ' ἀλκιδεῖ θεμελίῳ, τῆ πρὸς τὸν οἶκον εἰσό-
 στω, πολλὰ τῶν ψυδουδῶν ἐποιήσομν, καὶ τὸ μη-
 σιγῆ εἶσαι ὄγε εἰς πρὸς αὐτὸ δῖνο, καὶ ταῦτα μὴ δ' ἀνδρῶ
 ἐλέγχων διαραῖ ποτε τὴν γλώτῃαν δυνάμιμ' ἔχωμ. δὲ-
 ξαντθ δὲ τούτου, πρὸς τοῦργον ἔχωρησαν. καὶ τῶν
 σύκων ἐδίοντο ἔλεγον ἐφ' ἐκάστῳ σὺ γέλωτι, φού-
 σοι δ' ἔστῃαι αἰσώπε. ὁ δὲ ἴνῳ δεσπότης ἐπανελθὼν ἀπὸ
 τῷ λουτρῷ, καὶ τὰ σῦκα ζητήσας, καὶ ἀκούσας, ὡς αἰ-
 σώπθ αὐτὰ κατεδήδκε, τὸν τε αἰσώπου σὺ ἔργῃ
 κελύθει κελθῶναι, καὶ κελθόντι φησὶ λέγε μοι ὡ κα-
 τάρατε, οὐτω μὲ κατεφρόνησας, ὡς εἰς τὸ ταμειῖον εἰ-
 σελθῆν, καὶ τὰ ἐτομασθέντα μοι σῦκα δοιμήσασθαι; ὁ
 δὲ ἀκούων μὲν, καὶ σιωπῶν, λαλεῖν δὲ εἶχεν οὐδ' ὀ-
 ποσοῦν εἶχε τὸ βραδύγλωσον. μέλλων δὲ ἠδῆ τὴν πῆ-
 ρα, τῶν κατηγόρων σφοδρῶν ὡπικειμένων, πε-
 σὼν πρὸς τοὺς τῷ δεσπότης πόδας, ἀναχέσθαι μικρὸν
 εἰδῆτο. δραμῶν δὲ, καὶ χλιαρὸν ὕδωρ πρὸς γενεγκῶν,
 τούτου τε πέπικε, καὶ τοὺς διακτύλους εἰς τὸ σῶμα κα-
 θεῖς, αὐτοῖς τὸ ὑγρὸν μόνον ἀνέβαλιν. ἔπω γὰρ τροφῆς
 ἀψάμνθ ἔτυχεν. ἦν πῆσθαι γοῦν αὐτὸ ἔδω καὶ τοὺς
 διώκοντας δραῖσαι, ὡς αὐτὸν δῖλον γήμκται, τίς ὁ τὰ σῦ-
 κα διαφροήσας. ὁ δὲ δεσπότης τὸ νοῆμον αὐτῷ θαυμα-
 στας, οὐτω ποιῆν καὶ τοὺς ἄλλους ἐπέταξεν. οἱ δ' ἔβυ-
 λῶσαντο πῆρ μὲν τῷ ὕδατθ, μὴ μὲν ποι καθεῖναι
 ἵπτ τῷ λαμῶν τοὺς διακτύλους, ἀλλ' ὡπὶ τὰ πλάγια τῶν
 γνάθων

uò cuidam offert: impleamur, si placet, ficibus, heus tu: ac si herus noster has requisierit, nos uero contra Aesopum testificabimur ambo, quod in domum ingressus sit, & ficus clam comederit: & super uero fundamento, uidelicet in domum ingressione, multa mendacia inaedificabimus: & nihil unus ad duos fuerit, praesertim cum ne sine probationibus quidem diducere unquam os queat. Viso uero hoc, ad opus accesserunt, & ficus deuorantes, dicebant in singulis cum risu: Vae tibi infaelix Aesope. Cum igitur herus redisset à lauacro, & ficus petisset, & audiisset quod Aesopus eas comederit, & Aesopum cum ira iubet uocari, & uocato ait: Dic mihi, o execrande, ita me contempsisti, ut in penu ingredereris, & paratas mihi ficus comederes? Ille audiebat quidem, & intelligebat, sed loqui poterat nullo modo ob linguae tarditatem. Cum iam uerberandus esset, & delatores uehementiores instarent, procumbens ad heri pedes, ut sustineret se parum, orabat: cum autem accurrisset, & tepidam aquam attulisset, eam bibit, & digitis in os demissis rursus humorẽ solum reiecit: nondum enim cibum attigerat. rogabat igitur ut idem et accusantes facerent, quod manifestum fieret, quis nam ficus dissipasset. herus autem ingenium hominis admiratus, sic facere & alios iussit: illi autem deliberauerunt bibere quidem aquam, non tamen demittere in guttur digitos, sed per obliqua

γναθῶν αὐτῶν παραφρόνῃ. οὐκ ἔφθασαν δὲ πίνοντες,
 καὶ τὸ χλιαρὸν ὕδωρ ἐκείνο ναυτίαν τοῖς πεποκόσι πα-
 ραχρῆμα ἐπνεγκόν, αὐτοματίῳ παρῆχε πλὴν ὀπώ-
 ρων ἀναδεδίῳαι. τότε τίνιω πρὸ ὀφθαλμῶν παρόν-
 τῶ, τότε κερουργήματῶ Ἰῶ οἰκετῶν, καὶ ἔλυσκο-
 φαντίας, ὁ μὲν διαπότης ἐκέλευσεν αὐτῶν γυμνωθῆναι
 τὰς μασιζέδα. οἳ δὲ ἐπέγνωσαν σαφῶς κατὰ τὸν εἶπον
 τα, ὡς ὅς τις καὶ ἐτόρε δόλια μηχανάσεται, αὐτῶν λεί-
 λυθε τὸ λακόν ἀρχιτεκτονῶν. τῆ δὲ ὑπὸ ἕσθῃ, τὸ μὲν δὲ
 σπότυ εἰς ἄστυ ἐπαναζέβησαντῶ, τὸ δὲ αἰσώπῃ σκά-
 πηοντῶ ἢ πθεσετάχθη, ἰορῆς ἔλ ἀρτέμιδιτῶ εἶτ' ἄλ-
 λοι πνῆς ἀνδρωποῖ ἔλ ὀδύ πλανηθέντες, καὶ ἔλ αἰ-
 σώπῃ πθεσετῶν, πθεσετῶν πρὸς διὸς ξηνίε
 τὸν ἀνδρα, πθεσετῶν εἰς ἄστυ φέρουσιν αὐτοῖς ὑποδείξει. ὁ
 δὲ ὑποσκιά διγύδρου αὐτῶν ἀνδρας ἀπαγαγῶν πρό-
 τῶν, καὶ λειτῶν παραβέβητῶ δειπνοῖ, εἶτα καὶ ἦγν-
 σάμντῶ αὐτοῖς, εἰς λῶ ἐζήτησιν ὀδύ εἰς λῶ εγχεῖν. οἳ
 μὲν οὖν ὄντῃ μὲν ὑπὸ τῆ ξηνίε, ὄντῃ δὲ καὶ ὑπὸ τῆ ὀδύ-
 γία ἀφρόντως τὸν ἀνδρὸς ἀκαρτεθθέντες, τὰς τε
 χεῖρας εἰς ἔρανον ἤσαν, καὶ δὲ τὸν δὲ ὀδύ γέτω ἡμεί-
 ψαντο. αἰσώπῃ δὲ ὑποδείξει, καὶ εἰς ὑπνοῖ κατὰ
 πθεσετῶν ὑπὸ τε τὸν σιμωχῶν πόνου καὶ λαύματῶ,
 ἔδεδξιν ἰορῆ πλὴν τύχῃ ὑπὸ ἄστυ αὐτῶν, καὶ λῶ πρὸ
 γλώττης καὶ λόγου δρόμου καὶ σοφίαν πλὴν τὸν μύθῳ
 χαιρομένῃ. ὀδύ οὖν διπνιῶν εἰς, φησὶ, βαβαὶ πῶς
 ἰορῆως κειοίμηναι, ἀλλὰ καὶ καλὸν ὄνειρον ἰορῆ
 ἔδεδξιν. καὶ ἰορῆ ἀκωλύτως λαλῶ, βοῦς, ὄντῃ, δὲ κελλῶ.
 οἳ δὲ θεοῖς σιμωκῶν πῶς μοι τὰ γὰρ πθεσετῶν
 ὄντῃ. ὀδύ οὖν εἰς ἄστυ ξηνίε, ἀπλανηθῶνται

maxillarum eos circumferre. uix dum autem biberant, cum tepida illa aqua nausea potis inducta effecit, ut sponte fructus redderetur. Tunc igitur ante oculos posito & maleficio ministro- rum & calumnia, herus iussit eos nudos flagro uapulare. illi uero cognouerunt manifeste dictum illud, Qui in alterum dolos struit, sibi in- scijs malum fabricat. Sequenti uero die hero in urbem reuecto, Aesopo uero fodiēte, quem admodum iussus fuerat, sacerdotes Dianæ, siue alij quidam homines uia errantes, & Aesopum nacti, exhortabantur per Iouem hospita- lem, hominem, ut quæ in urbem duceret, uiam ostenderet. Ille cum sub umbram arboris uiros adduxisset, prius & frugalem apposisset cœ- nam, inde & dux factus ipsis, in quam quære- bant uiam induxit. Illi autem tum ob hospitali- tatem, tum ob ducatum, mirum in modū uiro deuincti, & manus in cœlum eleuarūt, & pre- cibus benefactorē remunerati sunt. Aesopus uero reuersus, & in somnum lapsus & assiduo labore & astu, uisus est uidere Fortunā astan- tem sibi, & solutionem linguæ & sermonis cur- sum, & eam quæ fabularū est doctrinā largien- tem: statim igitur excitatus ait, Pape ut suauiter dormiui, sed & pulchrum somniū uidere uisus sum, & ecce expedite loquor: Bos, asinus, rā- strū. per deos intelligo, unde mihi bonū accesserit hoc: quia enim pius fui in hospites, propitiū numen

Adagium

τοῦ κρείττονος ἔτυχον. ἄρ' οὐκ ἔστι πειεῖν ἀγαθῶν ὅτι
 πληροῦς ἐλπίδων. οὐτῶ μὲν οὐκ αἰσώπυ ὑποδιδάσκεις
 τῷ πρόματι, πάλιν ἤρξατο σκολῆται, τοῖ δὲ ἐφεισθη-
 κότες τῷ ἀγῶνι (βιωῦς ἡ αὐτῶ νόμιμα) πρὸς τοὺς
 ἐργαζομένους ἐλθόντες, καὶ τούτων γὰρ, ἐπειδὴ μι-
 κροὶ ὄφθαλμοι τῶν ἔργων, τῆ δὲ βλάβη παταξάντες, αἰ-
 σώπυ παραχρῆμα ἀνέκραγον, ἀνθρώπε, τοῦ χαλεποῦ
 γὰρ μηδὲν ἠδικοκκότα ἔτῳς ἀκίβη, καὶ πᾶσι ἐκὼ πλη-
 γὰς ἐμφορεῖς διὲ ἡμέρας; πάντως ἀναγγελά τῶντα
 τῷ κερταμῶν. βιωῦς δὲ τῶντα τοῖ αἰσώπυ ἀκούσας,
 ἔξεπλάγη τε οὐ μέσως, καὶ πρὸς ἑαυτὸν εἶπεν, αἰσώ-
 πυ λαλεῖν ἀρξάμενος, ἔδὲ ἐμὸν ὄφελος ἔσται. φθάλ-
 λας τοίνυν αὐτὸς κερταμῶν αὐτῷ ὡς τῷ διαπύτου,
 πρὶν αὐτὸς τοῦτ' αὐτὸ δρῶσαι, καί με ὁ διαπύτης τῆς
 ὡς προπῆς παραλύσει. ταῦτ' εἰπὼν οὐδὲν φιλώλεως
 πρὸς τὸν διαπύτην ἤλαυνε. καὶ διὲ σὺ θυροῦ βω προ-
 σελθὼν, χαῖρὲ φησὶ διαπύτης. ὁ δὲ, τί τιθορνεμῶν
 σῆρε, φησὶ; καὶ ὁ βιωῦς, χρῆμα τι τῶρα τῶν δίδου ἔν τῶ
 ἀγῶνι σωέβη. καὶ ὁ διαπύτης, ἦ πον τι δὲ γνῶν δίδου παρὰ
 κερταμῶν κερταμῶν ἡ ἐγὼ; ἢ τῶν κερταμῶν τι παρὰ φύσιν
 ἐγνῶντε; καὶ ὁ, οὐχ οὕτως, ἀλλ' αἰσώπυ ἀναμῶν τὸ
 πρότρον ὡν, νυκὶ λαλεῖν ἤρξατο. καὶ ὁ διαπύτης, ἔτῳ
 σοι μηδὲν τῶν ἀγαθῶν γνῶνιτο, τὸ το νομίζοντι τῶρας
 εἶναι. ὁ δὲ καὶ μάλα, φησὶν. ἀ μὲν γὰρ εἰς ἐμὲ πύου-
 βεισιν, ἐκὼν παρῆμι δὲ πύου, εἰς δὲ σὲ καὶ θεοὺς οὐ
 φορητὰ βλασφημεῖ. ὡς τῶν πύου ὄργη ληφθεῖς ὁ διαπύ-
 της, τῷ βιωῦ φησιν, ἰδοὺ σοι παρὰ δὲ δίδου αἰσώπυ.
 ἀπόδου, δὲ φησὶ, ὁ βούλει ἐπ' αὐτῶ πύου. τοῦ δὲ
 βιωῦ ἐπ' αὐτῶ γνῶνιτο παρὰ λαβόντες τὸν αἰσώ-

πυ,

numen cōsequutus sum. Ergo benefacere, bona plenum est spe. Sic igitur Aesopus lætatus factus, rursum cœpit fodere. Sed præfecto agrî (Zenas erat ipsi nomē) ad operarios profectus, & horum unum, quoniam parum errauerat in opere, uirga uerberante, Aesopus statim exclamauit: Homo, cuius gratia eum qui nulla iniuria affecit, sic uerberas? & omnibus temere plagas ingeris quotidie? omnino renuntiabo hæc hero. Zenas autē hæc ab Aesopo audiens, obstupuit non mediocriter, & secum ait: q̄ Aesopus loqui cœperit, nulla mihi utilitas erit: præueniens igitur ipse accusabo eum coram domino, anteq̄ ipse hoc idē faciat, & me herus procuratore priuet. His dictis urbem uersus ad dominum uectus est, cæterū turbatus cum accessisset: Salue, inquit, here. Ille uero, Quid perturbatus ades? inquit. Et Zenas, Res quædā monstruosa in agro contigit. Et herus, Nūquid arbor præter tempus fructum tulit? aut iumentū aliquod præter naturā genuit? Et ille, Nō ita, sed Aesopus qui antea erat mutus, nunc loqui cœpit. Et herus, Sic tibi nihil boni fiat, hoc existimanti monstrū esse. Et ille, Et sanè, inquit: nam quæ in me cōtumeliose dixit, sponte prætereo here: in te autē & deos intolerabiliter cōuiciatur. His ira percitus herus, Zenæ ait, ecce tibi traditus est Aesopus, uende, dona, q̄ uis de eo fac. Cū Zenas autē in potestate sua accepisset Aesopum,

πομ, καὶ τὴν κατ' αὐτῷ διαπορείαν αὐτῶν ἀναγγεί-
 λαντος, ἐκεῖνος ὁ, τι δὴ ποτε βουλευμένη σοὶ ὄσσι φησὶμ
 ἔργασαι, κατὰ δὲ δὴ τινὰ τύχῃ ἀνδρός τινος κτλὴν
 ζητιῶτος πρίασθαι, καὶ ὅσα ταῦτα τὸν ἀγρόν διύον-
 τῷ, ἐκεῖνον καὶ τὸν ζῆλον ὀρομγόνου, ἐκεῖνῷ θρέμμασ
 μὲν οὐκ ἔσι μοι φησὶμ ἀποδόσθαι, σωματίου δὲ ἄρρηγν, ὁ-
 πῶρ εἰ θέλεις ὠνήσασθαι, πάρεσι. τῷ δὲ ἔμπορου φή-
 σαντος ὑποδέχθῃν αὐτῷ τὸ σωματίου. καὶ τῷ
 ζῆλῳ τ' αἰσώπου μεταπεμφαμένη, ὁ ἔμπορος ἐδῶρ αὐ-
 τῷ, καὶ ἀνακαγγέλσας, πόσῳ σοὶ φησὶ πῶς τὸν ζῆ-
 ναῦ, ἥσθε ἡ χύτρα; πόσῳ σέλεχος ὄσι δ' ἐπίδου, ἢ ἀν-
 θρωπος; οὗτος εἰ μὴ φωνὴν εἶχεν, οὐδὲν αὐ' ἔδει μὴ οὐ-
 χὶ δοκεῖν ἀσκηκίλη. ἵνα τί μοι τὴν πορείαν διέκοψας
 τρυφῆν τὴν καθάρματα ζῆνεκν; ταῦτ' εἰπὼν, ἀπῆκε
 τὴν ἑαυτῷ ὁδόν. ὁ δὲ αἰσώπος μεταδιώξας αὐτὸν,
 μινῶρ φησὶμ. ὁ δὲ μεταστραφείς, ἀπιδί φησὶμ ἀπὸ ἑμοῦ
 ἔνπαρῶτατε λύων. καὶ ὁ αἰσώπῳ, εἰπέ μοι, τίνῳ
 ἔνεκν διδύρο ἐλθῆλυδας; καὶ ὁ ἔμπορος, λυδαρχμα,
 ἵνα τί χρῆσθον πρίαμαι. σοῦ δὲ ἀχρήσου καὶ σαπλοῦ ὄν-
 τῷ, συρρήζω. καὶ ὁ αἰσώπῳ, ὠνήσά με, καὶ εἰ τίς ὄσι
 πίσις, πολλὰ σε ὠφεληῖσαι οἶός τ' εἰμι. καὶ ὄς, τί δὲ αὐ-
 ὄναίμην, συγῆματῷ ὄντος αὐτόχημα; καὶ ὁ αἰσώ-
 πῳ, οὐ πάρεσί σοι παιδία οἴκοι ἀτακρυμῶτα καὶ λαλαί-
 οντα; τούτοις ἐπίσθου με παιδιαγωγόν, καὶ πάντως
 αὐτοῖς ἀπὸ μορμῶν ἔσομαι. γελῶσας αὐτῷ ἰδί κτύτῳ ὁ
 ἔμπορος, φησὶ τῶν ζῆλῳ, πόσου τὸ λακόν ἰδῶρ πωλῆς
 ἀγγείου; ὁ δὲ τριῶν φησὶμ ὀβολῶν. ὁ δὲ ἔμπορος αὐτί-
 κα αὐτῷ τρεῖς ὀβολούς λατεβάλλῳ, λέγων, οὐδὲν λατε-
 θέμην, καὶ οὐδὲν ἐπρίαμην, ὁ δὲ οὐσάντων τριγασοῦ, καὶ
ἄλκην

pum, & quòd in eum haberet imperium ei renunciaffet: ille quodcunq; uolenti tibi licet, inquit, effice. Fortè uero cum uir quidam iumenta quareret emere, & propterea per agrum illum iter faceret, & Zenam rogaret: ille, iumentum non licet mihi, inquit, uendere, sed mancipium masculum: quod si uis emere, adest. cum uero mercator dixisset ostēdi sibi feruulum, & Zenas Aesopum accersisset, mercator uidens ipsum, & cachinnatus, unde tibi, inquit ad Zenam, hæc olla: utrū truncus est arboris, an homo: hic nisi uocē haberet, fermè uideretur uter inflatus. Quare mihi iter rupisti huiusce piaculi gratia: His dictis, abiit suam uiam. Aesopus uero insequutus ipsum, Mane, inquit. Ille autem cōuersus, Abi inquit, à me fordidissime canis. Et Aesopus, dic mihi cuius rei causa huc uenisti: Et mercator, Scelestè, ut aliquid boni emerē: tui q̄ inutilis & marcidus sis, non egeo. Et Aesopus, eme me, & si qua est fides, multū te iuuare potis sum. Et ille, Qua in re à te iuari possem, cum sis odium penitus? Et Aesopus, Non ne adsunt tibi pueruli domi turbulēti, & flentes: his præfice me pædagogum, omnino eis pro larua ero. Ridens igitur de hoc mercator, inquit Zenæ, quanti malū hoc uendis uas? Ille uero, Tribus, inquit, obolis. Mercator autem statim tres obolos soluit, dicens, Nihil exposui, et nihil emi, Cum igitur iter fecissent, ac

perue

ἀφικομένων αὐτῶν οἴκαρτε, παιδάρεα δ' ὅς ἐτι ἔτι ἔτι
 μητρὶ τελευτῶντα, τὸν αἰσώπορι δόντα κ' ἰσχυροτέρως
 ἀνέκραξε. καὶ ὁ αἰσώπῳ ἔδιδυς ἔθ' ἔμπορον φησίμ,
 ἔχεις μου πῆς ἑπαγγελίας ἀπόδειξιμ. ὁ δὲ γελασας,
 εἰσελθὼν φησίμ, ἄσπασαι τοὺς σωδούλους σου. ἄρ' δὲ
 εἰσελθόντα καὶ ἄσπασα μλεορι δόντα ἐκεῖνοι, τί πο-
 τε ἄρα λακόν τῷ ἡμῶν διεπότη φασὶ συμβέβηκην, ὅτε
 σωμάτιου ἀχρὸν οὕτως ἐπρίατο; ἀλλ' ὡς ἔοικεν, αὐτὸ
 βασκανίου ἔσθ' ἰσοκίνας ὠνήσατο. μετὰ δ' οὐ πολὺ
 καὶ ὁ ἔμπορῳ εἰσελθὼν τὰ πρὸς ὄλορον δὴ τρεπιδῆ-
 ναί τοῖς δούλοις ἐπέσκηψε, μέλλειν γὰρ πλὴν ὑποῦσαν
 εἰς ἄσιαν πορεύεσθαι. οἱ μὲν οὖν αὐτίκα τὰ σκόδιον διε-
 μερίζοντο. ὁ δ' αἰσώπῳ ἔδειξε τὸν κρυφτότου τῶν
 φορτίων αὐτῷ παραχωρεῖν, ἅτε δὴ νεωνήτω, καὶ μί-
 πτω πρὸς πῆς τριάτης ὑποουργίας γεγυμνασμένων.
 τῶν δὲ, καὶ εἰ μηδὲν ἄρα βούληται συγγνώμῃ παρε-
 χρησίων, ἐκεῖνῳ οὐ δ' εἴμ' ἔλεγε, πάντων κρυπτότων
 αὐτῷ μόνου αἰσώπῳ κ' ἰσχυροτέρως. τῶν δὲ ὄπορ' αὐτῷ ἄρα
 βούληται ὑπὸ τρεπόντων, δίδυρο λακείσε πρὸς βλεψα-
 μινῳ, κ' σκόδιον ἀθροίσας διαφόρα, σαλκούς καὶ σφῶ-
 ματα καὶ γυργαθούς, ἵνα γύργαθον ἄρτων πεπληρω-
 μέσθω, ὃν δὴ ὁ βασιλεὺς ἐμελλοι, αὐτῷ ὑπὸ τρεπιδῆναι λε-
 λούει. οἱ δὲ γελασανταί, καὶ μηδὲν εἶναι μωρότορον τοῦ
 χυδαίου τούτου καθόρματῳ φάμνοι, ὃς μικρῶν μ' ἔμ-
 προδῶν τὸ κρυφτότου ἐδειπτο ἄρα τῶν φορτίων, νῦν ἵ-
 τὸ πάντων βαρύτερα ἐίλητο, χεῖρα μὲν τὴν πλὴν ὑπὸ
 θυμίου αὐτῷ πληρῶσαι, ὑπολαβόντα ἄρ' ἵνα γύργα-
 θον, ὑπὸ τρεπιδῆναι τῷ αἰσώπῳ. ὁ δὲ ἔθ' ἰσχυροτέρως τὸ φορ-
 τίον ἀπὸ κρυφτοῦ, δίδυρο λακείσε δὴ ἐκλονεῖτο. ἄρ' δὲ

peruenissent in suam domum, pueruli duo qui adhuc sub matre erant, Aesopo uiso perturbati exclamauerunt. Et Aesopus statim mercatori inquit, Habes meæ pollicitationis probationem. Ille uerò ridens: ingressus, inquit, saluta cōseruos tuos. Introgressum autem, ac salutantem uidentes illi, Quodnam malum nostro herero, inquiunt, contigit, ut seruulum deformem adeo emerit: sed ut uidetur pro fascino domus hunc emit. Non multo uerò post & mercator ingressus, apparari res ad iter seruis iussit, quòd postridie in Asiam profecturus esset. Illi igitur statim uasa distribuebant: at Aesopus rogabat leuissimum onus sibi concedi, tanquam nuper empto, & nondum ad hæc ministeria exercitato. His autem, & si nihil tollere uelit, ueniã præbentibus, ille non oportere dixit, omnibus laborantibus se solum inutilẽ esse. His quod at tollere uellet permittentibus, huc & illuc cum circumspexisset, & uasa congregasset diuersa, faccos & stramenta & canistros, unum canistrum panis plenum, quem duo baiulare debent sibi imponi iubet. Illi autem ridentes, & nihil esse stultius uili hoc scelesto, inquiunt, qui paulo antè leuissimũ rogabat tollere onus, nunc omnium grauissimum elegit: oportere tamen desiderium eius explere, sublatum canistrum imposuerunt Aesopo. Ille uero humeris onere grauatis huc & illuc dimouebat. Hunc

δεῖ δὴ ὁ ἔμπορος, ἀπεθαύμασεν, καὶ φησὶν. αἰσώ-
 πος εἰς τὸ πονεῖν πρόθυμος ὢν, ἠδὲ καὶ τὴν ἑαυτοῦ π-
 μῶν ἐξέτισε, κατ' ἰδίαν γὰρ φόρον ἤρατο. ἐπεὶ δὲ ὥρας
 ἔσπευ ἀρίστου κατέλυσαν, αἰσώπος κελεύθει ἀρτοδο-
 τῆσαι, ἡμῖ δὲ τὸν γύργαθον, πολλῶν φαγόντων, ἐ-
 ποίησεν, ὅθεν καὶ μετὰ τὸ ἀρίστον κουφοτόρυ τὸ φορτίον
 γεγονότος, πρὸθυμότορον ὠρίδου. καὶ δὴ καὶ ἑσπέρας
 οὐ κατήχθησαν πάλιν ἀρτοδοτῆσαι, τῆ ἐφεξῆς ἡμέ-
 ρα λεγόντων πάντας ἡδὴ τῶν ὤμων ἀνέχων τὸν γύρ-
 γαθον, πρῶτος ἅπαντων ἦν, ὡς καὶ τοῖς σιδηροῦσι
 πρὸ τρέχοντα ἄσπερον ὄρωσι ἀμφίβολα γίνεσθαι, πότε-
 ρον ὁ σαπρὸς ὄσιν αἰσώπος, ἢ τις ἑτέρος, καὶ καταμα-
 θούσιν ἐκείνον εἶναι θαυμάζουσι, ὅπως τὸ μεμελανωμέ-
 νον αὐθρόπιον, νεοειχέσθρα πάντων ἐπραξε, σὺν ῥα-
 δίως διαπανωμύτως ἀρτοδοτῆσαι ἀράμνον, ἐκείνων τὰ σρώ-
 ματα καὶ τὰ λοιπὰ τῶν σιδυῶν ὑποφορπισαμένων, ἃ
 μὴ φύσιν ἐλαχον οὕτως διαπαναῶσαι. ὁ μὲν οὖν ἔμπο-
 ρος ἡδὴ τῆ ἐφῆσεν γηρόμενος, τὰ μὲν ἄλλα τῶν ἀνδρα-
 πόδων σὺν κέρδει ἀπέδοτο, ἔπελεφθη δὲ αὐτῷ
 τρία γραμματικὸς, ψάλτης, καὶ ὁ αἰσώπος. τῶν δὲ ἑσ-
 πέρων σιδηρῶν συμβελεύσας εἰς σάμον ἀπᾶραι, ὡς ἐ-
 κεί δὴ σὺν μείζονι κέρδει ἀπεμπωλήσονται τὰ σωμα-
 τία, πέθει. καὶ ὁ ἔμπορος ὑπὸ τῆς σάμου, τὸ μὲν γραμ-
 ματικὸν σὺν τῷ ψάλτη λιανὰς σολὰς ἀμφίβοις, ἴση-
 σιν ἀμφὸς ἡδὴ τὸν πρατηρεῖς, τὸν δὲ αἰσώπου, ἐπεὶ μη-
 διαμόθην εἶχε κοσμηῆσαι. ὅλον γὰρ ἡμᾶς ἔσθη
 τα σάκκου τούτου πᾶσι κατὰ φασ, μέσον ἀμφοῖν ἴση-
 σεν, ὡς καὶ σὺν ὄρωντας ἐξίστασθαι λέγοντας, πότεν ἄσπε-
 ρον βδέλυγμα, τὸ καὶ σὺν ἄλλοις ἀφανίζου; αἰσώπος

uidēs mercator, admiratus est, & inquit: Aesopus cum ad laborandū prōptus sit, iam suū pretiū persoluit. iumentī enim onus sustulit. Cum uero hora prandiū diuertissent, Aesopus iussus panes dispensare, semiracuū canistrum multis comedentib. fecit: unde etiā post prandiū leuio re onere factō alacrius incedebat. Verū uesp̄ri quoq; illic quò diuerterant pane distributo, postera die uacuo omnino humeris sublato canistro, primus omniū ibat, ut & cōseruis prae-currentē hunc uidentibus dubiū faceret utrū putridus esset Aesopus, an quis alius. Et cū cognouissent illū esse, admirabant quòd denigratus homūcio solertius omnib. fecerit: quoniam qui facile absumerētur panes, sustulit, cum illi stramēta, & reliquā supellectilē baiularēt, quae non est fortita naturā. ut sic absumerēt. Mercator itaq; cū esset Ephesi, alia quidē mancipia cū lucro uēdidit: remanserunt autē ei tria, grāmaticus, cantor & Aesopus. Cū uero quidā ex familiaribus ei suasisset, in Samū ut nauigaret, tanq; ibi cū maiore lucro diuēdituro seruulos, persuaadet. Et mercator cū peruenisset in Samū, grāmaticū quidē et cantorē, utrunq; noua ueste indutū statuit in foro, sed Aesopū qm̄ necūde poterat ornare (totus em̄ erat mendosus) ueste ex sacco ei circūposita, mediū inter utrunq; constituit, ut et uidentes stuperēt, dicentes: unde haec abominatio, quae & alios obscurat? Aesopus

δε, καὶ περὶ ὑπὸ πολλῶν σκαπτόμενϑ, ἴσατο μὲν τοι
 πολυκρᾶ πρὸς αὐτὸν ἀτενίζωρ. ξάνθϑ δὲ ὁ φιλόσοφϑ
 εἰς τῶν γνώσιμων ὡρτηνικῶν τῆ σέμῳ, πθεελθῶν
 ὑπὸ τῶν ἀγορῶν, καὶ θεασάμενϑ αὐτὸν μὲν δύο πῶδισ
 σῶν εὐπρεπείᾳ πῆδισαμνίς, μέσῳ δὲ τούτων τῶν αἰ-
 σωπῳ, ἠγάσαστο τῶν τῶν ἐμπόρῳ ἐπίνοιαν, ὅπως τῶν
 αἰχρῶν γνῶσθ μεταξὺ τέταχῳ, ὡς τῆ παραθέσει τῶ
 δισσειδῶς, καελίς ἐαυτῶν αὐτὸν νεανίας φανῶναι. ἐγγυ-
 τῶρ δὲ ὑπὸ αἰς, ἐπύθετο τῶ ψάλτου, πῶθῳ αὐτὸν εἶν. ἠγ
 ὅς, καππαδίκης, καὶ ὁ ξάνθος, τί οὐκ οἶδισ ποιεῖμ; ὁ δὲ,
 πάντα, καὶ ὑπὸ τούτοις αἰσώπῳ δζεγέλασε. τῶν δὲ χο-
 λασικῶν, οἱ τῶ ξάνθῳ σιωῖσαν, ὡς εἶδῳ αὐτῶν γελά-
 σαντα καὶ παραφύσαντα αὐτὸν ὁδόντας, ἐξάφνης καὶ
 τι τῶρας ὄραῦ δδξαντῶν, καὶ τῶ μὲν, ἠ πῶ κίλι δδζῳ ὁ-
 δόντας ἔχουσε λέγοντες, τῶ δὲ, τίποτε ἀρᾶ ἰδῶν ἐγέ-
 λασε; τῶ δὲ ὡς ἔκ ἐγέλασῳ, ἀλλᾶ ἔρρίγῳσε. πάντων
 δὲ βυλομνῶν γνῶναι τίς ποτε ἠ ὁ γέλως, εἰς πῶ αὐ-
 τῶν πθεσελθῶν τῶ αἰσώπῳ φησῳ, ὅτῳ χέριμ ἐγέλα-
 σας; καὶ ὅς, ἀρχῶρ δδλατῆριον πρόβατῳ. τῶ δὲ, ἀμυχε
 νῆσαντες τοῖς ὄλοις ὑπὸ τῶ λόγῳ, καὶ κτῶ ἐνβέως ἀνα-
 χωρησαντϑ, ὁ ξάνθϑ τῶ ἐμπόρῳ φησῳ, πῶσῳ τιμή-
 ματος ὁ ψάλτης; τῶ δὲ, χιλίῳ ὀβολῶν ἀρκειναμνίς,
 πρὸς τῶν ἔτορον ἠλθῳ, ὑπὸ βέλλῳ ἀκούσας τῶ τιμή-
 μα, καὶ μὲν τοι καὶ ὅτῳ ὀρομνῶ τῶ φιλοσόφῳ πῶ-
 θῳ αὐτὸν εἶν, καὶ ἀκούσαντϑ ὅτι λυσιός, καὶ ἐπανόρομῆ
 νῳ, τί οὐκ οἶδισ ποιεῖμ; καὶ κείνῳ φαμνῶ πάντα, πῶ-
 λιμ ἐγέλασῳ αἰσώπϑ. τῶν χολασικῶν δὲ πῶ ἀρ-
 ρεμνῶ, τί δὴ ποτε ὑτϑ πρὸς πάντας γελά; ἔτε-
 ρϑ πρὸς αὐτῶν εἶπῳ, εἰ βύλει καὶ σὺ θαλάτῃϑ τρα-
 γϑ

autem quamuis à multis morderetur, stabat tamen audaciter ad ipsos intuens. Xanthus uero philosophus habitans tunc Sami, profectus in forum, & uidens duos quidem pueros cum ornatu astantes, mediū uero horum Aesopum, admiratus est mercatoris commentū, quod turpem in medio collocauerat, ut appositione deformis pulchriores seipsis adolescentuli apparerent. Propius autē astant percōtatus est cantorem, cuiās esset: & is, Cappadox. tum Xanthus, quid igitur scis facere? hic, omnia. atq; ad hæc Aesopus risit. Sed discipulis qui cū Xantho unā erant, ut uiderūt ipsum risisse, & ostendisse dentes, statim & aliquod monstrū uidere arbitrātibus: et uno, certe hernia est, dentes habens dicēte: alio uero, quid nā uidēs risit? alio, non risisse, sed riguisse: omnibus autē uolentibus cognoscere cur risisset, unus ipsorum accedens Aesopo inquit, Cuius rei gratia risisti? Et is, Abscede marina ouis. Illo uero cōfuso funditus eo sermone, repenteq; secedente, Xanthus inquit mercatori: quanto pretio canis? illo autē mille obolorū respondente, ad alterum iuit, immenso audito pretio. atqui & hunc rogitante philosopho, cuiās nā foret, et audito Lydū esse: rursusq; rogāte, quid ergo scis facere? & illo dicente, omnia: iterū risit Aesopus. Ex scholasticis autē quodā dubitāte, quid nam hic ad omnes ridet? alius ei dixit: si uis & tu marinus hir-

γοῦ ἀκῶσαι δρώτησιν. ὁ δὲ ξανθός, καὶ αὐθις ἤρθε τὸν
 ἔμπορον, πῶσδε τιμήματος ὁ γραμματικός; καὶ κείνους τρι-
 γυλίωμ ὀβολῶν ἀρκειναμύνας, διυσφόρως ὁ φιλόσοφος
 ἠώεγκε πλὴν ὑπερβολῶν τῶν τιμήματος, καὶ σφαγεῖς ἀ-
 πῶσι. τῶν δὲ σχολαστικῶν δρομῶν, εἰ μὴ ἤρδον αὐτῶν
 τὰ σωματικά. ναί φησιν, ἀλλὰ δόγμα καίτου, μὴ ἀνδρῶν
 ποδοῦ ὠνεῖσθαι τῶν πολυτίμων. ἐνός δὲ ζύτων φαμύνας,
 ἀλλ' εἰ ταῦθ' ἔτως ἔχει, τὸν γουῦ αἰσχρὸν ἴδῃν ἔδειξ
 νόμος ἔμποδῶν ἴσαται μὴ ὠνήσασθαι. πλὴν αὐτῶν γὰρ
 καὶ ἔτῳ λειτουργίαν εἰσπίσει, καὶ ἡμεῖς τὸ τίμημα τὸ
 του καταθυσσόμεθα. ὁ ξανθός ἔφη, ἀλλὰ γελοῖον αὐτῶν εἶναι
 ὑμᾶς ἐκτίσαι τὸ τίμημα, ἐμὲ δὲ τὸν δοῦλον ὠνήσασθαι,
 ἄλλως τε, καὶ τὸ γυῖακόν με καθάειρον ὅμ' ἔκ' αὐτῶν ἀναλχοι-
 τοῦ ὑπ' αἰσχρῶ σωματικῶ ὑπερετεῖσθαι. τῶν δὲ σχολασ-
 τικῶν αὐθις εἰπόντων, ἀλλ' ἐγγὺς ἢ γνώμη, ἢ τὸ μὴ πῶσι
 θεοδαί γυναικί. ὁ φιλόσοφος εἶπε, λαθῶμεν πρότερον
 πῶσιν, εἰ οἱ δὲ τιμή ποτε καὶ τὸ τίμημα μάλ' ἔτι ἀπό-
 ληται. πρὸς τῶν γουῦ τῶν αἰσώπῳ, χαῖρέ φησι. καὶ
 ὅς, μὴ γὰρ ἔλυπτόμεν; καὶ ὁ ξανθός, ἀσπάζομαι σε. καὶ
 κείνῳ, καὶ γὰρ σέ. καὶ ὁ ξανθός, ἅμα τοῖς ἄλλοις ὡδὶ τῶν
 παραλόγων ἐγὲν τοίμῳ τῶν ἀρκεισεως ἐκπλαγεῖς, ἤρθε,
 ποταπὸς εἶ; ὁ δὲ, μέλας φησί. καὶ ὁ ξανθός, ἔτι τὸ φη-
 μί, ἀλλὰ πῶσιν γεγῆσθαι. καὶ ὅς, ἐκ τῶν γαστρῶν τῶν μη-
 τρῶν με. καὶ ὁ ξανθός, ἔτῳ λέγω, ἀλλ' ἐν πῶσιν τῶν
 γεγῆσθαι. καὶ κείνῳ, ἔκ' ἀνήγαγέ μοι ἢ μήτηρ με, πῶ-
 τερον ἐν ἀνώγει, ἢ κατώγει. καὶ ὁ φιλόσοφος, πῶ δὲ
 πρῶτῃ ἐπίστασαι; καὶ κείνῳ, ἔτῳ. καὶ ὁ ξανθός, τίνα
 τρόπον; ὁ δὲ, ἐπειδή ποτ' ἔστι πάντα ἐπίστασθαι ὡς
 γέλαντο, ἐμοὶ δὲ κατέλιπε ἔτῳ. καὶ ὡπ' τούτοις οἱ

cus vocari, roga. Xanthus autē & rursus rogavit mercatorē, quanto pretio grāmaticus? & illo tribus millibus obolorū respondente, ægre philosophus tulit immēsum preciū, & auersus discedebat. Scholasticis autē petentibus, an nō placuerint ei seruuli: nā inquit, sed decretū est non emere mancipiū pretiosum. uno autē ipsorum dicente, sed si hæc ita se habent, igitur turpem hunc nulla lex impedimēto est, ne emat: idem enim & hic ministeriū afferet, & nos pretium huius exponemus. Xanthus ait, sed ridiculum esset, uos soluisse pretiū, me autē seruū emisse, alioqui & uxorcula mea mūditiæ studiosa, non ferret à deformi seruulo seruii sibi. At scholasticis rursus dicentibus: sed prope est sententia, ne pariatur fœminæ. Philosophus dixit, Faciamus prius periculū an sciat aliquid, ne & pretiū incassum pereat. Adiens igitur Aesopū, gaude inquit. Et ille: nū' nam tristabar? Et Xanthus, Saluto te. Et ille, Et ego te. Et Xanthus unā cum alijs inexpectato & prompto responso stupefactus, rogauit, cuiās es: ille, niger. Et Xanthus: non hoc, inq̄, sed unde natus sis. Et is: ex uentre matris meæ. Nō hoc dico, sed in quo loco natus sis. Et ille: nō renunciauit mihi mater mea utrū in sublimi loco an in humili. Et philosophus: quid uero facere nosti? Et ille: nihil. Et Xanthus: quomodo? Quoniā hi omnia nosse professi sunt, mihi autē reliquerūt nihil, Atq̄ hæc

σχολαστικοὶ ὑπερφυσῶς ἀγάμνοι, νῦν τὴν θείαν προνοί-
 αν εἶδον, πάνυ καλῶς ἀπεκρίνατο. ἔδ' ἔτι εἰς ἕτερον
 ἄνθρωπον, ὃς αὖ πάντα εἶδ' ἔτι. Ἰδὲ γὰρ ταῦτα δηλα-
 δὴ καὶ ἐγέλα. αὐτίθ οὖν ὁ ξανθὸς φησὶ, βέλτε πρίωμά
 σε; καὶ ὁ αἰσώπης, ἐμὲ πρὸς ἄλλο συμβόλου δέμ; ὁ πότε-
 ρόν τοι δοκεῖ βέλτερον, ἢ πρίασθαι, ἢ μὴ, ποιεῖ. ἔδ' εἰς γὰρ
 ἕτερον πρὸς βίαν ποιεῖ, ἄλλο παρὰ τῆς σὴ κείτου γνώμης.
 ἰδὲ μὲν βέλτε, βαλαυτίξ θύραν ἀνοίξας, ἀργύριον ἀρί-
 θμει, εἶδ' ἔτι μὴ, μὴ σκώπη. πάλιν οὖν οἱ σχολαστικοὶ πρὸς
 ἀλλήλους εἶδον, νῦν αὖθις θεὸς νενίκηκε τὸν καθηγητήν.
 τοὶ δὲ ξανθὸς φησάντων, ἰδὲ πρίωμά σε δραπέτευσ-
 σαι βελήσῃ; γελάσας ὁ αἰσώπης εἶπε, τί τοι εἰ βελήσο-
 μαι πράξαι, ἔπ' ἄντως χηρῶσμαι ἰσοσυμβόλου, ὃς δὴ καὶ
 συμικρῶν προδόντες ἐμοί. καὶ ὁ ξανθὸς, καλῶς μὲν λέ-
 γεις, ἀλλ' αἰσώπης εἶ. ἰδὲ κείνῃ, εἰς τὸν νῦν ἀφοραῦ δ' εἶ
 φιλόσοφε, καὶ μὴ εἰς τὴν ὄψιν. τότε ἰδὲ ἐμπόρω πρὸς
 σελευῶν ὁ ξανθὸς φησὶ, πόσ' ἔτι τοι πωλεῖς; καὶ ὁ κέρ-
 τομῆσά με πᾶσαι τὴν ἐμπορίαν, ὅτι αὖθις σὲ πωλεῖ-
 σαι ἀφείξω, τὸν αἰσώπης τοι τομῆσ' εἶλε. θάττορον τῆν λοιπὴν
 ὠνεῖσαι, τοι τομῆσ' εἶλε πρὸς ἄλλο λάβε. καὶ ὁ ξανθὸς, ἔδ' ἔτι
 τα, ἀλλὰ τοι τομῆσ' εἶλε. καὶ ὁ ἐμπόρης, ἐξήκοντα ὀβολῶν ὠνεῖ-
 σαι. καὶ οἱ μὲν σχολαστικοὶ παραχρηῖμα σωεῖσθαι ἐγένον
 τὸ κατέβητο, ὁ δὲ ξανθὸς ἐκτῆσθαι. οἱ τῶν τελεῶ-
 ναι τὴν πράσιν μεμαθηκότες πῆσαν ἀνακρίνοντες,
 τίς μὲν ὁ ἀπεμπωλήσας, τίς δ' ὁ πρίασθαι. αἰσώπης
 μὲν δ' ἄμφω τῶν ἑαυτῶν ἀνεπιεῖν διὰ τὸ πωλητῆρος
 τοὶ πωλήσας, ὁ αἰσώπης αὖθις εἰς τὸ μέσθαι ἀνέκραξεν.
 ὁ μὲν πωλῆς, ἐγὼ ὁ πρίασθαι δ' ἔτι, καὶ ὁ πωλή-
 σης ἐκείνοσι. εἰ δ' αὖθις αἰσώπης, ἐγὼ ἄρα ἐλθὼν ὁρῶς.

scholaſtici uehemēter admiratī, per diuinā pro-
 uidentīā dixerūt, ualde bene reſpondit: nullus
 enim eſt homo, qui omnia norit: & propterea
 ſcilicet & riſit. Rurſus igitur Xanthus inquit,
 Vis emam te? Et Aefopus, Me hac in re conſul-
 tore egeſ: utrū tibi uideſ melius, aut emere aut
 non, fac. Nullus enim quicquā ui facit: hoc in
 tua poſitū eſt uolūtate: & ſi uolueris, crumenæ
 ianuam aperiens, argentū numera: ſin uero mi-
 nime, ne cauillare. Rurſus igit̃ ſcholaſtici inter
 ſe dixerūt, per deos ſuperauit præceptorē. Xan-
 thus uero cū dixiſſet, ſi emero te, fugere uoleſ:
 ridens Aefopus ait: hoc ſi uoluerō facere, nullo
 modo utar te cōſultore, ut et tu paulo antè me.
 & Xanthus: bene dicis, ſed deformis es. & ille:
 mentem inſpicere oportet, ô philoſophe, & nō
 faciē. tunc mercatorē adiens Xanthus, inquit:
 quāti hūc uēdiſ: et ille: ut uituperes, ades, meas
 merces: qm̃ te dignos pueros dimittens, deformem
 hunc eligiſ: alterū horū eme, hunc aut̃ au-
 ctariū accipe. & Xanthus: nō certe, ſed hūc. &
 mercator, ſexaginta obolis eme. & ſcholaſtici
 conſeſſim collatos expoſuerunt, Xanthus aut̃
 poſſedit. Itaq; publicani uenditiōe cognita, ade-
 rant indagātes, quiſ uendiderit, quiſ emerit: at
 cum puderet utrūq; ſe pronūciare propter uili-
 tatē pretij, Aefopus ſtās in medio exclamauit,
 Qui uenditus eſt ego ſum: qui emit, hic: qui uē-
 didit ille: ſi uero ipli tacuerint, ego igitur liber

εἰμί. οἱ ἃ τέλῳ ναὶ ὄραχθγνίτες ἐχραίσαν τὸ τε ἄβλ ξαῦ
 θω τὸ τέλθ, καὶ ἀπυλλάγησαν. ὁ μὲν ἔν αἰσώπθ ἠκῶ
 λούβει πῶς τῷ οἰκίαν ἀπίοντι ἄβλ ξαῦθω. μεσημβρινῶ
 δὲ λαύματθ ὄντθ, ὁ ξαῦθθ γν ἄβλ περιπατεῖμ τῷ
 χετῶνα ἀνασυράμνθ ἔρει. ὁ πῶρ ἰδῶμ αἰσώπθ, ἄ
 τῶν ἰματίων ἐκείνθ δραξάμνθ, ὁ πῶρ γν πῶς ἑαυτῷ
 εἴλκυσε, καὶ φησί. τῷ ταχίστω με πώλησον, ἐπεὶ δρα
 πετόδύσω. καὶ ὁ ξαῦθθ, ἀνθ ὄρου; ὁ πῶρ φησίμ, ἐκ αὐ δι
 ναίμω φησίτω ἄπρητεῖδω διεαπότη. εἰ γὰρ σὺ διε
 απότης ὄμ, καὶ μηδὲν ἀφοβόμνθ, ὁ μὲν ἀνεσιμ ὁ πῶρ
 γν τῆ φύσει, ἀλλὰ βαδίζωμ ἔρεις, εἰ τύχοι τῷ δουλομ
 ἐμὲ πῶς τινὰ σαλῶμαι ὄραχθγνίαν, καὶ ἄβλ μεταξὺ φη
 πορείας τοιοῦ δὲ πῶρ πῶρ τῆσαι τῆ φύσιμ, ἀνάγκη πῶ
 σε πετόμνθ με ἀρπατεῖμ. ἄ ὁ ξαῦθθ, τῶ τὸ σε θορυ
 βεῖ; τῶ ἀκακὰ βυλόμνθ ὄραχθγνίαν βαδίζωμ ἔρει. καὶ
 ὁ πῶρ, ποῖα; ἄ κακῶμ, ἔσει τί μοι, τῷ μὲν κεφαλῶν κατέ
 καυσθν ἀν ὁ ἠλιθ, εἰς δὲ πόδας τῶ φη γῆς ἔσειαφθ ὄμ
 ἐκπεπυρωμῶμ, ἢ δὲ τῶ ἔρει θρημύτης τῷ ὄσφρησιμ
 ἀν ἐλυμῶμ. καὶ ὁ αἰσώπθ, βαδίζε, ὡς πεικας με.
 ἐπεὶ δὲ καὶ τῆ οἰκίαν ἐπέσεισαν, ὁ ξαῦθθ παραγγείλας
 ἄβλ αἰσώπθ μῶμ πῶ τῶ πυλῶνθ, ἐπειδὴ καθά
 ρου ὄμ αὐθῶ τῶ γυῖαυμ ἠδὲ, καὶ ἐκ ἐχλῶ ἔσειπῆς
 φηθου αἰθθ αὐτῆ φανῶμαι, πρὶν τινὰ καὶ πῶς αὐ
 τῷ ἔσεισιτα. αὐτὸς δὲ εἰσελθῶμ λέγει, λυεῖα, ἐκὲ τε
 με τοῦ τῶ θρημῶν ὄνθ δειεῖς φη θοραπείας, ἢς πῶς τῶ θορα
 παινίστωμ τῶ σῶμ ἀπολάωμ. ἠδὲ γὰρ καὶ γῶ πῶρ δει
 σοι ἐπριάμω, γν ὡ καὶ ὄφει κέμθ, οἶομ ἔπω τεθῆα
 σαι, ὄς καὶ ἠδὲ πῶ τῶ πυλῶνθ ἔσεικε. κακῶμ μὲν
 ταῦτε, αἰ δὲ γε θοραπαινίστω ἀληθῆ νομίσασαι τῶ
 λεχθγνίται

sum. Publicani uero diffusi risu, donato Xantho uectigali, abierunt. Aesopus igitur sequebatur in domum euntem Xanthum. Cum meridianus aut aestus esset, Xanthus inter deambulandum pallium attollens mungebat: quod uides Aesopus uestib. illius prensis, retro ad seipsum traxit, atque inquit, quam cellerrime me uende, quonia fugiam. et Xanthus, quamobrē? quonia inquit, non possem tali seruire hero. si enim tu qui herus es & neminem times, tamē relaxatiōnem non præbes naturæ, sed eundo mungis: si obtigerit seruum me ad aliquod mitti ministerium, & inter eundem tale quid exigat natura, necesse omnino fuerit uolando cacare. Et Xanthus, hoc te turbat? tria mala uolēs euitare, eundo mungo. Et ille: quæ? Et hic stanti mihi caput perussisset sol, pedes uero terræ solum torridum, lotij aut acrimonia olfactum offendisset. Et Aesopus: uade, persuasisti mihi. Postquam autem domi fuerunt, Xanthus iubens Aesopo manere ante uestibulum, quonia elegantiusculam esse sibi mulierculam sciebat, neque oportere ilico talē turpitudinē ei ostendi, antequam aliquis ipsi urbana diceret: ipse aut ingressus dicit, domina nō etiā post hac obijcies ministerium, quod mihi tuæ pedisse quæ præsent. Iam enim & ego puerum tibi emi, in quo uidebis pulchritudinē, qualē nunc uidisti, qui & iam ante uestibulum stat. Et ille quidem hæc. pedisse quæ aut uera existimantes quæ dicta

λεχθῆντα, πῶς ἀλλήλας ἐκ ἀγῆως ἡμῶν ἐβήτου πῶς
 τῷ, τίνι τούτῳ νυμφίῳ ὁ νεώνητο ἔσαι. ἢ δὲ τῷ
 ξάνθῳ γυμνακὸς εἶτω κληθῆναι τὸν νεώνητορ κελύσας
 σης, μία δ' ἄλλων μᾶλλον ὀργῶσα, καὶ ὡς ἀραβῶνα
 τῷ κλησίῳ ἀρπάσασα, τὸν νεώνητορ ἐκδραμῶσα ἐκέ-
 λαι. καὶ κείνῃ φαρμῆς, ἰδὸν ἐγὼ πάρεμι. ἐκπλαγεῖ-
 σα, σύ φησιν εἶ; καὶ ὅς, ναί. καὶ κείνη, ἀβάσκαντε, μὴ ἐ-
 σέλθῃς εἰσω, καὶ πάντοσ φύγωσι. καὶ μὲν τοὶ καὶ ἄλ-
 λης ἐξελθῶσι, καὶ ὡς εἶδεν αὐτῷ, παταχθεῖν σα φα-
 ρμῆς τὸ πρόσωπον, καὶ δ' ὄρω εἰσελθε, ἀλλὰ μὴ προ-
 σεγγίσῃς μοι. εἰσελθὼν ἔστη ἀντίκρυ ἢ δεσποίνης. ἢ δὲ,
 ἴδωρ δεασαμένη, τὰς ὄψεις ἀπέστρεψε πρὸς τὸν ἄν-
 δρα, φαρμῆν, πῶθην μοι ἴδωρ τὸ τῶρας λῦγῆρας; ἐκβα-
 λε αὐτῷ τῷ πρῶτω μου. καὶ κείνῳ, ἄλλῃ σοὶ λυεῖα,
 μὴ ὑπόσκη πῆε μου τὸν νεώνητορ. ἢ δὲ, δ' ἦλθ' εἰ ξάνθε
 μισήσας με, ἐτόραν ἀγαγέσθαι βεβλόμενῳ, καὶ ἴσως
 αἰδύμενῳ φρέσας μοι, ὡς ἢ οἰκίας ἀναχωρήσω, τὸν
 κωκοκέφαλόν μοι τῷ τὸν κελύμηναι, ὡς αὖ τῷ αὐτῷ
 δυσαναχετῶσα λατρεία, φύγω. δὲ οὖν μοι τῷ
 πρῶτῳ μου καὶ πορδύσομαι. πῶς ταῦτα τῷ ξάνθου
 μεμφαμένην τὸν αἰσώπυ, ὡς ἢ μὲν τῷ ὀδύρ ἄσεια
 πνα φθιγγαμένη πῶς ἢ γ' ἔβ' βαδίζειν ὀρήσεως, νυ-
 νὶ δὲ πρὸς τῷ γυμνακῆ μινδὲν λέγοντῳ, αἰσώπος ἔ-
 φη, βάλε αὐτῷ εἰς τὸν βάραθρον. καὶ ξάνθῳ, παῦε
 λάθαρμα, ἢ ἐκ οἴδ' ὅτι ταύτῳ ὡς ἔμαυ τὸν σέργω; καὶ
 ὁ αἰσώπος, ὄρας τῷ γυμναίου; καὶ κείνῳ, πάνυ μὲν ἔν
 δραπέτα. καὶ πρὸς τῷ αἰσώπος λεροτήσας εἰς τὸ μέ-
 ῶν τὸν πόδα, μεγάλως ἀνέκραξε, ξάνθῳ ὁ φιλόσο-
 φῳ γυμνακῆ καταῖται. Ἐξαφῆς πρὸς τῷ αὐτῷ διέ

dicta fuerant, inter se non mediocriter cōtendebant, cuiam ipsarū sponsus nuper emptus futurus sit. Xanthi uero uxore intro uocari nouitium iubente mancipiū, una ex alijs magis accelerans, & ut arabonē uocationem arripiens, nouitiū seruum egressa accersebat. Et illo dicente: ecce ego adsum, stupefacta, tu, inquit, es? Et hic, nā. Et illa, Sine inuidiā, ne ingrediaris intro, & omnes fugiant. Et tamen & alia egressa, ac ut uidit ipsum, cædatur tua dicente facies, & huc ingredi, sed ne appropinques mihi: Ingressus stetit coram domina, quæ cum eum uidisset, oculos auertit ad uirum, inquiens, unde mihi hoc monstrū attulisti? abiice ipsum a facie mea. Et ille, Satis tibi domina, ne meū submorde nouitium seruū. Hæc aut, uideris Xanthosus me aliā inducere uelle, & fortè dum pudet dicere mihi, ut tua domo abscedam, canicipitē mihi hunc apportasti, ut eius ægre latura ministerium, fugiā. da igitur mihi dotē meam, atq; ibo. Ad hæc Xantho increpāte Aesopū tanq̃ in itinere urbana quædā locutū de mictu inter eundē, nunc uero mulieri nihil dicentē: Aesopus ait, Proiice ipsam in barathrū. Et Xāthus, Tace scelus, an nescis me hanc, ut me ipsum, amare? Et Aesopus, Amas mulierculā? Et ille. Admodū quidem fugitiue. Et ad hoc Aesopus pulsato medio pede ualde exclamauit: Xāthus philosophus uxorius est: & uersus ad suam domum

ποικιλῶν ἐφικ. σὺ ὦ δῖεσποινα, ἐβόλα τ' Ἐιλόσοφον ὠνή-
 σαδαί σοι δῖδλον νέον, δῖσώμα τδόντα, σφειγδόντα, ὅμ
 ἔδει γυμνῶ σε καὶ τῷ βαλανείῳ θεᾶδου, καί σοι πρῶ-
 τταί ζειν τὰ εἰς ἀγχιώλω τδῖ Ἐιλόσοφ. δῖειπίδη, χρυ-
 σοῦ ἔγώ σου φημί τὸ σῶμα, τριαῦτα λέγομ. πολλαὶ μὲν
 ὄργαι κυμάτωρ. θαλαπῆϊωρ, πολλαὶ δὲ ποταμῶμ, καὶ
 πωρὸς θορμῶ πνοαί. δεινὸν δὲ πωρῖα, δεινὰ δ' ἄλλα
 μυεῖα, πλὴν οὐδὲμ ἔττω δεινόν, ὡς γυμνῆ λακῆ. σὺ δ' ὦ
 δῖεσποινα Ἐιλόσοφ γυμνῆ ἔσα, ἔπὸ καλῶν νεανίσκωμ
 ἔπηρετῆϊδα μὴ δέλε, μὴ πως ὑβειν τῷ ἀνδρῖ σου
 πρῶστῖφης. ἢ δὲ ταῦτα ἀκούσασα, καὶ πρὸς μηδὲμ ἀν-
 τεπιεῖμ δωμηθεῖσα, πόθην ἀνδρ φησί τὸ κάλλθ ἔσθ
 τεβήρακας; ἀλλὰ καὶ λάλθ ὁ σαπῶς οὗτθ φαίνε-
 ται, καὶ δῖτῶρά πελθ. διαλλαγῖσσομαι τῖνιω αὐτῷ.
 καὶ ὁ ξανθθ, αἰσώπε, δῖήλακτοί σοι ἢ σὺ δῖεσποινα.
 καὶ ὁ αἰσώπος εἰρωνδυσάμηνθ, μέγα τι χρῆμά φησι τὸ
 πρᾶύναε γυμναῖκα. καὶ ὁ ξανθθ, σιῶπα τῶτ δῖθην.
 ὠνησάμην γάρ σε εἰς δουλείαν, ἔκείς ἀντιλογίαν. τῆ δ'
 ὑσδραῖα ξανθθ ἔπεδα τῷ αἰσώπω κελεύθας, πρὸς
 ἰῶα τῖ λῖτωρ ἢ κην ὠνησόμενθ λάχανα. τδῖ δὲ λῖτω
 ροῦ δῖεσμίω λαχάνωρ θορῖσαντθ, ἀνείληφην αἰσώ-
 πθ. τδῖ δὲ ξανθθ μέλλοντθ ἦδη τῷ λῖτωρῶ κατα-
 βάλλειμ τὸ κέρμα, ὁ λῖτωρὸς ἔα κῦρῆ φησιμ, ἐνὸς πρῶ-
 βλήματθ παρὰ σοῦ δῖεσμαι. καὶ ὁ ξανθθ, τίνθ;
 καὶ ὅς, τί δῖη ποτε, τὰ μὲν παρ' ἐμοῦ φυτδόμενα τῖν
 λαχάνωρ, καί πορ ἄλμελῶς σκαλιζόμενά τε καὶ ἀρ-
 σιδυόμενα, βραδῖαν ὅμως ποιεῖτομ τῶ ἀῦξισιμ. οἷς
 δ' αὐτομάτη ἐκ γῆς ἢ ἀνάδουσις, καί τοι μηδὲμ μῖαῶς ὑπὲρ
 μελείας ἀφισμῶνις, τούτοις ὄξυτορᾶ ἢ βλάσῃσις, ὁ μὲν

minam, ait, Tu ô domina velles philosophum emisse tibi seruū iuuenem, bono habitu, uigentem, qui te nudā in balneo spectaret, & tecum luderet in dedecus philosophi? O Eurípides, aureū ego tuum inquam os, talia dicens: Multi impetus fluctuū marinorū, multi fluminum, & ignis calidi flatus, dura res paupertas, dura & alia infinita, tamē nihil æque durū ut mulier mala. Tu uero ô domina, philosophi uxor, à pulchris adolescentulis seruiŕi tibi noli, ne quo pacto cōtumeliam uiro tuo inflixeris. Illa hæc audiens, cum nihil contradicere posset: Vnde uir, inquit, pulchritudinē hanc uenatus es? sed & loquax putridus hic uidetur, et facetus, recōciliabor igitur ei. Tum Xanthus, Aesope, recōciliata est tibi tua hera. & Aesopus ironice loquens, Magna res inquit, placare mulierem. Et Xāthus, Tace posthac, emi enim te ad seruiendum, nō ad cōtradiciendū. Postera die Xāthus Aesopo sequi iussu, ad hortum quendā iuit empturus olera. cum uero olitor fasciculum olerū messuisset, accepit Aesopus: Xantho autē soluturo iam hortulano pecuniā: hortulanus, dimitte domine inquit, unū problema à te desidero. & Xāthus, quid nā? tum ille quid ita, quæ à me plantant olera, quāuis diligenter & fodiant & irrigent, tardū tamē suscipiūt incrementū: quibus uero spontanea ē terra pullulatio, & si nulla cura adhibet, ijs tamen celerior germinatio?

Xanthus

οὐκ ξάνθῳ, καὶ τοὶ Φιλοσόφῃ ἐπιτίσεως ὅσης μη-
 δὲν ἐτόρου σωννοήσας εἰπεῖν, πῆ θεία πλοῖα ἐπὶ τὸ
 πρὸς τοῖς ἄλλοις διοικεῖν ἀέφρησι. ὁ δὲ αἰσώπῃ, πα-
 ρῶν γὰρ, ἐγέλασε. καὶ πρὸς αὐτὸν ὁ Φιλόσοφῃ, πότε-
 ρον γελᾷς, ἢ καταγελᾷς; καὶ ὁ αἰσώπῃ, καταγελῶ
 φησὶν, ἀλλ' ἔσοῦ, τὸ δὲ διδράξαντός σε. ἂν γὰρ ὑπὸ
 θείας πλοῖας γίνεται, ταῦθ' ὑπὸ σοφῶν ἀνδρῶν τυγ-
 χάνει ἐπιλύσεως. πλοῖα τοῖνυν ὁ ξάνθῳ ὠδιστραφεῖς, λέ-
 γει τῶν λιπυρῶν. ἢ κίσα πάντων δύπριπες ὄσιμ' ὦταῦ,
 ἐμὲ τὸν γὰρ ῥοσοῦ τοῖς ἀκροατηρίοις ἀλαχθῆντα, τὰ νῦν
 γὰρ λιπυρὰ λύσιμ' ὀφίσματα. πάντες δὲ μεσούτοσι, πολ-
 λῶν παῖραν ἔχωμ ἀπολυθίας, τούτῳ πλοῖα ἀναθέμε-
 νῳ, ἐπιλύσεως τεύξει τὸ ζήτημα. καὶ ὁ λιπυρῶν,
 οὐτῷ ὁ αἰσώπῃ γράμματα εἶδεν; οἴμοι ἐπιλυθίας.
 ἀλλὰ φράσασθ' ὦ λῶσι, εἰ τὸ ζήτημα τὴν ἀλαχθῆσιν
 ἐγνωκας. καὶ ὁ αἰσώπῃ, ἢ γυνὴ φησὶν ἐπειδὴν πρὸς
 διδύτορον γάμον ἔλθῃ, τέκνα ἐκ τῶν πλοῖων ἀνδρῶν ἔ-
 χουσα, εἰπὸν εὐροὶ καὶ τὸν ἀνδρα, τέκνα ἐκ τῶν πλοῖων
 γυναικὸς τεκνοποιεῖσάμενον. ἂν μὲν αὐτὴ τέκνα
 ἐπιγάγετο, τούτων μήτηρ ὄσιμ', ἂν δὲ εὐροὶ γὰρ ἀν-
 δρῶν, τούτων ὄσιμ' μητέρα. πολλὰ οὐκ ἐκείτοροις γὰρ
 δαίκνυται τὴν διαφορὰν. τὰ μὲν γὰρ ἐξ αὐτῆς Φιλο-
 σόφῃ καὶ ὠδιστραφῆς πρέφασα διαγίνεται. τὰ δὲ ἐξ
 ἀλλοτρίων ὠδιστρῶν, μισῆσιν καὶ ζήλοισιν ἰσχυρῶν, τὴν
 ἐκείνων τροφῆν ἀπολύθησιν, τοῖς ἐκείνων πρὸς ἴθιμα
 τέκνοις. τὰ μὲν γὰρ φύσει, ὡς οἰκῆα Φιλοῖ, ἀκροατῆς δὲ
 τὰ τὸ ἀνδρῶν ὡς ἀλλότρια. τὸν ἴσον δὲ καὶ ἢ γὰρ τῶν
 πομ, τῶν μὲν αὐτομάτως ἐξ αὐτῆς φυομένων, μήτηρ
 ὄσιμ'

Xanthus igitur, licet philosophi quæstio foret, cum nihil aliud sciret dicere, à diuina prouidentia & hoc inter cætera gubernari inquit. Aesopus uero (aderat enim) risit. Ad quem philosophus: rides ne, an derides? & Aesopus: derideo inquit, sed non te, uerū qui te docuit. quæ enim à diuina prouidentia fiunt, hæc à sapientib. uiris solutionem sortiunt. Oppone itaq; me, & ego soluam problema. Interim itaq; Xanthus conuersus inquit olitori: minime omnium decens est, ô amice, me qui in tantis auditorijs disceptauerim, nūc in horto soluere sophismata. Pucro autem huic meo, qui consequentia multorum callet, si proposueris, solutionem conseris quæsit. Et olitor, Hic turpis literas nouit: ô infelicitatem. Sed narra ô optime, si quæsit declarationē nosti. Et Aesopus, Mulier, inquit, cum ad secundas nuptias iuerit, liberis ex priore uiro susceptis, si uirum quoq; inuenerit filios ex priore uxore genuisse, quos ipsa filios adduxit, horum mater est: quos inuenit penes uirum, horum est nouerca. Multam igitur in utrisq; ostendit differentiam. Nam quos ex se genuit, amāter & accurate nutrire perseuerat: alienos uero partus odit, & inuidia utens, illorum cibum diminuens, suis addit filijs: illos enim natura quasi proprios amat: odio autem habet qui uiri sunt, quasi alienos. Eodem modo & terra, eorum quæ ipsa ex se genuit, mater

ὄξιν. ἂ δ' αὐτὸς ἐμφυτεύεις, τούτων γίνεται μητρογά-
 οῦ χάριν, καὶ μάλλον, ὡς γνήσια, τὰ οἰκεία τρέφει καὶ
 θάλλει. τοῖς δὲ παρὰ σοῦ φυτευσμένοις, ὅ τ' αὐτῶν,
 ὡς νόθοις, τὴν τροφὴν νέμει. ὑδὶ τέτοισι ἠδ' εἰς ὀλεπω-
 ρὸς, πισύσαις ἀν' μοί φησιν, ὅτι με ἀμηχάνου λύπης, ἢ
 ἀδολεχίας ἐκούσθαις. ἀπὸ περὶ φέρων τὰ λάχαι-
 να. καὶ ὅσους σοι τούτων δῶκε, ὡς εἰς οἰκείον κήπου βα-
 δίζων λάμβανε. μεθ' ἡμῶν δὲ πάλιν εἰς τὸ βαλανεῖον
 ἔλθοντ' ἡμεῖς, καὶ τισιν γήτυχόντ' ἐκείνῳ ἔ-
 λων, καὶ πρὸς τὸν αἰσώπου εἰρηιότ', εἰς τε τὴν οἰκίαν
 προσδραμεῖν, καὶ φακῶν εἰς τὴν χύτραν ἐμβαλόντα
 ἐψῆσαι, ἐκείν' ἀπελθὼν, κώκον γὰρ φακῆς εἰς τὴν
 χύτραν ἐψῆ βαλὼν. ὁ δὲ δὴ ξανθὸν ἅμα τοῖς ἔλαι-
 οῦσ' ἐκείν' ἐκείνους συλαεῖς ἵσονται. περὶ-
 πε μλίρι καὶ ὡς λιταῖς, ὑπὸ φακῆ γὰρ ἔσαι τὸ δῆπνον.
 καὶ ὡς μὴ δῆρ' ἢ πικιλία τῶν ἐσθουμάτων οὗς ἔλαι-
 οῦσ' ἀλλὰ δοκιμάζειν τὴν περὶ μίριον. τῶν δὲ ἐξάν-
 των, καὶ πρὸς τὴν οἰκίαν ἀποκρίων, ὁ ξανθὸν φη-
 σί, διὸς ἡμῖν ἀρ' λουτρῶ πῆρ' αἰσώπε. τὸ δ' ἐκ τῆς ἀ-
 ποκρίων τὸ λουτρῶ λαβόντ' καὶ ὑπὸ δεδιωκότ', ὁ
 ξανθὸν τῆς ἀποκρίων ἀναπληθεῖς, φεῦ τί τὸ τό φησιν
 αἰσώπε; καὶ ὅς, ἀρ' λουτρῶ ὡς ἐκέλευσαι. τὸ δὲ ξαν-
 θὸν τῆς ἀποκρίων τῶν ἔλαιων τὴν ὀργὴν ὑδὶχόντ', καὶ
 λεκάνῳ αὐτῶν πῆρ' ἀποκρίων λελεύσαντ', αἰσώπε
 τὴν λεκάνῳ θείς ἴσατο. τὴν ὁ ξανθὸν, ὅ νίπεις; καὶ κεί-
 ν' ἢ, γνῆταλταί μοι ταῦτα ποιεῖν, ὅσα αὐτῶν τῆς.
 σὺ δὲ νῦν οὐκ εἶπας, βάλε ὑδωρ εἰς τὴν λεκάνῳ, καὶ
 νίπ' οὗς πόδας μου, καὶ θείς τὰς ἐμὰς, καὶ ὅσα ἐ-
 φεῖς. πρὸς δὴ ταῦτα τοῖς ἔλαιοις ὁ ξανθὸν ἔφη. μὴ γὰρ

est: quæ autem tu plantas horum est nouerca. huius rei gratia, quæ sua sunt, ut legitima magis nutrit, ac fouet: à te autem plantatis ut spurrijs nõ tantum alimenti tribuit. His delectatus olitor, Credideris mihi, inquit, q̄ me graui sollicitudine ac garrulitate leuaris. Abi gratis ferens olera, & quoties tibi his opus est, tanq̄ in proprium hortum uadens, accipe. Post dies aliquot rursus in balneũ profecto Xãtho, & quibusdam ibi amicis inuentis, et ad Aesopum loquuto, ut & in domũ curreret, & lentem in ollam iniectam coqueret, ille abiẽs granũ unum lentis in ollam coquit iactũ. Xanthus ergo unã cum amicis lotus uocauit hos compransuros, præfatus tamen & quòd tenuis esset futura cœna, utpote ex lente, quodq̄ nõ oporteret uarietate ferculorũ amicos iudicare, sed probare uoluntatẽ. His uero profectis, & in domũ ingressis Xanthus inquit, Da nobis à balneo bibere Aesope. Illo uero ex defluxu balnei accipiente & tradẽte, Xãthus fœtore repletus, Hem quid hoc inqt, Aesope: Et ille, A balneo, ut iussisti. Xantho aut̄ præsentia amicorũ iram cõpescente, et peluim sibi apponi iubẽte, Aesopus pelui apposita stabat. Et Xanthus, non lauas? Tum ille, iussum est mihi ea facere, quæ iusseris: tu nunc non dixisti, inijce aquã in peluim, et laua pedes meos, & pone soleas, & quæcunq̄ deinceps. Ad hæc igitur amicis Xãthus ait, Nũ em̄

δουλοῦ ἐπριάμην; ἔκ' ἐστὶ ὅπως, ἀλλὰ διδασκαλοῦ. ἀ-
 νακλιθῆντων γίνωμαι αὐτῶν καὶ τοὺς ξαύθους ἀἰσώπιδος
 ὄρωσάντων, εἰ ἐψητοῦ ἢ φακῆς. διδύκιδος λαβῶν ἐ-
 κείνους τὸν φησὶ φακῆς κόκκον ἀνέδωκεν. ὁ δὲ ξαύθος
 λαβῶν, καὶ οἰθηθεὶς γνέκεν τοὺς πῶσιν λαβῶν φησὶ ἐψή-
 σεως τὴν φακῆν διέξαδαι, τοῖς δακτύλοις διατρίψας
 ἔφη, ἀκαλῶς ἐψητοῦ, καὶ μίσην. τοὺς δὲ μόνον τὸ ὕδωρ λα-
 βῶσαντες γὰρ τοῖς τρυβλίοις καὶ παραθῆντες, ὁ ξαύ-
 θος, ποῦ ὅστις ἢ φακῆς φησι; καὶ ὁ δὲ, ἐλαβὼν αὐτῶν. καὶ
 ὁ ξαύθος, ἕνα κόκκον ἐψησας; καὶ ὁ αἰσώπιδος, μάλ-
 ιστα. φακῆν γὰρ ἐνικῶς εἶπας, ἀλλ' ὁ φακῆς, ὁ δὲ πλη-
 θωτικῶς λέγεται. ὁ μὲν οὖν ξαύθος ἀκρησας τοῖς ὄ-
 λωι, ἀνδρῶν ἑταῖροι; ἔφη, ὅτι εἰς μανίαν με πῶρι τρέ-
 ψει. εἶτα σραφεὶς πῶς τὸν αἰσώπιδος εἶπεν, ἀλλ' ἵνα μὴ
 δοξῶ λακὴ δουλεῖ, τοῖς φίλοις γνυβεῖσαι, ἀπελθῶν ὄ-
 νησαι πόδας χερσεὶς τέτταρας, καὶ εἰς ταχέων ἐψη-
 σας παραθῆν. τοῦ δὲ σπουδῆ ἴσως ποιήσαντες, ἰγὶ τῶν
 ποδῶν ἐφομῶν, ὁ ξαύθος δὴ λόγως δέλωρ τυψαι
 τὸν αἰσώπιδος, αὐτοῦ πῶρι τῶν εἰς χεῖραν ἀσχολεμῆς,
 ἕνα τῶν ποδῶν ἐκ φησὶ χύτρας λαθραίως ἀνελόμενος,
 ἔκρυψε. μετὰ μικροῦ δὲ καὶ ὁ αἰσώπιδος ἐλθῶν, καὶ τῆ
 χύτραν ὡς κεφάμενος, ὡς εἶπεν τρεῖς μόνους πόδας
 ἐώρεκεν, σωῆκε ὡς ἐβλήθη αὐτῶν πῶρι γεγουνῆσαν. καὶ
 δὴ καταδραμῶν ὡς τὴν αὐλήν καὶ τοῦ σιτοβομῆου
 χεῖρας τὸν ἕνα τῶν ποδῶν τῆ μαχαίρα πῶρι ἐλῶν, καὶ τῆ
 τριχῶν ψιλῶσας, εἰς τὴν χύτραν ἐβρίψεν, καὶ σωῆκε
 τοῖς ἄλλοις. ξαύθος δὲ δεισας, μή πως αἰσώπιδος τὸν
 ὕφαιρεθῆντα τῶν ποδῶν ἐχέων ἀρδραση, αὐτῶν εἰς
 τὴν χύτραν αὐτὸν γνέβαλε. τῆ δ' αἰσώπιδος εἰς πόδας
 εἰς τὸ

seruum emi: nullo modo, sed magistrum. Discumbentibus itaq; ipsis, et Xantho Aesopum rogante, an cocta sit lens, cochleari acceptū ille lentis granum tradidit. Xanthus accipiens, ac ratus gratia faciendī periculum coctionis lentem accepisse, digitis conterens, ait: Bene cocta est, affer. Illo solum aquam uacuantē in scutellas, & apponēte: Xanthus, ubi est lens? inquit. Et is, Accepisti ipsam. Et Xanthus, Vnū granum coxisti? Tum Aesopus, magnopere. lentem enim singulariter dixisti, non lentes, quod pluratiuē dicitur. Xanthus ergo prorsus consilij inops: Viri focij ait, hic ad infaniam me rediget. Deinde cōuersus ad Aesopum ait, Sed ne uidear, improbe serue, amicis iniurius, abiens eme pedes porcinos quatuor, & perceleriter coctos appone. Ab eo autem festine hoc facto, ac dum pedes coquerentur, Xanthus iure uolens uerberare Aesopū, cum esset in re aliqua ad usum occupatus, unum ex pedibus ex olla clanculum auferens, occulit. Paulo post autem & Aesopus ueniens, & ollam perscrutatus, ut tres solos pedes uidit: cognouit insidias sibi aliquas factas, & accurrens in stabulum, & saginati porci unum ex quatuor cultro amputans, & pilis nudans in ollam iecit, ac concoxit cum cæteris. Xanthus uero ueritus ne Aesopus subreptū pedem non inueniens, fugeret, rursus in ollam ipsum iniecit. Aesopo autē in patinam

εἰς τὸ τρυβλίον κενώσαυτο, καὶ πῦντε τούτων ἀνα-
 φανγνίτων, ὁ ξανθὸς, τί τὸ τό φησιν αἰσώπε, πῶς πῦν-
 τε; καὶ κῆντο, τὸ δύο χεῖρω πόσους ἔχου πόδας; καὶ
 ὁ ξανθὸς, ὀκτώ. καὶ ὁ αἰσώπτο, εἰσὶν οὐκ ἔνταυθα
 πῦντε, καὶ ὁ σιτθουμλίτο χεῖρο νέμεται καὶ τω τρί-
 πους. καὶ ὁ ξανθὸς πᾶνυ βαρέως σχῶν, πρὸς τοὺς ἑλι-
 λους φησί. οὐκί μίκρω πρόδην εἶπον, ὡς τὰ χισα με
 πρὸς μανίαν οὐτο δὴ πόδι τρέψει; καὶ ὁ αἰσώπος, δὲ
 αἰσώπα, οὐκ οἶδ' ὅτι τὸ ἐκ προδιέσεως τε καὶ ἀφαιρέ-
 σεως εἰς τὸ ἕντι λόγον ποσὸν συγκεφαλαίεσθαι, ἔκ' ἐ-
 σιμ ἀμάρτυμα; ὁ μὲν οὐκ ξανθὸς μηδεμίαν αἰτίαν δύ-
 πρόσωπον εὐρηκῶς μαγισῶσαι τὸν αἰσώπομ, ἢ σύχλα-
 σε. τῆ δ' ὑσδραία τῶν σχολαστικῶν τις πολυτελής δύ-
 τρεπίχας δειπνομ, σὺ ἄλλοις σχολαστικοῖς κὴ τὸν ξαν-
 θον κέκληκην. δύω χουμνῶν τοίνυ, ὁ ξανθὸς μερίδας
 ἐκ τῶν παρακειμνῶν ἀνελόμεντο ὑπὸ λέκτους, καὶ τῶν
 αἰσώπω ὅπιδην ἐφεσῶπι δούς, τῆ δύνοδση μοι, φησί
 πρὸς αὐτόμ, ταῦτα ἐπίδτο ἀπελθῶμ. ὁ δ' ἀπῶμ,
 καὶ εἰ αὐτὸμ γνῶσει, νῦν καιρὸς τίσα δαί μου τὴν δέ-
 σποιναν, ἀνθ' ὧμ με ἠνίκα νεώνηκτο ἤλθον ἔσκηπην.
 ὄψεται τοίνυ εἰ τῶν δεισπότη μου δύνοε. ἀφιόμνος
 εἶν εἰς τὴν οἰκίαν, καὶ κηθίσεας γν' ἔπιδόμω, καὶ τὴν
 δεισποιναν ἐκκαλέσεας, τὴν σπυρίδα τῶν μερίδων ἐ-
 πίπροδην αὐτῆς τέθεικε, καὶ φησί, δεισποινα, ταῦτα
 πᾶντα ὁ δεισπότης πέπομφην οὐ βί, ἀλλὰ τῆ δύνοδ-
 ση. καὶ τὴν κωίκα καλέσεας, καὶ εἰπῶμ, ἔλθε λύκαινα
 φύγε. σοὶ γάρ ὁ δεισπότης ταῦτα ἐπέταξην δούλωαι,
 ἀνὰ μόρος τῆ κωίκα πᾶντα πρὸς ἐβαλε. μετὰ δὲ ἔσκη
 πρὸς δεισπότῳ πάλιν ἔλθῶμ, κὴ δρωτῆθεις εἰ τῆ δύνο-

pedes euacuante, ac quinq; his apparentibus, Xanthus, quid hoc inquit, Aesope? quomodo quinq;. Et ille, Duo porci quot habent pedes? Et Xanthus, Octo. Tum Aesopus, Sunt ergo hic quinq;, & saginatus porcus inferius tripes pascitur. Et Xanthus admodū moleste ferens, amicis inquit, Nonne paulo ante dixi, q; celerime hic me ad insaniam rediget? Et Aesopus, Here nosti id, quod ex additione & subductione in quantitatem secundum rationalem summam colligitur, nō esse errorem? Xanthus igitur nullam causam honestam inueniens uerberandi Aesopum, quieuit. Postridie autē ex scholasticis quidam sumptuosam apparans cœnā, cum alijs discipulis et Xanthum inuitauit. Cœnantibus igitur, Xanthus partes ex appositis accepit electas, & Aesopo ponē stanti dedit: Beneuolæq; meæ, inquit ei, hæc trade abiens. Ille uero decedens secum cogitabat, nunc occasio est ulcisci meam dominam, propterea quòd me cum nouitius ueni, cauillata est. Videbit igitur an hero meo bene uelit. Profectus itaq; in domum, & sedens in uestibulo, & hera accita sportulam partium coram ipsa posuit, ac inquit: Hera hæc omnia herus misit, non tibi, sed beneuolæ: & cane uocata, atq; dictio, Veni Lycæna, comede, tibi enim herus hæc iussit dari, particulatim cani omnia proiect. At post hoc ad herum regressus & rogatus, an bene-

ούσῃ δ' ἔδωκε πάντα. πάντα φυσί, καὶ γνώπτορ' ἐμοῦ
 πάντα διατέφαγε. τὸ δ' ἔπανδρομίου, καὶ τί ποτε
 ἀφ' αἰδίσσα ἐλεγχυζέειν, ἔμοι μὲν φυσίμ' ἔδωκε
 εἰρηκε, καὶ δ' αὐτῶν δ' ἔσοι χείρας ἡδαι. ἢ μὲν τοι γυ-
 νῆ τὸ ξάνθε συμφορὰν τὸ πρᾶγμα οἰκ(α)μῆν, ἄτε δὴ
 δίδουτ' ὅρα φιλωνός ἐλεγχθεῖσα τῆ πρὸς τὸν ἄνδρα δύ-
 νοία, καὶ ἐπειποῦσα, ἢ μὲν μῆκετι τὸ λοιποῦ σωοικί-
 σσμ' αὐτῶν, εἴσω παρελθοῦσα τὸ κοιτῶν ἐβελῶει.
 τὸ δ' ἐπὶ τὸν πελοπόπιντ, καὶ ζητημάτων πρὸς ἀλ-
 λήλους πρῶτεινομῶν, καὶ ἐνός αὐτῶν ἀκρησαντος πη-
 νίκα αὐτῶν το μετὰ γν' αὐθρώποις ταραχή. αἰσώ-
 π' ὅπιδον ἐσὼς εἴπην, ἢνίκα αὐτοὶ νεκροὶ ἀνισάμε-
 νοι, τὰ ἐαυτῶν ἀπαιτήσωσι κτήματα. καὶ οἱ σχολαστι-
 κοὶ γελοῦσαντ' ἔφασαν, νοήμων ὄσιν ὁ νεώνητ. ἐ-
 τὸρα δ' ἐπάλιν πελοπόπιντ, ὅτου χείρ τὸ μὲν πρῶτα
 του ὕδισφραγίᾳ ἐλιθώμενον οὐ βοᾷ, ὁ δὲ χεῖρ ὅτι μά-
 λιστα κρέζει. αἰσώπ' αὐτῶν ἔφη, ὅτι τὸ μὲν πρῶτα
 του κατὰ τὸ εἶθος ἀμελγόμενον, ἢ τὸ τὸ πόνου βολ-
 ρ' ἀκρηθόμενον, σιγῆ ἔπεται. διὸ καὶ ἔποσκειζο-
 μενον καὶ τὸν σίδηρον ὄρων, οὐδὲν δεινὸν ἔποσπῆδαι,
 ἀλλ' ἐκείνα τὰ σωήθη καὶ μόνα δοκεῖ πείσεισθαι. ὁ δὲ
 χεῖρ ἄτε δὴ μὲν ἀμελγόμενον, μῆτε κειρόμενον,
 μὴ δὲ σωειδῶς ἐαυτῶν πρὸς τὴν τοῖστων ἐλθόμε-
 νον, ἀλλ' ὅτι τῶν σαρκῶν αὐτῶν μόνων ὄσιν χεῖρα, εἰκότως
 βοᾷ. τούτων ἔτω ῥηθῆντ' ἔτω, εἰ σχολαστικοὶ ἐπὶ
 νόσαν αὐτῶν, τραπῆντ' εἰς γέλωτα. παυσαμένη μὲν
 τὴν τὸ πόπου, καὶ τὸ ξάνθε πρὸς τὴν οἰκίαν ἀκρησῆ-
 σαντος, καὶ τῆ γυναικὶ σωήθως ὀρμήσαντ' πρὸς
 λαλεῖν, ἐκείνη ὄσιν ἀκρησῆσθαι, φυσί. μὴ με πλησίον
γῆν

uolæ dederit omnia. Omnia, inquit, & coram me omnia comedit. Illo uero iterum rogâte, & quid nam edens ait? Et is, Mihi quidem nihil quicquã dixit, sed secum tibi gratias habebat. Vxor tamen Xanthi eã rem calamitosam esse arbitrata, tanquã secunda cani redarguta erga uirũ beneuolentiã, ac subdens certe non amplius in posterum cohabitaturã cum eo, ingressa cubiculum plorabat. Potu autem procedente, & quæstionibus alternis propositis, ac uno ex ipsis ambigente, quando futura esset ingens inter homines turbatio, Aesopus ponẽ stans ait: Cum resurrexerint mortui, repetẽtes quæ possederint. Et scholastici ridendo dixerunt. Ingeniosus est nouitius hic. Alio uero rursus proponente, quamobrem ouis ad cædem tracta non exclamat, sus autem quã maxime uociferatur, Aesopus rursus ait: quoniam ouis assueta mulgeri, aut etiã uelleris onus deponere, tacite sequitur. Ideo etiã pedibus arrepta, & ferrum uidens, nihil graue suspicatur, sed illa familiaria & sola uidetur passura. Sed sus, ut qui neq; mulgetur, neq; tondetur, neq; nouit ad horum aliquid trahi, sed carnes suas tantum usui esse, merito uociferatur. His sic dictis, discipuli rursus laudauerunt ipsum, uersi in risum. Finito conuiuio, & Xantho in domum reuerso, & uxorem pro more aggresso adloqui, illa ipsum auersata, inquit, Ne mihi propinquus

γῆν. δὲ μοι τὴν προῖκά μου, καὶ ἀπελθίσσμαι. οὐδὲν
 γὰρ αὐτὸ μέναι μὲ σὺ σοὶ τοῦτο δὴ θῆν. σὺ δ' ἀπελθῶν
 τὴν κυρία πολάκοντε, ἢ πέπομφας τὰς μερίδας. καὶ
 ὁ ξανθὸς ἐκπλαγεὶς λέγει, οὐκ ἔστιν ὅπως οὐκ ἤρτυσέ
 μοί τι καὶ ἄλλο πάλιν αἰσώπῃ. καὶ πρὸς τὴν γυναικὰ
 φησι κυρία, ἐμοῦ πεπωκὸς τὸ σὺ μεθύεις; τίνι τὰς με
 ρίδας πέπομφα, οὐχί σοι; μὰ Διὶ, ἐμοὶ μὲν οὐ φησὶν ἐ
 κείνη, τῇ δὲ κυρί. καὶ ὁ ξανθὸς ἔειπεν αἰσώπῃ κληθῆναι
 φησὶ, τίνι δέδωκας τὰς μερίδας; καὶ κείνῃ τῇ δύνουσα
 σησί. καὶ πρὸς τὴν γυναικὰ ὁ ξανθὸς, ὅδε ἐλαβὸς;
 καὶ κείνη, οὐδὲν. καὶ ὁ αἰσώπῃ, τίνι γὰρ ἐκέλευσας Διὶ
 ἀποτα τὰς μερίδας δέδωκαι; καὶ κείνῃ, τῇ δύνουσα
 μοι. καὶ ὁ αἰσώπῃ τὴν κυρία φωνήσας, αὐτῇ φη
 σὶν δύνουσι. ἢ γὰρ γυνὴ καὶ δύνουσι λέγεται, ἀλλ' ἐπὶ
 ἐλαχίστῳ ἀλγήσασα, αὐτὴ λέγει, λισθρεῖται, ἀναχωρεῖ.
 τὴν μὲν τοὶ κυρία τὴν φύσιν, ἀπέλασεν, καὶ οὐκ ἀναχω
 ρήσασιν αὐτὴν, ἀλλ' ὑπελαθομένη πάντων, αὐτῆκα φιλο
 φρόνως σαίνει καὶ σὺ χάριτι γὰρ δίδουπότῳ. ἔδει σε
 οὐκ εἰπεῖν Διὸς ποτα, τῇ γυναικὶ τὰς μερίδας κομί
 σον, καὶ μὴ τῇ δύνουσα. καὶ ὁ ξανθὸς, ὄρας κυρία ὡς ἔκ
 ἐμὸν τὸ ἀμάρτημα, ἀλλὰ τὸ κομίσαντῃ; ἀνάσχει
 τοι γαροῦν, καὶ οὐκ ἀπορήσω πεφάσσεως, Διὶ μὲν αὐτὴν
 μασιγώσω. ἢ δὲ μὴ πειθομένης, ἀλλὰ λάθρα πρὸς αὐτὴν
 ἑαυτῆς γονεὶς ἀρχωρεσιάζης, αἰσώπῃ εἶπεν, οὐκ ὄρε
 δῶς εἶπον ὧ Διὸς ποτα, ὡς ἢ κύων σοι μᾶλλον δύνουσι,
 καὶ οὐχ ἢ ἐμὴ Διὸς ποτα; ἢ μὲν δὲ Διὶ πινῶν παρωχη
 κινῶν, καὶ τῆς γυναικὸς ἀδιαλλάκτου μενούσης, καὶ
 τὸ ξανθοῦ τῶν προσηόντων πινῶν ὡς αὐτῶν, ὡς αὐτὴ
 πορρέψασιν οἴκαδε, πῶς μὲν τῷ. ἢ δὲ μὴ ὑπέκειν

fias, da mihi dotem meam, & abibo, non enim
 manferim tecum posthac. Tu autem abiens ca
 ni adulare, cui misisti partes. Et Xanthus stupe
 factus ait, non potest aliquo modo non condi
 uisse mihi mali aliquid rursus Aesopus, & uxo
 ri inquit: domina, nū me poto, tu ebria es? cui
 partes misi, nōne tibi? Non per Iouem, mihi
 quidē minime, inquit illa, sed cani. Et Xanthus
 Aesopo accito inquit, Cui dedisti partes? Et il
 le, Beneuolæ tuæ. Et uxori Xanthus, nihil acce
 pisti? Et illa, nihil. Et Aesopus, Cui enim ius
 sisti here partes dari? Et ille, beneuolæ meæ. Et
 Aesopus cane uocata: hæc tibi, inqt, bene uult.
 nam mulier etsi bene uelle dicatur, tamē mini
 ma quac̄ recula offensa contradicit, conuicia
 tur, abít. Canē tamen uerberato, expellito, non
 tamen discedet, sed oblita omnium, statim be
 nigne blanditur et cum gratia hero. Oportebat
 igitur dicere here, uxori has partes ferti, et non
 beneuolæ. Et Xanthus, Vides domina non
 meam esse culpam, sed eius qui tulit? tolera ita
 que, nec deerit mihi occasio, qua eum uerbe
 rem. Illa uero non credente, uerum clam ad fu
 os parentes regressa, Aesopus inquit, Non re
 cte dixi, ô here, canem tibi magis bene uelle,
 quàm meam heram? Diebus autem aliquot
 præteritis, & uxore irreconciliata manente, &
 Xantho affines quosdam ad ipsam, ut reuerte
 retur domum mittente, illa uero cum cedere
 nollet

θελούσης, καὶ τὸ ξαύθῃ δι' αὐτὴν εἰς ἀθυμίαν πεσοῦν-
 τῇ, αἰσώπῃ προσελθὼν αὐτῇ φησι, μὴ ἀνὴρ δέ-
 σποτα. ἐγὼ γὰρ αὐτὴν αὔριον ἤκειν ἀνθαίετον, καὶ
 ἀπαράλλακτον δρᾶσω πρὸς σέ. καὶ λαβὼν ἰδρύμα, πρὸς
 τὴν ἀγορὰν ἦλθεν, καὶ ὠνησάμενος χλωῆας καὶ ὄρνι-
 θας, καὶ ἄλλ' ἅτῃα ἔνν πρὸς δύωχίαν ὑπὸ τῆσδε, βα-
 δίζων τὰς οἰκίας προειγνόςει. παρῆκε τὸν μὲν καὶ τὴν
 ἔλ' αὐτὸν δεσποίνης γηρηνκτήρων οἰκίαν, μήτε ταύτῃ
 εἰσθῆναι προσποιούμενος ἐκείνων τυχεύουσαν, μήτε
 μὲν γὰρ αὐτῇ τὴν δεσποίναν μύθεον. καὶ δὴ τινὶ ἔνν
 ἔλ' οἰκίας ἐκείνης γυμνασίου ἠρώτα, εἴ τι παρ' ἔνν εἰς γάμους
 χρησίμων οἱ ἔνν τὴν οἰκίαν ἔχουσιν αὐτῇ πωλῆσαι. τὸ
 δὲ, καὶ τίς τούτων ἔχει τὴν χρῆσαν πωθομένη; ξαύθῃ
 φησὶν ὁ φιλόσοφος. αὔριον γὰρ γυναικὶ μέλει σωμα-
 τῆσδε. τὸ δὲ αὐτὸ θάντος, καὶ τῆ γυναικὶ τοῦτα τὸ ξαύ-
 θῃ ὡς ἠέσθην ἀναγγείλαντῇ, ἐκείνη σὺ δρᾶσω, καὶ
 σπουδῆ πρὸς τὸν ξαύθῃ ἦλθεν αὐτίκα, καὶ αὐτὸν λα-
 τεβῶσα λέγεται πρὸς τοὺς ἄλλοις καὶ τοῦτα, ὡς ἂν αὐτὴ ἐμῶ
 ζώσης ὡς ξαύθῃ ἐτόρ' α γυναικὶ δυνηθήσῃ σωμαρμοδίη-
 ναι. καὶ ὅτ' ὡς ἐμεινῇ ὑπὸ ἔλ' οἰκίας δι' αἰσώπου, ὡς καὶ
 δι' ἐκείνον ἀπῆρε. μετὰ δ' ἠμύρας πάλιν πινῶς, λαλέ-
 στας ὁ ξαύθῃ σχολαστικούς εἰς ἀφῆσον, ἔλ' αἰσώπῃ φη-
 σὶν, ὁ ψώνησον ἀπελθὼν παῦ ὁ, τι χρῆστέτατόν τε καὶ
 βέλπισον. ὁ δὲ ἀπὼν λαθ' ἑαυτὸν ἔλεγγον, ἐγὼ διδᾶ-
 ξω τὸν δεσπότην μὴ μωρὰ διατάττειν. γλώτῃσδε ἔνν
 μόνας ὑέας προέμενος καὶ ἐπιμάσας ἀνακλινοῦσι,
 γλώτῃσδε ὁπῶν ἐκάσῃ σὺ ὄξυγάρῳ παρέθηκε. ἔνν δὲ
 σχολαστικῶν ἐπαινεσάντων ὡς φιλόσοφον τὸ πρῶτον
 ἰσθῆμα, ἔλ' ἔλ' γλώτῃσδε πρὸς τὸν λόγον ὑπερησίου,

πάλιν

nollet, & inde Xanthus in mœrore effet, Aesopus adiens ad eum inquit, Ne te afflictes here: ego enim eam cras uenire sponte & citissime faciam ad te. Et accepta pecuniâ in forum iuit, ac emptis anseribus, & gallinis, & alijs quibusdam ad conuiuium idoneis, ambulans domos circuibat: transibat igitur & ante domũ parentum heræ furæ, ignorare simulans illorum esse, & in ea heram manere. Et cum in quendam ex domo illa incidisset, rogabat, an aliquid ad nuptias utile domestici possent sibi uendere. Illo autem, & cui opus est rogante: Xantho, inquit, philosopho: cras enim uxori copulandus est. Eo uero ascendente, & uxori hæc Xanthi, ut audiuit, renunciante, illa cursim & propere ad Xanthum iuit statim, et contra ipsum clamabat, dicens inter alia & hæc: Non me uiuente ô Xanthe, alteri uxori coniungi poteris. Et sic mansit in domo per Aesopum, quemadmodum propter illum discesserat. Post rursus dies aliquot, inuitans Xanthus discipulos ad prandium, Aesopo inquit: I, eme optimum quodq; & præstantissimum. Ille inter eundem secum dicebat: ego docebo herum non stulta mandare. Cum linguas igitur solum suillas emisset & apparasset discumbentibus, linguam assatam singulis cum salsamento apposuit. Discipulis laudantibus ut philosophicum primum ferculum propter linguæ ad loquutionē ministeriũ:

rursus

πάλιν αἰσώπυς ἐφθὰς γλώττης παρέθηκε. καὶ αὖθις
 αὖ βρώματ' αὐτηθγντ' ἄλλε καὶ ἄλλε, ὅσ' οὐδ' ἔγν'
 ἔτορου ὅτι μὴ γλώττης προὔπιθει. τῷ δὲ σχολαστικῷ
 ὡδ' ἔφ' ταυτῷ ἔλ' τροφῆς ἀγανακτισάντων, μέχρι τῶ
 ν' ἔγ' γλώττης εἰπόντων; καὶ ὡς ἡμεῖς δ' ἡμόρως γλώττης
 ἐδίοντες τὰς ἡμετέρας ἠλγήσαμεν, ὁ ξάνθος φησι πρὸς
 ὀργλῶ, οὐδ' ἔγ' σοι πάρεστιν ἔτορου αἰσώπυ; καὶ ὅς, οὐδ' ἡ
 τα. κα κείν' ἔ, οὐκ οὐ γνέτειλάμην σοι κατάρατον ἀν-
 θρώπιον, πᾶν ὅ, τι χρυσότατόν τε καὶ ἀρίστον ὀψωνῆ-
 σαι; καὶ ὁ αἰσώπυ, πολλὰς ὁμολογῶ σοι τὰς χείρας
 μεμφομένη με φιλοσόφων ἀνδρῶν παρόντων. τί αὖ ἐν
 γήοισι γλώττης χρυσότατόν τε καὶ βέλλου γν' ἔφ' βίω;
 πᾶσα γὰρ παιδεία καὶ φιλοσοφία δ' αὐτῆς παιδ' οὐκ
 ταῦ καὶ διδάσκειται, δ' αὐτῆς δόσεις, λήψεις, ἀγοραί,
 ἀσπασμοί, δύφημίαι, μῦσαι πᾶσα. δ' αὐτῆς γὰρ συγ-
 κρηθῆνται γάμοι, πόλεις ἀνορθῆνται, ἀνθρώποι δ' ἀσώ-
 ζονται. καὶ σωελόντι φαῖαι, δ' αὐτ' ἄπας ὁ βίβλ' ἡ-
 μῶν σωῖσθην. ἔδερ' ἄρα ἔλ' γλώττης ἀμεινον. ὡδ' τοῦ-
 τοις οἱ σχολαστικῶν τὸν μὲν αἰσώπυ ὀρθῶς λέγειν φάμε-
 νοι, ἡμαρτηκῆσαι δὲ τὸν διδασκαλόν, διεληλυθῆσαι ἑ-
 κέστος ἐπ' οἴου. τί δ' ὑδ' ἄρα πάλιν ἀπωμῶν ἀν-
 τῶν τὸν ξάνθου, ἐκείν' ἔφ' ἀρλογῆτο μὴ ἦτ' γνώμην αὐτ'
 ταῦτα γεγονῆσαι, ἀλλὰ τὸ ἀρεῖς δούλου τῆ κακουρ-
 γίας. σὺ μὲν δὲ δ' ἀμείψαι τὸ δειπνον. καὶ γὰρ δὲ παρόν-
 των ὑμῶν αὐτ' ἔφ' διαλέξομαι. καὶ καλέσας αὐτὸν, πᾶν
 ὅ, τι φαυλότατόν τε καὶ χείριστον ὀψωνῆσαι κελεύει, ὡς
 τῷ σχολαστικῷ σὺ αὐτ' ἔφ' δειπνήσονται. ὁ δὲ, μη-
 δὲν διατραπείς, πάλιν γλώσσας ἐπείρατο. καὶ ἐφομά-
 σας, ἀνακλινθεῖσι παρέθηκην, οἱ δὲ, πρὸς ἀλλήλους ἕπε
 φάνη

rursus elixas Aesopus linguas apposuit, atq; iterū etiam ferculo alio atq; alio petito, ille nihil aliud q̄ linguas proponebat. Discipulis aut̄ eodem subinde cibo repetito indignatis, quousq; linguas inquentibus, quippe nos per diem linguas edēdo, nostras dolumus. Xāthus inquit iratus, Nihil aliud tibi est Aesope? Et is, Nō certe. Tum ille, Nōne mandauī tibi sordidissime homule, optimū quodq; et prāstātissimū obsonari? Et Aesopus, Multas habeo tibi gratias in crepāti me philosophis prāsentibus. Quid igitur fuerit lingua melius & prāstantius in uita? omnis enim doctrina et philosophia per ipsam monstratur ac traditur. Per ipsam dationes, acceptiones, fora, salutatiōes, benedicētiæ, musa omnis. Per ipsam celebrantur nuptiæ, ciuitates eriguntur, homines seruantur & ut breuiter dicam, per ipsam tota uita nostra cōsistit, nihil ergo lingua melius, Ob hęc discipuli Aesopū recte loqui dicētes, aberrasse uerò magistrū, abire singuli in domum. Postridie rursus accusantib. ipsis Xanthū, ille respondebat, nō secundū uoluntatē suam hęc fuisse, sed inutilis serui nequitia: hodie autē permutabit cœnam, & ipse prāsentib. uobis cum eo colloquar. Ac uocato eo, uilissimū quodq; & pessimum obsonari iubet, quod discipuli secum forent cœnaturi. Ille autē nihil mutatus, rursus linguas emit, & apparatus discūbentib. apposuit. Hi inter se sub-

murmur

φώνου, χρίσαι πάλιν γλῶσσαι. καὶ μετὰ μικροῦ αὐ-
 θις γλώττης παρέθηκε, καὶ μάλα αὐθις καὶ αὐθις. τῷ
 ξάνθῳ δὲ δυσαναχετήσαντϑ, καὶ τὶ ἄλλῳ αἰσώπε ἐί-
 ρηκώτϑ, μὴ πάλιν γνέτειλάμην σοι παῦ ὄ, πηχρότα
 τόν τε καὶ βέλπυον ὀφωνῆσαι; οὐχὶ παῦ ὄ, πηφαι-
 λότα τόν τε καὶ χείρην; ὁ δὲ, καὶ τί ποτε χείρην τῆς
 γλώττης ὦ δ' ἄσποτα; οὐ πόλεις δι' αὐτῆς κατὰ πίπυ-
 σιν; ὅκ' ἀνθρώποι δι' αὐτῆς ἀναερωῦνται; ὅψυδ' ἢ πάν-
 τα καὶ βλασφημίαι καὶ ὑπορηκίαι δ' αὖ ταύτης πόρρι-
 νονται; ὅ γὰμοι καὶ ἀρχαὶ καὶ βασιλείαι δι' αὐτῆς ἀνα-
 τρέπονται; οὐχ, ὡς κεφάλαιον εἶπεῖν, ὁ Βίϑ δι' αὐτῆς
 ἄπας μυθίων πλημμελημάτων γέμει; ταῦτα τῷ αἰ-
 σώπου φαμλῆς, τῷ πῆς σιωανακειμλίων τῷ ξάνθῳ φη-
 σίμ, ὅτϑ εἰ μὴ παῦν σεαυτὸν ἀσφαλίσῃ, ὅκ' αὐτὸν ἀπο-
 ρϑ εἶν' ἀμαρτίας ἀφορμή σοι γηέδα. οἶα γάρ ἢ μορφή,
 τοιάδε καὶ ἢ ψυχῆ. καὶ ὁ αἰσώπϑ πρὸς αὐτὸν, σὺ μοι
 δοκῆς ἀνθρώπε κακῶν τρεχῆς πῆς καὶ πόριδργϑ εἶν,
 δεσπότην παροξυῶν ἢ οἰκίτου. καὶ ὁ ξάνθϑ πρὸς
 ταῦτα, πρὸ φάσεως ἐπιέμην ϑ μασιγῶσαι τὸν ἀνθρώ-
 που, δ'ραπέτα φησίμ, ἐπεὶ πόριδργου εἶπας τὸν ἔλεον,
 δεῖξόν μοι ἀπόριδργου ἀνθρώπου ἀγαγῶν. δελεθῶν τοῖ-
 νω τῷ ὑπὸ σῆς ὑπὸ τῷ λεωφόρῳ ὁ αἰσώπϑ, καὶ αὐτὸν πα-
 ελέοντας πρὸ σκωπῶν, ὅρῃ πινὰ ἐφ' ἑνὸς τόπου ἰκανὸν
 χρόνον καθίσαντα, ὅρ καὶ δοκιμάσας ἑαδ' αὐτὸν ἀπρά-
 γμονά τινα, καὶ ἀπλοῦν εἶν, πρὸσελθῶν φησίμ. ὁ δε-
 σωότης σε καλεῖ σὺ αὐτῷ ἀρεῖσῃσαι. καὶ ὁ ἄγροικϑ
 ἐκείνϑ μὴδὲν πόριδργασάμηνϑ, μὴ τε τῆς ὡν ἔσῳ
 τινϑ καλεῖται, εἰσῆλθον εἰς τὴν οἰκίαν, καὶ σὺ αὐ-
 τοῖς ἔποδῆμασι φαύλοισι οὐσίμ ἀνέπεδον, ὅρῳ μλῆς δὲ

murmurabāt, porcinae rursus lingue. Et paulo
 post iterū linguas apposuit, & ualde iterū atq;
 iterū. Xātho aut̄ iniquo animo ferente, & quid
 hoc Aesope dicente? Nū rursus mandauī tibi
 optimū quodq; & praestantissimū obsonari: ac
 non potius uilissimum quodq; & pessimū: Ille
 aut̄, et quid unq; peius lingua o heres: nonne ur
 bes per ipsam corruūt: Nō homines per ipsam
 interficiunt, nō mendacia omnia, et maledicta,
 & periūria per ipsam perficiunt: nō nuptiae &
 principatus & regna per ipsam euertunt: non,
 ut summatim dicā, uita omnis p̄ ipsam infinito
 rū errorū referta est: Hec Aesopo dicēte, quidā
 ex discubentib. unā, Xātho inquit: Hic nisi ual
 de te ipsum munieris, nō dubia erit insanie cau
 sa tibi. qualis em̄ forma talis est anima. Et Aeso
 pus ad eū, tu mihi uideris o homo prauus qdā
 et curiosus esse, herū irritās cōtra seruū. Et Xan
 thus ad hęc causam cupiēs uerbarādi hominē,
 Fugitiue, inquit, quoniā curiosum dixisti ami
 cū, ostende mihi incuriosum hominē adductū.
 Egressus igitur postridie in plateā Aesopus, &
 eos qui praeferibāt circūspiciens, uidet quendā
 in loco quodā diu sedentem, quem iudicās se
 cum ociosum & simplicem esse, accedens in
 quit: Herus te inuitat secum pransurū. Et rusti
 cus ille nihil sciscitatus neq; quis esset à quo in
 uitaretur, ingressus est in domum, & cum ipsis
 calceis ut erant uiles, discubuit. Rogante autē
 d Xantho

τῷ ξανθῷ, τίς οὗτος; αἰσώπῳ εἶπεν, ἀπερίβρυστος ἄν-
 θρωπος. καὶ ὁ ξανθὸς εἰς οὓς ἐπὼν τῷ γυμναστικῷ συνη-
 ποκρεθῆναι αὐτῷ, καὶ ὅπως αὐτὸς ὑπὸ τῆς ποιῆν,
 ὡς αὐτὸν ὑπεσώπῳ λόγῳ πληγὰς τῷ αἰσώπῳ γνέ-
 νειν, εἶτα γὰρ ἐπικηῶν πάντων φησὶ, λυρία, ὑδὼρ ὑπὸ
 τῷ λεκανῆς βαλοῦσα, εὖς πόδας τῷ ξανθῷ νίψου. διγνο-
 εἶτο γὰρ λαθ' αὐτῶν, ὡς πάντως ὁ μὲν ξανθὸς ὑλαβη-
 θῆσεται, ὁ δ' αἰσώπῳ ὡς ἐκένε ποδὶ βρῦγου φανέρως,
 πληγὰς λήφεται. ἢ μὲν οὖν βαλοῦσα τὸ ὑδὼρ εἰς τὴν
 λεκανῆν, ἢ εὖς πόδας τῷ ξανθῷ νίψουσα. ὁ δὲ γνὸς ταύ-
 τῳ ἔσαν τὴν τῷ οἴκῳ δεσπότῳ, λαθ' αὐτῶν εἶπε, τι
 μῆσαί με πάντως βούλεται, καὶ τούτου δὲ χεῖρ αὐτῷ
 χεῖρα εὖς ποδῶν μου βύλεται νίψαι, ἐπεὶ θοραπαίνῃ
 σὺ εἶχον αὐτὸν ὑπὸ τῆς. πρῶτῃνας οὖν εὖς πόδας,
 νίψου λυρία, φησὶ. καὶ νίψ' ἀμύνῃ ἀνεκλίνθη. τῷ δὲ
 ξανθῷ κελεύσαντος οἶνον τῷ ξανθῷ δοθῆναι πῖν, πάλ-
 λιν ἐκένε διελογίσαστο λαθ' αὐτῶν, ὡς αὐτῶν μὲν τὸ
 πρότορον εἶσαι πῖν, ἐπεὶ δ' οὕτως αὐτοῖς ἐδοξεν, οὐ-
 δὲν βρῦγον ἐμοὶ τὰ τοιαῦτα δοθῆναι, καὶ λαβῶν ἐπῆν.
 ἀριστιώτων δὲ, λαίπνῳ ἐδέσματον τῷ ξανθῷ πα-
 ραπεθνήτῳ, καὶ κένε ἡδύως ἐδίοντο, ὁ ξανθὸς τῷ
 μαγείρῳ ὡς ἡσυχῶς ἔδοξ' ἀρτύσαντι γνεκάλει. καὶ μὲν
 τοι καὶ ἀρδύθῃ πληγὰς γνεφῶρι. ὁ δ' ἀγροιώτης
 λαθ' αὐτῶν ἐλεγεν, τὸ μὲν εἶδος ἀρίστα ἐψηται, καὶ ἔ-
 διγνός αὐτῷ δὲ πρὸς τὸ ἡσυχῶς ἔχειν. εἰ δὲ καὶ δίχα πρῶ-
 φάσεως βύλεται τὸν αὐτὸν δοῦλον μασιγοῦν ὁ οἶκος δε-
 σπότης, τί πρὸς ἐμὲ; τῷ δὲ ξανθῷ ἀχάλλοντο καὶ ἔχ-
 ῃ δέως ἡσυχῆ, ἐπεὶ μὲν ὁ ξανθὸς ποδὶ βρῦγῶν, τέ-
 λος πλακῶντες ἠνέχθησαν, ὁ δὲ ξανθὸς ἄτε δὴ μὴ πῶ πλα-
 κῶντος

Xantho, quis hic? Aesopus ait: incuriosus homo. Et Xanthus in aurē fatus uxori, ut sibi obsequeretur, & quod ipse iusserit faceret, ut honesta ratiōe plagas Aesopo inferret, deinde coram omnibus inquit, Domina, aquā in peluim iniice, & pedes hospitis laua. Cogitabat enim secū omnino hospitem recusaturum, Aesopū uero, quia ille curiosus esset, uerberib. cæsū iri. Illa igitur iacta aqua in peluim ibat pedes hospitis lotura. At ille cognoscēs hāc esse domus dominā, secū loquebatur: honorare me omnino uult, atq; huius rei gratia suis manibus pedes meos uult lauare, quum ancillis queat hoc mādare. Extensis igitur pedibus, Laua inquit hera, ac lotus discubuit. Xantho autē iubente uinum hospiti dari bibere, rursus ille considerabat secum, ipsos antē oportere bibere, sed quia sic ipsis uisum est, nō opus mihi hāc inquirere: & accipiens, bibit. Prudentib. uero & ferculo quodā hospiti appposito atq; illo suauiter comedente, Xāthus cocū, quod male hoc cōdiuisset criminabāt, atq; etiam nudū uerberibus afficiebat. Rusticus autem secum dicebat, ferculum quidem optime cocū est, & nihil ei deest quo minus recte paratum sit: si autē absq; causa uult suū seruū flagellare paterfamiliās, quid ad me? Xantho autē ægre ferente, neq; iucūde affecto, qm̄ nihil hospes curiose inquirebat, tandē placentæ allatæ sunt, hospes uero tanq; nunq; placentam

κοῦτ' ἄλλο γὰρ σάμνυτον, σωροῦν καὶ στυλοῦν αὐτῶν
 ὡς ψωμῶν ἦδ' ἰε. τὸ δὲ ξανθὸν τὸν ἀρτοποιὸν αἰτιασα-
 μένῳ, καὶ τὴν δὴ ποτε ὦκα τὰ ῥατε φαμλίον, καὶ μέλι
 τ' ἄλλα καὶ πεπόμενος αὐτῶν πλακοῦντας ὀκνηώ-
 σασ; ἐκείν' ἔφην, εἰ μὴ ὡμὸς ὄσιν ὦ δέσποτα ὁ πλα-
 κοῦς, ἐμὲ τύπῃ, εἰ δ' οὐχ ὡς ἔδει ὀκνηώσασαι, μὴ ἐμὲ,
 ἀλλὰ τὴν δέσποιναν αἰτιῶ. καὶ ὁ ξανθὸς, εἰ πρὸς τῆς
 ἐμῆς ὄσιν γέγονε γυναικὸς, ζῶσαν αὐτῶν ἀρτίως κατα-
 καύσω. καὶ πάλιν τῆν γυναικὶν δίδει αὐτῶν στυλοποιεῖ
 θῶμαι δὲ αἰσώποιν. κελύσας οὐδὲ κληματίδας εἰς τὸ
 μέσον ἀχθῶναι, πυρᾶν αὐτῶν. καὶ λαβόμενον ἔτι γυ-
 ναικὸς, ἐγγὺς ἔτι πυρᾶς ἤγαγε, πρὸς ὀκνησίμῳ ὡρ αὐ-
 τῶν εἰς τὸ πῦρ ἐπαφῆναι. διέτριβε δὲ πῶς καὶ πόδι-
 βλέπετον τὸν ἀγροῖον, εἰ πῶς ἀνασᾶς τὸ τοιοῦτον τολ-
 μήματος ἐρξᾶν αὐτῶν ἐγχειρήσειν. ὁ δὲ, καθ' αὐτὸν αὐ-
 θὺς διδοῦσ' ἔπειτα, ὡς αἰτίας μὴ παρούσης, τὴν δὴ ποτε
 ἔπῳς ὀργίζεται; εἰ τὰ φησιν, οἰκοδέσποτα, εἰ ὄσιν κέ-
 κευκας δέμν ἡνέδα, ὑπόμεινόν με μακρὸν μέχρις αὐ-
 ἀπελθῶν γνέγκω μου καὶ αὐτὸς ἔξ ἀγρῶ τῆν γυναικᾶ,
 ὡς αὐτῶν ἀμφω κατὰ τὸ αὐτὸ κατακαύσης. ταῦτα τὸν αὐ-
 τῶν ὁ ξανθὸς ἀκούσας, καὶ τὸ τούτου ἀκέραιον ἔτι γυ-
 ναῖον θαυμάσας ἔπειτα αἰσώπῳ φησιν, ἴδτε ἀληθῶς ἀν-
 θρωπῶν ἀποδιδόγγον. ἔχεις τὰ νικητήρια λαβὼν αἰ-
 σωπῶν. ἄλλ' ἔχει σοὶ τὸ λοιπὸν, τὸ δ' ἐν τῶν ὀκνη-
 θείας ἔτι σῆς ὑπὸ τῶν ἔξ. ἔτι δ' ὑποούσης ὁ ξανθὸς ἔπει-
 ταξέ τῶν αἰσώπῳ εἰς τὸ βαλανεῖον ἀπελθεῖν καὶ σκέ-
 ψασθᾶ, εἰ μὴ πολὺς πάρεστιν ὄκνητον, βούλεσθαι γὰρ αὐ-
 τὸν λουθῶναι. ἀπὸντι δὲ, ὁ στρατηγὸς στυλοποιεῖσας, ἔτι
 τὸν ξανθὸν γνῶς αὐτὸν ὄντα, ἤσπερ πῶν σωροῦντο. τὸ
 δὲ, ἔκ

centā gustasset conuoluens, & accipiens ipsas ut panes comedebat. Xantho autē pistorē accusante, & cur nam ô execrande dicente, & absq; melle ac pipere placētas præparasti? Ille, inquit, si cruda est ô here placēta, me uerbera. Si uero non ut oportebat, præparata est, non me sed heram accusa. Et Xanthus: Si à mea hoc factum est uxore, uiuā ipsam nunc comburā. Atq; iterum uxori innuit, ut sibi obsequeretur propter Aesopū. Iussu igitur farmēta in mediū afferri, pyram succendit, & arreptā uxorem prope pyram egit, expectaturus ipsam in ignē immittere. Differebat autē aliquo modo, et circumspiciebat rusticū, si quo modo assurgēs à tali audaciā prohibere ipsum aggredieretur. Sed is secū rursus considerabat, cum nulla adlit causa, quid nam sic irascitur? Deinde, inquit, ô paterfamiliās, si hoc iudicas oportere fieri, expecta me parumper dum digressus adducā & ipse meā ex agro uxore, ut ambas simul cōburas. Hæc à uiro Xanthus audiens, & huius sinceritatem ac generositatē admiratus, Aesopo inquit, Ecce uerè homo incuriosus. Habes accepta præmia uictoriæ ô Aesope. satis est tibi de cætero. dein uero libertatem tuam assequeris. Postridie autē Xanthus iussit Aesopo in balneas ire, & scrutari an multa adesset turba, uelle enim lauari. Ab eunti autē prætor occurrens, & Xanthi ipsum esse cognoscens, interrogauit quonam iret, illo

δὲ, ὅκ οἶδα φαρμάκων, νομίσας ὁ στρατηγὸς τὴν ἐρώτησιν
 αὐτῷ παρ' ἑδὲμ λογιωδῶσαι, εἰς εἰρητικῶν αὐτῶν ἀπαχθῆ
 ναυαλελδύει. ἀπαγομένῳ τὸν ἰωὸν ὁ αἰσώπῳ ἐκράξεν, ὁ
 ρᾶς ὡ στρατηγέ, ὅπως ἐρεθῶς ἀπεκρίθῃ; ἀ γὰρ μὴ πρῶσε
 δοκῆσαι, καὶ σωλῶτισά σοι, καὶ εἰς εἰρητικῶν ἡδὴ ἀπά-
 γομαι. καὶ ὁ στρατηγὸς ἐκπλαγείς ἰδί' ἔβλε' ἄκρολογίας
 ἐκρίμων, ἀφῆκεν ἀπιγῆσαι. αἰσώπῳ δὲ παραγρημένῳ
 εἰς τὸ βαλανεῖον, καὶ πληθῶν γν' αὐτῷ θεασάμεν
 ὄχλῳ, καὶ λίθου ὄρεα κατὰ τὸν εἰσόδου μυσταίτα πρὸς
 μνημον, ἐφ' ὅμ' ἕκαστῷ τῶν εἰσόντων τε καὶ ἐξιόντων
 τῶν πόδια πρὸς ἔπαιε. ἴσῳ δὲ εἰς τις εἰσῶν ἐφῶ λόσσε
 δια, ἀρᾶς μετέθηκεν. ἴσῳ δὲ εἰς τις εἰσῶν ἐφῶ λόσσε
 τῶν, εἰς ἐλελδύεις φησὶ δέσσωτα λόσσεσσαι, γν' ἀνθρω-
 πῶν γν' ἔβλε' βαλανεῖον τεθεῖσθαι. καὶ τὸ ξάνθου ἐλθόν-
 τῳ, καὶ τὸ πληθῶν τῶν λογιωδῶν ἰδόντῳ, καὶ τί ἴσῳ
 εἰπόντος, αἰσώπῳ; ὅχ γν' ἀνθρωπῶν ἐφῆς ἐωρακῆσαι; ὁ
 αἰσώπῳ, ναὶ φησὶ. τῶν γὰρ λίθου ἐκείνου, τῆ χειρὶ δέξ-
 ξας, πρὸς εἰσόδου κείμενον εὔρον, ἐφ' ὅμοι εἰσόντων
 πάντων καὶ ἐξιόντων πρὸς ἔπαιον. εἰς δὲ τις πρὶν ἢ
 πρῶταῖσαι, ἀρᾶς μετέθηκεν. ἐκείνου οὐ γν' ἀνθρω-
 πῶν εἰπορ ἐωρακῆσαι, πρῶτα μῆσας τῶν ἄλλων. καὶ ὁ ξάν-
 θῳ, ἑδὲμ παρὰ τῷ αἰσώπῳ ἀργὸν εἰς ἀκρολογίαν. ἄλ-
 λοτε ποτε τὸ ξάνθῳ ἐξ ἀφῆδρῳ ἐπανιόντος, ἔβλε' πρῶτα
 νῆ τ' αἰσώπῳ, τί δὴ ποτε οἱ ἀνθρώποι μετ' ἀπόπατον
 τὰ τῆ γαστρὸς ἐκρίματα ἐλέπασιν; ἐκείνος ἐφῆ, ἡτ' ὅς
 παλαιὸς χρόνος ἀνὴρ τις τ' τρυφῆσῶτόρον ζώντων, πο-
 λὴν χρόνον ὑπὸ σπατάλης γν' ἀφῆδρῳ ἐκάθητο, ὡς καὶ
 τὰς οἰκείας ἐκεί διαβίβῳ ἀκπατῆσαι φεγῆσαι. ἐξ ἐκείνου
 τῶν δειδνῶν οἱ λοιποὶ τῶν ἀνθρώπων, πρὸς τὰ τῆ
 γαστρὸς

nescio dicēte, existimās prator interrogationē suā floccipendi, in carcerē ipsum abduci iubet. Inter abducēdū igit̄ Aesopus clamauit, Vides ō prator quemadmodū recte respōderim? que enim nō expectaui, & occurri tibi & in carcerē iam trahor. Tū prator stupefactus respōsi prōptitudine, siuit abire. Aesopus aut̄ profectus in balneas, & multitudinē in ipsis intuitus turbæ, & lapidem uidet in medio ingressu positum, in quē singuli ingrediētes & egredientes offēdebant. Hūc aut̄ unus quis ingrediens ut lauaret, sublatū trāsposuit. Reuersus igitur ad herū, Si uis, inquit here lauari, unū hominē in balneis uidi. Et Xātho pfecto ac multitudinē lauantiū uidēte, & quid hoc dicēte ō Aesope, nōne unū hominē dixisti te uidisse? Aesopus, certe, inquit: nā lapidē illū (manu ostendēs) ante ingressum positū reperi, in quē ingredientiēs omnes & exēutes offēdebāt. Unus uero quidā anteq̄ illi deret eleuatū trāsposuit. Illū igit̄ unū hominē dixi uidisse, pluris faciēs q̄ alios. Tū Xanthus, Nihil apud Aesopū tardū est ad responsionē. Aliquādo aliās Xantho ex latrina redeunte, & interrogante Aesopū, quid ita homines post cationem uentris excremēta aspiciunt? Ille ait, Antiquis tēporibus uir quidā delicatius uiuēs multo tempore præ delitijs in latrina sedebat, ut & sua illic immorans cacauerit præcordia. Ex illo tēpore igitur timentes cæteri homines,

γαστρὸς ἀφορῶσι λύματα, μὴ πως καὶ αὐτὶ ἴσθ' ὡς πε-
 πύθασιν. ἀλλὰ συλλίσποτα μὴ φοβῶ, ὃ γὰρ ἔχεις φρε-
 νας. γὰρ ἡμῶρα διεπνισυμποσίξ συγκροτηγίτος, καὶ
 τδι ξαύθου σω τοῖς ἄλλοις τῶν φιλοσόφων ἀνακλινηγί-
 τθ, καὶ τδι πότου ἡδὴ ὑπὲρ κρατήσαντθ, συχνὰ πλο-
 ελήματα μεταξὺ τούτων ἐκαλινδῆτο. καὶ τδι ξαύθου
 ἀρξαρμῶν ταρατῆεδοι, αἰσώπθ παρὲς ὡς ἔφη, δῆλωπο-
 τά, ὁ δῖονυσθ τρεῖς ἐκκτικτοὶ κράσεις. τῶ μὲν πρώ-
 τῶ, ἡδονῆς. τῶ δὲ δευτέρῳ, μέθης. τῶ δὲ τρίτῳ,
 ὑβρείως. καὶ ὑμεῖς οὐὼ πεπωκότθ ἡδὴ καὶ ἡδγίτθ,
 τὰ ἐφεξῆς καταλίπετε. καὶ ὁ ξαύθθ ἡδὴ μεθύων φη-
 σὶ, σῶπα, τοῖς γὰρ ἄδην συμβέλλουε. καὶ ὁ αἰσώπθ, ὃ-
 κούῳ καὶ εἰς ἄδην κατασπαδῆση. τῶν δὲ σχολαστικῶν
 πρὸς ἑσπερεργυμῶν ἡδὴ τῆ μέθῃ τῶν ξαύθων ἰδῶν, καὶ
 ὄλουεῖ πῆρ, οἶνοπλῆγα. καθηγητά φησι, δῶιά τοι πρὸ
 ἐκπῆρ τῶν δάλατῶν ἀνθρωπθ; καὶ ὡς, πάντῳ μὲν
 οὐὼ. ἐγὼ γὰρ αὐτὸς ταύτῳ ἐκπίομαι. καὶ ὁ σχολαστι-
 κός, εἰ δ' οὐ δύνηση, τί ποτέ σοι τίμημα ὑπὲρ γράψω;
 καὶ ὁ ξαύθθ, τῶ οἰκίαν μου πῆνῃ πᾶσαν. καὶ ὑπὲρ
 τούτοις καταδῆμνοι αὐτὸν διακτυλῆς, τὰς συνθήκας
 ἐκέρωσαν. τότε μὲν οὐὼ διελύθησαν. τῆ δ' ὑσδραία
 πρώϊας ἰζεγορθγίτθ τδι ξαύθου, καὶ τῶν τε ὄψιν νι-
 ψαρμῶν, καὶ τῶν διακτύλιου γὰρ τῶν νίπῆεδοι μὴ ἰδῶν-
 τος, καὶ τῶν αἰσώπων πῶδι αὐτῶν πυθομῶν. ἐκῆνθ ὃ κ
 οἶδα φησι, τί ποτε γέγονεν. γὰρ δ' οἶδα μόνου, ὅτι τῶ
 οἰκίας σου τδι ἀλλότριθ γέγονας. καὶ ὁ ξαύθθ, ὅτι τῆ
 δῆς; καὶ ὁ αἰσώπθ, ὅτι τῶ χθῆς μεθύων, συνῆδου τῶν
 δάλατῶν ἐκπῆρ, καὶ πῆ ταῖς ὁμολογίαις κατέθου καὶ
 τῶν διακτύλιου. καὶ ἐκῆνθ, καὶ πῶς ἄρ' ἐγὼ μείζου πῆ-
 σιθ.

uentris inspiciunt sordes, ne quo modo & ipsi hoc patiantur. Sed tu here, ne time. Non enim sunt tibi præcordia. Die autem quodam celebrato conuiuio, & Xantho cum alijs philosophis discumbente, & potu iam inualefcēte, crebræ quæstiones inter hos uersabant, atq; Xantho incipiente turbari, Aesopus adstans ait, here, Bacchus tria possidet temperamenta: primū uoluptatis, secundum ebrietatis, tertium contumeliæ. Et uos igitur poti iam & lætati, quæ reliqua sunt obmittite. Tum Xanthus iam ebrius ait, Tace, inferis consule. Et Aesopus, Igitur & in infernum distrahere. Ex discipulis autē quidam subebrium iam Xanthum uidens, et ut in uniuersum dicam, temulentum, O præceptor, inquit, potest ne quis ebibere mare homo? Et ille, Admodum quidem, ego enim ipse hoc ebibam. Et discipulus, At si non poteris, quā nam tibi multā irrogabo? Tum Xanthus, Domum meam depono totam. Atq; interim depositis anulis pacta firmauerunt, tum discesserunt. Postridie diluculo excitato Xantho, ac faciem lauante, & anulum inter lauandū non uidente, & Aesopum de eo interrogante. Ille, nescio, inquit quid nam factū fuerit, sed unum scio tantū, quod à domo decideris tua. Tum Xanthus, Quamobrem? Et Aesopus, Quoniā heri ebrius pepigisti mare ebibere, atque in pactis deposuisti & anulū. Et is, Tum quomodo maius fi-

σε Θ' ὄργου δυνήσομαι; ἀλλὰ σου νυῦ δέομαι, εἴ τις σωί
 θεσις, εἴ τις δεινότης καὶ ἐμπειρία, ξυμπαρίστασο καὶ
 βοήθειαν ὄρει, ὡς ποδι γνέδαι, ἢ τὰς γε σωθῆκας λυ
 σαι. καὶ ὁ αἰσώπ' ὀδοι γνέδαι μὲν οὐκ ᾔνι, λυθῶαι
 δὲ τὰς ὁμολογίας ποιήσω. ἐπειδὴν γὰρ αὐθις τήμορον
 εἰς ταυτὸ σωέλθητε, μή δ' ὀποιῶ φανῆς δειλιάσας,
 ἀλλ' ἀπὸρ ὁμολόγητας παροινῶν, ταῦτα καὶ νήφωρ
 λέγε. ἀέλδουτον μὲν τοι σρώματα καὶ τρῶπεζαν παρὰ
 τῷ ἥιονα τεθῶαι, καὶ πᾶσι δας ἐπίμοις σωί ἐκπώμα-
 σι ὄρει σοι τὸ θαλάτῃον ὕδωρ. ἐπειδὴν δὲ σύμ-
 παντα θεασῆ τὸν ὄχλον συμπεδραμηνῶτα ὑπὶ τῷ
 θέω, αὐτὸς ἀναπισῶν, ἀέλδουτον ἐκ τῆς θαλάτῃς πλη-
 δῶαι τὸ ἐκπώμα, καὶ ὄσφ λαβῶν γν' ἐπηκῶν πάν-
 των εἰπέ τῷ σωθῆκοφύλακι, τίνας παρ' ὑμῖν πεποιθῆ
 καμὲν τὰς σωθῆκας; καὶ ὁ ἀρκυνεῖταί σοι, ὡς ὁμολό-
 γητας τῷ θαλάσσαν ἐκπιῖν. σραφεῖς οἷν σὺ πρὸς ἄ-
 παντας ἔτω φράσσω. ἀνδρῶν σάμμοι, ἴσε καὶ ὑμεῖς πάν-
 τως πλείους ὄσους ποταμὸς ἐκβάλλοντας εἰς τῷ θα-
 λασσαν. ἐγὼ δὲ σινεθέμῳ μόνῳ τῷ θαλάτῃον ἐκ-
 πιῖν, ἔμῳ καὶ ὄσφ ὄζιοντας εἰς αὐτῷ ποταμὸς. εὔ-
 τ' οἷν ὁ γολαστικός ἀπελθῶν πρότορον ὑπὸ χέτω ὄσφ
 ποταμὸς ἄπαντας. εἶτα δ' ὄσφ ἐγὼ τῷ θαλάτῃον
 μόνῳ ἐκπιῖμαι. ὁ δὲ ξαύθ' ὀδοι μέλλοσαν ἐκ τούτου
 τῷ σωθῆκῃς διάλυσι μ' ἐσεδα γνοῦς, ἔωδρῆδθ. τῷ δὲ
 μὲ τῶν παρὰ τὸν αἰγιαλὸν συρρῶσαντος ὑπὶ θέω
 τῷ πρᾶχθῆσεδα μέλλοντ', καὶ τῷ ξαύθ' ἔτ' τὰ δι-
 διαχθῆτα πρὸς τῷ αἰσώπτου φράσαντ', καὶ εἰπόν-
 τος, οἱ σάμμοι ἀνέβησαν δύφηνδντες αὐτὸν κὲ βαυμάζον-
 τες. ὁ δὲ γολαστικός πρᾶπισῶν τῷ καῦτα τῷ ξαύθ',

de opus potero: Verum te nūc rogo, si qua cognitio, si qua prudentia, si qua experientia, pre-
sto sis, ac opem porrige, ut uincā, aut pacta dis-
soluam. Et Aesopus, Vincere quidem haud li-
cet, sed ut soluas pacta, efficiā. Cum hodie rur-
sus in unum cōueneritis, nullo modo uidearis
timere, uerum quæ pactus es ebrius, eadem so-
brius quoq; dic. Iube itaq; stramenta & men-
sam in littore poni, & pueros paratos cum po-
culis porrigere tibi marinam aquam. Cum aut
omnem uideris turbam concurrisse ad specta-
culum, ipse discūbens iube ex mari impleri po-
culum. Atq; hoc accepto omnibus audientibus
dic pactis præfecto, Quæ nam apud uos fœde-
ra iniuimus? Atq; is respondebit tibi, quod pe-
pigeris mare ebibere. Conuersus igitur tu ad
omnes sic dicito: Viri Samij, scitis & uos peni-
tus q̄ plurimos fluuios prorūpere in mare, ego
aut pepigi mare solum ebibere, nō etiam exeū-
tia in ipsum flumina. Hic itaq; scholasticus eat
prius contenturus flumina omnia, deinde sta-
tim mare solum ebibam. Xanthus autem futu-
ram ex hoc pacti solutionem cognoscens, ue-
hementer lætatus est. Populo igitur ad littus
confluente ad spectaculum eius quod facien-
dum erat, cumq; Xanthus quæ edoctus fue-
rat ab Aesopo fecisset ac dixisset, Samij accla-
mauerunt laudantes ipsum, & admirantes.
Sed scholasticus Xanthi pedibus obuolutus,
& uictum

νηρικῆδαί τε ὁμολογεῖ, καὶ τὰς σωθῆκας ἐδείξο λυ-
 σαι, ὃ καὶ πεποίηκε ξαύθῳ Δυσωποῦντῳ τῷ δέμῳ.
 ἄξιον μὲν δ' αὐτῶν εἰς τὴν οἰκίαν, αἰσώπῳ πρὸς ελ-
 θῶν τῷ ξαύθῳ φησὶν. ὁ πάντα σοὶ τὸν βίον χρευσάμε-
 νῳ ἔγω, οὐκ ὡς ἀξίος εἰμὶ δέσποτα τυχεῖν ἐλδου-
 είας; καὶ ὁ ξαύθῳ λοιδορήσας αὐτὸν ἀπήλασε, λέγων,
 μὴ γὰρ οὐ βελονίῳ μοι λῶ ἄρ' ἀπᾶξ; ἀλλ' ἔξελθε
 πρὸ τῶν πυλῶν καὶ σκέψαι, καὶ ἴδῃς δύο κορώνας,
 αὐτὰρχιλόν μοι. ἀγαθὸς γὰρ οἶνός οὗτῳ. ἔπει εἰ μίαν
 ἴδῃς, ἄρ' ἔστι πονηρόν. πρὸς ελθῶν οὖν ὁ αἰσώπος, καὶ συμ-
 βὰν οὕτω δύο κορώνας ἐπὶ τινῶ ἰδῶν διγύδρου καθε-
 ζομένης, πρὸς ελθῶν τῷ ξαύθῳ ἀνήγαγεν. ὀξύντι δὲ
 τῷ ξαύθῳ ἢ ἔτορα τούτων ἀπέπη. καὶ ὁ ξαύθῳ θατέ-
 ραν μόνῳ ἰδῶν, ἔφη, ὃ κ' εἰπάς μοι κατάρτατε δύο ἑω-
 ρακρήαι; καὶ ὁ, οὕτως. ἀλλ' ἢ ἔτορα ἀπέπη. καὶ ὁ ξαύ-
 θῳ, ἐπέλιπέ σοι δροπέτα τὸ χλοδαίειν με; καὶ λε-
 λούει αὐτὸν γυμνωθῆναι τύπιδου. τῷ δ' αἰσώπου
 μασιγυμνῶν, πρὸς ελθῶν πρὸς ἐκάλει ὕψι τὸ δέσπνομ τὸν
 ξαύθου, καὶ ὁ αἰσώπῳ ἐπὶ τυπῆομνῳ ἀνέβόκορον, οἶ-
 μοι τῷ Δυσλίῳ. ἐγὼ μὲν γὰρ ὁ τὸ διπρόνομον ἰδῶν, τύ-
 πῆομαι, σὺ δ' ὁ μίαν ἰδῶν μόνῳ εἰς δύωχίαν ἄπει. ἑω-
 λῳ ἄρ' ἠὲ οἰνοσοπίαι. καὶ ὁ ξαύθῳ τὸ ἀγχίνου αὐ-
 τῷ θαυμάσας, πάντα δὲ λελοῦει τυπῆομνον. μετὰ
 δ' οὐ πολλὰς ἡμέρας φιλοσόφους καὶ ῥήτορας καλέσας
 ὁ ξαύθῳ, ἐκέλευσε τῷ αἰσώπῳ πρὸ τῶν πυλῶν σῆ-
 ναι, καὶ μηδὲν ἄρ' ἰδῶν εἰσελθεῖν συγχώρησαι,
 ἀλλ' ἢ εἰς σοφούς μόνους. τῇ δὲ ὄρα τῷ ἀείσου κλείσας
 αἰσώπῳ τὸν πυλῶνα, γῆρὸς ἐκαθείδῃ. τῶν λεκλιμῆ-
 κωμ δὲ τινῶ ἐλθόντος, καὶ τὴν δύραν ὑπῆγοντος, αἰσώ-

& uictum se confitebatur, & pacta rogabat dis solui. Quod & fecit Xanthus exorate populo. Profectis aut ipsi in domum, Aesopus adiens Xanthum inquit, per omnem tibi uitam gratificatus ego, nonne dignus sum o here consequi libertatem? Et Xanthus obiurgando ipsum repulit dicens, An nolo ipse hoc facere? sed exi ante uestibulum & speculari, & si uideris duas cornices renuntia mihi, bonum enim augurium hoc: quod si unam uideas, hoc malum. Accedens igitur Aesopus, atque cum forte duas ita cornices super quadam uideret arbore sedentes, accedens Xantho renuntiauit. Exeunte aut Xantho, altera harum auolauit, & Xanthus alteram solam uidens ait, Nonne dixisti mihi execranda duas uidisse te? Et is, Ita: sed altera auolauit. Tum Xanthus deerat tibi fugitiue deridere me? Et iubet eum denudatum uerberari. At dum Aesopus uerberabatur, profectus quidam inuitauit ad cenam Xanthum. At Aesopus inter uerbera exclamauit, Hei mihi misero ego enim quod duas uidi cornices uerberor, tu uero quod unam tantum, in conuiuio abis: uanum itaque fuit augurium. Tum Xanthus solertia eius admiratus, cessare iubet uerbera. Non multis aut post diebus philosophos & rhetoras cum inuitallet Xanthus, iussit Aesopo ante uestibulum stare, & nullum indoctum ingredi sinere, sed doctos solos. Hora aut praedij clauso uestibulo, Aesopus intus sedebat. Ex inuitatis aut quodam profecto et ianuam pulsante, Aeso-

πΘ γνῶσθην ἔφη, τί σείει ὁ λύωμ; ὁ δὲ, νομίσας λύωμ
 κληθῆναι, ὀργισθεὶς ἀνεχώρησεν. οὕτως οὖν ἕκαστος ἄ-
 ρκινόμενος, αὐτὸς ἀπῆε σὺν ὀργῇ, νομίζων ὑβρίζε-
 σθαι, τὸ αἰσώπου ταυτὰ πάντας γνῶσθην ὄρωτωντος.
 ἐνὸς δ' αὐτῶν ἠΨαντος, καὶ τί σείει ὁ λύωμ ἀκούσαν-
 τος, καὶ τὴν τε κέρην καὶ τὰ ἄλλα ἀρκεθῆναι, αἰ-
 σωπὸς αὐτοῦ ὀρθῶς δοκιμάσας ἀρκεκείσθαι, αὐτοῖστας
 πρὸς τὸν δεσπότην ἤγαγε, καὶ φησὶν, ἔδεις τῶν φιλοσό-
 φων σωεσθῆναι αἰετὶ κληθῆναι ὡς δὲ ἄποστα, πλὴν οὐτὸς
 μόνος. καὶ ὁ ξανθὸς σφόδρα ἠθύμωσε, παραλελογί-
 σθαι οἰκθεὶς ὑπὸ τῶν κληθῆναι. Ἐπὶ δ' ὑπόβρισις σωελ-
 θόντων οἱ κληθῆναι ὑπὸ τῶν Ἰατρικῶν, γνέσθαι
 τῶν ξανθῶν, φάσκοντων, ὡς εἰσας ὡς κληθῆναι, ἐπεθύ-
 μεις μὲν αὐτὸς ἔδιδ' ἠγῶσαι ἡμᾶς, αἰδοῦμενος δὲ, τὸν
 σαπῶν ὑπὸ τῶν πυλῶν ἔσπασας αἰσώπου, ὡς πλοπη-
 λακίσαι, καὶ καύσας ἡμᾶς ἀρκαλέσαι. καὶ ὁ ξανθὸς, ὁ-
 ναρ τὸ τ' ἔδιδ', ἢ ὑπαρ; ἀκείνοι, εἰ μὴ ῥέγχον, ὑπαρ.
 καὶ δὴ τὰχος μετακλήθεις αἰσωπὸς, καὶ ὄρωτωντος σὺν
 ὀργῇ, τὸ χέειν οὖν φίλους ἀπίμως ἀπέστρεψεν, ἔφη.
 οὐχὶ σὺ μοι δὲσποτα γνέσθαι, μὴ τινα τῶν ἰδιωτῶν
 καὶ ἀμαθῶν ἀνδρῶν ἔασαι πρὸς τὴν σὺν σωελθῆν
 δύωχίαν, ἀλλ' ἢ οὖν σοφῶν; καὶ ὁ ξανθὸς, καὶ
 πινδὸς οὗτοι, οὐ τῶν σοφῶν; καὶ ὁ αἰσωπὸς, ἔδεμίᾳ μη-
 χανῆ. αὐτῶν καὶ γὰρ ἡ πῶντων τὴν δύραν, καὶ μὲν γνῶ-
 σθην ὄρωτωντος, τί ποτε σείει ὁ λύωμ, ἔδιδ' ὅσπιστον αὐ-
 τῶν σωῆκε τὸν λόγον. ἐγὼ γὰρ ὡς ἀμαθῶν πάντων φα-
 νῆναι, ἔδιδ' ἵνα τὸ τῶν εἰσὶ γαγον, πλὴν τὸν σοφῶς τῶ-
 τον ἀρκεθῆναι μοι. οὕτως οὖν τὸ αἰσώπου ἀρκεθῆ-
 ναι, ὀρθῶς ἀπαντῶν λέγειν αὐτὸν ἔψαλαισάντο.

pus intus ait, Quid mouet canis? Ille putans canis uocari, iratus discessit. Sic ergo unusquisque ueniens rursus abibat iratus, putans iniuria affici, Aesopo eadem omnes interrogante. Cum autem unus ipsorum pulsasset, & quid mouet canis audiisset, & caudam et aures respondisset, Aesopus ipsum recte iudicans respondisse, aperta ianua ad herum duxit, ac inquit, Nullus philosophus ad conuiuium tuum uenit o here praeter hunc solum. Et Xanthus ualde tristatus est, deceptum se existimans ab inuitatis. Postridie cum uenissent inuitati ad literarium ludum, accusabant Xanthum dicentes, ut uideris o praceptor, cupiebas quidem ipse continere nos, sed ueritus, putridum in uestibulo constituisti Aesopum ut nos iniuria afficeret, et canes uocaret. Et Xanthus, In somnium ne id est, an uera res? Tum illi, Nisi stertimus, uera res. Et celeriter uocatus Aesopus, & rogatus cum ira, cuius rei gratia amicos ignominiose amolitus esset: ait, Non tu mihi here mandasti, ne quem uulgarium ac indoctum hominem permittere in tuum conuiuium, sed solos doctos? Tu Xanthus, et quales hi? nonne docti? Et Aesopus, Nullo pacto: ipsi etenim pulsantibus ianuam, et me intus rogante, quid nam moueat canis, neque quos eorum intellexit sermonem. Ego igitur cum indocti omnes uiderent, nullum ipsorum introduxi, nisi hunc qui docte respondit mihi. Sic igitur cum Aesopus respondisset, recte omnes dicere ipsum confirmarunt.

Ac post

καὶ μεθ' ἡμέρας πάλιν Ἰναὸς ὁ ξανθός, ἐπέμλεν τοὺς αἰσώπου, πρὸς τὰ μνήματα παρεγγύσθη, καὶ ἅ γν' ταῦς λάρναξι μνηστικὰ ἔκρινεν ἀναγινώσκων, ἑαυτὸν ἑπέτρπε. τοὺς δ' αἰσώπου γν' πινι τούτων ἐγκεχαράγμενα σοιχεῖα ταῦτα ἰδόντες, α β δ ο ε θ χ. ὑπὸ δέξαντος τε ἔβλεψαν, καὶ ὀφθαλμοὺς εἰς ἄρα ταῦτα εἰσεβίβη. ὑπὸ μελῶς ἐκένθησκεν ἀμύνη, ἔχουσι δ' ἐγγύσθη πλὴν τούτων εὐρεῖν ἄσφατον, καὶ ὠμολόγησεν ἀκρῆσαι τοῖς ὅλοις. καὶ ὁ αἰσώπος, εἰς ἄρα ταύτης ἐλπίδος ὦ δέσποτα θεσσαυρὸν ἔποδίσθη σοι, τίνι με ἀμείψη; καὶ ὅς, θάρσει, λήψη γὰρ πλὴν ἐλευθερίαν σου, καὶ τὸ ἡμίση τοῦ χρυσίου, τότε ὁ αἰσώπος ἀποχῶν ἐλπίδος βήματα τέσσαρα, καὶ ὀφθαλμοὺς, ἀνέλαβεν τὸν θεσσαυρὸν καὶ ἔβλεψεν ἔβλεψεν, λέγων, δὲ μοι πλὴν ἐπαγγελίαν, δι' ἧς εὐρεθὲν τὸν θεσσαυρὸν. καὶ ὁ ξανθός, οὐχ ὅσα ἡμῶν εἰσθῆναι, εἰ μὴ καὶ τὸν νοῦν τῶν σοιχείων μοι φρασθῆναι. τὸ γὰρ μαθεῖν ἔσθαι, πολὺ τ' εὐρήματα ἔμοι τιμῶν τὸν θεόν. καὶ ὁ αἰσώπος, ὁ τὸν θεσσαυρὸν λατορῆσας γν' ταῦθα, ὡς σφὸς ἀνὴρ τὰ σοιχεῖα διεχώραξε ταῦτα, ἅ καὶ φησὶν, α ἀρχαῖς, β βήματα, δ τέσσαρα, ο ὀφθαλμοὺς, ε εὐρήσας, θ θεσσαυρὸν, χ χρυσίον. καὶ ὁ ξανθός, ἐπειδὴ πρὸ οὕτως ἐπίβληται εἰ καὶ παντῶν, ἔλπιψεν σου πλὴν ἐλευθερίαν. καὶ ὁ αἰσώπος, ἀναγγεῖλε δὲ θεῶν ὦ δέσποτα τὸ χρυσίου ἔβλεψεν βασιλεῖ βυζαντίου. ἐκείνῳ γὰρ τεταμίωται. καὶ ὁ ξανθός, πόθεν τοῦ οἴδα; καὶ κένθη, ἐκ τῶν σοιχείων. ἔσθαι γὰρ φησὶν, α ἀπόδω, β βασιλεῖ, δ διονυσίῳ, ο ὄν, ε εὐρεθὲν, θ θεσσαυρὸν, χ χρυσίον. καὶ ὁ ξανθός ἀκούσας τοῦ βασιλέως εἰς τὸ χρυσίου, ἔβλεψεν αἰσώπῳ ἔφη. λαβὼν τὸ ἡμίση τοῦ χρυσίου

Ac post dies rursus aliquot Xanthus sequente Aesopo ad monumēta accessit. Et quæ in arcis erant epigrammata legēs, seipsum delectabat. At Aesopo in quadā ex ipsis insculptas literas has uidente, α β δ ο ε θ χ, ostendenteq; Xantho, atq; rogante, an hasce nouisset: diligēter ille scrutatus, non potis fuit harum inuenire declarationem, ac fassus est dubitare omnino. Tum Aesopus, Si per hanc columnulā ô here thesaurū ostendā tibi, qua re me remunerabis? Et is, confide, accipies enim libertatem tuam, atq; dimidiū auri. Tunc Aesopus distans à cippo passus quatuor, & fodiens, accepitq; thesaurum, & tulit hero dicens, Da mihi promissum per quod inuenisti thesaurū. Et Xanthus, Nō si & ego sapiam, nisi & sensum literarum mihi dixeris: nam scire hoc multo re inuenta mihi pretiosius. Et Aesopus, Qui thesaurū infodit, hic ut uir eruditus literas insculpsit has, quæ & inquirunt, α recedens, β passus, γ quatuor, δ fodiens, ε inuenies, θ thesaurum, χ auri. Et Xanthus, Quia ita solers es & astutus non accipies tuam libertatem. Et Aesopus, Renūciabo dandum aurum ô domine regi Byzantinorum: illi enim reconditum est. Et Xanthus, unde hoc nosti? Et ille, Ex literis: hoc enim inquirunt, α redde, β regi, γ Dionysio, δ quem, ε inuenisti, θ thesaurum, χ auri. Et Xanthus audiens regis esse aurum, Aesopo ait, Accepto dimidio lu-

μαίε, ἡσύχασον. καὶ κῆνθ, ἔσύν μοι νῦν ἄρα παρέχεις,
 ἀλλ' ὁ χρυσίου γνῶτωβοὶ κατὰ τρυφᾶς, καὶ ὅπως, ἄκουσον.
 ἄρα καὶ λέγει τὰ γράμματα, α ἀνελόμνοι, β βαδύ-
 σαντάω, δὲ δέλιδα, ο ὄρ, ε εὔρετε, θ θησαυροῦ, χ χρυ-
 σίε. καὶ ὁ ξανθθ, δολιγόφισιν, εἰς πλῶοίπαιον, ὡς αὐθ
 ἄρ θησαυροῦ διελώμεθα, καὶ σὺ πλῶ ἐλευθερίαν ἀπο-
 λάβεις. ἐλθόντων ἔν, ὁ ξανθθ φοβέμεθα τὸ τὸ αἰσώ-
 που λάλομ, εἰς εἰρεκτῶ αὐτὸν ἐκέλευσεν ἐμβληθῶαι.
 καὶ ὁ αἰσώπθ ἀπαγόμεθα, τοιαῦταί φησιν εἰπὴν αἰ-
 ὑποχέσεις τῶν φιλοσόφων; ἔχ' ὅτι γὰρ ἔκ' ἀρλαμβάνω
 με πλῶ ἐλευθερίαν, ἀλλὰ καὶ εἰς διδωμωτήριον κελεύεις
 βληθῶαι με. ὁ μὲν ἔν ξανθθ ἐκέλευσεν αὐτὸν ἀρλυ-
 θῶαι, καὶ πρὸς αὐτὸν ἔφη. πάνυ καλῶς φης, ἴν' ἐλευθε-
 είας τυχῶν, σφοδρότορος με γῆν κατήγορθ. ὁ δὲ αἰ-
 σώπθ εἶπεν, ὅτι ποτέ με ἔχεις κακὸν ποιῆν, ποίει,
 πάντως καὶ ἄκωρ ἐλευθέρωσας με. ἢ τὴ δὲ αὐθ καιροῦς
 τούτους σωτέρον τι τοιοῦτον γν' σέμεν. πάνθ' ἡμᾶς ἐρε-
 τῆς ἀγομῆνης αἰφνης ἀετὸς κατὰ πῆλᾶς, καὶ τὸν διωμό-
 σιον ἀρπάσας διακτύλιον, εἰς δούλου κὸλπον ἀφῆκον.
 οἱ μὲν οὖν σάμιοι θορυβηθέντες, καὶ εἰς πλείω πῶδι
 τὸ δὲ τὸ σιμείε πεσόντες πλῶ ἀγωνίαν, ἢ τὴ τὸν ἀ-
 θροιδῶντες, ἤρξαντο δαίδαι τὸ ξανθθ, ἄ τε πρώην
 τῶν πολιτῶν ὄντος καὶ φιλοσόφου, σφίσι πλῶ κείσιν τὸ
 σιμείε σφρασεφῆσαι. ὁ δὲ, τῶν ὅλοις ἐπαπορῶν, χρόνον ἤ-
 τισε, καὶ ἀφῆκεν οἷα δὲ, πολὺς λῶ ἀθυμῶν, καὶ
 πῆ λῶ πῆ βασιζόμεθα, οἷα δὲ μηδὲν κερῖναι δυνάμε-
 νθ. ὁ δὲ αἰσώπθ πλῶ ἀθυμίαν σωνοήσας τὸ ξανθθ,
 πρὸς ἐλθῶν, λέγει. τὸ χᾶλεμ ὦ δέσποτα ἔτω διατελῆς
 ἀθυμῶν; ἐμοὶ πρὸς ἀνάθευ, χᾶλεμ εἰπὼν τῶν λυπῆδων.
 αἰετομ

eri, taceto. Et ille, Non tu mihi nūc hoc præbes sed qui aurū hic infodit. Ac quemadmodū, audi: hoc eī dicūt literæ, α acceptū, β uadentes, Α diuidite, ο quē, ε inuenistis, θ thesaurū, χ auri. Et Xanthus, Venias inquit, in domū ut & thesaurū diuidamus, & tu libertatē accipias. Profectus ergo, Xanthus timēs Aesopi loquacitatē in carcerē ipsum iussit inijci. Et Aesopus inter abducendū, Huiusmodi, inquit, sunt promissa philosophorū: nō solū enim non accipio meā libertatē, sed & in carcerē iubes inijci me. Xanthus igitur iussit ipsum solui, & ait ei: Nimirū recte inquis, ut parta libertate uehementior sis cōtra me accusator. Tū Aesopus dixit, Quodcūq; mihi potes facere, fac malū: omnino uel inuitus liberabis me. Ea uero tempestate huiusmodi res Sami obtigit. Cum publicē festū celebraretur, repente aquila deuolās, & publicum rapiens anulum, in serui sinum demisit. Itaq; Samij perterriti, & in plurimū ob hoc prodigium cum incidissent mœrorem, in unum coacti, cœperūt rogare Xanthū, quòd primus ciuiū esset & philosophus, ut sibi iudiciū prodigiū manifestaret. At ille omnino ambigens tempus petijt. Et profectus domum multum erat tristis, & solitudinibus immeritus, ut qui nihil iudicare posset. Sed Aesopus mœrore Xanthi cognito, adiens ait, Qua causa ô here, sic perseueras tristari; mihi cōmitte, ualere iussu mœrore:

αἰσώπῃ δὲ εἰς ἀγορὰν πωσέλθων, εἰπέ τοῖς σαμίοις, ὡς
 ἐγώ μιν οὔτε συμειολυτέμῃ ἐπαίδουθῶ, οὔτ' οἰωνοσκο
 πῆμ, πᾶσι δ' ἐμοὶ πρόσσει πολλῶν πῆσαν εἰδώς, αὐ
 τὸς ὑμῖν τὸ ζητούμενον λύσει. καὶ μὲν αὐτὸς ὑπὸ τύχῃ
 φιλύσεως δέσποτα, σὺ τὴν δόξαν ἀρίστη τοῖς τῶν χρω
 μιῶν δούλω. αὐτὸς ἀρτιτύχῃ, ἐμοὶ μόνῃ ἢ γνῶντὸς πρὸς
 τριβήσετα ὑβείας. πεισθεὶς οὐκ ὀξάνθη, καὶ φιλύσε
 ραίας εἰς τὸ θεάτρον ἀπαντήσας, καὶ κρατῆρας εἰς τὸ
 μέσον κατὰ τὰς ὑποθήκας αἰσώπου διελέχθη τοῖς συ
 νεληθῶσι. οἳ δὲ δουδέως ἠξίουσιν τὸν αἰσώπου κληθῆναι.
 τὸ δ' ἀπομολύνει καὶ σάνθη ὑπὸ τὸ μέλου, οἳ σάμιοι
 τὴν ὄψιν αὐτὸν κρατανοήσαντες, ὄρεσχεδουτὸν ἐφώ
 νοου, αὐτῇ ἢ ὄψιν συμείον λύσει; ἐκ τῶν αἰσώπου τούτου
 τίποτε καλὸν ἀκουσόμεθα; καὶ γὰρ ἠρξάντο. καὶ ὁ
 αἰσώπος κρατασείσας τῇ χειρὶ, καὶ ἠσυχίαν αἰτήσας γε
 νέδαι, φησὶν. ἀνδρῶν σάμιοι, τί με τὴν ὄψιν σκώπη
 τε; οὐκ εἰς τὴν ὄψιν, ἀλλ' εἰς τὸν νοῦν ἀποβλέπετε.
 πολλάκις γὰρ καὶ τῆ φάυλη μορφῆς χρονοῦ ἢ φύσις
 γνῶσθην. ἢ τὴν ἔξωθεν τῶν ἀδραμῶν μορφῶν σκοπεῖ
 τε ὑμεῖς, ἀλλ' ὁ τὴν γνῶσιν τῶν οἴνων; ταῦτα τὸ αἰ
 σώπου πάντες ἀκούσαντες, ἔλεγον. αἰσώπε, εἴ τι δὴ
 νασσαι, λέγε τῇ πόλει. καὶ ὁ μετὰ παρρησίας ἔφη. ἀν
 δρῶν σάμιοι, ἐπειδὴ ἢ ἢ τύχῃ φιλονείκος ἔσα, δόξης
 ἀγῶνα τέθεικε δέσποτα καὶ δόλω. καὶ μὲν ὁ δούλω
 ἢ τῶν φανῆ τ' ἀεσώπου, ἔλα μασίγων ἐλδύσεται. εἰ δὲ
 ἀμείνων, οὐδὲν ἔλαττον καὶ ἔτω πληγαῖς ξανθήσεται.
 εἰ ὑμεῖς ἔλα φιλύσεως παρρησίαν χαλεπὴν μοι,
 ἐγὼ νῦν ὑμῖν ἀδελῶς τὸ ζητούμενον φράσω. τότε ὁ δὴ
 μὲν ἀρμιᾶς γλώττης πρὸς τὸν ξανθὸν ἐβόω, ἐλδύσε

Cras in forum profectus dic Samijs, Ego neq; prodigia soluere didici neq; augurari, sed puer mihi est multarū rerū peritus, ipse uobis quaesitum soluet. Et si ipse cōsecutus fuero solutionē here, tu gloriā reportabis, tali utens seruo. Sin minus fuero cōsecutus, mihi soli erit dedecus. Persuasus igit̃ Xanthus, & postero die in theatrū profectus, & astās in medio secundū admonitiones Aesopi cōcionatus est ijs qui cōuenerāt. Illi uero statim rogabant Aesopū acciri: qui cū uenisset, staretq; in medio, Samij facie ipsius cōsiderata, deridētes clamabāt, Hæc facies prodigiū soluet; ex deformi hoc qd unq; boni audiemus; atq; ridere cœperunt. Et Aesopus extēta manu silētio petito inquit, Viri Samij, qd faciē meā cauillamini? nō faciē, sed animū respicere oportet. Sepe enim in turpi forma bonum animū natura imposuit. An uos exteriorem testarū formā cōsideratis, ac nō potius interiorē uini gustū? Hæc ab Aesopo cū audissent, oēs dixerūt: Aesope, si quid potes, dic ciuitati. Et ille audacter ait: Viri Samij, qm̃ fortuna, quæ cōtentionis studiosa est, gloriæ certamē proposuit dño & seruo; & si seruus inferior uideat̃ domino, uerberib. cæsus abibit: sin aut̃ præstātor nihilo minus & sic uerberib. lacerabit̃: si uos per libertatē loquēdi mihi fiduciā indulseritis, ego nunc uobis intrepide quaesitū narrabo. Tunc populus uno ore clamabat ad Xanthū, Liber-

sententia o

ρωσῶν αἰσώπυ, ἰσπάλουσῶν σαμίσι, χάρισαι τῷ ἐ-
 λδουθεῖαν αὐτῷ τῇ πόλει. ὁ δὲ ξανθῶ, οὐκ ἐπρόβουε.
 καὶ ὁ πρότασις ἔφη. ξανθε, εἰ μὴ σοι δοκῆ ἰσπάλουσαι
 τῷ δήμῳ, ἐγὼ πῖσδιε φιλῶρας αἰσώπυ ἐλδουθεῖαν αὐ-
 ποιήσαιμι, καὶ τότε σοι ὁμότιμῶ ἔσαι. τῶν καὶ τα-
 τοίνω ὁ ξανθῶ ἀνάγκη τῷ ἐλδουθεῖαν ἀπέδωκε.
 καὶ ὁ λιερνεξέθια, ξανθῶ ὁ φιλόσοφῶ ἐλδουθεῖαν σα-
 μίσι τῶν αἰσώπυ. καὶ τούτω πόρας ὁ τῷ αἰσώπυ
 λόγῶ εἰλήφει, φαρμύς πῶς τῶν ξανθῶν, ὡς καὶ ἄκωμ
 ἐλδουθεῖαν με. αἰσώπυ οὐκ ἐλδουθεῖας τυχώμ, σὰς
 εἰς τὸ μίσση, ἔφη. ἄνδρες σάμιοι, ὁ μὲν ἀεὶ ὡς ἴσε, βα-
 σιλεὺς τῶν ὀρειῶν ὄξιν. ὅτι δὲ τῶν στρατηγικῶν διακτύ-
 λιοι οὗτῶ ἀεπάσας ἀφῆκον εἰς δούλου κὸλπυ, ὅσο
 σημαῖωσαι βούλεται, ὅτι τῶν νυνὶ βασιλέων τις βύλε-
 ται ὑμῶν τῷ ἐλδουθεῖαν δουλωσαι, καὶ εὖς λιυεῖς νό-
 μουσ ἀκύρους δειξαι. ταῦτα οἱ μὲν σάμιοι ἀκούσαντες,
 κατιφειας ἐπλήθουσαν. μετὰ δὲ ἔπολυμ χρόνον καὶ
 γραμματὰ παρὰ κροίσου τῷ λυσιῶν βασιλέως ἦκει
 σαμίσι, λιελθόντα τὸ ἀπὸ τῶνδε φόρους αὐτῷ παρέ-
 χειν, εἰ δὲ μὴ πείθουτο, πῶς μάχην ἐποίμυς εἶναι. ἐ-
 βουλοῦσαντε μὲν οὐκ ἄπαντες. ἔδεισαν γὰρ ἰσπ-
 κροί γημέδαι τῷ κροίσῳ, σωροῖσῳ μὲν τοι εἶναι καὶ αἰ-
 σώπυ ἐρωπίσαι. καὶ κενῶ ἐρωτηθεῖς εἶπε. τῶν ἀρχόν-
 των ὑμῶν γνώμην διεδωκότων εἰς φόρος ἀπαγαγῶ
 ἰσπάλουσαι τῷ βασιλεῖ, συμβολῶ μὲν οὐδὲ ὡς, λό-
 γου δὲ ἐρω ὑμῶν, καὶ εἰσεθεῖ τὸ συμφέρον. ἡ τύχη δὲ
 ὁδοὺς ἐδειξεν γνὲ τῷ βίῳ, θατόραν μὲν ἐλδουθεῖας,
 ἦς μὲν ἀρχὴ διύσβατῶ, τὸ δὲ τέλῶ ὀμαλόμ. θατόραν
 δὲ δουλειας, ἦς ἡ μὲν ἀρχὴ, δύπετύς τε καὶ βῶσιμῶ,
 τὸ δὲ

tate dona Aesopū, obtempera Samijs, largire libertatem eius ciuitati. At Xanthus non annuebat. & prætor ait, Xanthe si tibi non placet auscultare populo, ego hac hora Aesopū libertate donabo, et tunc tibi æqualis fuerit. Tunc igitur Xanthus necessariò libertatem reddidit. Et præco clamauit: Xanthus philosophus liberū Samijs largiẽ Aesopū. Atq; interim finẽ sermo Aesopi accepit, dicẽtis Xãtho, Vel inuitus me libertate donabis. Aesopus itaq; libertatẽ cõsequutus, stans in medio ait, Viri Samij, aq; ut scitis, regina auuũ est: qm̃ aut̃ imperatoriũ anulũ hæc raptũ demisit in serui sinũ, hoc significare uult, quendã exijs qui nũc sunt regẽ. uelle uestrã libertatẽ in seruitutẽ redigere, atq; sanctitas leges irritas facere. His auditis Samij mœrore repleti sunt. Sed non multo post tempore & literæ à Cræso Lydorũ rege uenerũt ad Samios, iubẽtes eis ab illo tẽpore ut tributa sibi penderẽt, sin minus obtẽperauerint ut ad pugnã se pararẽt. Consultabãt igitur uniuersi, tímuerũt em̃ subditi fieri Cræso, cõducibile tñ esse et Aesopū cõsulere. Et ille cõsultus ait, cũ principes uestri sententiã dixerint de tributo dãdo obtẽperãdũ esse regi, cõsiliũ iã minime, sed narratio nẽ uobis afferã, & scietis qd cõducat. Fortuna duas uias ostẽdit in uita, alterã libertatis, cuius principiũ accessu difficile, sed finis planus: alterã seruitutis cuius principiũ facile et accessibile,

τὸ δὲ τέλος ἐπέδωκεν. ταῦτα ἀκούσαντες οἱ σάμιοι,
 ἀνέβησαν. ἡμεῖς ἐλευθέροι ὄντες, ἐκόντες οὐ γινόμε-
 θα δούλοι. καὶ τὸν προδουτὴν οὐ σὺ εἰρήνη ἀπέπεμ-
 ψαν. ὁ μὲν οὖν κροῖσος ταῦτα μαθὼν, ἐβελύσατο πό-
 λεμον κατὰ σαρμίων λιμένα. ὁ δὲ προδουτῆς ἀνύει-
 κην, ὡς οὐκ αὐτὸν δυνάσκειν σαμῖος ὑπὸ χεῖρα λαβεῖν, αἰσώ-
 πον παρ' αὐτοῖς ὄντος, καὶ γνώμας ὑποτιθήνης. δυνῆ-
 δὲ μάλλον εἰπὼν βασιλεῦ, πρέσβεις ἀποσείλας ἔξα-
 πῆσαι παρ' αὐτῶν αἰσώπον, ὑποχόμενον αὐτοῖς αὐτῶν
 αὐτῶν χάριτας ἄλλας τε δώσειν, καὶ λύσειν τῶν ὑπὸ τῶν
 μιλίων φόρων. καὶ τότε τάχα οἷός τε ἔσθ' ἰσχυρῶν ποδι-
 γγέσθαι. καὶ ὁ μὲν κροῖσος κατὰ ταῦτα προδουτὴν
 ἀποσείλας, ἐκδοτὴν ἔπει τὸν αἰσώπον. σάμιοι δὲ ἴσχυρ
 ἐκδοτὰν γνώμας ἐχθρόν. αἰσώπος δὲ ἴσχυρ μαθὼν,
 ἐν μέσῳ τῆ ἀγορᾶς ἔστη, καὶ φησὶ. ἄνδρες σάμιοι, κα-
 γὼ μὲν ποδὶ πολλοῦ παιδεμα παρὰ εὐς πόδας ἀδικέ-
 σθαι τῷ βασιλεῶς, ἐδέλω δὲ ὑμῶν γῆνα μῦθον εἰπεῖν.
 καὶ δ' ὄν χρόνον ὁμόφωνα ἴω τὰ ἴδια, πόλεμον οἱ λῦκοι
 τοῖς πελοπόννησος σιωπῆσαν. τῶν δὲ λιμῶν συμμαχού-
 των τοῖς θρέμμασι, καὶ εὐς λῦκους ἀποσοβούτων, οἱ
 λῦκοι προδουτὴν ἀποσείλαντες, ἔφασαν τοῖς πρόβα-
 σιν, εἰ βούλοιντο βιοῦν ἐν εἰρήνῃ καὶ μηδενὴ πόλεμον
 ὑποπέθειν, εὐς κούρας αὐτοῖς ἐκδοῦναι. τῶν δὲ πελο-
 των ὑπὸ ἀνοίας πεσόντων, καὶ εὐς κούρας ἐκδοδωκό-
 των οἱ λῦκοι τὸς τε κούρας διεσπάρεξαν, καὶ τὰ πρόβα-
 τα ῥᾶστα διεφθίρασαν. οἱ σάμιοι τίνων τὸ τὸ μῦθος βέλ-
 μα σιωποῦσαντες, ὤρμησαν μὲν πρὸς ἑαυτοῖς καταχθῆν
 τὸν αἰσώπον, ὁ δὲ ἔκκινεχερο, ἀλλὰ τῶν προδουτῆσιν
 καταπολλύσας, πρὸς κροῖσον ἀπέει. ἀδικημένων δ' αὐ-

finis autem laboriosus. His auditis Samij exclamauerunt, nos cum simus liberi, serui esse gratis nolumus, & oratorem infecta pace remiserunt. His ergo cognitis, Croesus decreuit bellum in Samios mouere, sed legatus retulit, non poteris Samios debellare, quandiu est apud eos Aesopus, & consilia suggerit. Potes autem magis, ait, o rex legatis missis, petere ab ipsis Aesopum, pollicitus eis & gratias alias relaturum, & solutionem iussorum tributorum. Et tunc forte poteris eos superare. Et Croesus his persuasus, legato missio dedi sibi petebat Aesopum. Samij autem hunc tradere decreuerunt. Quo cognito, Aesopus in media concione stetit, ac inquit: Viri Samij, & ego permulti facio ad regis pedes proficisci, sed uolo uobis fabulam dicere: Quo tempore animalia inter se loquebantur, lupi bellum ouibus intulerunt. unam uero cum ouibus canibus praeliantibus, ac lupos arcentibus, lupi legato missio dixerunt ouibus, si uoluerint uiuere in pace, & nullum suspicari bellum, ut canes sibi traderent. Ouibus ob stultitiam persuasis, & canibus traditis, lupi & canes dilacerarunt, & oues facillime occiderunt. Samij igitur, fabulae sensu cognito, decreuerunt apud se detinere Aesopum. Ille uero non tulit, sed cum legato unam soluit, & ad Croesum se conferebat, Profectis autem

τῆν εἰς λυδίαν, ὁ βασιλεὺς ἐπίπεδον αὐτῷ σαύτα ἔρι
 αἰτωποῦ θεασάμενος, ἠγαυάκτισε λέγων, ἴδτε ποτα
 πὸν ἀνδρῶπιον ἐμποδῶ μοι γέγονε νῆσον ἕποτάξαι
 ποσαύτῳ; καὶ ὁ αἰσώπης μέγιστε βασιλεῦ, ὃ βία ὃ
 δὲ ἀνάγκη πρὸς σε παρεγνομίμω, ἀλλ' αὐθαίρετος πα
 ρεῖμι. ἀνάγκη δὲ με μικρὸν ἀπέσαι. ἀνὴρ τις ἀκείδαις
 συλλέγων καὶ ἀποκτειννύς, εἶλε καὶ τέθηγα. ἐπεὶ δὲ
 κακῆνον ἠθέλησε λυτεῖναι, φησὶν ὁ τέθηξ. ἀνδρωπε μή
 με μάτῳ ἀέλης. ἐγὼ γὰρ οὔτε σαχλῶ βλάπτω, οὔτ'
 ἄλλο τι ἔπ' αὐτῶν σε ἀδικῶ. τῆ ληνήσει δὲ τῆν γν' ἐμοὶ
 ὑμῶν ἢ οὐ φθέγγομαι, τὸρ πῶν οὐδ' ὀδοιπόρους. φῶ
 νῆς οὐκ παρ' ἐμοὶ πλεον ὃ δὲ ἐν ἑρήσεις. κακῆνον ταῦτα
 ἀκούσας, ἀφῆκεν ἀπιγῆαι. καὶ γὰρ γὰρ ὦ βασιλεῦ τῆν
 σῶν ποδῶν ἀπῆμαι, μή με εἰκῆ φρονύσης. ὃ δὲ γὰρ οἶός
 τ' εἰμι ἀδικῆσαι τινα, γν' οὐτε λεία δὲ σώματ' ἔγω
 ναῖον φθέγγομαι λόγον. ὁ δὲ βασιλεὺς θαυμάζας ἄμα
 καὶ οἰκτερῶν αὐτῶν, ἔφη. αἰσώπε ἔκρυ ἐγὼ σοὶ δίδωμι
 τὸ ζῶν, ἀλλ' ἢ μοῖρα, ὃ γὰρ θέλεις, αἰτεῖ καὶ λήψη. καὶ
 ὃς, λείομαι σου βασιλεῦ, διαλλάγημι σαμίους. τῷ δὲ βα
 σιλείως εἰπόντ' ἔθ' ἠλλάγμα. πεσὼν ἐκείν' ὑπὸ τῷ
 γλῶ, χεῖρτάς τε αὐτῶν ὠμολόγει. καὶ μετὰ ὄψον οὐκ οἰ
 κείους συγγραψάμενος μύθος, οὐκ ἔμελλε καὶ νῦν φε
 ρομένους, παρὰ τῶν βασιλείῃ κατέλιπε. διεξάμενος
 δὲ παρ' αὐτῷ γράμματα πρὸς σαμίους, ὡς γνέκεν αἰσώ
 πης τούτοις διήλλακται, καὶ δῶρα πολλά, πλούσιος ἔπει
 νῆλθον εἰς σάμου. οἱ μὲν οὐκ ἴσασιν ὄψον ἰδόντες, σέμο
 ματά τε αὐτῶν πρὸς λῶν, καὶ χορὸς ἐπ' αὐτῶ συ
 νεήσαντο. ὃ δ' αὐρὶς τὰ τε τῆ βασιλείως ἀνέγνω γράμ
 ματα, καὶ ἀπέσειξεν ὡς τῷ εἰς αὐτῶν γηνομένῳ πρὸς

in Lydiã, rex ante se stantē Aesopū uidēs, indignatus est, dicēs: Vide qualis homūcio impedī mēto mihi ad tantā insulā subiugandā fuit. Tū Aesopus, Maxime rex non uī neq; necessitate coactus ad te uenī, sed spōte adsum. Patere autē me parūper audire. Vir qdā cū locustas caper occideretq; cepit & cicadā, cū & illā uellet occidere, inquit cicada, ô homo ne me frustra occidas; ego em̄ neq; spicā lædo neq; alia in re quāpiã iniuriã te afficio, motu uero quę in me sunt mēbranularū suauiter canto delectās uiatores. præter igit̄ uocē in me amplius nihil inuenies. Et ille his audītis permisit abire. Et ego itaq; ô rex, tuos pedes attingo, ne me sine causa occidas nō enim possum iniuriã quẽq; afficere, sed in uiri corpore generosum loquor sermonem. Rex autē miratus simul & miseratus ipsum, ait, Aesope non ego tibi largior uitã sed fatū. ergo quod uis pete, et accipies. Et ille, Rogo te, ô rex, recōciliare Samijs. Cumq; rex dixisset, Recōciliatus sum, procidens ille in terrã, gratiasq; ei agebat, & post hæc suas cōscripsit fabulas, quas in hunc usque diem extantes apud regem reliquit. Acceptis autē ab ipso literis ad Samios, q̄ Aesopi gratia eis reconciliatus fuerit, atq; muneribus multis, nauigauit in Samum. Samij igitur hunc uidentes, coronasq; ei intulerūt, & tripodia eius gratia constituerunt. Ille autē & regis literas legit, & ostendit quod sibi donatam à populo

τῷ δ' ἡμᾶς ἐλευθερίαν, ἐλευθερία πάλιν ἡμέψατο. με-
 τὰ δὲ ᾧ τῆς νήσου ἀπάρας, πόδιαι τῷ οἴκου μάλιν,
 τοῖς ἀπανταχοῦ τῷ ᾧ Ἐλισσόφωρ Ἰαλεγομνῳ. ἀφι-
 κόμην δὲ καὶ πρὸς Βαβυλῶνα, καὶ τῷ ἑαυτοῖ σοφί-
 αιν ὑπὸ λειξάμηνῳ, μέγας παρὰ τοῦ Βασιλεῖ λυκίρω
 ἐγγύθῳ. κατ' ἐκείνους γὰρ αὖ χρόνος οἱ Βασιλεῖς πρὸς
 ἀλλήλους εἰρήνῳ ἔχοντο, καὶ τέρψεως χεῖρ πρὸς βλή-
 ματα τῷ σοφιστικῷ πρὸς ἀλλήλους γράφοντο ἐπιε-
 πομ. ἀπὸρ οἱ μὲν ὑπὸ λυόμενοι, φόρος ὑπὸ ῥητοῖς πρὸς τῷ
 πεμπόντων ἐλάμβανον, οἱ δὲ μὲν, αὖ ἴσους παρεῖχον. ὁ
 τοίνυν αἰσώπῳ τὰ πεμπόμενα τῷ πρὸς βλημάτων λυ-
 κίρω συνῶν ἐπέλυε, καὶ δύσδοκιμῶν ἐποίησεν τὸν Βασι-
 λεῖα. καὶ αὐτὸς δὲ Ἰα λυκίρω ἔτορα τῆς Βασιλευσιν
 αὐτὴν πεμπῶν, ὡν ἀλύτων μισόντων, φόρος ὁ Βασιλεὺς
 ἐπι πλείους εἰσέπρατῆν. αἰσώπῳ δὲ μὴ παιδοποιεῖ
 μνῳ, γὰρ πνὰ τῷ ἔυγυδῶν γίνου τῷ κλησιν εἰσεποιή-
 σατό τε, καὶ ὡς γνήσιον παῖδα τοῦ Βασιλεῖ πρὸς γνέ-
 κας, σωῖεσθε. μετὰ δ' οὐ πολὺν χρόνον τῷ ἔννου τῆ
 τῷ θεμλίον παλλακῆ συμφραζῆντῳ. αἰσώπῳ ᾧ τῆ
 γνῶς, ἀπελαύνειν ἔμελλε φλοικίας. ὁ δὲ, τῷ κατ' ἐκείνῳ
 ὀργῆ λυφθῆς, ὑπὸ πολλῷ τε πλοσάμηνῳ παρ' αἰσώ-
 πῳ δὴ τῆν πρὸς αὖ ἀντισοφιστικῶν λυκίρω, ὡς αὐ-
 τῆς ἐτοιμῶς ὅτι πρὸς ἰθεδα μάλιν ἢ τοῦ λυκίρω, τοῦ
 Βασιλεῖ γνέχρεισε, τοῦ τῷ αἰσώπῳ ταύτῳ σφραγι-
 σάμηνῳ διακτυλίω. ὁ δὲ Βασιλεὺς τῆ τε σφραγίδι
 πεσθεῖς, καὶ ἀπαραιτήτω ὀργῆ χρῆσάμηνῳ, παρα-
 χῆμα τοῦ ἑρμιπῶ κελδύει μισῶν ἔζετῶσαντα, οἷα
 δὴ πρὸς τῷ Ἰα χειρίσασθαι αἰσώπῳ. ὁ δὲ ἑρμιπῳ
 ἔλεος τε τῷ τοῦ αἰσώπῳ, καὶ τότε δὴ τῷ ἔλεον ἐπέ-
 λειξῶ

populo libertatē, libertate rursus remuneratus fuerit. Post hæc uero ab insula decedens circuibat orbem ubiq; cum philosophis disputādo. profectus et in Babylonē, et suam ipsius doctrinam demonstrādo magnus apud regē Lycerū euasit. Illis enim temporibus reges inuicem pacem habentes, atq; delectatiōis gratia quæstiones uicissim sophistarū scribendo mittebant, quas qui soluerēt, tributa pacta à mittētib. accipiebāt: qui uero non, æqualia præbebāt. Aesopus igitur quæ mittebant pblemata Lycero intelligens dissoluebat, & clarū reddebat regem: & ipse Lyceri nomine altera itidem regibus remittebat. Quæ cum remanerent insoluta, tributa rex q̄ plurima exigebat. Aesopus autē cum non genuisset filios, nobilē quendā, Ennū nomine, adoptauit, atq; ut legitimū filiū regi allatum cōmendauit. Non multo autem post tempore Ennus cum adoptantis cōcubina rem habuit: hoc sciens Aesopus expulsurus erat domo Ennum. Qui in illum ira correptus, epistolam fictam ab Aesopo scilicet ad eos, qui sophismatis cum Lycero certabant, q̄ ipsis paratus esset adhærere magis q̄ Lycero, regi dedit, Aesopi signatā anulo. Rex & sigillo credens, atq; inexorabili ira percitus, statim Hermippo iubet, ut nulla examinatione facta, proditorem occideret Aesopum. At Hermippus & amicus fuerat Aesopo, & tunc se amicum ostendit

Δειξάν. ἔν τινι γὰρ τῷ τάφῳ μηδενὸς εἰδότες κρύψας
 τοῦ ἀνθρώπου, ἔν ἀπορρήτοις ἔτριψαν. ἔννθ δὲ, τῷ
 βασιλέως κελύσαντθ, πᾶσαν τὴν διοίκησιν αἰσώ-
 που παρέλαβε. μετὰ δὲ πινὰ χρόνον νεκτραβῶ βασι-
 λεὺς αἰγυπῆων, τυθόμηνθ αἰσώπου τεθυγκῆσαι, πῆμα
 πειλυκίρω παραχρηῖμα ὑψολῶ, οἰοσόμενος αὐτῷ ἀ-
 ποσεῖλαι κελύσσαν, οἱ τυργῶν οἰοσόμεσους, μίτθ
 οὐρανῶ, μίτε γῆς ἀπῆμνον, καὶ τὸν ἀποκευνόμενον
 ἀεὶ πρὸς πάνθ' ὅσα αὐτῷ ὄρωτασι. καὶ ἔσθ ποιήσαντα,
 φόρος εἰσπράττειν, εἰ δὲ μὴ, κατατίθεσθαι. ταῦτα τῷ
 λυκίρω ἀναγνωσθέντα, ἀθυμίαν ἐνέβαλε, μηδενὸς τῷ
 Φίλων διααμύνειν τὸ πρόβλημα τὸ πρὸς τῷ τυργῶ συ-
 νείναι. ὁ μὲν τοι βασιλεὺς, καὶ λίονα φιλῆαυτο βασι-
 λείας ἔλεγχον ἀπολωλεγκῆσαι τὸν αἰσώπου. ἔρμῖπθ
 δὲ τὴν τῷ βασιλέως δι' αἰσώπου λύπῳ μαθῶν, πρῶ-
 σῆλθῆτε τῷ βασιλεῖ, καὶ ζῶν ἐκείνου ὀνηγγεῖσασθαι,
 πρῶτα εἰς αὐτὸν ἀπὸ χέρου αὐτοῦ ἐκάνειν, εἰδὼς ὡς με-
 λίσσιν ποτέ τῷ βασιλεῖ φιλῆ ἀποφάσεως. τῷ δὲ βασι-
 λέως διαφρόντως ὑπὸ τούτοις ἠδγῆτος, αἰσώπος ῥυ-
 πῶν καὶ ἀνχμῶν ὅλος πρῶσιν ἐχθῆ, καὶ τῷ βασιλέως ὡς
 εἰδῆν αὐτῶν, διακρύπταντος, λούσαδά τε καὶ φιλῆ ἄλλης
 ὑψομελείας ἀξιοθῆναι κελύσαντθ, αἰσώπος μετὰ
 ἔσθ καὶ ἕπερ ἔμ καταγορηθῆ τὰς αἰτίας ἀπεσινδύασε
 το, ἐφ' οἷς καὶ τῷ βασιλέως τὸν ἔννομον ἀναερεῖν μέλλοντος,
 αἰσώπθ αὐτῷ συγγνώμῳ ἠτήσασθαι. ἐπομῆνως δὲ τῷ
 τοις, ὁ βασιλεὺς τὴν τῷ αἰγυπῆος ὑψολῶ τῷ αἰσώ-
 πῳ ἐπέδωκεν ἀναγνωθῆναι. ὅσ' αὐτίκα τὴν λύσιν συ-
 νείσ τῷ πρῶβλήματος, ἐγέλασέ τε καὶ ἀπὸ γράφῃ ἐκέ-
 λυσεν, ὡς ἐπὶ δὴ αὐτῶν χερῶν πρῆλθῆ, πεμφθῆναι τὸς τε

dit, In sepulchro enim quodam nemine sciente occultauit hominē, & secreto nutriuit. Ennus autem regis iussu omnem Aesopi administrationem suscepit. Sed quodā post tempore, Nectenabo rex Aegyptiorum audiens Aesopum occidisse, mittit Lycero statim epistolam, architectos sibi mittere iubentem, qui turrim ædificent, neq; cœlum neq; terram attingentem, & responsurum semper aliquem ad omnia quæcunq; rogauerint. Quod si fecisset, tributa exigeret: sin minus, solueret. His lectis Lycerus mœrore affectus est, cum nullus ex amicis posset quæstionē de turri intelligere. Rex tamen & columnam sui regni dicebat interijisse Aesopū. Hermippus autem dolore regis ob Aesopū cognito, adiit ad regem, & uiuere illum renunciauit, addiditq; ipsius causa Aesopum non peremisse, sciens quod pœniteret aliquando regem sententiæ. Rege autem uehemēter his lætato, Aesopus sordens, ac squalens totus adductus est: cumq; rex ut eum uidit, illachrymasset, atque ut lauaretur aliaq; cura ut afficeretur iussisset, Aesopus post hoc & de quibus accusatus fuerat, causas confutauit. Ob quæ cum rex Ennum esset occisurus, Aesopus ei ueniam petijt. Post hæc autem rex Aegyptij epistolam Aesopo dedit legendam. At ille statim solutione cognita quæstionis risit, ac rescribere iussit, ut cum hyems præterijisset missum iri & qui

turrim

τῶν πύργων οἰκῶσθαι μέσοντας, καὶ τῶν ἀποκρινούμενων
πρὸς τὰ ἐπιδρωτώμενα. ὁ βασιλεὺς οὖν αὐτὸν μὲν αἰγυ-
πίους πρέσβεις ἀπέστειλεν. αἰσώπω δὲ τῷ ἀρχαρχῆς
διοίκησιν γίνεσθαι πασαν, ἐκδοτὸν αὐτῷ παρα-
δοῦναι καὶ τῶν γένων. ὁ δὲ αἰσώπω πᾶσα λαβὼν τὸν γένον,
ἔδεν ἀκίδες αὐτὸν ἐστῆσθαι, ἀλλ' ὡς ἦν πάλιν πλοχῶν,
ἄλλως τε καὶ τούτους ἔπειθι αὐτὸν λόγος.

Τέκνον, πρὸ πάντων σέβου τὸ θεῖον. τῶν βασιλεία δὲ
τίμα. καὶ τοῖς μὲν ἐχθροῖς σου δεινὸν σεαυτῶν παρά-
σκόβου, ἵνα μὴ καταφρονῶσι σε, τοῖς δὲ φίλοις πρᾶξαι
καὶ δύναιτο δόξου, ὡς δύναιτο σοὶ μάλλον γίνεσθαι. ἔτι
αὐτὸν μὲν ἐχθρὸς νοσεῖν δύου καὶ πένεσθαι, ὡς μὴ οἴος τε
εἶναι λυπεῖν σε, αὐτὸν δὲ φίλους ἦν πάντα δὴ πράττειν
βούλου. αἰεὶ τῆ γυναικὶ θυχεσῶς ὁμίλει, ὅπως ἐτόρου
ἀνδρὸς πείραν μὴ ζήτησιν λαβεῖν. κοῦφον γὰρ τὸ τῆν
γυναικῶν ὄσι φῦλον, καὶ κολακῶν ὁμιλιῶν ἐλάττω φρο-
νεῖ λακῶ. ὀφείλου μὴ πρὸς λόγον λιπίσαι τὴν ἀκολῶ. φη
δὲ γλώττης ἐγκρατῆς ἔσο. τοῖς δὴ πράττεισιν μὴ φθόνει,
ἀλλὰ σύγκρατε. φθονῶν γὰρ σεαυτῶν μάλλον βλάψεις.
τῆν οἰκὴ τῆν σου ὑπὸ μελεῦ, ἵνα μὴ μόνον ὡς διαπύτω σε
φοβῶνται, ἀλλὰ καὶ ὡς ὑδὸν γέτω αἰδῶνται. μὴ αἰ-
σχύνου μανθάνειν αἰεὶ τὰ κρείττω. τῆ γυναικὶ μηδὲ πό-
τε πισύσης ἀπόρρητα, αἰεὶ γὰρ ὀπλίζετε πᾶς σου
λευιδύσει. καθ' ἡμέραν καὶ εἰς τὴν αἰετιον ἀρταμιδύς.
βέλτορον γὰρ τελευτῶντα ἐχθροῖς καταλεῖψαι, ἢ ζῶν-
τα τῆν φίλων ὑπὸ δειῖσθαι. ὑποπύγοι ἔσο τοῖς σύ-
ναντιῶσιν, εἰδῶς ὡς καὶ τῶν λιμαρῶν ἀρτῶν ἢ οὐρά
πλοσπορίζει. ἀγαθὸς γηρόμενος μὴ μετανόσει. ψίδυρον
ἀνδρῶν ἐκβαλεσῆς οἰκίας, τὰ γὰρ ὑπὸ σου λεγόμενα
καὶ

turrim essent ædificaturi, & responsurū aliquē
 ad rogata. Rex igitur Aegyptios legatos remi-
 sit, Aesopo autē pristinā administrationē tradi-
 dit omnē, deditū ei tradens & Ennū. At Aeso-
 pus acceptū Ennum nulla in re tristitia affecit,
 sed ut filio rursus recepto, alijsq; atq; his admo-
 nuit uerbis. Fili, ante omnia cole deum. Regē
 honora. Inimicis tuis terribilē teipsum præbe,
 ne te cōtemnant. Amicis facilē & cōmunicabi-
 lem, quo lōge beneuolētiores tibi sint. Item ini-
 micos male habere precare, & esse pauperes ne
 te possint offendere: at amicos in omnibus be-
 ne ualere uelis. Semper uxori tuę bene adhære,
 ne alterius uiri periculū facere uelit: leue enim
 mulierum est genus, ac adulatum, minus malū
 cogitat. Velocem ad sermonē ne posside audi-
 tum. lingue cōtinens esto. bene agentib. ne in-
 uide, sed congratulare: inuidens enim te ipsum
 magis offendet. domesticorū tuorum satage, ut
 te non solum, ut dominum timeant, sed etiam
 ut benefactorē uenerentur. Ne pudeat discere
 semper meliora. Mulieri non unquam credas
 secreta: nam semper armať quomodo tibi do-
 minetur. Quotidie in diem crastinum recōde:
 melius enim mortuum inimicis relinquere,
 quā uiuentē amicorū indigere. Salutato facti-
 le qui tibi occurrūt, sciens & catulo caudā panē
 comparare. Bonū esse ne poeniteat. Susurrone
 uirum enīce domo tua: nam quæ à te dicuntur,

καὶ πρᾶξιόν μιν ἐτόρει φέρων ἀναθήσει. πράττει μὴ
 πᾶς λυπήσονται σε. ὡδὶ δὲ τοῖς συμβαίνουσι μὴ λυπεῖ.
 μήτε πονηρὰ βουλόσῃ ποτὲ, μήτε τρόπους κακῶν
 μίμησι. ταῦτοις τῷ αἰσώπου τὸν γῆνον νεθετήσαν-
 τῶ, ἐκείνῳ τοῖς τε λόγοις καὶ τῇ οἰκείᾳ σιωπῇ δὴσει
 οἷά τινα βέλαι πληγεῖς τῷ ψυχῷ, μετ' ἕ πολλαῖς ἡμέ-
 ραις τὸν βίον μετήλλαξεν. αἰσώπος δὲ σὺς ἰξυτάς πάν-
 τας πρῶτα κελιάσῃ, ἀετῶν νεοτῆς τε πᾶρας συλ-
 ληφθῆναι κελύσει. συλληφθῆντας αὐτῷ οὕτως ἔβρεψεν,
 ὡς λέγεται, καὶ ἐπαίδουσεν, ὅπου οὐ πάνυ τί με πει-
 θῶναι ἔχει, ὡς πᾶσας δὲ θυλάκων αὐτοῖς πρῶτα
 τημῶν βασάζοντα, εἰς ἕψῳ ἀερεδα, καὶ οὕτως ἕ-
 πεκῆς τοῖς παισὶν εἶν, ὡς ὅπου πᾶρ αὐτῶν ἐκείνοι βέλαι-
 τοῖς πᾶσαι, ἀν τε εἰς ἕψῳ, ἀν τε εἰς γλῶ χαμάζε. πῆς
 δὲ χεμευνῆς ὥρας παραδραμοῦσι καὶ ἡς ῥ διαγε-
 λάσαντῳ, ἅπαντα τὰ πρὸς τῷ ὁδοῦ συσκόσιασά-
 μιν ῥ αἰσώπῳ, καὶ τοῦς τε πᾶσας λαβῶν, καὶ σὺς
 ἀεσὺς, ἀπῆρσεν εἰς αἴγυπτον, πολλῆ φαντασία καὶ δό-
 ξη πρὸς κατὰ πληξίην τῶν ἐκεί κελρημῶν. νεκτρναβῶ
 δ' ἀκούσας παραγεγονῆσαι τὸν αἰσώπου, γνήσθουμάς
 φησι τοῖς φίλοις, μεμαθηκῶς αἰσώπου τε θνηκῆναι. πῆ
 δ' ὑποούσιν κελύσεισας ὁ βασιλεὺς πάντας σὺς γῆ τέλει
 λουκῆς πρὸς βαλέωτα σολῆς, αὐτοῖς ὄρεαν γνέδύσατο,
 καὶ διάσθημα, καὶ διάλιθ. ῥ λίταρι. καὶ καθεδεῖς ἐφ'
 ἕψῳ δὲ φρεσ, καὶ τὸν αἰσώπου εἰσαχθῆναι κελύ-
 σεις. τίμη με εἰκάσεις εἰσελθόντι φησὶν αἰσώπε, καὶ σὺς
 σὺν ἐμοί; καὶ ὅς, σὲ μὲν ἡλίω ἔαρινῶ, σὺς δὲ πρὸς σὲ
 πύρου, ὡραίοις σάχυσι. καὶ ὁ βασιλεὺς θαυμάσας αὐ-
 τὸν, καὶ δώροισι ἐσεξίωσατο, τῇ δὲ μετ' ἐκείνῳ ἡμῶρα
 πάλιν

ac fiunt, alijs cōmunicabit. Fac quæ te nō mœ-
 stificent. Contingentibus ne tristare. Neq; pra-
 ua consulas unq; , neq; mores malorū imiteris.
 His ab Aesopo Ennus admonitus, tum sermō
 ne, tum sua conscientia, ut sagitta quadam per-
 cussus animum, paucis post diebus è uita di-
 scessit. Aesopus autē aucupes omneis accersi-
 uit, atq; aquilarum pullos quatuor ut caperent,
 iubet. Sic itaq; captos nutriuit, ut dicitur, ac in-
 struxit, cui rei nō magnam fidem adhibemus,
 ut pueros in sportis ipsi appensis gestando in
 altū uolarent: atq; ita obediētes pueris essent,
 ut quocunq; illi uellent, uolarent, siue in altum
 siue in terram in humum. Præterito uero hye-
 mali tempore, ac uere aridente, cū ad iter om-
 nia parasset Aesopus, & pueros accepisset, &
 aquilas, decessit in Aegyptum, multa imagina-
 tione & opinione ad stupefactionē illorum ho-
 minū usus. Sed Neçtenabo audito adesse Æ-
 sopū, insidijs circūuentus sum, inquit amicis,
 quia intellexerā Aesopum mortuū esse. Postri-
 die aut iussit rex ut omnes magistratus cādidijs
 circūdarent uestibus, ipse ereā induit, & coro-
 nā ac gemmatā citarim. Cumq; sedens in alto
 folio, Aesopum introduci iussisset, Cui me assi-
 milas, ingredienti inquit Aesope, & eos qui me
 cum sunt: Et ille, Te quidē soli uerno: qui uero
 te circumstant, maturis aristis, & rex admiratus
 ipsum, donis eū profecutus est. Postero aut die

πάλιν ὁ μὲν βασιλεὺς λυκωτάτῳ γῆσκόνασάμῳ,
 τοῖς δὲ φίλοις φοινικᾶς λιλοῦσας λαβῆν, εἰσελθόντα
 τῷ αἰσώπῳ, τὴν πλοτῶραν αὐτῆς πεῦσιν ἐπύθη.
 καὶ ὁ αἰσώπῳ, σὲ μὲν εἶπεν εἰκάζω ἡλίῳ, αὖθις δὲ πε-
 ρὶ σὲ τούτους ἀκτίσι. καὶ ὁ νεκτογραβῶ, οἶμαι μηδὲν εἶ-
 ναι λυκῆρον πρὸς τὴν ἐμὴν βασιλείαν. καὶ ὁ αἰσώπῳ
 μειδιάσας, μὴ δὴ χόρῳσ οὕτω πρὸς ἐκείνου λέγε ὡ βα-
 σιλεῦ. πρὸς μὲν γάρ τὸ ὑμέτερον ἔθνος ἢ ὑμῶν ὑπὸ
 δεκνυμῆν βασιλεία, δίκῃ ἡλίου σελαγεῖ. εἰ δὲ λυ-
 κῆρον παραβλαθῆν, οὐδὲν αὖθις μὴ τὸ φῶς αὖθις ζῶ-
 φον ἀποδισχθῆναι. καὶ ὁ νεκτογραβῶ τὴν τῶν λόγων
 δύσυχίαν ἐκπλαγεῖς, ἠύεγκας ἡμῖν ἔφη αὖθις μέλλοντας
 τῷ πύργῳ οἰκοδομεῖν; καὶ ὅς, ἐτοιμοὶ εἰσιν, εἰ μόνου
 ὑποδείξεις τῷ τόπῳ. μετὰ αὖθις ἄρξω ἔξω πό-
 λεως ὁ βασιλεὺς ὑπὸ τὸ πεδίον, ὑπέδειξε δὲ μετρή-
 σας τῷ χώρῳ. ἀγαγὼν τοίνυν αἰσώπῳ ὑπὸ τὰς ὑπο-
 δισχθείας τῷ τόπῳ γωνίας τέτταρας, αὖθις τέτταρας
 τῶν ἀετῶν, ἅμα τοῖς παισὶ δὲ τῶν θυλακῶν ἀπηρε-
 τημῶν, καὶ οἰκοδόμων τοῖς παισὶ μετὰ χεῖρας δοῦς
 ὄργαλαῖα, ἐκέλευσεν ἀναπλῆναι. οἱ δὲ πρὸς ὑψῶ γεν-
 νόμῳ, δότι ἡμῖν ἐφάνουσι λίθους, δότι κονίαν, δό-
 τε ξύλα, καὶ τὰλλα τῶν πρὸς οἰκοδομῆν ὑπὸ τεκνείων.
 ὁ δὲ νεκτογραβῶ αὖθις πᾶσι θεασάμενος ὑπὸ τῶν ἀε-
 τῶν εἰς ὑψῶ ἀναφορομῶν, ἔφη. πῶθι ἐμοὶ πῆ-
 νοι ἀνθρωποι; καὶ ὁ αἰσώπῳ, ἀλλὰ λυκῆρον ἔχει.
 σὺ δὲ θέλεις ἀνθρωπῶ ὡς ἰσοθέῳ ὀρίζεαι βασιλεῖ;
 καὶ ὁ νεκτογραβῶ, αἰσώπε, ἠτήμα. ἐρήσομαι δὲ σε, σὺ
 δὲ μοι ἀπόκειναι, καὶ φησὶν. εἰσὶ μοι θήλειαι ὡσεὶ ἴπ-
 ποι, ἀπὸρ ἐπειδὴν ἀκούσωσι τῶν γῆ βαβυλωνι ἴπ-

rurfus rex candidiffimam indutus, amicis purpureas iuffit accipere, ingredientem Aefopum iterum eadem rogauit. Et Aefopus, Te inquit comparo foli: hos autem qui ftant circùm, radijs solaribus. Et Neftenabo, Puto nihil effe Lycerum præ meo regno. Et Aefopus subridens, Ne facile de illo fic loquere, ô rex: nam genti ueftre ueftum regnum collatum inftar folis lucet, at fi Lycero comparetur, nihil aberit quin splendor hic tenebræ appareât. Et Neftenabo appofita uerborum refponfione ftupefactus, Attulifti nobis, ait, qui turrim ædificent? Et ille, Parati funt, fi modo oftendas locum. Poftea egreffus extra urbem rex in planiciem, oftendit dimenfum locum. Adductis igitur Aefopus ad oftentos loci angulos quatuor, quatuor aquilis, unâ cum pueris per facculos appenfis, ac puerorum manibus fabricorum datis instrumentis, iuffit euolare. Illi uero fublimes, Date nobis, clamabant, lapides, date calcem, date ligna, & alia quæ ad ædificatiorem apta funt. Sed Neftenabo uilis pueris ab aquilis in altum fublatis, ait: Vnde mihi uolucres homines? Et Aefopus, Sed Lycerus habet: tu autem homo cum fis, uis cum æquo dijs rege contendere? Et Neftenabo, Aefope uictus fum. percontabor autem te, tu refponde. Et ait, Sunt mihi foeminæ hic equæ, quæ cum audierint eos, qui in Babylone funt,

παρ' ἡμετέροντων θυδὺς συλλαμβαίνουσιν. εἴ σοι πῶς
 ἄρ' ἔτι πάρεσι σοφία, ἐπίδειξαι. καὶ ὁ αἰσώπῳ, ἀπο-
 κρινῆμαί σοι αὐτίου βασιλῆος. ἔλθων δ' οὐ κατήγερ,
 αἰλουρον τοῖς παισὶν ἐκέλευσε συλλαβεῖν, καὶ συλλη-
 φθῆντα, δημοσίᾳ ποδάλγεδα μασιγόμενον. οἱ δὲ αἰ-
 γυπῆσιοι το ζῶον σεβόμενοι, οὕτω κακῶς πάχον αὐτὸ
 δεκόμενοι, σωέδραμον, καὶ τὸν αἰλουρον φιλειχρός
 τῶν μασιγούτων ἐκασάσαντες, ἀναγγέλασιν ὡς τὰ
 χθ' ἔβ' βασιλεῖ τὸ πάθῳ. ὁ δὲ, καλέσας τὸν αἰσώ-
 που, οὐκ ἠδ' εἰς φησὶν αἰσώπε, ὡς θεὸς σεβόμενῳ παρ'
 ἡμῶν ὄδῳ αἰλουρῳ; ἵνα τί γοῦν ἄρ' ὡς πεποίηκας; καὶ
 ἔς, λυκῆρον τὸν βασιλεῖα ἠδίκησεν ὡ βασιλῆος φιλπαρ-
 ελθούσης νυκτὸς οὗτ' ὁ αἰλουρῳ. ἀλεκτρυόνα γὰρ
 αὐτὸν πεφόνθηκε μαχημον καὶ γηναῖον, πῶσέ τι γε-
 μῶν καὶ τὰς ὄρας αὐτῶν φιλ νυκτὸς σημαίνοντα. καὶ
 ὁ βασιλεὺς, οὐκ αἰσχύνει ψυδόμενῳ αἰσώπε; πῶς
 γὰρ γὺ μῖα νυκτὶ αἰλουρῳ ἀπ' αἰγυπῆσιον ἦλθεν εἰς
 βαβυλῶνα; καὶ κένῳ μείδισσας φησὶν. καὶ πῶς ὡ
 βασιλῆος, γὺ βαβυλῶνι τῶν ἵππων χρεμετιζόντων, αἰ-
 γυπῆσιον δὲ θύλειαι ἵπποι συλλαμβαίνουσιν; ὁ δὲ βασι-
 λεὺς ταῦτα ἀκούσας, τὴν φρόνησιν αὐτὸν ἐμακείρι-
 σε. μετὰ δὲ ταῦτα μεταπεμφάμενῳ ἀφ' ἡλίου πό-
 λεως ἀνδρας ζητημάτων σοφιστικῶν ἀνίστημονας, καὶ
 ποδὶ τῷ αἰσώπου δολιχθεῖς αὐτοῖς, ἐκέλευσεν ἅμα.
 ἔβ' αἰσώπω ἐπ' ὄρωχίαν. ἀνακλινθῆντων οὖν αὐτῶν,
 τῶν ἡλίου πολιτῶν τίς φησι πῶς τὸν αἰσώπου. ἀπε-
 σάλλω περὰ τῷ θεοῦ μου πῶσ' εἴ τινα τυθέδαου,
 ὡς αὐτὸν ὑπὸ λήσῃ. καὶ ὁ αἰσώπῳ, ψυδόμεν. θεὸς
 γὰρ πῶς ἀνθρώπου ἔδειξεν δειτῶν μαθεῖν, σὺ δ' ὁ μόνου

equos hinnientes, statim concipiunt. Si tibi ad hoc est doctrina, ostende. Et Aesopus, Respondebo tibi cras ô Rex. Profectus uero ubi hospitabatur, felem iubet pueris comprehendî, & captum publice circumduci uerberando. Aegyptij autem illud animal colentes, sic male tractari ipsum uidentes, concurrerunt, & felem e manu uerberantium eripuerunt, ac rem renunciant celeriter regi: qui uocato Aesopo, Nesciebas, inquit, Aesope, tanquam deum à nobis colli felem? quare igitur hoc fecisti? Et ille, Lyceum regem iniuria affecit ô rex, præterita nocte hic felis: gallum enim eius occidit pugnacem & generosum, præterea & horas ei noctis nunciantem. Et rex, Non pudet te mentiri Aesope? quoniam modo una nocte felis ab Aegypto iuit in Babylonem? Tum ille subridendo inquit, Et quo modo, ô rex, Babylone equis hinnientibus, hic equæ foeminæ concipiunt? Rex autem his auditis, prudentiam Aesopi felicem esse dixit. Post hæc autem cum acciuisset ex Heliopoli uiros quæstionum sophisticarum peritos, atq; de Aesopo cum eis disputasset, inuitauit unam cum Aesopo ad conuiuium. Discumbentibus igitur ipsis, quidam Heliopoli inquit Aesopo, missus sum à deo meo quæstionem quandam rogare te, ut ipsam solueres. Et Aesopus, Mentiris: deo enim ab homine nihil opus est discere, Tu autem non solum

σαυτῶν κἀτηγορεῖς, ἀλλὰ καὶ τὸ θεῶ σου. ἔτορ θ παύ-
 λιμ εἶπεν, ἐστὶ ναὸς μέγας, καὶ γν αὐτῶ σύλθ, δῶδ' ε-
 κα πόλεις ἔχωμ, ὧμ ἐκάσῃ τριάκοντα δοκοῖς ἐεῖγασαι.
 τούτους δὲ πύδριασι δ' ὄνο γυναῖκοθ. καὶ ὁ αἰσῶπθ ε-
 φη, ἴσθρ τὸ πρόβλημα καὶ οἱ παρ' ἡμῖν ὑπλύνονται
 παῦδοθ. ναὸς μὲν γάρ θειμ οὐτθ ὁκόσμθ, σύλθ
 δ' ὁ γνῆαυτες, αἰ δὲ πόλεις οἱ μιλῶδοθ, καὶ δοκοῖαι τού-
 τωμ ἡμόραι. ἡμόραι δὲ καὶ νύξ, αἰ δ' ὄνο γυναῖκοθ, αἰ
 παραλλάξ ἀλλήλας δ' ἔχοντα. τῆ δ' ἐ ἐφεξῆς ἡμόραι
 συγκαλέσας εὐθ' ἑίλους ἀπαντας ὁνεκτραβῶ, φησί.
 εἶθ' ἄ τὸν αἰσῶπυμ ἴσθρ ὁφλήσμεν φόρους τῶ βασιλεῖ
 θυκήρω; εἰς δ' ἐ πρ αὐτῶμ εἶπε. λελθύσομεν αὐτῶ
 πτεβλήματα φράσαι ἡμῖν, πύδ' ὧμ οὐτ' οἶδαμεν, οὐτ'
 ἡκούσαμεν. καὶ ὅς, αὐειομ ὑπ' ἑύττυ ὑμῖν ἀποκεινῶ-
 μαι. ἀπελθῶμ οὐὶ καὶ συυταξάμενθ γραμματεῖον,
 γν ὧ πύδ' εἶχθρ, νεκτραβῶ ὁμολογῶμ χιλία τάλαν-
 τα τῶ λυκήρω ὀφείλειμ, πρῶϊας ἐπανελθῶμ τῶ βα-
 σιλεῖ τὸ γραμματεῖον ἐπέδρακην. οἱ δὲ τὸ βασιλείως
 ἑίλοι πείμ ἀνοιχθῶμα τὸ γραμματεῖον, πάντοθ ἐ-
 λεγομ, καὶ εἰδομεν ἴσθρ καὶ ἡκούσαμεν, καὶ ἀληθῶς
 αὐτῶ ἀμεθα. καὶ ὁ αἰσῶπθ, χάρει ὑμῖν οἶδα εἰ ἀπο-
 δόσεως γνέκην. ὁ δὲ νεκτραβῶ πύδ' ὁμολογίαν τῆς ὀ-
 φειλῆς ἀναγνοῦς, εἶπεν, ἐμοῦ λυκήρω μηδὲ ὀφείλου-
 τθ, πάντοθ ὑμεῖς μαρτυρεῖτε; καὶ κείνοι μετεβαλόν-
 τοθ, εἶπομ. οὐτ' εἰδομεν οὐτ' ἡκούσαμεν. καὶ ὁ αἰσῶ-
 πθ, καὶ εἰ ταῦθ' οὐτθ ἔχει, λέλυται τὸ ζητούμενον.
 καὶ ὁ νεκτραβῶ πύδ' ταῦτα. μακαριὸς ὅστι λυκήρθ
 φησάτω σοφίαν γν τῆ βασιλεία ἐαυτὸν κερτημιθ.
 πύδ' οὐὶ συμφωνηθῆτης φόρους παραδῶν τῶ αἰσῶ-

te ipsum accusas, sed & deum tuum. Alius rursus ait, Est templum ingens, & in eo columna, duodecim urbes continens, quarum singulae triginta trabibus fulciuntur, quas circumcurant duae mulieres. Tum Aesopus ait, Hanc quaestionem apud nos soluent & pueri. Templum enim est hic mundus: columna, annus: urbes, menses: & trabes horum, dies: dies autem & nox, duae mulieres, quae vicissim sibi succedunt. postridie conuocatis amicis omnibus Nectenabo inquit, Propter Aesopum huc debemus tributa regi Lycero? At ex his unus ait, Iubebimus ei quaestiones dicere nobis ex his, quae neque scimus neque audiimus. Et ille, Cras haec de re uobis respondebo. Decedens igitur, & composito scripto, in quo continebarur, Nectenabo confitens mille talenta Lycero debere: mane reuersus regi scriptum reddidit. Regis autem amici prius quam aperiretur scriptum, omnes dixerunt, Et scimus hoc, & audiimus & uere scimus. Et Aesopus, Habeo uobis gratiam restitutionis causa. At Nectenabo confessione debite lecta, ait, Me nihil Lycero debente omnes uos testificamini? Et illi mutati dixerunt, Neque scimus, neque audiimus. Et Aesopus, Et si haec ita se habent, solutum est quaesitum. Et Nectenabo ad haec, Felix est Lycerus talem doctrinam in regno suo possidens. Ergo pacta tributa tradidit Aeso-

πω, γν' εἰρήνη ἀπέσειλην, αἰσώπυ δ' εἰς Βαβυλῶνα
 παραγῆρομεν, διεξῆλθέ τε λυκῆρω τὰ γν' αἰγύπρω
 παραχθῆντα πάντα, καὶ εὖς φόρους ἀπέδωκε. λυκῆ-
 ρυ δ' ἐκέλευσεν ἀνδρῶν τὰ χρυσοῦ ἔσθ' αἰσώπω
 ἀνατεθῆναι. μετὰ δ' οὐ πολὺ χρόνον αἰσώπυ εἰς ἔλ-
 λάδα ἐβελύσσατο πλῦσαι. καὶ διὰ τῆς βασιλεῖς σω-
 ταξάμεν ἀπεδήμησεν, ὄρηον δούς αὐτῆς πρότε-
 ρον, ἥ μὲν ἐπανήξει εἰς Βαβυλῶνα, καὶ κῆ τῶ λοιποῦ
 στρατιῶσιν. ποδῶν δὲ τὰς ἐλλωίδας πόλεις, καὶ τῶ
 ἑαυτοῦ σοφίαν ὑπὸ δεικνύμεν, ἦλθε καὶ εἰς δελφούς.
 οἱ δὲ δελφοί, στρατηγοὺς μὲν ἠεροῦντο ἰδέως. τιμῆς
 δὲ καὶ θοραπείας εἰς αὐτῶν ἔδρασαν εὐδοτιῶν. ὁ δὲ πρὸς
 αὐτοῦ ἰπολαβῶν ἔφη. ἀνδρῶν δελφοί, ἐπεισίμοι ξύ-
 λω ὑμᾶς ἐκάζει τῆς γν' θαλασπῆ φορομένων. καὶ κῆ-
 νο γὰρ ὄρωντο ἐκ πολλῶ διασήματ' ὑποκυμάτων
 φορομένων, πολλοῦ τιν' ἄξιον εἶναι οἰόμεθα, ἐπει-
 δὲν δ' ἐγγυτάτω πρὸς ἔλθῃ, οὐτε λεία του φαίνεται.
 καὶ γὰρ γοῦν πρόρωτον φιλύμων πόλεως ὦν, ὡς τινας
 τῶν ἀξίων λόγου ὑμᾶς ἐθαύμαζον. νυνὶ δ' ἔλθῶν ὡς
 ὑμᾶς, πάντων ὡς εἶπῃ ἀνθρώπων εὐρον ἀχρηστέ-
 ρους. ἔτω πεπλάνημαι. ταῦτα ἀκούσαντο οἱ δελ-
 φοί, καὶ δέσαντο μὴ πως αἰσώπυ καὶ πρὸς τὰς ἄλ-
 λας πόλεις βαδίζωμ κακῶς αὐτοῦ λέγει, βουλήν ἐβελ-
 λύσαντο δόλω τῶ ἀνθρώπων ἀνελεῖν. καὶ διὰ τα χρυ-
 σῶν Φάκλω ἐκ τῶ παρ' αὐτοῖς ἰδρῶ τῶ ἀπόλων
 ἀνελόμενοι, λάθρα τοῖς αἰσώπου κατέκρυψαν σφώμα-
 σι. τῶ δ' αἰσώπου τὰ ὑπὸ αὐτῶν ἀγνοοῦντ' ἰσκαω-
 ρηθῆντα, ἐξελθῶν ἐπορεύετο πρὸς Φωκίδα. οἱ δελφοί
 δ' ὑπὸ στραμόντο, καὶ ἰσκαωρῶντ' αὐτῶν, ἀνέκεινον

po, atq; in pace remisit. At Aesopus in Babylo-
nē profectus, & narrauit Lycero acta in Aegy-
pto omnia, et tributa reddidit. Lycerus autē ius-
sit statuā aureā Aesopo erigi. Non multo autē
post tēpore, Aesopus in Graciā decreuit uauī-
gare, atq; cum rege cōpositione facta discessit,
iuratus ei prius proculdubio rediturū se in Ba-
bylonē, atq; illic reliquū uitæ uicturū. Peragra-
tis autē Gracis urbibus, & sua doctrīna patefa-
cta, puenit & Delphos. Verū Delphi differētē
quidē audierūt libenter, sed honore & obseruā-
tia eū affecerūt nulla. Is autē ad eos suscipiēs ait,
Viri Delphi succurrūt mihi ligno uos compara-
re q; in mari fert. Illud etenim uidentes ex mul-
ta distantia dū fluctib. agitat, magni pretij esse
existimamus, postq; autē proxime aduenerit,
utilissimū apparet. Et ego itaq; cū procul essem
ab urbe uestra, ut eos, qui existimatione digni
sunt, uos admirabar. Nūc autē ad uos pfectus,
omnib. ut ita dixerim, inueni inutiliores, sic de-
ceptus sum. Cum hęc audiuisent Delphi, & ti-
merēt ne aliquo modo Aesopus & ad alias ur-
bes accedens male de se diceret: decreuerūt do-
lo hominē occidere. Atq; igitur aureā phialam
ex eo, quod apud se erat, facello Apollinis acci-
piētes, clā in Aesopi absconderūt stragulis. Cū
Aesopus uero ignoraret quæ ab ipsis dolo fa-
cta fuerāt, egressus ibat in Phocidē. At Delphi
aggressi, & detinentes ipsum, percontabantur

ὡς ἰδροσυληνότεα. τοῖ δ' ἀφρουμλίς μηδὲν πεπρα-
 χήσαι τοῖδ' ἔκείνοι πρὸς βίαν τὰ σρώματα ἀναπύ-
 ξαντοῦ πλὴν χρυσῶ ἐύρομ Θιαλλω, ἡ καὶ ἀναλαβόν-
 τοῦ, τοῖς γὰρ τῆ πόλει πᾶσιμ ἐπεδείκνυσαν ἔσυν ὀλί-
 γω θορύβω. ὁ μὲν οὖν αἰσώπυ πλὴν ἐκείνων συνηκο-
 σασ ἀπλουλλω, ἐδείτο αὐτῶν ἀρλυδιῶμαι. οἱ δ' ἂ μόνου
 ἐκ ἀπέλυσαν, ἀλλ' ὡς ἰδροσυλησαντα, καὶ εἰς τὸ δι-
 σμωτήριον γνέβαλον, θάνατον αὐτοῖ καταφηνΘισά-
 μνοι. αἰσώπυ δὲ μηδεμᾶ μὴ καὶ ἦ πονηρῶς τῆσ
 διε τύχης σωθῆναι δουάμεθ, ἐαυτῶν ὑπὸ ἦ εἰς κτῆσ
 ἐθελῶσι καθήμεθ. τῶν συνηθῶν δὲ τις αὐτῶ, διαμαῶς
 τούνομα, πρὸς αὐτῶν εἰσελθῶν, καὶ ἰδῶν οὕτως ἐλο-
 φυρόμενον, πλὴν αἰτίαν τοῖ πάθος ἦεν. καὶ ὡς ἔφη,
 γυνή τις πθοφάτως τὸν ἑαυτῆσ ἀνδρα θάφασε, καθ'
 ἠμόραν ἀπιδύσα πρὸς τὸ μνημεῖον, ἐθελῶσι. ἀροτροῖων
 δὲ τις οὐ πόρρω τοῖ μνήματ, εἰς ὑπιδυμῶν ἦκε ἦ
 γυναικῶσ. καὶ καταλιπῶν αὐτῶ βόας, ἦλθε καὶ αὐτῶσ
 πρὸς τὸ μνήμα, καὶ καδίσεσ, συνεθελῶσι τῆ γυναικῆ.
 ἦ δὲ πυνδομῆσ τὶ δὴ ποτε καὶ αὐτῶσ οὕτως ὀδύρε-
 τοι; ὅτι καὶ γὰρ φησιμ Ὀπρεπῆ γυναικα καταρῶξασ.
 καὶ ἐπειδὴν κλαύσω, ἦ λύπης κρουθίζομαι. ἦ δὲ,
 κάμοι τοῖτ' αὐτῶ πθοσγίνετοι. καὶ κῆν, εἰ τῶν τῶσ
 αὐτοῖσ πῶδι πεπῶκαμεν πάθεσι, τὶ δὴ ποτε ἀλλή-
 λοῖσ μὴ σῶειμεν; ἐγὼ τε γὰρ Θελήσω σε ὡς ἐκείνω,
 καὶ με σὺ πάλιμ ὡς τῶσ αὐτῆσ ἀνδρα. ταῦτ' ἐπεισε
 πλὴν γυναικα, καὶ δὴ συηλδομ. γὰρ τούτῶ δὲ κλέ-
 πῆσ ἔλθῶν, καὶ αὐτῶ βόασ λύσεσ, ἀπῆλασεν. ὁ δ' ἐ-
 πανελθῶν, καὶ αὐτῶ βόασ μὴ εὐρηκῶσ, κῶπῆ αὐτῶ τε καὶ
 οἰμῶξαιμ ἰσχυρῶσ γνέσῆσατο, ἐλθοῦσα δὲ καὶ ἡ γυνή,
 καὶ

ut sacrilegū . Illo autem negante aliquid fecisse eiusmodi, illi uī stragulis euolutis auream inuenērūt phialam , quam etiam acceptā omnibus ciuibus ostenderunt, non cū paruo tumultu. Igitur Aesopus cognitis illorum insidijs, rogabat eos, ut solueretur . Hi autem non solum nō soluerūt, sed ut sacrilegū in carcerem quoq; iniecerūt, morte eius suffragijs decreta . Aesopus autem cum nulla astutiā à mala hac fortuna liberari posset, seipsum in carcere lugebat sedens. Ex familiaribus autem ipsius quidā, Damas nomine, ad ipsum ingressus, & uidens eū sic lamentari, causam rei rogauit. Et ille ait, Mulier quaedam cum recenter suum uīrum sepeliuisset, quotidie profecta ad tumulū, plorabat. Arans autem quidam non procul à sepulchro, amore captus est mulieris, & derelictis bobus iuit & ipse ad tumulū, ac sedens unā cum muliere plorabat. Cum illa rogaret cur nam & ipse sic lugeret, Quoniam & ego inquit, decentem mulierem sepeliui, & posteaq; plorauero, mœstitia leuor. Illa autē, Et mihi idipsum accidit . Et ille, Si igitur in eadem incidimus mala, cur nam inuicem non cōiungimur ? ego etenim amabo te ut illam, & tu me rursus ut tuum uīrum . His persuasit mulierī, & conuenerunt . Interim autē fur profectus, & boues soluens abegit . Ille autē reuersus nō inuentis bobus, & plāgere et lugere uehemēter instituit . Profecta igit & mulier,

&

καὶ ὄλοφρυγόμενον ἐν ῥοῦσιν, φησὶ, πάλιν ἐλαίεις; καὶ
 κῆνθ, ναῦ εἶπεν ἔω' ἀληθείας ἐλαίω. καὶ γὰρ γοῦν
 πολλοὺς διαφράς ἐκινδύους, ναῦ τῶντι θρῆνω, λύ-
 σιν τῷ λακῷ μηδ' ἀμόθην εὐείσκων. μετὰ ταῦτα πα-
 ρῆσαν καὶ οἱ δισελφοί, καὶ ἐκβαλόντες αὐτὸν φερίερχτης
 εἴληον βιαίως ὑπὲρ τῷ λακῷ. ὁ δὲ πρὸς αὐτοὺς ἔλε-
 γην. ὅτε ἡμῶν ὁμόφωνα τὰ ζῶα, μῦς βιάτραχον θηλιω-
 θείας, εἰς δῆπνον αὐτὸν ἐκάλουε. καὶ ἀπαγαγὼν εἰς
 ταμῆον πλουσίς, γῆθα πλείστα τῶν ἐσωδύμων ἡμῶν, ἀνω-
 χῶ φησὶ θείε βιάτραχε. μετὰ δὲ τῷ ἐσίασιν, καὶ ὁ
 βιάτραχθ τὸν μῦν ὑπὲρ τῷ οἰκίαν ἐκάλουε διακταν.
 ἀλλ' ἵνα μὴ ἀποκαλέμης φησὶ νηχόμενθ, μὴ ἐνθω λε-
 πητῶν σὸν πόδια θρῆ' ἐμοῦ τῷ πτωσαρτήσω. καὶ ὅσῳ
 πράξας, ἤλατο εἰς τῷ λίμνῳ. αὐτῷ δὲ καταδύσαν-
 τθ εἰς βαθθ, ὁ μῦς ἀπεπνίγετο, καὶ θνήσκων εἶ-
 πεν. ἐγὼ μὲν ὑπὸ σοῦ θνήσκω, ἐκδικηθήσομαι δὲ ὑπὸ
 μέλλονθ. ὑπὲρ πλεοντθ οὐκ ἔτι μὲν γὰρ τῷ λίμνῳ νε-
 κρῶ, καταπῆδες ἀετὸς, ὅσῳ ἀφίερασε, σὺν αὐθρῆ δὲ
 πτωσαρτημέλου ὁμοῦ καὶ τὸν βιάτραχον, καὶ οὕτως ἀμ-
 φω καταθονύσατο. καὶ γὰρ φήνω βία πρὸς ὑμῶν ἀ-
 ποθνήσκων, ἔξω τὸν ἀμμουῦτα. βαβυλῶν γὰρ καὶ
 ἐλλὰς πᾶσα τὸν ἐμὸν παρ' ὑμῶν ἀπαιτήσουσι δαλ-
 νατομ. οἱ μὲν οὖν δισελφοί, οὐδ' ὡς ἐφείδοντο τῷ αἰ-
 σώπου. ὁ δ' ὑπὲρ τὸ τοῦ ἀπόλλωνθ κατέφυγεν ἐν
 ῥοῦ. οἱ δὲ, καὶ κῆθην ἀποσπάσαντες μετ' ὀργῆς, ὑπὲρ
 τὸν λακῶν αὐδὲς εἴληον. ὁ δ' ἀπαγόμενθ ἔλεγεν.
 ἀκούσατέ μου δισελφοί. λαγωὸς ὑπὸ ἀετῷ διωκόμε-
 νθ, πρὸς κοίτῳ κενδαῖρον κατέφυγε, δειόμενθ
 ὑπὸ αὐτῷ σωθῆναι, ὁ δὲ καὶ θαρθ ἠξίου τὸν ἀετὸν,

& lamentantem inueniens, inquit, iterum ploras: Et ille, Nunc, ait, uere ploro. Et ego itaque multis euitatis periculis nunc uere fleo, solutionem mali necunde inueniēs. Post hæc affuerūt & Delphi, & extractum ipsum è carcere trahebant in præcipitium. Ille aut̃ eis dicebat, Quando colloquebantur animalia bruta, mus ranæ amicus factus ad cœnam eam inuitauit, & abducta in penariū diuitis, ubi multa comestibilia erant: comede, inquit amica rana. post epulationem & rana murem in suam inuitauit cœnationē: sed ne defatigere, inquit, natando, filo tenui tuum pedem meo alligabo. atq; hoc facto saltauit in paludem. Ea aut̃ urinata in profundum, mus suffocabatur, & moriens ait: ego quidem per te morior, sed me uindictabit maior. Supernatante igitur mure in palude mortuo, deuolans aquila hunc arripuit, cum eo autem appensam unā etiam ranam, & sic ambos deuorauit. Et ego igitur, qui uī per uos morior habebō ultorem. Babylon enim & Græcia omnis meam à uobis exigent mortem. Delphi tamen ne sic quidem pepercerūt Aesopo. Ille autem in Apollinis confugit sacellum, sed illi & illinc extraxerunt irati, & in præcipitium rursus traxerunt. Aesopus cum abduceret, dicebat, Audite me Delphi: Lepus aquila insectante in lustrum scarabei confugit, rogans ut ab eo seruarietur. Scarabeus autem rogabat aquilam,

ne

μὴ ἀελεῖν τὸν ἰκέτην, ὀρκίζω αὐτὸν κατὰ τὸ μέγιστον
 Διὸς, ἢ μὴ κατὰ φρονῆσαι ῥημικρότητι αὐτοῦ. ὁ
 δὲ, μετ' ὀργῆς τῆ πτόρυγι βραπίσας τὸν Κανθάρον, τὸν
 λαγῶν ἀρπάσας κατέφαγγε. ὁ δὲ Κανθάρος ἔβλεπε
 ἀετῶ σωμαπέπῃ, ὡς τὴν καλιὰν τούτου καταμαθεῖν.
 καὶ δὴ πρὸς ἐλθὼν, τὰ ὡς τούτου κατακυλίσας διέβη
 ρε. τὸ δὲ Δεινὸν ποικίλα μὲν, εἴ τις ἄσπερ πολμήσειε, καὶ
 πῖ μετεωροτόρος τόπου τοδούτορον νεοπιοποιήλα μὲν,
 καὶ κεί πάλιν ὁ Κανθάρος τὰ ἴσα ἄσπερ διέβηκεν. ὁ δὲ
 ἀετὸς ἀμχανήσας τοῖς ὄλοις, ἀναβὰς ὑπὲρ τοῦ Δία, τού-
 του γὰρ ἰδρὸς εἶν λέγεται, τοῖς αὐτοῖ γόνασι τὴν τρί-
 τῶν γονῶν τῆν ὠδὴν ἔθηκε, ἔβλεπε ταῦτα πρὸς ἀθέμενον,
 καὶ ἰκετὸ βίβλως φυλάττειν. ὁ Κανθάρος δὲ κοπῶν σφαῖ-
 ραν ποιήσας, καὶ ἀναβὰς, ὑπὲρ τοῦ Κόλπου τοῦ Διὸς ταύ-
 τῶν καθῆκεν. ὁ δὲ Ζεὺς ἀναβὰς ἐφῶ τὴν ὄνθου ἀποπει-
 νάξασθαι, καὶ τὰ ὡς διέβηκεν ἐκλαθόμενον, ἀ καὶ συ-
 νετρίβη πεσόντα. μαθὼν δὲ πρὸς τὸν Κανθάρον, ὅτι ταῦτ'
 ἔδρασε τὸν ἀετὸν ἀμωόμενον. οὐ γὰρ δὴ τὸν Κανθά-
 ρον ἐκείνον μόνον ἠδίκησεν, ἀλλὰ καὶ εἰς τὸν Δία αὐ-
 τὸν ἠσέβησε, πρὸς τὸν ἀετὸν εἶπεν ἔλθοντα, Κανθάρον
 εἶν τὸν λυποῦντα, καὶ δὴ δικάίως λυπεῖν. μὴ βυλό-
 μενον οὐδὲ τὸ γῆν τὸ τῆν ἀετῶν σπανιθῶναι, σωμα-
 ἐσλθε ἔβλεπε Κανθάρον διαλλαγὰς πρὸς τὸν ἀετὸν δεῖξαι.
 τὸ δὲ μὴ πειθαμένως, ἐκείνον εἰς Κασσίου ἑτόρον τὸν τῆν
 ἀετῶν μετέθηκε τρεῖτον, ἠνίκα αὐτὸν μὴ φαίνωντα Καν-
 θάροι. καὶ ὑμεῖς οὐδὲ ἄνδρες Δελφοί, μὴ ἀπμασπτε
 ἄσπερ δὴ τὸν θεόν, εἰς ὄν κατέφυγον, εἰ καὶ μικρὸν πετύ-
 χηκεν ἰδρὸν. οὐδὲ γὰρ ἀσεβεῖς ποδίοψεται. οἱ δὲ Δελ-
 φοὶ τούτων ὀλίγα φροντίζοντες, τὴν ὑπὲρ τοῦ θάνατον
 ὁμοίως

ne occideret supplicem, obtestando ipsam per maximū Iouem, saltem ne despiceret paruitatē suam. Illa uero irata, ala percutiens scarabeū, le porē raptū depasta est. Scarabeus autē & cum aquila uolauit, ut nidum eius disceret, ac iam profectus oua eius deuoluta dirupit. Illa autē cū graue existimaret, si quis hoc ausus fuisset: & in altiore loco secūdò nidificasset, & illic rursus scarabeus ἴsdem hāc affecit. Sed aquila inops consiliij penitus, ascendit ad Iouem (in eius enim tutela esse dicitur) & in ipsius genibus terram foeturam ouorū posuit, deo ipsa commendans, & supplicās ut custodiret. Sed scarabeus è stercore pilula facta, ascendit, & in sinum Iouis eam demisit. Iupiter assurgens ut finum excuteret, & oua abiecit oblitus, quæ & contriuit deiecta. Sed cū didicisset à scarabeo, q̄ hęc fecisset ut aquilam ulcisceretur. non enim scarabeū tantū illa affecit iniuriā, sed & in Iouem ipsum impia fuit, aquilæ reuersæ ait, scarabeum esse qui affecit mœrore, & certe iure affecisse. Nollens igitur aquilarum genus deficere, consuluit scarabeo, ut aquilæ recōcilaretur. Cum hic non paruisset, ille in aliud tempus transposuit aquilarum partum, cum non appareant scarabei. Et uos igitur ò uiri Delphi, ne despiciate hunc deum, ad quem profugi: etsi paruū sortitus est delubrum, neque enim impios negliget. Delphi uero hęc parum curantes, rectā ad mortē

ὁμοίως ἦγον. αἰσώπυθ δὲ μηδὲν ἴδ' ἔσ' αὐτὸ λε-
 γομένων ὄρων λαμπρομένους, πάλιν φησὶν. ἀνδρῶν
 ἀνήμεροι καὶ φονῶντες ἀκούσατε. γεωργός τις ἐπ'
 ἀγροῦ γεγενηκώς, ἐπεὶ μηδέποτε εἰς ἦλθον εἰς ἄστυ,
 παρεκάλεσθε οὓς οἰκείους ἴδ' ἐρθεῖσθε ἀσάδα. οἱ δὲ, ζήσαν-
 τος ὀνάεια, καὶ ἐπὶ τῇ ἀπλώκῃ αὐτῶν ἀναβιβάσασμε-
 νοι, μόνον ἐπέλθουσιν ἐλαύνειν. ὁ δὲ δύνοντι δὲ, χαιμώνθ
 καὶ θυέλλης τῶν ἀόρα καταλαβόντων, καὶ ζέφου γηρο-
 μλίου, τὰ ὀνάεια τῇ ὁδοῦ πλανηθέντα, εἰς τινα κρημη-
 νὸν ὄξετόπισαν τῶν πρὸ βύτιω. ὁ δὲ μέλλων ἦδη κατα-
 κρημνίζεσθαι, ὃν ζῦ εἶπε, τί ποτὲ σε ἠδίκησα, ὅτι
 οὕτω παρὰ λόγον ἀπόλλυμαι; καὶ ταῦτα οὐδ' ὑφ' ἴπ-
 πων γηρναίων, οὐδ' ἡμίονων ἀγαθῶν, ἀλλ' ὀναρείων δύ-
 τελεσάτων. ἐγὼ τίνω ἐπὶ τοῖς ἴσσις νῦν δυσχε-
 ραίνω, ὅτι μὴ ἔσ' ἡντίμων ἀνδρῶν, ἢ ἐλλογίμων, ἀλλ'
 ἔσ' ἀρχείων καὶ λακίστων ἀπόλλυμαι. μέλλω δὲ ἦδη
 κατατὰ τὸ κρημνοῦ ἀφίεσθαι, τοῦτο εἶρηκε πάλιν μῦ-
 θον. ἀνὴρ τις τῇ οἰκείας ὄραθεῖς θυγατρὸς, εἰς ἀγρὸν
 ἀπέστειλε τὴν γυναικᾶ, μόνω δὲ τὴν θυγατῆρα ἀπο-
 λαβῶν, ἐβιάζετο. ἢ δὲ, πᾶσι, εἶπεν, ἀνόσια πράτ-
 τεις, οὐχόμην μὲν τοῖς ἔσ' πολλῶν ἀνδρῶν αἰσχυν-
 θῆναι, ἢ ἔσ' σου τὸ γηρησαμένον. ἴδ' τίνω καὶ
 ἐφ' ὑμῶν ὃ πρᾶνομοι Δελφοὶ λέγω, ὡς ἡρόμην σκύλ-
 λι καὶ χαρύνβωλι περιπεσεῖν, καὶ ταῖς γ' ἀφεικῆ
 σύρσθην, ἢ παρ' ὑμῶν ἀδίκως καὶ ἀναξίως ἀπο-
 θανεῖν. καταρῶμαι γοῦν ὑμῶν τῇ πατρίδι, καὶ θε-
 οῖς μαρτύρομαι, ὡς ἔξω πώσης δίκης ἀπόλλυμαι,
 οἱ μοι τιμωρήσουσιν εἰσακούσαντες. ἔρριψαν μὲν
 αὐτὸν οἱ Δελφοὶ κατατὰ τοῦ κρημνοῦ, καὶ ἀπέ-
 θανεν.

Itidem agebant. Aesopus nulla re à se dicta uidentis eos flecti, rursus ait: Viri crudeles & interfectores audite: Agricola quidam in agro confenuit, cum nunquam ingressus esset in urbem precabatur domesticos ut eam uideret: at illi iunctis a fellis atque in curru eo imposito, solum iusserunt agere: cuncti autem procella & turbine aërem occupantibus & tenebris factis, a fellis à uia aberrantes, in quoddam praecipitium deduxerunt senem: at ille iam praecipitandus, ô Jupiter, ait, qua in re te iniuria affeci: quoniam sic inique occidor, praesertimque neque ab equis generosis, neque à mulis bonis, sed ab a fellis uilissimis. Et ego itaque eodem modo nunc tristior, quoniam non ab honoratis uiris & elegantibus, uerum ab inutilibus & pessimis interficior. Iamque praecipitandus eiusmodi dixit rursus fabulam: Vir quidam suam deamans filiam, rus misit uxorem, solam autem filiam receptam uiolauit. Illa autem, Pater, ait, scelesti facis: optarem tamen à multis uiris dedecore hoc affici, quam à te, qui genuisti. Hoc nunc & in uos, ô iniqui Delphi, dico, quod eligerem in Scyllam & Charybdim potius incidere, ac in Africae syrteis quam per uos iniuste atque indignè mori. Execror igitur uestram patriam, & deos testor, me praeter omnem iustitiam interire, qui me ulciscantur exauditum. Praecipitem igitur ipsum dederunt de rupe, & mor-

θανον. ἔ' πολλῶν δ' ὕδατον λοιμῶν συχρηθῆντίου, χρῆσμον
 ἔλαβον ἰχθυήσκειν τὸν αἰσώπου θανάτου. ὦ καὶ ὡς
 συμειδύτου ἑαυτοῖς ἀδίκως φρονήθῆντι, καὶ σήλω ἀ-
 νέσκαυ. οἱ δ' γ' τῆ ἐλλάδι πρωτόντου, καὶ ὅσοι τῶν
 σφωτέρων, καὶ αὐτοὶ τὰ εἰς αἰσώπου πεπραγμένα
 μαθόντου, εἰς τε δελφὸς πρὸς γγόντου, καὶ σὺν ἑκείνοις
 σκεψάμενοι, τιμωροὶ καὶ αὐτοὶ τῶν αἰσώπου θανάτου
 γεγονάσιν.

ΤΕΛΟΣ ΤΟΥ Αἰσώπου
 βίβλ. ὑπὸ Μαξίμου τοῦ Πλανόδου
 συγγραφήντι.

tuus est. Non multo post autem pestilentia laborantes, oraculum acceperunt expiandam esse Aesopi mortem. Cui, quòd & conscj sibi essent, iniuste eum interfecisse, etiam cippum crexerunt. Sed primates Græciæ, ac doctissimi quicq; , cum & ipsi quæ in Aesopum facta fuissent, intellexissent, & in Delphos profecti sunt, & cum illis habita inquisitione, ultores & ipsi Aesopi mortis fuerunt.

FINIS AESOPI VITAE.

à Maximo Planude
conscriptæ.

ΑΙΣΩΠΟΥ ΜΥΘΟΙ.

Αετός καὶ ἀλώπηξ.

ΕΤΟΣ καὶ ἀλώπηξ Φιλωθγῆ-
 τος, πλεισίον ἀλλήλων οἰκῆν ἔγνω-
 σαν, βεβαίωσιν Φιλίας ποιούμε-
 νοι τῷ συνήθειαν. ὁ μὲν οὖν ἔφ'
 ὑψηλοῦ δ' ἰσθμοῦ τῷ καλιαῶν ἐπί-
 ξατο. ἢ δ' ἀλώπηξ γν' τοῖς ἔγγιστε
 θάμνοισι ἐτεκνοποίησατο. ὑπὶ νομῶν οὖν ποτε Φι ἀλώ-
 πεκος πωελθῶσις, ὁ αἰεὶς τροφῆς ἀκράδην, καταπῆας
 ὑπὸ τῶν θάμνων, καὶ τὰ τέκνα ταύτης ἀναρπάσας, ἄ-
 μα τοῖς αὐτῷ νεοπῆοῖς ἐθουήσατο. ἢ δ' ἀλώπηξ ἐπα-
 νελθῶσα, καὶ τὸ πραχθγῆ μαθῶσα, ἔπασσεν ὑπὸ τῶν
 τῶν τέκνων ἠνιάθη θανάτω, ὅσων ἐπὶ τῶν Φι ἀμύνης ἀ-
 πόρω. χόρσαία γὰρ ἔσα, πῆλυον διώκειν οὐχ οἶα τε λῶ.
 Διὸ καὶ πόρρωθεν σᾶσα, τῶν δ' ὁ καὶ τοῖς ἀδωκάταις ἔξιμ
 δ' ὑπορου, τῶν ἐχθρῶν κατακράτο. οὐ πολλῶν δ' ὑσῶρον,
 αἰγὰ τινων ἐπ' ἀγρῶ θύοντων, καταπῆας ὁ αἰεὶς, μί-
 ρος π' τῶν θυμῶντων σὺν ἐμπύροις ἀνθραξιμ ἤρπασε,
 κατὰ τῶν νεοπῆαν ἠγαγῆ. ἀνέμει δ' εσφοδῆ τωνδύσαν
 τῶν τλωικαῦτα, καὶ φλογὸς ἀναδθθείσις εἰ ἀεπδ' εἰς
 ἀπῆλῶν ἐπι τυγαλόνουτος, ὁπῆθγῆτος εἰς γλῶ κατέ-
 πεσον. ἢ δ' ἀλώπηξ ὑπὸ δ'ραμῶσα, γν' ὄψι τῶν ἀφῶ
 πάντας κατέφαγῆ.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος

AESOPI FABVLAE.

Aquila & uulpes. i

AQUILA & uulpes inita amicitia propè habitare decreuerunt, confirmationem amicitie faciendo cōsuetudinem. Aquila super alta arbore nidum affixit: uulpes uero in proximis arbuſtis filios peperit. Ad pabulum igitur aliquando uulpe profecta, aquila cibi indigens, deuolans in arbuſta, & filios huius raptos, unã cum ſuis pullis deuorauit. Vulpes uero reuerſa, & recognita, non tam filiorum triſtata eſt morte, quã uindictæ inopia: quia enim terreſtris eſſet, uolucrem perſequi haud poterat. Quare procul ſtans, quod etiam impotentibus eſt facile, inimicæ maledicebat. Non multo autem poſt, capram quibuſdam in agro ſacrificantibus, euolans aquila partem uictimæ cum ignitis carbonibus rapuit, & in nidũ tulit. Vento autẽ uehementi tunc flante, & flamma excitata, aquilæ pulli inuolucres adhuc cum eſſent, aſſati in terram decidunt: uulpes uero accurrens, in conſpectu aquilæ omnes deuorauit.

Affabulatio.

g 4

Fabula

Ο μῦθος δὲ αὐτοῦ, ὅτι οἱ Θηλίαν πῦρα σπονδουῦτο καὶ
 πλὴν ἐκ τῆν ἠδίκη μὲν ὡς φύγῃσι τιμωρίαν διὰ ἀδύναμιαν,
 ἀλλὰ πλὴν γε θέαν δίκην ἔδρακρόσονται.

Ἀεὶ ἄρ' καὶ Κανθάροθ.

Αγῶς ἔσθ' ἄεθρῦ δὲ κρόμηνθ, πρὸς κρότῳ Καν
 θάρῳ κατέφυγε, δόμηνθ ἔσθ' αὐτῷ σωθῆναι.
 ὁ δὲ Κανθάροθ ἤφις τὸν ἀεὶ ἄρ' μὴ ἀνελείμ' ἄρ' ἰκέτῳ, ὅρ
 κίζωμ αὐτὸν κατὰ τὸ μέγιστον δόξ, ἢ μὴ μὴ κατὰ φρο
 νῆσαι φ' ἰμικρότεκθ αὐτῷ. ὁ δὲ, μετ' ὀργῆς τῆ πῆδρῦ
 γέρας πῖσας τὸν Κανθάρον, τὸν λαγῶν ἀεργάσας κατέ
 φραγγ. ὁ δὲ Κανθάροθ ἔσθ' τε ἀεθρῶ σωμαπέπῃ, ὡς τῆ
 Κανθίαν τούτου Κανθαμαθεῖν. καὶ δὴ πεσελθῶν, τὰ ὡς
 τούτου Κανθακυλίσας διέφθειρε. τὸ δὲ δεινὸν ποικισα
 μνῆς, εἰ τις ἄεθρ' πολμήσειε, Κανθί μετεωροτόρ' τόπερ το
 δίδυτόρον νεοποίησασαμνῆς, Κανθί πάλιν ὁ Κανθάροθ
 τὰ ἴσα ἄεθρ' δίδυκην. ὁ δ' ἄεθρ' ἀμυχανήσας τῆς ὀ
 λῆς, ἀναβάς ἐπὶ δὴ δία, τούτου γὰρ ἰδρὸς εἶν' λέγεται,
 τῆς αὐτῷ γόνασι πλὴν τρίτῳ γονίῳ τῆν ὡμ' ἔθηκε, ἔσθ'
 δεῶ ταῦτα παραθεμενθ, καὶ ἰκετῶσας φυλάτῃμ.
 ὁ Κανθάροθ δὲ κρόπου σφαῖραν ποιήσας, καὶ ἀναβάς,
 ἐπὶ τῷ κρόπου τῷ δόξ ταύτῳ Κανθῆκην. ὁ δὲ Ζεὺς
 ἀναβάς, ἐφῶ πλὴν ὄνθον ἀποτεινᾶξασα, καὶ τὰ ὡς
 διέφθειρεν ἐκλαδόμενθ, ἀεθρῶ σωματρίβῃ πεσόντα.
 μαθῶν δὲ πρὸς τῷ Κανθάρου, ὅτι ταῦτ' ἔδρασε τὸν
 ἀεὶ ἄρ' ἀμυνόμενθ. οὐ γὰρ μὴ τὸν Κανθάρου ἐκείνθ
 μόνου ἠδίκησεν, ἀλλὰ καὶ εἰς τὸν δία αὐτὸν ἠσέθησε,
 πρὸς τὸν ἀετὸν εἰσεν ἔλθόντα, Κανθάρου εἶναι τὸν λυ
 πουῦτα, καὶ δὴ καὶ δικάως λυθεῖν. μὴ βελόμενθ
 οὐδ' ὅ γῆθ' ὅ τῆν ἀεθρῶ σπανιδίῳσαι, σωμαβούλονε
 ἔσθ'

Fabula significat eos qui amicitiam uiolarint, licet ab affectis iniuria fugiant ultionē ob impotentiam, diuinum tamen supplicium non depulfuros. Aquila & scarabeus. 2

Lepus aquila insectante in lustrū scarabei profugit, rogans ut ab eo seruariē. Scarabeus autem rogabat aquilam, ne occideret supplicem: obtestans ipsam per maximum Iouem, ne scilicet cōtemneret paruitatem suam. Illa uero irata, ala percussit scarabeum, & leporem arreptum deuorauit. At scarabeus & cum aquila uolauit, ut nidū eius disceret, & iam profectus oua ipsius deuoluta dirupit. Illa indigne ferente quòd quis hoc ausus fuisset, & in sublimiore loco secūdo nido cōstructo, & illic rursus scarabeus eisdem eam affecit: aquila autē consilij inops penitus, ascendit ad Iouem (huius enim sacra esse dicitur) in eius genibus tertium partum ouorū posuit, deo ipsa commendans, ac supplicans ut custodiret. Scarabeus autē ex fimo pilula facta & ascēdit & in sinū Iouis eam demisit: sed Iupiter cum surrexisset ut finū excuteret, & qua proiecit oblitus, quæ & cōtriuuit deiecta. Cognito à scarabeo quòd hoc fecisset ut aquilā ulcisceretur: nam non modo scarabeū illa iniuria affecit, sed & in Iouem ipsum impia fuit, reuersæ aquilæ ait Iupiter, scarabeū esse qui mœstitiæ causa fuerit, & certe iure fuisse. Nolens igitur genus aquilarum rarefcere, consulit

Ἐπὶ Κανθάρω διαλλαγὰς πρὸς τὸν ἄνθρωπον δέδοται. τὸ δὲ μὴ παθομενός, ἐκείνου εἰς Κανθὸν ἔτροπον τὸν τῆν ἀετῶν μετέθηκε τοκετὸν, ἥνίκα αὐτὸν μὴ φαίνωνται Κανθάροι.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μύθος δηλοῖ, μηδενὸς καταφρονεῖν, λογιζομένου, ὡς σὺ δαίς ὄσιμ, ὅς πεποηλακιδεῖς, οὐκ αὐτὸν δυνάμειν ἑαυτῶν ἐπαμῦμαι.

Ἀηδῶν καὶ ἰδράξ.

Αηδῶν ἐπὶ δένδρου καταζομένη, κατὰ τὸ εἶωθός ἦσεν. ἰδράξ δὲ θεασάμενος, καὶ τροφῆς ἀφραδῶν, σιωπέληφεν ὑπὸ πῆξ. ἢ δὲ ἀναρῆσαι μέλλουσα, ἐδέετο τὸ ἰδράξος μὴ βρωθῶσαι. μηδὲ γὰρ ἰκανὴ εἶναι ἰδράξος γαστέρα πληρῶν, δαίτη δὲ αὐτὸν τροφῆς πλοσδιόμενον, ἐπὶ τὰ μέζω τῆν ὀρνέων τραπέδαι. καὶ ὁ ἰδράξ ὑπολαβὼν εἶπεν. ἀλλ' ἐγγυε ἀφραδῶν αὐτὸν εἶμι, εἰ τὴν γὰρ χόρσιμ ἐπίμω τροφῶν ἀφραδῶν, τὰ μὴ φαινόμενά τω δυνάμει.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μύθος δηλοῖ, ὅτι καὶ τῆν ἀνθρώπων οὕτως ἀλόγισοί εἰσι, οἱ δὲ ἐλπίσαι πλείονων ἀδελῶν, τὰ γὰρ χόρσιμ πλοτέμενοι.

Ἀλώπης καὶ τράγος.

Αλώπης καὶ τράγος διψῶντες εἰς φρέαρ καταέβησαν. μετὰ δὲ τὸ πιεῖν, τὸ τράγος σκεπτομένου τὴν ἀνοσθῶν. ἢ ἀλώπης ἔφη. θάρσει, χρησιμότητι καὶ εἰς τὴν ἀμφοτέρων σωτηρίαν ὑπὸν γνούκα. εἰ γὰρ ὄρθιου σκεδῆς αὐτὸν ἐμπροδία τῆν ποδίω ἔπ' ἰοίχω πλοσδραίσεις, καὶ τὰ Κόρατα ὁμοίως εἰς τὸν ὑποδραίω κλιθεῖς, ἀναδραμῶσα δὲ τῆν σὺν αὐτῇ νώτῳ

scarabeo, ut aquilæ conciliaretur. Sed eo nō parente, Iupiter in aliud tempus aquilarum transfmutauit partum, cum scarabei non appareant.

Affabulatio.

Fabula significat nullum esse cōtemnendum, considerando non esse quenquam, qui lacessitus se ulcisci non queat.

Philomela & accipiter. 7

Philomela super arbore sedens de more canebat. Accipiter autem uidens, ac cibi indigens, uolando corripuit. Quæ cum occidenda foret, orabat accipitrē, ne deuoraretur: neq; eñ satis esse ad accipitris uentrē implendum, sed oportere ipsum cibo egentem ad maiores aues conuerti. At accipiter suscipiens ait, Sed ego certe demens essem, si qui in manibus paratus est, cibo dimisso. que nō uidentē persequar.

Affabulatio.

Fabula significat plerosq; homines eodem modo esse inconsultos, qui spe maiorum incertorum, quæ in manibus habentur amittant.

Vulpes & Hircus. 4

Vulpes & hircus sitientes in puteū descenderunt: sed postquā biberunt, hircus indagante ascensum, uulpes ait: Confide, utile quid in utriusq; etiā salutem excogitauī: si enim reclusus steteris, & anteriores pedes parieti firmaueris, & cornua pariter in anteriorem partē inclinaueris, cū percurrerim ipsa per tuos humeros

&

καὶ ἠδράτωρ, καὶ ἔξω τοῖ φρέατος ἐκείθην τῆσθιόσασε,
 καὶ σὲ μετὰ τῶσθ ἀνάσασω γντ δύθην. τοῖ δὲ τράγσ
 πρὸς τῶσθ εἰπίμως ἕωηρεῖσθασμίνσ, ἐκείνη τοῖ φρέατθ
 ἔτως ἐκπῆσθίσασε, δὲ κίρτα πρὸς τὸ σμίμου ἠδουμίνσ.
 ὁ δὲ τράγθ αὐτῶ ἐμέμφθ, ὡς παραβαίνσσαν τῆσ
 στωθῆκασ. ἢ δ', ἀλλ' εἰ ποσάτῆσ εἶπε φργῆασ ἐκέκτη-
 σο, ὁπόσῆσ γν τῶσθ πῶγωνι τρῶκῆσ, ἔ πρότορου αὐ κατέ-
 τέβη, πρῆμ ἢ τῶσθ ἀνοσθρ σκέψασα.

Επιμύθιον.

Ο μῦθθ Διλοῖ, ὅπ ἔτω καὶ τὸ φρόνιμου ἀνδρῆσ δει-
 πρότορου τὰ τέλη σθσπῶντα ἔῶσθ πρῆματῶμ, εἰδ' οὔ-
 τως αὐ τῆσ ἐγχεῖρ.

Αλάπηξ καὶ λέων.

Α λῶπηξ μῆ πω θεασαμίνσ λῆοντα, ἐπῆδ' ἠ κατὰ
 πῆνα τύχῶ αὐ τῶσθ στωλῶτῆσ, τὸ μῶσθ πρὸσθρ
 ἔτως ἐφοβῆθ, ὡς μῆκρῶ καὶ ἀκθῶνεῖμ. ἐπειτα τοῖ δύ-
 τορου θεασαμίνσ, ἐφοβῆθ μῶσθ, ἔ μῶσθ ὡς τὸ πρότορου.
 ἐκ τρῶτῆσ δὲ τῶσθρ θεασαμίνσ, ἔτως αὐ τοῖ κατεθάρξῆ-
 σθ, ὡς καὶ πρὸσθρ ἔσασε σθλεχθῶσ.

Επιμύθιον.

Ο μῦθθ Διλοῖ, ὅπ ἠ στωθῆκῆσ καὶ τὰ φοβῶρῆσ ἔῶσθ πρῆ-
 ματῶμ δὲ πρόσιτα ποιῆ.

Αἶλουρθ καὶ ἀλεκτρούωμ.

Α ἶλουρθ συλλαβῶμ ἀλεκτρούῶσ, μετ' οὔλο-
 γου τῶσθρ αἰτίας ἠβουλήθσ καταφαγεῖμ, καὶ
 δὲ κατηγῶρῆσ αὐ τοῖ, λέγων, ὡς ὀκθῆσ εἶν τοῖσ ἀνδρῶ-
 ποῖσ, νύκτωρ ἠεκραγῶσ, καὶ μῆ συγχωρῶμ ἔπῆσ τυ-
 γῶνεῖμ. τοῖ δὲ ἀπολογεμίνσ, ἠδὲ τῆ ἐκείνωμ ὠφελείσ
 τῶσθρ ποιῆμ, ὡς ἠπὲ τὰ στωθῆσ τῶμ ὀργῶμ ἐγείρεσθ,

πέλιμ

& cornua & extra puteum illinc exiliuerim, & te postea extraham hinc. ab hirco autē ad hoc promptè officio præstito, illa cum ex puteo sic exiliuisset, exultabat circum os læta: hircus autē ipsam accusabat, quòd transgressa fuerit conuentiones. Illa autem, Sed si tot, inquit, mentes possideres quot in barba pilos, non antè descendisses quàm ascensum considerasses.

Affabulatio.

Fabula significat, sic prudentem uirum oportere prius fines considerare rerum, deinde sic ipsas aggredi.

Vulpes & leo.

5

Vulpes, cum nunquam uidisset leonem, cum ei casu quodam occurrisset, primum sic timuit ut fermè moreretur: deinde cū secundo uidisset, timuit certe, non tamen ut prius: tertio autē cum ipsum uidisset, sic contra eum ausa est, ut & accederet & colloqueretur.

Affabulatio.

Fabula significat, cōuersatione terribilia quoque accessu facilia fieri.

Feles & gallus.

6

Feles comprehenso gallo, cum rationabili ipsum causa uolebat deuorare. Cæterum accusabat ipsum, dicēdo, molestū esse hominibus nocte clamantē, neq; permittentē somno frui. Eo uero respondente ad illorum utilitatē id se facere, ut ad consueta opera excitarentur:

rursus

πάλιμ ὁ αἰλουρὸς ἀπὶ πᾶν ἐπέφορον, ὡς ἀσεβὴς εἶναι ποδὶ
 τῆν φύσιν, μητρὶ καὶ ἀδελφαῖς συμμύγνυμι. τὰ
 δεῖ, καὶ ἴσθ' πρὸς ὠφέλειαν τῆν δειποτοδὴν πράττειν φέ-
 σαντ', πολλῶν αὐτοῖς γνῶσθ' ὡδὴν ὡδὴν τικτομεῶν. ὁ
 αἰλουρὸς εἰπῶν, ἀλλ' εἰ σύ γε πολλῶν δύπορεῖς δύπο-
 σώπῳ ἀρλογιῶν, ἔγωγε μὲν ζῶ ἀτροφ' ὁ μὲν ὡ, τὸ
 του κατεδοινησατο.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθ' ὁ δὴλοῖ, ὅτι ἡ πονηρὰ φύσις πλημμελεῖν ἀερα-
 μῶν, εἰ μὴ μετ' ἀλόγῳ διωκθῆναι προχίματ', ἀπὸ πρῶ-
 καλύπτως γεμῶν πονηροῦται.

Ἀλώπεκος.

Αλώπηξ γνῶ παγίδι ληφθεῖσα, καὶ ἀρκοπέσις
 τῆς οὐρᾶς εἰσδραῖσα, ἀβίωτον ἔσθ' ἀσχυῆς
 ἦγετο τοῦ βίου. ἔγνω οὖν καὶ τὰς ἄλλας ἀλώπεκας
 τῶν αὐτῶν νουθετῆσαι, ὡς αὐτῶν ἴσθ' κρινῶν πάθει τῆ
 διαρ' συγκαλύψαι αἴχ'. καὶ δὴ πάσας ἀθροῖσα-
 σα παρῖνει τὰς οὐρὰς ἀποκόπτειν, ὡς οὐκ ἀπρεπὲς
 μόνου ἴσθ' τὸ μὲλ' ὄν, ἀλλὰ καὶ ποδότην βάρ' προ-
 σερτημῶν. ἔπολαθεῖσα δὲ τις αὐτῆν εἶπεν. ὦ αὐτή,
 ἀλλ' εἰ εἰ σοὶ ἴσθ' πρὸς ἐφορον, οὐκ αὐτὴν ἡμῖν αὐτὸ σωε-
 βάλουστ'.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθ' ὁ δὴλοῖ, ὅτι οἱ πονηροὶ τῆν ἀνθρώπων, ὅτι δὴ δύ-
 νοσαν τὰς πρὸς αὐτῶν πέλας ποιοῦνται συμβουλίας, εἰ δὲ
 τὸ αὐτοῖς συμφέρον.

Ἀλώπηξ καὶ Βάτος.

Αλώπηξ φραγμῶν ἀναβαίνουσα, ἔπειθ' ἠὲ ὀλιθίσσε
 σα κατὰ τὴν πέτρην ἐμελεῖ, ἔπειθ' ἔβη πρὸς βοήθειαν
 βάτου.

rursus feles causam afferebat, quod impius esset erga naturam, cum matre ac sororibus coeundo. Eo autem & hoc ad utilitatem dominorum facere dicente, cum multa ipsis hinc oua pariantur: feles praefatus, sed si tu multis abundas evidentibus responsionibus, ego tamen ieiunus non perstabo, ipsum deuorauit.

Affabulatio.

Fabula significat prauam naturam peccare uolentem, si non uerisimili cum praetextu facere id possit, aperte tamen malignari.

Vulpes.

Vulpes laqueo capta cum abscissa cauda euasisset, non uiuendam praepudore existimabat uitam. Deceuit itaque & alijs uulpibus hoc idem persuadere, ut communi malo suum celaret dedecus. Et iam omnibus collectis suadet caudas abscindere, quod non indecens solum hoc membrum sit, sed & superuacuum onus appensum. Respondens autem ex ipsis quaedam ait, Heus tu, nisi tibi hoc conduceret nobis non consuleres.

Affabulatio

Fabula significat prauos homines non beneuolentia in propinquos consulere, sed suo modo.

Vulpes & rubus.

Vulpes sepe conscensa, cum lapsa cursura foret, apprehendit in adiutorium rubum

βάττε καὶ δὴ εὖ πύδασ ὑπὶ τοῖς ἐκείνης λεγέτοισ ἀμαξά-
 ξασα, καὶ ἀλγύσασα, πρὸς αὐτῷ εἶπεν. οἴμοι, καταφυ-
 γῶσαν με γάρ ἐπὶ σέ ὡς ἐπὶ βοηθόν, σὺ χεῖρον διέθνη-
 κας. ἀλλ' ὄφρα λῆξ ὦ αὐτῇ, φησὶν ἢ βάρως, ἐμὲ βεβληθεῖ-
 σα ὑπὸ λαβέδου, ἢ πῖς πάντων ὑπὸ λαμβάνεδου εἶθθα.

Επιμύθιον.

Ο μῦθός δὴ τοῖ, ὅτι οὕτω καὶ τῶν ἀνθρώπων μάταιοι
 ὅσοι βοηθοῖς πρὸς ἔχουσι, οἷς τὸ ἀδικεῖν μᾶλλον ἔμ-
 φυτον.

Αλώπηξ καὶ κροκόδειλος.

Αλώπηξ καὶ κροκόδειλος ἠμμοισθέντων πρὸς οὐ-
 γρυίας. πολλὰ δὲ τὸ κροκόδειλου ὑπορήφανα
 πρὸς τὴν πεγόνων διεξιόντος λαμπρότητος, ὡς γε-
 γυμνασιαρχηώτων, ἢ ἀλώπηξ ὑπολαβῶσα. ὦ τὰν εἶ-
 πεν, ἀλλὰ καὶ μὴ σὺ λέγεις, ἀλλ' ἀπὸ τὸ δόγματός γε
 φαίνει, ὡς ἐκ παλαιῶν ἔτδρ εἶ γεγυμνασμένθ.

Επιμύθιον.

Ο μῦθός δὴ τοῖ, ὅτι τῶν ψυδουμένων ἀνδρῶν ἔλεγχθ
 τὰ πράγματα γίνετον.

Αλεκτρούονος καὶ πόρδιξ.

Αλεκτρούονός τις ἔχων ἐπὶ τῆ οἰκίας, πριάμνος
 καὶ πόρδιξ, σὺν ἐκείνοις ἀφῆκε νέμεδου. τῶν
 δὲ τυπόντων αὐτὸν καὶ ἀπελαυνόντων, ἐκείνθ ἠθύ-
 μαι σφόδρα, νομίζω, ὡς ἀλλόφυλος ταῦτα πάχει ὑ-
 πὸ τῶν ἀλεκτρούονων. ὡς δὲ μετὰ μικρὸν καὶ κείνης ἐώρα
 κε μαχομένους καὶ ἀλλήλους κόπτοντας, τὴ λύπης ἀπ-
 λυθεῖς, εἶπεν. ἀλλ' ἐγὼ γε ἀπὸ τῶν ἔλυπῆσομαι, ὄρω
 καὶ αὐτὸς μαχομένους ἀλλήλους.

Επιμύθιον.

ο μῦθός

rubum . Quare cum pedibus suis illius aculeis laceratis doleret, ad eam dixit: Hei mihi, confugi enim ad te tanquam ad auxiliatorem, sed tu peius me tractasti . Sed errasti heus tu, inquit rubus, quæ me apprehendere uoluisti, qui omnes apprehendere soleo.

Affabulatio.

Fabula significat, sic homines quoque esse stultos, qui ad eos auxiliij gratia accurrunt, quibus magis iniuria afficere natura insitum est.

Vulpes & crocodilus.

Vulpes & crocodilus contendebant de nobilitate: cū multa autē crocodilus superba de progenitorum narrasset splendore, quod ex ercitionū principes fuerint: uulpes suscipiēs, ô amicissime, ait, sed si ipse nihil dicas, tamē ex cute uideris antiquis temporib. esse exercitatus.

Affabulatio.

Fabula significat mendaces uiros res ipsas arguere.

Galli & perdix.

Gallos quidam habens domi, emptam & perdicem cum illis pasci dimisit: qui cū ipsam uerberarent ac expellerent, illa tristabat ualde, existimans ut alienigenam hæc se pati à gallis: cum uero paulo post & illos uideret pugnare & se ipsos cedere, mœrore soluta ait: Sed ego posthac non tristabor, uidens & ipsos pugnare inter se.

Affabulatio.

Ο μῦθος δὴλοῖ, ὅτι οἱ φρόνιμοι ῥαδίως φέρουσι τὰς πρᾶξι ἀλλ' ἀκαθάρτων ὑβρεις, ὅταν αὐτοὺς ἴδωσι μηδὲ τῶν οἰκείων ἀπεχομένων.

Ἀλώπηξ.

Αλώπηξ εἰς οἰκίαν ἐλθοῦσα ὑποκρίτο, καὶ ἕκαστα τῶν αὐτοῦ σκευῶν διδράκοντομην, εὖρε καὶ κεφαλῶν μορμολυκῆς οὐφιδος κατεσκευασμένην, ἣν ἀναλαβῶσα ταῖς χερσὶν, ἔφη. ὦ οἶα κεφαλὴ, καὶ ἐγκέφαλον ἔκχει.

Ἐπιμύθιον.

Ο μῦθος πρὸς ἀνδρας μεγαλοπρεπεῖς μὲν τῶν σώματι, ἤδη δὲ ψυχῶν ἀλογίστους.

Ἀνθρακεὺς καὶ λυαφύς.

Ανθρακεὺς ἐπὶ τινος οἰκῶν οἰκίας, ἤξίς καὶ λυαφεία πρᾶξι γυμνοῦ αὐτῶν σιωπῆσαι. ὁ δὲ λυαφεὺς ὑπολαβῶν ἔφη. ἀλλ' ἔκων ἴσως διωαίμην ἐγὼ γε πρᾶξαι. διέσφα γάρ, μή πως ἄπορ ἐγὼ λουκαίνω, αὐτὸς ἀσβόλης πληροῖς.

Ἐπιμύθιον.

Ο μῦθος δὴλοῖ, ὅτι πᾶσι τὸ ἀνόμιμον ἀπεινώνητον.

Ἀλιεῖς.

Αλιεῖς εἰλον στεγνύντι. βαρείας δὲ αὐτῶν οὔσης, ἔχειρον καὶ ὀκνέτωρ, πολλῶν εἶναι τῶν ἀχραννομίζοντων. ὡς δ' ἰδίῳ τῶν ἰόντων ταύτῃ ἐλκυσαντες, τῶν μὲν ἰχθύων εὖρον ὀλίγους, λίθου δ' ἐν αὐτῇ παμμεγέθη, ἀδυμῆν ἤρξαντο καὶ ἀλύειν, ἔποσσῶτον αὐτῇ τῶν ἰχθύων ὀλιγότητι, ὅθεν ὅτι καὶ ταύταν πρὸς πειλίφασιν. εἰς δὲ τις ἐν αὐτοῖς πρὸς βύτορ ἔειπε, μὴ ἀχθῶμεθα ὡς τοῦτοι, τῇ γὰρ ἠδονῆ ὡς ἔοικεν, ἀδελφί

Fabula significat prudentes facile ferre ab alienis iniurias, cum ipsos uideant necq̄ à suis abstinere.

Vulpes. xi

VVlipes in domum mimi profecta, & singula ipsius uasa perscrutata, inuenit & caput laruæ ingeniose fabricatum, quo & accepto manibus ait: ò quale caput & cerebrum non habet.

Affabulatio.

Fabula in uiros magnificos quidem corpore, sed animo inconsultos.

Carbonarius & fullo. 12

Carbonarius in quadam habitans domo, rogabat ut & fullo accederet, & secum cohabitaret: sed fullo respondendo ait, Sed non hoc possem ego facere: timeo enim ne quæ ego dealbo, tu fuligine repleas.

Affabulatio.

Fabula significat omne dissimile, esse insociabile.

Piscatores. 13

Piscatores trahebant uerriculum, quod cum graue foret gaudebant & exultabant, multum inesse prædæ existimantes: sed cum in litus ipsum traxissent, piscesq̄ paucos quidem, sed lapidē in eo permagnū inuenissent, tristari & mœrere cœperunt, non tam pisciū paucitate, q̄ quòd & cōtraria antè animo præsumpserāt. quidā aut̄ inter eos natu grandior dixit, Ne tristemur ò socij: nam uoluptati, ut uideť, soror

ὄσιν ἢ λύπῃ. ἢ ἡμᾶς ἔν' ἐδει τοσαῦτα πλοηλώθηγ' ἴτας,
πάντως τι καὶ λυπηθῶμαι.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι ὁ δει λυπεῖσθ' ὑπὸ ταῖς ἀρτυχίαις.

Κομπασίης.

Ανὴρ τις ἀρδηνήσας, εἶτα δὲ πάλιν πρὸς τὴν ἐ-
αυτοῦ γλῶσσαν ἐπανελθὼν, ἀλλά τε πολλὰ γὰρ διαφό-
ροις ἠνδραγαθικῶν χάραϊς ἐνόμπαζε, καὶ δὴ καὶ πῆ-
ρόσθω πεπλησθηκῶναι τῆσδε μα, οἷον ὁδεῖς τῶν ἐπ' αὐτοῦ
δυνατὸς αὐτὸν εἶναι τῆσδε μα. πρὸς τοῦτο δὲ καὶ μάρτυρας
τοῦ ἐκεῖ πρῶντας ἔλεγε ἔχειν. τῶν δὲ πρῶντων τις ὑπο-
λαβὼν, ἔφη. ὦ ὄσιν, εἰ ἀληθεὶς ἔσ' ὄσιν, ὁ δὲμ δει σοι μαρ-
τύρωμ. ἰδὲ ῥόδοσ, ἰδὲ καὶ τὸ τῆσδε μα.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι ἐὰν μὴ πρόχειρος ἢ τὸ πρᾶγμα τῶν
ἀπόδειξις ἢ, ὡς λόγος ποιεῖσθ' ὄσιν.

Αδύατα ἐπαγγελόμενος.

Ανὴρ τῶν νόσων, καὶ κακῶς διακείμενος, ἐπεὶ
δὴ πρὸς τῶν ἰατρῶν ἀπεγνώσθη, τῶν δευρὸν ἐδει-
ξο, ὡς εἰ τὴν ὑγίαν αὐτοῦ πάλιν ἐπανελθεῖν ποιή-
σειαν, ἐκατὸν βόας αὐτοῖς προσίσειν ὑποχρόμενος εἰς
δυσίαν. οὗ δὲ γυναικὸς αὐτοῦ πυνθομένης, καὶ ποῦ σοι
ταῦτα ἢ ὑγιάνης; ἐκεῖνος ἔφη. οἷε γὰρ ἀνάσλωαί με
γὴν τεύθην, ἢ οἱ θεοὶ ταῦτά με ἀπαιτήσωσιν;

Επιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι πολλοὶ ῥαδίως καταπαγγέλουσι,
ἀπὸρ τελεῖσαι ὄργω ὁ προσδοκῶσι.

Κακοπράγμων.

Ανὴρ κακοπράγμων εἰς τὸ γὰρ δειλοῖς ἤκειν ἀπόλ-

est tristitia: & nos igitur oportebat tantum ante
lætatos, omnino aliqua in re etiam tristari.

Affabulatio.

Fabula significat non oportere tristari frustra-
ta spe. Iactator. 14

VIr quidam peregrinatus, deinde in suam
patriam reuersus, aliaq; multa in diuersis
uiriliter gessisse locis iactabat, atq; etiam Rhodi
saltasse saltum, quem nullus eius loci potuerit
saltare: ad hoc & testes, qui ibi interfuerunt, di-
cebat habere. Quidam autem ex ijs qui aderāt,
fufcipiens ait: heus tu si uerum hoc est, non est
tibi opus testibus, En Rhodus, en saltus.

Affabulatio.

Fabula significat, nisi prōpta rei demonstratio
sit, omnē sermonem uanū esse & superuacuū.

Impossibilia promittens. 15

VIr pauper ægrotans & male affectus, cū
à medicis desperatus esset, deos rogabat
pollicens si sanitatē sibi rursus restituisent cen-
tum boues ipsi oblaturos esse in sacrificium.
Vxore autem eius rogante, & ubi tibi hæc si cō-
ualueris? ille ait. Putas enim surgere me hinc,
ut dei hæc à me repetant?

Affabulatio.

Fabula significat multos facile polliceri, quæ re
comprobare non sperent.

VIr malignus ad eū, qui in Delphis est, iuit
Malignus. 16
h 3 Apol-

λωνα, πειράσσει ἄστυ βυλόμην. καὶ δὴ λαβῶν σρα-
θίου γνῆ χεῖρ, ἐν ἄστυ τῆ ἐδῆτι σκεπτάσας, ἔση τε τῷ
πρίποδ' ἔγχεα, καὶ ἤετο ἄμ θεοῦ, λέγων, ἄπολλου,
ὁ μετὰ χεῖρας φέρω, πότρου ἔμπνοου ἄστυ, ἢ ἄπνοου;
βυλόμην ὡς εἰ μὴ ἄπνοου εἶποι, ζῶν ἀναδείξαι τὸ
σραθίου. εἰ δ' ἔμπνοου, θυτὺς ἀρπνίξας, νεκρῶ ἐκείνο
πρωγεγαῖον. ὁ δὲ γε θεὸς τῶν κεινῶν τεχνῶν αὐτῷ γούς
ἐπίνοιαν, εἶπεν, ὁ πότρου ὦ σῦρος βύλη ποιῆσαι, ποίη-
σον, παρὰ σοὶ κείτοι γάρ ἄστυ πράξαι, ἢ τοὶ ζῶν ὁ κειν-
χειρ, ἢ νεκρῶ ὑποδείξαι.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δὲ διλοῖ, ὅτι τὸ θεῖον ἀπαρραλόγιστον καὶ ἀλά-
θην.

Ἀλιεῖς.

Αλιεῖς ἄελθόντες εἰς ἄγρην, ἐπειδὴ πολὺν χρό-
νον ταλαιπωρήσαντες, εὐδὲν εἶλον, σφόδρα
τε ἠδύμοι, καὶ ἀναχωρήσαι πρὸς κλύζοντο. θυτὺς δὲ
διών ὑπὸ τῶν μεγίστων διωκόμην ἰχθύων, εἰς τὸ
πλοῖον αὐτῶν εἰσίλατο, οἱ δὲ ἄστυ λαβόντες, μετ' ἠδύ-
νης ἀνεχώρησαν.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δὲ διλοῖ, ὅτι πολλάκις ἂ μὴ τέχνη παρέχε τὰ
τὰ τύχη ἐδωρήσατο.

Φγίαξ.

Απὸ τῆς φγίας νοσῶν, ἠύξατο τοὺς θεοὺς εἰς Ἰαση-
θείη, βῆς ἑκάστην εἰς θυσίαν προσοίσει. οἱ δὲ θεοὶ
πειράσσει ἄστυ βυλόμην, τῷ πάδου ἀπῆλλαξαν.
ὁ δ' ἀσπασ, ἐπειδὴ βῶν ἠπόρει, σεατίνος βῆς ἑκάστην
πλάσας ὑπὸ τοῦ βωμοῦ θεῖς ὠλοκάντωσεν. οἱ δὲ θεοὶ
βυλόμε-

Apollinem tentaturus ipsum. Atq; ideo comprehenso passerulo manu, & eo ueste contento, stetitq; proxime tripodē, ac rogauit deum, dicendo: O Apollo, quod manibus fero, utrū uiuum ne est an mortuum? Nam si mortuum diceret, uiuum ostensurus erat passerulū. Sin uiuum, statim suffocatum mortuū illum efferret. Sed deus, maligna ipsius cognita mente ait: Vtrum uis heus tu facere, facito: penes te enim est illud facere, siue uiuum quod contines, siue mortuum ostendere.

Affabulatio.

Fabula significat, deum neq; decipi posse, neq; quicquam eum latere.

Piscatores.

17

Piscatores egressi ad uenationem cum multo tempore defatigati nihil cepissent, & ad modum tristabantur, & discedere apparabant: sed statim thunnus maximo quodam insectante pisce, in nauigium ipsorum insiluit: quo capto læti abiere.

Affabulatio.

Fabula significat, sæpe quæ ars non præbuit, ea donasse fortunam.

Deceptor.

18

Vir pauper ægrotās uouebat dijs, si euaderet, boues centum in sacrificiū oblatorū: sed dei tētaturi, à morbo liberarūt, at ille surgēs quoniā bobus carebat, ex pasta boues centum à se formatos in ara positos sacrificauit, sed dei

Βαλόμυθοι αὐτῶν ἀμύαδα, ὄναρ ὡπλισάντες αὐτοὶ εἶ-
 που, ἀπελθεῖς εἰς τὸν αἰγιαλὸν εἰς τὸν δετὸν τόπον. ἐκεῖ
 δὲ ἀπικασ χιλίας εὐρήσεις. ἐκεῖνθ δὲ διυπνιδεῖς σὺν
 ἡδονῇ καὶ παρδῆ πρὸς τὸν ὑποδείχθηντα τόπον ἀξι-
 κτρ, τὸ χρυσοῦ διόρυδον. ἐκεῖ δὲ δῆ πειραταῖς ποδι-
 τυχῶν, ὑπ' αὐτῶν σαυελήθη. ἀλὸς δὲ ἡδῆ, ἀφελῶνα
 τῶν πειρατῶν εἶπε, χιλία χρυσοῦ τάλαντα δώσειμ αὐ-
 τοῖς ὑπαιχνοῦμενθ. ὡς δ' ἔκ ὡπλισέθ, ἀπαχθεῖς ὑπ'
 αὐτῶν ἀπεμπωλήθη χιλίων δραχμῶν.

Επιμύθιον.

Ο μῦθθ δηλοῖ, ὅτι τοῖς ψυδῶσι τῶν ἀνθρώπων ἐχθραὶ
 ναι τὸ θεῖον.

Βάτραχοι.

ΒΑτραχοι δύο γν' λίμνῃ γέμοντο. θόρυος δὲ ξηραν-
 θέσις ἐλ' λίμνης, ἐκείνῳ καταλιπόντες, ἐπεξή-
 ταν ἑτόραν. καὶ δὴ βαθεῖ ποδιέτυχον φρέατι, ὅπου ἰ-
 δῶν ἀτόρθθ θατόρω φησί. συγκατέλθωμεν ὡς τθ
 εἰς τόδε τὸ φρέαρ, ὃ δὲ ὑπολαβῶν εἶπεν, αὐτῶν ἐλ' τὸ γν'
 θάδε ὑδωρ ξηρανθῆ, πῶς ἀναβησόμεθα;

Επιμύθιον.

Ο μῦθθ δηλοῖ, ὅτι ὁ δειῖ ἀποδισκέπῃως πρῶσι γνῶναι τοῖς
 πράγμασι.

Γόρῳ καὶ θανάτῳ.

ΓΕρωμ ποτε ξύλα τεμῶν ἐξ ὄρους, κατὰ τῶν ὤμων
 ἀράμενθ, ἐπειδὴ πολλῶ ὀσίου ἐπικηδιμενθ
 ἐβάδιον, ἀπειρηκός, ἀπέθετό τε τὰ ξύλα, καὶ τὸν
 θάνατον ἐλθεῖν ἐπεκαλεῖτο. τοῦ δὲ θανάτου οὐδὲς
 ὡπλισάνθ, καὶ τῶν αἰτίαν πωθανομενίου δι' ἡμ' αὐ-
 τῶν κελθῆ, ὃ γόρῳ ἔφη, ἵνα τὸν φόρον ἴδῃσιν ἀφ' αὐ-
 θῆς

ipsum ulturi, in somnijs adfuerunt ei, dicētes: Abi ad littus ad eum locum, illic enim Atticas mille drachmas inuenies. Ille autem excitatus, lætus & alacer ad demonstratum locum perrexit, aurū disquirens. Sed illic in piratas incidit ab ipsisq; comprehensus est. Captus ergo ut dimitteretur piratas orabat, mille auri talenta daturum ipsis promittens. Sed cum non crederetur abactus ab ipsis, diuenditus est mille drachmis.

Affabulatio.

Fabula significat mendacijs hominum inimicum esse deum.

Ranæ.

19

RAnæ duæ in palude pascebantur, æstate autem siccata palude, illa derelicta, quærebant aliam: cæterum profundum inuenerunt puteū. Quo uiso, altera alteri inquit, descendamus heus tu in hunc puteum. Illa respondendo ait, Si igitur, & hic aqua aruerit, quomodo ascendemus?

Affabulatio.

Fabula declarat non oportere incōsideratē res aggredi.

Senex & mors.

20

Senex quondam incisis in monte lignis, sac in humeros eleuatis, ubi multam uiam oneratus iuit, defessus & deposuit ligna, & mortem ut ueniret inuocabat. At morte ilico adstante & causam rogante, qua se uocasset: senex ait, ut onus hoc sublatum im-

h 5 poneris

θῆς μοι.

Ἐπιμύθιοι.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι πᾶς ἄνθρωπος φιλόζωος ὤν, καὶ μυρίοις λιπιδύοις ποδιποδῶν δοκῆ δανάτου ὑπθυμῆν, ὁμως τὸ ζῆν πολὺ πρὸ τοῦ θανάτου ἀερεῖται.

Γραῦς καὶ ἰατρος.

ΠΥνὴ γραῦς ἀλγοῦσα εὖς ὀφθαλμούς, εἰσκαλεῖται πινὰ τῆν ἰατρῶν ὑπὶ μίδιῳ, συμφωνήσασα, ὡς εἰ μὲν θόρα πδύσειν αὐτῶν, τὸν ὁμολογηθέντα μίδορ αὐτῶν διώσειν, εἰ δὲ μὴ, μηδὲν διώσειν. γνέχερσε μὲν οὐὲ ὁ ἰατρος τῆ θόρα πεία, καὶ δ' ἠμόραν δὲ φοιτῶν ὡς τῶν πρὸς βύπην, καὶ εὖς ὀφθαλμούς αὐτῆ χρίων, ἐκείνης μισλαμῶς ἀναβλέπειν ἐχρύσις τῶν ὥραν ἐκείνῳ ὑπὸ τῆ χρίσματος, αὐτὸς γνέ τι τῆν οἰκίας σκιδῶν ὑφαιρούμενος, ἐπιμόρα ἀπῆει. ἡ μὲν οὐὲ γραῦς τῶν ἑαυτῆς ποδισίαν ἑώρα καὶ δ' ἐκείνῳ ἐλατῆρ μὲν ὑπὶ τοσοῦτον, ὡς καὶ τέλθ παντάπασιν αὐτῆ θόρα πδύθεισιν μηδὲν ὑπολειφθῆναι. τοῦ δ' ἰατροῦ εὖς συμφωνηθέντας μίδορς αὐτῶν ἀπαιτηντος ὡς καθαρῶς βλέπουσαν ἠδῆ, καὶ εὖς μάρτυρας πῆρα γαγόντθ. μάλλον μὲν ἔν ἑπῶν ἐκείνηταν οὐ ἔδοπῆν βλέπω. ἠνίκα μὲν γὰρ εὖς ὀφθαλμὸς γνόςου, πολλὰ τῆν ἐμῶν ἠπὶ τῶν ἐμαυτῆ ἐβλεπομ οἰκίαν. οὐὲ δ' ὅτε με σὺ βλέπω φῆς, ἔδοπῆν ἐκείνῳ ὄρω.

Ἐπιμύθιοι.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι οἱ πονηροὶ τῆν ἀνθρώπων ἐξ ὧν πρᾶτῆνσι, λανθάνουσι καὶ δ' ἑαυτῶν τὸν ἔλεγχον ἐπιπῶν μῆνοι.

Γεωργὸς καὶ πᾶσιδου ἀντι.

Γεωργός

poneres mihi.

Affabulatio.

Fabula significat, omnem hominem uitæ studiosum esse, & licet infinitis periculis immerfus, uideatur mortem appetere, tamen uiuere multo magis, quàm mori eligere.

Anus & medicus. 21

MVlier anus dolens oculos, conduxit medicum quendam mercede, conuentione facta si se curaret, pactam mercedem ei daturam: sin autem minime, nihil daturam. Aggressus est igitur medicus curam, quotidie uero accedens ad uetulam, & oculos ei ungens, cum illa nequaquam uidere posset ea hora ob unctionem, ipse uas aliquod ex domo auferens quotidie discedebat. Anus igitur suam suppellectilẽ uidebat singulis dieb. minui, adeò ut tandẽ omnino liberatæ nihil relinqueret. At medico pactam mercedem ab ea efflagitante, quasi pure iam uidente, & testes adducente: Magis certe ait illa, nunc nihil uideo. Nam cum oculis laborabam, multa mea in mea uidebam domo, nũc autem cum me tu uidere inquis, nihil omnino ex illis uideo.

Affabulatio.

Fabula significat, prauos homines ex ijs quæ agant, ignaros contra seipso argumentum afferre.

Agricola & filij ipsius.

22

Agricola

Γεωργός τις μέλλων καταλύει τὸν βίον, καὶ Βε-
λόμην Θ' αὐτῷ παῖδας πῶς εἶσαν λαβῆναι τῆς
γεωργίας, προσκαλεσάμενος αὐτῶν, ἔφη, παῖδες ἐμοί,
ἐγὼ μὲν ἦδη τὸν βίον ὑπέξισμι. ὑμεῖς δὲ ἄπορ γὰρ τῆ
ἀμπέλῳ μοι λέκρυπται ζητήσαντες εὐρήσετε πάντα.
οἱ μὲν οὖν οἰηθέντες θησαυρὸν ἐκεῖ που κατορυγῆσαι,
πάσαν τὴν φλῆ ἀμπέλῳ γλῶ μετὰ τὴν ἀποβίωσιν τοῦ
πατρὸς κατέσκαψαν, καὶ θησαυρῶν ἄποδύετον.
ἡ δὲ ἀμπέλῳ καλῶς σκαφῆσα, πολλαπλασίονα τὸν
λαρπρὸν ἀνέδωκεν.

Επιμύθιον.

Ο μῦθῳ Διλοῖ, ὅτι ὁ κάματῳ, θησαυρὸς ὅσι φῖς ἀν-
θρώποις. Δουπότης καὶ Λυῶν.

Ανήρ τις ὑπὸ χειμῶν Θ' γὰρ ἔφ' αὐτῷ προασείω
ἀκλειφθεῖς, πρῶτα μὲν τὰ πρόβατα κατέφα-
γεν, εἶτα τὰς αἰγας. τῷ δὲ χειμῶν Θ' ὑπὸ κρατῶντος, καὶ
αὐτὸν ὄργατας βῆς σφάξας, ἐθονήσατο. οἱ δὲ Λυῶν ταῦ
τα ἰδόντες, διελέχθησαν πρὸς ἀλλήλους, φύγωμεν ἀλλ'
ἡμεῖς γε γνῆσθην. εἰ γὰρ τῶν ὄργατῶν βοῶν ὁ δειπότης
ἡμῶν ἔκ ἐφείσατο, πῶς ἡμῶν φείσεται;

Επιμύθιον.

Ο μῦθῳ Διλοῖ, ὅτι τότες μάλιστ' ἀφύγειν καὶ φυλάτ-
τεται χρὴ, οἱ πινὸν ἔδὲ τῶν οἰκείων ἀπέχονται.

Γυνὴ καὶ ὄρνις.

Γυνὴ χῆρὰ τις ὄρνιν εἶχεν, λαθ' ἐκείνῳ ἡμόρῳ ὠόν
αὐτῆς πίκρυσαν. νομίσασα δὲ ὡς εἰ πλείους τῆ ὄρνι-
θι κειθὰς πρᾶβάλλοι, δις τέξεται φλῆ ἡμόρας, ἄλλο πε-
ποίκην. ἡ δὲ ὄρνις πιμελὴς γηρομένη, ἔδ' ἀπαξ φλῆ ἡ-
μόρας τεκῆν ἠδωῖατο.

Επιμύ

Agricola quidam uita excessurus, ac uolens suos filios periculum facere de agricultura, uocatis ipsis ait: Filij mei, ego iam e uita discedo, uos aut si qua in uinea a me occulta sunt, quaeritis, inuenietis omnia. Illi igitur rati thesaurum illic defossum esse, omnem uinea terram post interitum patris defoderunt, & thesaurum quidem non inuenerunt, sed uinea pulchre fossa multiplicem fructum reddidit.

Affabulatio.

Fabula significat laborem thesaurum esse hominibus.

Herus & canes. 23

Vir quidam a tempestate in suo suburbio deprehensus, primum oueis comedit, hinc capras. Tempestate autem inualescente, & operarios boues iugulatos comedit. Canes uero his uisis, dixerunt inter se, sed fugiamus nos hinc. Si enim operarijs bubus herus noster non abstinet, quo modo nobis abstinebit?

Affabulatio.

Fabula significat, eos maxime fugere & cauere oportere, qui neque suis abstinent.

Mulier & galina. 24

Mulier quaedam uidua gallinam habebat, singulis diebus ouum sibi parientem: rata uero si plus gallinae ordeï proijceret, bis parituram die, hoc fecit. Sed gallina pinguefacta ne semel quidem die parere potuit,

Affa

Επιμύθιον.

Ο μῦθ' ἔειπεν Διδοῖ, ὅτι οἱ ἄρα πλεονεξίαν ἔῃ πλείονωρ ἔπιθυμοῦντες, καὶ τὰ πρῶντα ἀρεβάλλουσι.

Κυυόσθηκτρς.

 Ηχθείς τις ὑπὸ Κλυός, ἑρῖασόμηνου πόδιει Ζητῶν. ἑρῖτυχῶρ δὲ τις αὐτῶρ, καὶ γνοῦς ὁ Ζητῆς, ὡ οὗτ' ἔειπεν, εἰ σώξεισθα βούλει λαβῶν ἀρῆτηρ, καὶ κρύτω τὸ αἶμα ἑλ πληγῆς ἐκμάξασ, τῶρ δὲ κινῶντι Κλυὸ φαγεῖν ἐπίσθ' ἑλ. καὶ κείν' ἔειπεν, γελάσας ἔφη, ἀλλ' εἰ ὄσθ' ποιήσω, δέει με ὑπὸ πάντων ἔῃ γῆ τῆ πόλει Κλυῶρ δὲ κινῶντι.

Επιμύθιον.

Ο μῦθ' ἔειπεν Διδοῖ, ὅτι καὶ ἔῃ ἀνθρώπων οἱ πονηροὶ ὕδρ γετόμνοι, μᾶλλον ἄδικεῖν πρῶξάμονται.

Νεανίσκοι καὶ μαγείρ'.

 Ὑο νεανίσκοι μαγείρῳ παρεκάθλωτο. καὶ δὲ τῶι μαγείρου πόρι τι ἔῃ οἰκείῳ ὄργων ἀσχολεμέλου, ἄτῶρ' τούτων μὲρ' τι ἔῃ κρεῶν ὑφελόμεν' ἔειπεν, εἰς τῶν θατῶρ καθῆκε κὸλπον. ὡρσραφῆτος δὲ τῶι μαγείρῳ, καὶ τὸ κρεῶν ὑπὸ Ζητῶν τῶν, ὁ μὲν εἰληφῶς ὡμνε μὴ ἔχειρ, ὁ δὲ ἔχωρ, μὴ εἰληφῶναι. ὁ δὲ μαγείρ' ἀιδόμεν' τῶν κερουργίαν αὐτῶρ ἔειπεν. ἀλλὰ καὶ ἐμὲ λάθητε, τὸν γ' ὡρσραφῆτος θεοῦ ὄσθ' κωου λήσεσθε.

Επιμύθιον.

Ο μῦθ' ἔειπεν Διδοῖ, ὅτι καὶ ἀνθρώπους ὡρσραφῆτες λάθητε, ἀλλὰ τὸν γ' θεοῦ ὄσθ' λήσομεν.

Εχθροί.

Affabulatio.

Fabula significat, eos, qui ob auaritiã pluriũ sunt appetentes, & quæ adsunt, amittere.

Morsus à cane.

25

Morsus à cane quidam medicaturũ circuibat quærẽs, cum autem occurrisset quidam ei, & cognosceret quod quærebat, Heus tu ait: si sanari uis, accipe panem, atq; eo sanguinem uulneris sicca, & ei qui momordit cani ad edendum præbe. Et is ridendo, ait, sed si hoc fecero, oportebit me ab omnib. qui in urbe sunt canibus morderi.

Affabulatio.

Fabula significat prauos etiam homines beneficio affectos, magis ad inferendam iniuriam exacui.

Adolescentuli & cocus.

26

Duo adolescentuli apud cocũ assidebant, & coco in aliquo domestico opere occupato, alter horũ partem quendam carnĩũ subreptam in alterius demisit sinum. Conuerso autẽ coco, & carnem quærente, qui abstulerat, iurabat nõ habere: qui autẽ habebat, non abstulisse. Cocus uero cognita malicia ipsorũ ait, Sed et si me latueritis, peieratum deum non latebitis.

Affabulatio.

Fabula significat, quòd licet homines peierantes lateamus, deum tamen non latebimus.

Inimici.

27

Duo

Δγο πνίς ἀλλήλοισ ἐχθραίνοντες, ὡδὶ **ῥ**ι αὐτῆς νεῶς ἔπλεον. ὦρ ἄτορ **ῥ** μὲν ὡδὶ **ῥ**ι πρύμνης, ἄτορ **ῥ** δὲ ὡδὶ **ῥ**ι πρῶρας ἐκάθητο. χειμῶν **ῥ** δὲ ὡν γμο μὲν, καὶ **ῥ**ι νεῶς μελλᾶσπης ἦδη καταποντίζεσθαι, ὁ ὡδὶ **ῥ**ι πρύμνης τὸν λευκορνήτιω ἦρ **ῥ**, πότορον ἦν μόρω τι πλοῖς πρότορον μέλλει καταβαπτίζεσθαι. τὸ δὲ τῶν πρῶραν εἰπόντ **ῥ**, ἀλλ' ἔμοι γε οὐκ ἔστι λυτῆρόν, εἰ πρὸ θανάτ **ῥ**, εἴγε ὄρᾶν μέλλω πῶ ἔμῃ τὸν ἐχθρόν ἀποθνήσκοντα.

Επιμύθιον.

Ο μῦθ **ῥ** δηλοῖ, ὅτι πολλοὶ ἦν ἀνθρώπων ὁ δὲν **ῥ**ι ἑαυτῶν βλάβης φροντίζουσιν, εἰ οὗς ἐχθρὸς μόνον ἰδῶσι πῶ αὐτῶν κακομνίας.

Αἴλουρ **ῥ** καὶ μῦες.

Ενοικία τινὶ πολλῶν μῶν ὄντων, αἴλουρ **ῥ** ὄρ **ῥ** γνῶς ἦκην γνῶσθαι, ἢ λαθεῖσασιν αὐτῶν συλλαμβάνων κατῆδιγν. οἱ δὲ, καὶ ἔκαστω ἑαυτοῦ ἀναλισκομνίας ὄρῶντες, ἔφασαν πῶς ἀλλήλους, μηκέτι λάτω κατέλθωμεν, ἵνα μὴ παντάπασι ἀκλώμεθα. τὸ γὰρ αἰλούρ μὴ δῶα μὲν δίδυρο δζικνεῖσθαι, ἡμεῖς σωθησόμεθα. ὁ δὲ αἴλουρ **ῥ** μηκέτι ἦν μῶν λαπίοντων, ἔγνω δὲ ὡν νόιας αὐτοῦ σοφίζόμεν **ῥ** ἐκκαλέσασθαι. καὶ δὲ ἀρπαγήαλ τινὸς ἑαυτὸν ἀνάβας ἀποκώρησε, καὶ πῶσποιεῖτο νεκρὸν εἶν. ἦν δὲ μῶν τις πρᾶκύνφας, ἢ ἰδῶν αὐτ', ἔφη, ὦ ὄρος λαὸν θύλαξ γγῆ, ὃ πῶσε λούσομαί σοι.

Επιμύθιον.

Ο μῦθ **ῥ** δηλοῖ, ὅτι ἦν ἀνθρώπων οἱ φρόνιμοι, ὅταν **ῥ**ι γνῶν μαχθῆρας περιεσθῶσιν, οὐκέτι αὐτῶν ὄραπατωνται ταῖς ὑποκρίσεσιν.

DVO quidam inter se inimici, in eadem nauī nauigabant, quorum alter in puppi, alter in prora sedebat. Tempestate autem superueniente, & naue iam submergenda, qui erat in puppi gubernatorē rogabat, utra pars nauī prius obruenda esset. Cumq; ille prora dixisset. Sed mihi non erit graue, ait, mors, si uisurus sum ante inimicum morientem.

Affabulatio.

Fabula significat, multos homines nihil suum nocumentum curare, si modo inimicos suos uideant ante se malo affectos.

Felis & mures.

28

IN domo quadam cum multi essent mures, felis eo cognito iuit eò, ac eorum singulos captos deuorabat. At illi quotidie cum se absumi uiderent, dixerunt inter se: ne posthac infra descendamus, ne penitus pereamus: nam si felis nō potest huc uenire, nos salui erimus. Sed felis non amplius muribus descendentibus, decreuit per astutiam eos fallens euocare. Cæterū consensu pessulo quodam, de eo se suspendit, & mortuum simulabat. Ex muribus autem quidam acclinatus, uisoq; eo, inquit: Heus tu, & si saccus fieres, non te adibo.

Affabulatio.

Fabula significat prudentes homines, cum aliquorum prauitatem experti fuerint, non amplius eorum falli simulationibus.

Αλώπηξ καὶ πίθηκος.

ΕΝ σαύοδῳ ποτὲ τῶν ἀλόγων ζώων ὤρχησατο πῖθηκος, καὶ οὐδονκίμας, βασιλεὺς ὑπ' αὐτῶν ἐχειροτονήθη. ἀλώπηξ δ' αὐτῆς φθονήσασα, ὡς γὰρ τινε παγίδι λερέας ἐθέασατο τὸν πίθηκον λαβῆσα, γνῶταυθα ἠγαγῆν, ὡς εὐροὶ μὲν αὐτὴ λέγασα θησαυρὸν ἴσθην, μὴ μὲν τοὶ καὶ χηίσαδα αὐτῆς. τῆς βασιλείᾳ γὰρ τῶν τῶν ὀ νόμος διδίδωσι. καὶ πρὸ τρέπεσθαι αὐτῶν, ἅτε δὴ βασιλεία, τὸν θησαυρὸν ἀνελέδα. ὁ δ' ἀποδισκίῃ πῶς πρὸσελθῶν, καὶ συλληφθεὶς ὑπὸ τῆς παγίδος, ὡς ἔξαπατήσασαν ἐμέμφεσθαι τὴν ἀλώπεκα. ἡ δὲ πρὸς αὐτῶν, ὡς πίθηκος, διαύτῳ σὺ μωρίαν ἔχωρ, τῶν ἀλόγων βασιλῆσσι;

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οἱ πρᾶξι οἱ πῖσι ἀποδισκίῃ πῶς ὑπὸ χειρῶν τε, ὁ συχίμασι πρὸς πῖσι.

Θάωνος καὶ δελφίνου.

ΘΥΝΟΣ ΔΙΩΚΟΜΕΝΟΣ ὑπὸ δελφίνου, καὶ πολλῶν τῆς ροίῳ φορόμενος, ἐπειδὴ κατὰ λαμβάνεδα ἐμελλῆν, ἔλαθῆν ὑπὸ σφοδρῆς ῥύμης ἐκπεσὼν εἰς πινανῆσον. ὑπὸ δὲ φλόμοιᾳς ῥύμης καὶ ὁ δελφίνος αὐτῆς σωεξώκειλῆν. ὁ δὲ θάωνος ὑπὸ τῆς φέει, καὶ λειποψυχῶντα τῶν δελφίνου ἔωρακῶς, εἶπῆν. ἔκτε μοι ὁ θάωνος λυπκρὸς, ὁρῶντι τὸν αἰτίου γεγονότα μοι τῶν σῶν ἐμοὶ ἀρθνήσκοντα.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι ῥᾶδίως τὰς συμφορὰς οἱ ἄνθρωποι φοροῦσι, ὡς τούτων αἰτίους ὁ συχίμας ὁρῶντα.

Vulpes & simius.

IN concilio quondam irrationalium animalium saltauit simius, & approbatus, rex ab ipsis electus est. Vulpes autē ei inuidens, ut in casse quodam carnē uidit, simium secum illuc duxit, quòd inuenisset ipsa thesaurum illum: dicens, non tamen & uti eo, quippe quem lex regi tribueret: atq; hortata est ipsum ut regem, thesaurum accipere. At ille incōsiderate profectus et captus à casse, quòd decepisset, accusabat uulpem. Illa autem ei, O simie talem tu habens dementiam, brutis dominaberis.

Affabulatio.

Fabula significat eos qui actiones aliquas incōsulte aggrediuntur, in infortunia incidere.

Thunnus & delphin.

THunnus delphino persequente, magno impetu ferebatur. Cum capiendus foret, incius ob uehementem impetum decidit in insulam quandā. Ab eodem uero impetu & delphin cum eo eiectus est. Thunnus autem conuersus, cum agentem animam delphinum uidisset, ait: Non amplius mihi mors molesta est, cum eum uideam, qui mihi causa fuit ipsius, unā mecum perire.

Affabulatio.

Fabula significat facile miserias ferre homines, si eos qui illarum autores fuerunt, infeliciter agere uideant.

Ἰατρός καὶ νοσῶν.

Ιατρός νοσοῦντα ἐδράσθαι. τῷ δὲ νοσῶντι ἀρθε
 νόντῳ, ἐκείνῳ πρὸς σὺν ἐκκομίζοντας ἔλεγχον, οὗ-
 τος ὁ ἄνθρωπος εἰ οἶνον ἀπέειχε, καὶ κλυσιήροισι ἐχρηῖτο,
 ἔκαστ' ἐτεθνήκει. τῷ δὲ πρὸντων ἰσολαβῶν ἴσ' ἐφη, βέλ-
 ῖσει, ἔκαστ' ἐσε ταῦτα νυῖ λέγειν, ὅτε μηδὲν ὄφελος ἐ-
 σιν, ἀλλὰ τότε πρᾶνεῖν, ὅτε τῶν τοῖς χρῆσθαι ἠδυνάσθαι.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθῳ δηλοῖ, ὅτι δὲ σὺν φίλους, γὰρ καιρῶ ἀνάγκης
 τὰς βοηθείας πρᾶξειν.

Ἰξούτις καὶ ἔχισ.

Ιξούτις ἰξὸν ἀναλαβῶν καὶ καλάμους, πρὸς ἔξραν
 ἔξ' ἡλθον. ἰδὼν δὲ λίχλιν ἐφ' ὑψηλῶ δρόμῳ καθε-
 ζομένην, καὶ σὺν καλάμοις ἀλλήλοισι ὑπὸ μῆκος σιωπέ-
 ψας, ἀνω πρὸς αὐτῶν συναβῆν βολόμενῳ ἐφείρα.
 καὶ δὴ λαθῶν ἔχον κοιμωμένην ὑπὸ πόδας ἐπάτησε.
 ἔλ' δ' ὀργισθείσιν ἑταίροισι αὐτῶν, ἐκείνῳ ἠδὲ λει-
 ποψυχῶν ἔλεγε. δύσειω ἔγώ, ἔτρου γὰρ θηροῦσαι
 βολόμενῳ, αὐτὸς ὑφ' ἔτρου ἠγροῦθαι εἰς θανάτῳ.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθῳ δηλοῖ, ὅτι οἱ τοῖς πείλας ὑπὸ ἐλθόντων, λαμ-
 θάνουσι πολλάκις ὑφ' ἔτρου τῶν αὐτῶν πάχοντες.

Κάτωρ.

Ο Κάτωρ ζῶν ἐσι τετράποιον, γὰρ λίμναις τὰ πολ-
 λά διατῶμεν, οὗ τὰ αἰσθητὰ φασιν ἰατροῖς χρή-
 σιμα εἶν. οὗτος ἐν ἑωειδῶν ὑπὸ αὐθιγῶν διακόμενος
 καταλαμβάνηται, γινώσκων οὗ χεῖρ διώκεται, ἀπο-
 τεμῶν τὰ ἑαυτοῦ αἰσθητὰ εἰς πρὸς σὺν διώκοντας, καὶ
 ὄψω τῶν τυγχάνει.

Ἐπιμύθιον

Medicus & ægrotans.

31

Medicus ægrotum curabat, ægroto autem mortuo, ille efferentibus dicebat, Homo hic si uino abstinuisset, & clysteribus usus fuisset, non interisset. Quidā autē ex ijs qui aderāt respōdendo ait: Optime, non oportebat te hæc nunc dicere, cum nulla utilitas est, sed tunc admonere, cum his uti poterat. Affabulatio. Fabula significat, oportere amicos tempore necessitatis præbere auxilia.

Auceps & uipera.

32

Auceps uisco accepto & arundinibus, aucupatū egressus est. uiso autē turdo super alta arbore sedēte, et arundinib. inter se in lōgitudine cōiunctis, sursum eū cōprehensus suspiciebat. Ceterū ignarus uiperā dormientē cōculcauit. Hæc uerò irata momordit ipsum. Ille iam agens animā dicebat: Me miserū, aliū enim captaturus, ipse ab alio captus sum ad mortem.

Affabulatio.

Fabula significat eos, qui proximis insidiātur, ignaros sæpe ab alijs idipsum pati.

De fibro.

33

Fiber animal est quadrupes, in stagnis ple-runq; degens, cuius pudenda dicunt usui esse medicis. Hic igitur cum ab hominibus persequentibus iam capiendus sit, cognito cuius gratia petatur, ab scilla sua pudēda proijcit persequentibus, & sic salutem consequitur.

i 3

Affabula.

Επιμύθιον,

Ο μῦθος δὴλοῖ, ὅτι οὕτω καὶ τῶν ἀνθρώπων οἱ φρόνιμοι, ὑπὲρ ἑλπίων σωτηρίας, ὑδίσθια λόγου τῶν χρημάτων ποιῶνται.

Κύριον καὶ μάγειρος.

Κύριον εἰσηκδήσας εἰς μαγειρεῖον, καὶ τῷ μαγείρου ἀσχολευμνίου, καρδίαν ἀρπάσας ἐφυγῆν. ὁ δὲ μάγειρος ὑπὸν γραφεῖς, ὡς εἶδεν αὐτὸν φύγοντα εἶπεν. ὦ οὐτῶς, ἴδι ὡς ὅπου πορὶ αὐτῆς, φυλάξομαί σε. οὐ γὰρ ἀπ' ἐμοῦ καρδίαν εἴληφας, ἀλλ' ἐμοὶ καρδίαν ἔδωκας.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος δὴλοῖ, ὅτι πολλάκις τὰ παιδήματα τοῖς ἀνθρώποις μαθήματα γίνονται.

Κύριον καὶ λύκος.

Κύριον πρὸ ἐπαύλειός τινος ἐκάθει δὲ. λύκου δ' ὑπὸν ἀραμόντος, καὶ βρωμα μέλλοντος δύσει αὐτῶν, ἐδῆτο μὲν αὐτῶν καταθῦσαι. νῦν μὲν γὰρ φησι λεπτός εἰμι καὶ ἰχνός. αὐτὸν δὲ μικρὸν ἀναμείνης, μέλλουσι οἱ ἐμοὶ δεσπότῃ ποιήσειν γάμους. ἀλλὰ γὰρ τίμιον καὶ πολλὰ φαγῶν, πικρὸν δὲ ἔσομαι, καὶ σοὶ ἢ ἀδύτορον βρωμα γρηύσομαι. ὁ μὲν οὖν λύκος πεθερὸν, ἀπὸ ἡλθε. μεθ' ἡμέρας δ' ἐπανελθὼν, εὔρην ἀνω ὑπὸ τοῦ δώματος τὸν κύριον καθύδοντα, καὶ σὰς κωπιδῶν, πρὸς αὐτὸν ἐκάλει, ὑπομνήσκων αὐτὸν τῶν σωθηκῶν. καὶ ὁ κύριος, ἀλλ' ὦ λύκε εἰ ποταποτὸν δε πρὸ τῆς ἐπαύλειός με ἴδεις καθύδοντα, μηκέτι γάμους ἀναμείνης.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος

Affabulatio.

Fabula significat homines prudentes pro sua salute nullum habere respectum pecuniarum.

Canis & cocus,

34

CANIS irrupens in culinam, et coco occupato, corde arrepto fugit. At cocus conuersus, ut uidit ipsum fugientem, ait, Heus tu scito ubi tu fueris, me te obseruaturum: non enim mihi cor abstulisti, sed dedisti potius.

Affabulatio.

Fabula significat saepe nocumenta hominibus documenta esse.

Canis & lupus.

35

CANIS ante stabulum quoddam dormiebat: cumq; lupus irrupisset, & deuoraturus eum esset, rogabat, ne tunc se maceraret. Nunc enim, inquit, tenuis sum & macilentus: si autem parumper expectaueris, mei domini facturi sunt nuptias, & ego tunc multa depastus, pinguior ero, & tibi suauior cibus fiam. Lupus igitur persuasus, abiuit. Post aliquot dies reuersus, inuenit superius super domus tecto canem dormientem, & stans inferius ad se uocabat, admonens eum foederis. Et canis: O lupe, si posthac ante stabulum me uideris dormientem, non amplius expectes nuptias.

Affabulatio.

Ο μῦθος Διλοῖ, ὅτι οἱ φρόνιμοι τῶν ἀνθρώπων, ὅταν πρὸς τὴν λινδυδύσκωνται σωθῶσι, εἰς βίαν ὄντων φυλάττονται.

Κύων καὶ ἀλεκτρονῶν.

Κύων καὶ ἀλεκτρονῶν ἑταιρείαν ποιησάμενοι, ὠδύου. ἐσπύρας δὲ καταλαβούσης, ὁ μὲν ἀλεκτρονῶν ὠδὶ διγύθου ἐκάθου διγὴ ἀναβάς, ὁ δὲ κύων πρὸς τῆς ρίζης τοῦ διγύθου κοίλωμα ἔχοντος. τοὶ δὲ ἀλεκτρονῶντος ἦν τὸ εἰωθὸς νύκτωρ φωνήσαντος, ἀλώπης ἀκύσασα πρὸς αὐτὸν ἔδραμε, καὶ σᾶσα κιάτων, πρὸς αὐτὴν καταλθεῖν ἤξει, ὠδιδυμῆν γὰρ ἀγαθὴν οὕτω φωνῶν ζῆλον ἔχου ἀσπᾶσαι. τοὶ δὲ εἰπόντος τὸν θυρωρὸν πρότερον διυπνίσαι ὑπὸ τῶν ρίζων καθύδονται, ὡς ἐκείνους αἰσῆσαντος καταλθεῖν. ἀκύνης ζιτούσης αὐτὸν φωνῆσαι, ὁ κύων αἰφνης πεδησῶν, αὐτὴν διεσπᾶσαι.

Ἐπιμύθιον.

Ο μῦθος Διλοῖ, ὅτι οἱ φρόνιμοι τῶν ἀνθρώπων εἰς ἐχθρὸς ἐπιλθόντας, πρὸς ἰσχυροτέρους πᾶσαι πρᾶξιζόμενοι.

Λέων καὶ βᾶτραχος.

Λέων αἰούσας ποτὶ βατράχου μέγα βοῶντος, ἐπεσφᾶν πρὸς τὴν φωνῶν, ὁ ὄντων μέγα τὸ ζῆλον εἶναι. πρὸς μῆκρον, ὡς εἶδεν αὐτὸν πρὸς ἐλθόντα ἐπὶ λίμνης, πρὸς ἐλθὼν αὐτὸν καταπάτησεν.

Ἐπιμύθιον.

Ο μῦθος Διλοῖ, μὴ δᾶν πρὸς τὴν ὄψιν δὲ ἀποῆς μόνως παρὰ τῆς ὄψιν.

Λέων καὶ ὄντος καὶ ἀλώπης.

Λέων καὶ ὄντος καὶ ἀλώπης, κρινωνίαν ποιησάμενος

Fabula significat prudentes homines cum aliqua in re periclitati, salui facti fuerint, cauere ab ea quam diu uixerint.

Canis & gallus. 36

CAnis & gallus inita societate iter faciebāt, uespera autē superueniente, gallus cōscensa arbore dormiebat, at canis ad radicē arboris excauate. Cum gallus ut assolet noctu cātasset, uulpes ut audiuit accurrit, & stans inferius ut ad se descenderet rogabat, quod cuperet commendabile adeò cantu animal complecti. Cum autē is dixisset, ut ianitorem prius excitaret ad radicem dormientem, ut cum ille aperuisset, descenderet. Et illa quærente ut ipsum uocaret, canis statim profiliens eam dilacerauit.

Affabulatio.

Fabula significat prudentes homines inimicos insultantes ad fortiores astu mittere.

Leo & rana. 37

LEo audita aliquando rana ualde clamāte, uertit se ad uocem, ratus magnum aliquod animal esse: parumper autem expectando, ut uidit stagno egressam, accedens propius proculcauit.

Affabulatio.

Fabula significat, non oportere ante, quam uideas uoce sola perturbari.

LEo, & asinus, & uulpes. 38

σάμνοι, ἔξῃλθον πρὸς ἄγρην. πολλῆς οὖν θήρας συλ-
ληφθείσης, πρὸς ἑτάξην ὁ λέων ἔβη ὄνω δὲ λείψαυτοῖς.
ὁ δὲ τρεῖς μερίδας ποιησάμενος ἐκ τῶν ἴσων, ἐκλέξα-
σθαι τούτους πρὸς τρέπετρον. καὶ ὁ λέων θυμωθεὶς, τὸν
ὄνομα κατέφαγγεν. εἶτα τῇ ἀλώπεκι μερίξιν ἐκέλευ-
σεν. ἢ δ' εἰς μίαν μερίδα πάντα σαρδύσασα, ἐαυ-
τῇ βραχὺν κατέλιπεν. καὶ ὁ λέων πρὸς αὐτὴν, τίς
σε ὧ βελτίστη διατρέξω οὕτως ἐδίδαξεν; ἢ δ' εἶπεν, τὸ
ὄνομα συμφορὰ.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι σωφρονισμοὶ γίνονται τοῖς ἀνθρώ-
ποις, τὰ τῶν πέλους δυσυχήματα.

Λέων καὶ ἀρκτός.

Λέων καὶ ἀρκτός ὁμοῦ βοιωδύρω ποδίτυχόντες,
ποδί τούτου ἐμάχοντο. δεινὸς οὖν ἔπε ἀλλήλων
διατεθγῆτες, ὡς ἐκ τῆς πολλῆς μάχης καὶ σφοδρινάσαι,
ἀπαυδίσαντο δὲ ἕκαστον. ἀλώπεξ δὲ κύκλω ποδίδουσα,
πεπρωκότας αὐτοῦ ἰδούσα, καὶ τὸ βένδυρον γινώσκουσα
σὺν λέωνι, ἔπειθ' ἔειπε μετὰ ἀμφοῖν διαδραμεῖσα καὶ ἀρ-
πάσασα, φύγεσθε ἄγε. οἱ δὲ, βλέποντες ἢ αὐτῶν,
μὴ δουλέμνοι δὲ ἀνακλιῶμαι, δειλάτοι ἡμεῖς εἶπομεν ὅτι δὲ
ἀλώπεκα ἐμοχθῶμεν.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι ἄλλων κοπιώντων, ἄλλοι ἐδρδαίνου-
σιν.

Μάντις.

Μάντις ἐπ' ἀγορᾶς καθήμενος, διελέγετο. ὡς αὐ-
τὸς δὲ πινος αἴφνης καὶ ἀπαγγέλαντος, ὡς αἰετὸς
οἰκίας αὐτοῦ θυεῖδες ἀναπεπῆαμεν ἅπαντα τε πᾶσαι εἶσιν, καὶ
πάντα τὰ γῆδον ἀφρημενία, ἀντιπῆσιν τε σφράξας,
καὶ

tegressi sunt aduenandum. Multa igitur præda capta, iussit leo asino ut diuideret sibi: at ille tribus partibus factis æqualiter, ut eligerēt eos hortabatur. Et leo iratus asinum deuorauit. Inde uulpi ut diuideret iussit: illa uero in unam partem omnibus congestis, sibi minimū quiddam reliquit. Tum leo ipsi, Quis te ô optima, diuidere sic docuit? Ea inquit, asini calamitas.

Affabulatio.

Fabula significat castigamenta hominibus esse aliorum infortunia.

Leo & ursus.

39

LEo & ursus simul magnum naçtū hinnulum, de eo pugnabant. Grauius igitur à se ipsis affecti, ut ex multa pugna etiam uertigine corripenterentur, defatigati iacebant. Vulpes autem circumcirca eundo, ubi prostratos eos uidit, & hinnulum in medio iacentem, hunc per utrosq; percurrendo rapuit, fugiensq; abiuit. At illi uidebant quidem ipsam, sed quia nō poterant surgere, nos miseros dicebant, quia uulpi laborauimus.

Affabulatio.

Fabula significat alijs laborantib. alios lucrari.

Vates.

40

Vates in foro sedēs diserebat: cū autē superuenisset quidā derepēte et nūciaisset quòd domus ipsius fenestræ apertæ omnes essent, & quæ intus ablata omnia, exiliuit suspirando

&

καὶ δρομαῖοι ἦει. τρέχοντα δὲ ἴς αὐτῶν διασέμενος,
ὣς τ' εἶπεν, ὅ τ' ἀλλότρια πράγματα πειθεσθέντες
παγγελλόμενοι, τὰ σαυτοῖς ἐπεμαυτοῖς.

Επιμύθιον.

Ο μύθος πρὸς τοὺς τῶν μὲν ἑαυτῶν βίου φαύλως διοικούν-
τας, τῶν δὲ μηδὲν αὐτοῖς πλοσηκόντων πλουσιόταται περι-
γραφεύς.

Μύρμηξ καὶ πόδισορά.

ΜΥρμηξ διψήσας, κατελθὼν εἰς τὴν γλῶσσαν, παρα-
συρεῖς ὑπὸ τὸ ῥόδιμα τ' ἀπεπνίγη. πόδι-
σορά δὲ ὄψαθ' ἀσπασμένη, ἠλῶνα διγύσθη πόδισορῶσα,
εἰς τὴν τὴν γλῶσσαν ἔρριψεν, ἐφ' ἧ καὶ καθίσας ὁ μύρμηξ διε-
σάθη. ἰφθυῖς δὲ ἴς μετὰ ὄψαθ' ἑαλάμενος συυθείς,
ὕδρι τὸ τὴν πόδισορᾶν συλλαβεῖν ἦει. ὄψαθ' δ' ὁ μύρμηξ
ἑωρακώς, τῶν τῶν ἰφθυῖδι πόδια ἔδρακον. ὁ δὲ ἀλγίστας,
τοῖς τε καλάμενος ἔρριψε, καὶ τὴν πόδισορᾶν αὐτίκα φυ-
γῆν ἐποίησεν.

Επιμύθιον.

Ο μύθος δειλοί, ὅτι δὲ τοῖς δούλοῖς χεῖρ ἀφιδό-
ναι.

Νυκτεῖς καὶ βάρης τρεῖς αἰθγα.

ΝΥκτεῖς καὶ βάρης καὶ αἰθγα ἐταυρεῖαν ποικι-
λάμηναι, ἐμποικίον διέγνωσαν βίου ζῆν. ἢ μὲν
οὐκ νυκτεῖς ἀργύριον δανεισαμένη, ἠαδῆκον εἰς τὸ
μίσσην, ἢ δὲ βάρης ὄψαθ' ἑαυτῆς ἔλαβον, ἢ δὲ
αἰθγα τρίτη χαλκόν, καὶ ἀπέπλουσαν. χεῖρον δὲ
σφοδρῶς γενομένη, καὶ ἐλινεῶς πῶδι τραπέσις πάν-
τα ἀπολείσαντο, αὐτοὶ ὕδρι τὴν γλῶσσαν διεσώθησαν.
ὅς ἐκείνου κρίνω ἢ μὲν αἰθγα τοῖς ἀγριαλοῖς ἀεί πα-
ρῆσθαι, μὴ που τῶν χαλκῶν ἐκβάλλη ἢ δάλαττα. ἢ δὲ

& currendo ibat. At cum quidā uidisset ipsum currentē: heus tu inquit, qui alienas res præscire profiteris, tuas ipsius non præuaticinabare?

Affabulatio

Fabula in eos qui cum suam uitam praeuegubernant, quæ nihil ad se attinent præscire conantur.

Formica & columba. 71

Formica sitiens descendit in fontem, ac tracta à fluxu, suffocabat. Columba uero hoc uiso, ramum arboris acceptum in fontem proiecit, super quo sedēdo formica, euasit. Auceps autem quidam post hoc calamis compositis ad columbam cōprehendendum ibat. Hoc autem uiso, formica aucupis pedē momordit, qui dolens & calamos proiecit, et ut columba fugeret, autor fuit.

Affabulatio.

Fabula significat oportere benefactoribus gratiam referre.

Vespertilio & rubus & mergus. 72

Vespertilio & rubus & mergus in ita societate, mercatoriā decreuerunt uitā agere. Itaque uespertilio argentum mutuata, proiecit in mediū, rubus uestē secum accepit, mergus tertius æs, & nauigauerūt. Tempestate autē uehementi oborta, & nauis euersa, omnib. perditis, ipsi in terrā euaserūt. Ex illo igit̃ mergus littoribus semper assidet, nū quopiā æs eiciat mare.

Vesper-

νυκτορίς αὐτὸς δανεισὰς φοβευμένη, φη μὲν ἡμδράς ὁ φαῖνετα, νυκτωρ δ' ἰδί νομῶ ἔξεισιρ. ἡ δὲ βάτος, φη τῶν πρῶντων ἐοδῆτος ὑπὸ λαμβάνετα, εἶ που τῶ οἰκείων ὑπὸ γνοίη ζητῶσα.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι ποδὶ αὐτῶ ἀποδράζομεν, τόποις ὄνυσερον ποδὶ πίπτομεν.

Νοσῶν καὶ ἰατρῶς.

Νοσῶν τις καὶ ὑπὸ τῆ ἰατρῶ δρωτῶμεν ὅπως διετηρήθη, πλείον εἶπε τοῦ δέοντος ἰδρωκγῖαι. ὁ δὲ ἀγαθὸν ἔφη τοῦτ' εἶν. ἐκ δ' οὐτόρσ δὲ παρ' αὐτῶ πάλην δρωτῆβεις ὅπως ἔχε, φείκη συχεβεις εἶπε σφοδρῶς διατετιν ἀχθαί. ὁ δὲ, καὶ τοῦτ' ἀγαθὸν ἔφησεν εἶν. ἐκ δὲ τρίτων αὐτίς, ὅπως διεγύρω, εἶπεν ὑδρωτῶ ποδὶ πεπρωκγῖαι. ὁ δὲ, καὶ ἄλλο πάλιν ἀγαθὸν εἶπεν εἶν. εἶτα τῶ οἰκείων πινὸς αὐτῶν δρωτῆσαντῶ, ὅπως ἔχεις; ἐγὼ εἶπεν ὡ οὐτος, ὑπὸ τῶ ἀγαθῶν ἀπόλλυμαι.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι μάλιστ' τῶν ἀνθρώπων διυχοδραίνεμεν, αὐτὸς πρὸς χέρει αὐτῶ βυλομῖνός λέγειρ.

Ξυλοδύμενῶ καὶ ἐρμῆς.

Ξυλοδύμενός τις παρὰ τῶ ποταμῶ τῶν οἰκείων ἀπέβαλε πέλεκιω. ἀμχανῶν τῶν πρῶ τῶ ὄχθω λαδίσας ὠδύρω. ἐρμῆς δὲ μαθῶν τῶ ἀπίαν, καὶ οἰκείρας τῶ ἀνθρώπου, λαταδύς εἰς τῶ ποταμῶν χρυσοῦ ἀνλώεγκε πέλεκιω, καὶ εἰ οὐτός ὄστιρ ὄμ ἀπώλδον ἤρω. τοῦ δὲ μὴ ἄλλο εἶναι φαμῖνου, αὐδὶς λαταβῆς ἀργυροῦ ἀνεμόμισε. τοῦ δὲ μηδὲ ἄλλο εἶναι τῶ οἰκείων εἰπόντῶ, ἐκ τρίτου καταβῆς ἐκείνου

τῶ

Vespertilio uero creditores timens, interdium non apparet, noctu ad pabulum exit. Rubus prætereuntium uesti inhæret, sicubi suam cognoscat quærendo.

Affabulatio.

Fabula significat, in ea quibus incumbimus in posterum recidere.

Aegrotus & medicus.

43

A Egrotus quidam à medico rogatus, quomodo ualuisset. Plus, ait, quàm oporteret sudasse. Ille autem bonum ait hoc esse. Secundò uero ab ipso iterum rogatus quomodo habuisset, horrore correptum ait ualde concussum fuisse. Ille & hoc bonum esse ait. tertio rogatus quomodo ualuisset, ait in intercutem incidisse. Ille & hoc rursus bonum ait esse. Inde ex domesticis quodam ipsum rogante, ut habes? Ego, ait, heus tu, præ bonis pereò.

Affabulatio.

Fabula significat maxime ex hominibus odio haberi, qui in gratiam semper loqui student.

Lignator & Mercurius.

44

Lignator quidam apud fluuium suam amisit securim: inops igitur consilij iuxta ripam sedendo plorabat. Mercurius autem intellecta causa, & miseratus hominem, urinatus in fluuium auream sustulit securim: & an hæc esset quam perdiderat, rogauit. Illo non eam esse dicente: iterum urinatus, argenteam sustulit. Illo neque hanc esse suam dicente. Tertio urinatus, illam ipsam

τὸν οἰκῆον ἀνλώεγκι, τὸ δὲ ὄψου ἀληθῶς εἶναι τὸν ἀφ-
 λωλότεν φαρμῆον, ἔρμῆς ἀποδεξάμενθ' αὐτὸ τὴν δι-
 καιοσύνην, πάντας αὐτῶν ἐδωρήσατο. ὁ δὲ παραγε-
 νόμενθ', πάντα τοῖς ἐταίροις τὰ συμβαίντα διεξελή-
 λυθην. ὡρ εἰς τις τὰ ἴσα διαπράξαδαι ἐβουλόσατο,
 καὶ παρὰ τὸν ποταμὸν ἔλθῶν, καὶ τὴν οἰκίαν ἀξίνην
 ἐξεπίτηδου ἀφίει εἰς τὸ ῥόθυμα κλαίων ἐκάθητο. ὑπ-
 φανείς οὖν ὁ ἔρμῆς κακίειναι, καὶ τὴν αἰτίαν μαθὼν τὸ
 θρήνην, καταβάς ὁμοίως χρυσῶν ἀξίνην ἐξέλωεγκεν, καὶ
 ἤρθε εἰς αὐτὴν ἀπέβαλε. τὸ δὲ, σὺν ἰδόνῃ, ναὶ ἀλη-
 θῶς ἢ δ' ὄσι, φήσαντ', μῖσῆς ὁ θεὸς τὴν ἑσάυτην
 ἀνάδειξαι, ἧ μόνου ἐκείνην κατέχευεν, ἀλλ' ἔδὲ τὴν οἰ-
 κίαν ἀπέδωκεν.

Επιμύθιον.

Ο μῦθ' ἀληθῆ, ὅτι ὅσων τοῖς δικαίοις τὸ θεῖον σωμαίρε-
 ται, τοσοῦτον τοῖς ἀδίκουσι γίνανται.

Ου καὶ λιπώρως.

ΟΝΘ ἕταρε τὸν μῦθ' λιπώρῳ, ἐπειδὴ ὀλίγα
 μὲν ἠῶδιε, πλείω δ' ἐμόχθει, ἤνυξατο τῶν δι' ὧς
 τε τὸ λιπώρῳ ἀπαλλαγῆς ἐτόρῳ ἀπεμπωληθῶαι
 δεσπότη. τὸ δὲ διὸς ἐπακούσαντ' καὶ κελύσαντες
 αὐτὸν κόραμα ἐπραθῶαι, πάλιν ἐδυσφόρει, πλείον ἢ
 πρότορον ἀχθοφορῶν, καὶ τὸν τε πηλόν, καὶ τὰς κόρα-
 μας κομίζων. πάλιν οὖν ἀμείψαι τὸν δεσπότην ἰκε-
 τῶν, καὶ βυρποδέψαι ἀπεμπωλεῖται. εἰς χείρονα τοῖ-
 νων τῶν πωτόρων δεσπότην ἔμπεσῶν, καὶ ὄρων τὰ
 παρ' αὐτὸν πρᾶξιόμενα μετὰ συναγμῶν ἔφη, οἴμοι τῶν
 ταλαιπώρων. βέλπου μὲν μοι παρὰ τοῖς πωτέροις δε-
 σπότησι μνείμ. ἔτος γὰρ ὧς ὄρω, καὶ τὸ δόρυμα με κα-
 τέρχεται

ipsam sustulit: illo hanc uere esse deperditam dicente. Mercurius probata ipsius æquitate, omnes ei donauit. Ille profectus omnia socijs quæ acciderant, narrauit. Quorum unus eadem facere decreuit, & ad fluuium profectus, & suam securim consultò demisit in profluentem, & plorans sedebat. Apparuit igitur Mercurius & illi: & causa intellecta ploratus, urinatus similiter auream securim extulit, & rogauit an hanc amisisset. Illo lætabundo, & uere hæc est dicente, perosus deus tantam impudentiam, non solum illam detinuit, sed ne propriam quidem reddidit.

Affabulatio.

Fabula significat, quantum iustis deus auxiliatur, tantum iniustis esse contrarium.

Asinus & hortulanus. 45

Asinus seruiens olitori, quoniam parum comedebat, plurimum laborabat, precatus est Iouem, ut ab olitore liberatus, alteri uenderetur domino. Cum Iupiter exoratus, iussisset ipsum figulo uendi, iterum iniquiore animo perferebat, quam prius, onera, & cœnum, & tegulas ferens. Rursus igitur, ut mutaret dominum rogauit, & coriario uenundatus est. Peiorem itaque prioribus herum nactus, uidens quæ ab eo fierent, suspirando ait: hei mihi misero, melius erat mihi apud priores heros manere. hic enim, ut uideo, & pellem meam ok perabitur.

τορζάσεται.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος Διλοῖ, ὅτι τότε μάλιστ' αὐτὸ πλοτόρους δε-
αυότας οἰκίται ποθεῖσι, ὅταν τῶν διότορων λάβωσι
πεῖραν.

Ορνιθοθήρας καὶ κορυδαλός.

Ο ρνιθοθήρας ὀρνιθιρῖση παγίδας, κορυδαλός δέ
αὐτοῦ πορρωθῶν ἰσθῶν, ἐπιουθαύει τί ποτ' ἐρ-
γάζοιτο. τῷ δέ, πόλιμ λιτίζειν φαμλίς, εἶτα δέ πορρω-
τόρω ἀρχωρήσαντος καὶ κρυβγῆτος, ὁ κορυδαλός τοῖς
τῷ ἀνδρὸς λόγοις πιδύσας, πεσελθῶν εἰς τὸν βρόχον
εἶλω. τῷ δέ ὀρνιθοθήρα ὑπὸ δραμόντος, ἐκείνῳ εἶπεν. ὦ
εἶτος, εἰ τριαύτῳ πόλιμ λιτίσεις, ὁ πολλοὺς εὐρήσεις αὐ-
γῆνοικοῦτας.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος Διλοῖ, ὅτι τότε μάλιστ' οἰκί καὶ πόλεις ἔρη-
μῶνται, ὅταν οἱ πλοεῶτες χαλεπαίνωσι.

Οδοιπότης.

Οδοιπότης πολλῶν ἀνύσας ὁδῶν, ἤνεξατο, εἰ ἀρε-
εὐρήσει τί, ἠμίση τούτου τῷ ἐρμῆ ἀναθήσειν.
ποδιτυχῶν δέ πῆρα μεση φοινίκων καὶ ἀμυγδαλῶν
καὶ ταύτῳ ἀνελόμενῳ, ἐκείνους μὲν ἔφαγε, τὰ δέ
τῶν φοινίκων ὅσα, καὶ τὰ τῶν ἀμυγδαλῶν κελύφη
ἐπὶ τινῶ ἀνέθηκε βωμοῦ, φήσας. ἀπέχεις ὦ ἐρμῆ τῶν
δουχλῶν. τῷ γὰρ εὐρεθγῆτος τὰ ἐκτὸς καὶ γῆτος πρὸς σὲ
διανέμματα.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος, πρὸς ἄνδρα Φιλάργυρον, ὅτι αὐτὸς θεὸς ὄλα πλε-
νεξίαν κατασοφισμένον.

Γαῖς καὶ μήτηρ.

Γαῖς

perabitur.

Affabulatio.

Fabula significat tunc maxime priores dominos à famulis expeti, cum de secundis periculū fecerint.

Auceps, & cassita. 46

AVceps auibus struxerat laqueos, alauda uero hunc procul uidens, rogauit, quid nam operaretur: eo urbem condere dicente, deinde procul regresso & abscondito, galerita uiri uerbis credendo accessit ad cassem, & capta est. At aucupe accurrente, illa dixit, heus tu: si talem urbem condís, non multos inuenies incolentes.

Affabulatio.

Fabula significat, tunc maxime domos & urbes desolari, cum præfecti molesti fuerint.

Viator. 47

Viator multa confecta uia, orauit, si quid inueniret, dimidium Mercurio dedicaturū. Nactus igitur peram cariotarum & amygdalarum plenam, atq; ea accepta, eas comedit. Sed cariotarum ossa & amygdalarū cortices super altari quodam imposuit, locutus, habes ô Mercuri, uotum. Nam rei inuentæ exteriora & interiora tecum partior.

Affabulatio.

Fabula aduersus uirum auarum, qui & deos ob cupiditatem fallit.

Puer & mater. 48

k 2

Puer

Παῖς ἐκ διδασκαλείου τῶν τῶν συμμαθητῶν δὲ λελύθη, ἠέγεκε τῇ μητρὶ. ἦ δὲ μὴ ὡς πληξάσης, μᾶλλον μὲν οὐκ ἀποδεξαμένης, πρὸς αὐτὴν χεῖρας ἤρξατο. Ἐπὶ τὰ μείζω λελήθη. ἐπαυτοφώρῳ δὲ πῶτε ληφθεὶς, ἀπήγαγε τὴν πῶτε θάνατον. πῆ δὲ μητρὸς ἐπομένης καὶ ὀλοφύρομένης, ἐκείνη τῆν δειμίων ἐδίδετο βραχίαια πινὰ τῇ μητρὶ δαλεχθῆναι πῶτε τὸ οὖν. ἦ δὲ ταχέως ἔβλεπε τὸ παιδίον πρὸς αὐτὴν, ἐκείνη δὲ τὸ οὖν πῶτε ὀδοῦσι διακῶν ἀφείλετο. πῆ δὲ μητρὸς καὶ τῶν ἄλλων κατηγοροῦντων, ὡς οὐ μόνον ἐκείνη κλοφῶν, ἀλλ' ἠδὲ καὶ εἰς τὴν μητῶρα ἠσέβηκεν, ἐκείνη δὲ εἶπεν, αὐτὴ γὰρ μοι πῆς ἀπολείας γέγονεν αἰετῶν. εἰ γὰρ ὅτε τὴν δὲ λελύθη ἐκεκλόφην ἐπέπληξέ μοι, οὐκ αὖτὴν μέχρι τούτων χωρήσας νύκτ' ἠγόμενον ὡς τὸν θάνατον.

Ἐπιμύθιον.

Οὐ μὴ δηλοῖ, ὅτι τῆν μὴ κατ' ἀρχαῖς ἠολαζομένων ἐπιμύθιον αὐξάνει τὰ κακὰ.

Ποιμῶν καὶ θάλασσα.

Ποιμῶν γὰρ παραθαλασσίῳ τόπῳ ποιμνιον νέμων, ἐωρακῶς γαλιωιδσαν τὴν θάλατταν, ἐπεθύμησε πλοῦσαι πῶτε ἐμπορίαν. ἀπεμπωλήσας οὐκ ἐπὶ τὰ πρόβατα, καὶ φοινίκων βαλανοὺς προκέραιε, ἀνήχθη. χερσὶν δὲ σφοδρῶν γηρομένων, καὶ ἦ νεῶς λινοδουλοῦσης βαπίζεσθαι, πάντα τὰ φορτῶν ἐκβαλὼν εἰς τὴν θάλατταν, μόλις ἐξῆν τῇ νηὶ διεσῶθαι. μετὰ δὲ ἡμέρας οὐκ ὀλίγας παριόντων τινὸς καὶ ἦ θαλάττης. ἔτυχε γὰρ αὐτῆ γαλιωιδσα. τὴν ἠεμίαν θάλασσαν μάζοντες, ἠολαβῶν οὐτὸν εἶπε, φοινίκων αὐτῆς ὡς ἔειπεν

PVer ex literario ludo condiscipuli librum furatus, tulit matri. Cum ea uerò non corripiisset, sed potius amplexata fuisset, prouectus ætate cœpit & maiora furari. In ipso autem furto aliquando deprehensus, ducebatur rectà ad mortem. At sequente & lugente matre, ille carnicifex orabat, ut breuia quædam matri narret in aurem. Quæ cum ilico ori filij se admouisset, ille aurem dentibus demorsam abscidit. Matre autem & alijs accusantibus, quia non solùm furatus sit, sed & in matrem impius esset, ille ait: hæc enim mihi perditionis fuit causa. Si enim cum librum furatus fui, me corripiisset, non ad hæc usque procedendo nunc ducerer ad mortem.

Affabulatio.

Fabula significat, eorum quæ non in principio puniuntur, in maius augeri mala.

Pastor & mare.

49

PAstor in maritimo loco armentum pascebat, uiso tranquillo mari, desiderauit nauigare ad mercaturam. Venditis igitur ouibus, & palmarum fructibus emptis, soluit. Tempestate uero uehementi facta, & naui in periculo ut submergeretur, omni onere eiecto in mare, uix uacua naui euasit incolumis. Post uero dies non paucos transeunte quodam, & maris (erat enim id forte tranquillum) quietem admirante, suscepto sermone hic ait: cariotas iterum, ut

k. uidetur

ἔοικεν ἰδιθυμῆ, καὶ ὅσα ἄλλα φαίνονται ἡσυχάζουσα.

Ἐπιμύθιον.

ο μῦθος διηλοῖ, ὅτι τὰ παθήματα τοῖς ἀνθρώποις μάλιστα γίνονται.

Ροιὰ καὶ μηλέα.

Ροιὰ καὶ μηλέα πόδι κάλλος ἤειζον. πολλοὶ δὲ ἀμελοισβιτήσεων μεταξὺ γημομένων, βάρθ' ἐκ τοῦ πλησίον ἀκούσασα φραγμῶ, παυσώμεθα εἶπεν ὡς εἶλαι ποτὲ μαχόμεναι.

Ἐπιμύθιον.

ο μῦθος διηλοῖ, ὅτι γὰρ ταῖς τῶν ἀμεινόνων εἰσεσι, καὶ οἱ μηδὲν ἄξιοι περιώνονται εἶναι τι.

Ἀσπάλλαξ.

Ο Ἀσπάλλαξ τυφλὸν ζῶον ὄσι. φησὶν οὖν ποτὲ τῇ μητρὶ, συνημένειαν μῆτρὸς ὄρω. εἶτα αὐτοῖς φησι, λιβαῖνός σε μῆς πεπλήρωμαι. κακτρίτου πάλιν χαλκῆς φησι ψηφίδος ἑκτύπου ἀκούω. ἢ δὲ μήτηρ ὑπολαβοῦσα εἶπεν, ὡς τέκνον. ὡς ἦδη κρεταμανθάνω, εἰ μόνον ὄψεως ἐσδρῆσαι, ἀλλὰ καὶ ἀκούης, καὶ ἀσφρήσεως.

Ἐπιμύθιον.

ο μῦθος διηλοῖ, ὅτι γὰρ τῶν ἀλαζόνων, ἀδύνατα κατεπαγγέλλοντο, καὶ γὰρ τοῖς ἐλαχίστοις ἐλέγχονται.

Σφῆκος καὶ πόρδικος.

Σφῆκος καὶ πόρδικος δίψη σιωεχόμενοι, πρὸς γεωργὸν ἦλθον παρ' αὐτοῦ αἰτουῦντος πῆμ, ἐπαγγελλόμενοι ἀντὶ τοῦ ὕδατος ταύτῃ τῷ χέειν ἀποδώσειν. οἱ μὲν πόρδικος, σκάψειν τὰς ἀμπέλους, οἱ δὲ

uidetur desiderat, & propterea uidetur quietum.

Affabulatio.

Fabula significat calamitates hominibus documenta esse.

Punica & malus. 50

Punica & malus de pulchritudine contendebant. Multis contentionibus interim factis, rubus ex proxima sepe audiens, desinamus ait, ô amicæ, aliquando pugnare.

Affabulatio.

Fabula significat in præstantiorum seditionibus, uilissimos quoque conari esse aliquos.

Talpa. 51

Talpa cæcum animal est. Dixit igitur aliquando matri, morum mater uideo. Deinde rursus ait: thuris odore plena sum. Et tertio iterum, ærei, inquit, lapilli fragorem audio. Mater uero respondendo, ait: ô filia, ut iam percipio, non solum uisu priuata es, sed & auditu, & olfactu.

Affabulatio.

Fabula significat, nonnullos iactabundos, impossibilia promittere, & in minimis redargui.

Vespæ & perdices. 52

Vespæ, et perdices sitibunde, ad agricolam iuerunt, ab eo petentes bibere, promittentes, per quæ hanc gratiam reddituras, per dices fodere uineas,

οἱ δὲ σφῆκιστὲς κύνκλω ποδῶντες, τοῖς κύνκλωσις ἀρσοβῆμ
 εὖς κύνκλωσις. ὁ δὲ γεωργὸς ἔφη, ἀλλ' ἐμοὶ γὰρ εἰσι δύο
 βόες, αἱ μὲν ἐπαγγελόμενοι, πάντα ποιῶσι. ἄμφο
 ῖν δὲ ἐκείνοις δοῦναι, ἢ ποδὺ μῖν.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος πρὸς ἀνδρας δζώλεις, ὠφελῆμ μὲν ἐπαγγε
 λομένους, βλάπτοντας δὲ μεγάλα.

Ταῶς καὶ κολιός.

Τὼν ὀρνίθων βλαπτόντων ποιῆσαι βασιλέα, ταῶς
 ἔαυτὸν κῆξίς δ' ἄ καὶ κολιό χειροτονῆμ. ἀρσοβῆ
 νων δὲ εὖς πάντων, κολιός ὑπολαβὼν ἔφη. ἀλλ' εἰ σὺ
 βασιλεύοντες ἀετὸς ἡμᾶς καταδιώκειμ ὑπὸ χειρῶσι,
 τῶς ἡμῖν ἐπὶ κῆξίς;

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι εὖς ἀρχοντας εἰ δ' ἄ καὶ κολιό μόνον,
 ἀλλὰ καὶ ῥώμην καὶ φρόνησιν ἐκλέγεσθαι δεῖ.

Μονιός καὶ ἀλώπεξ.

Μονιός ἀρσοβῆ ἐπὶ τινὲ ἐσὼς δ' ἄνδρα, εὖς ὀ
 δόντας εἰρηγῆμ. ἀλώπεξ δὲ ἐρομένης τῶν ἀ
 τῶν, ὅτι μηδεμίαν πρὸς κημμένης ἀνάγκης, τὴν εὖς ὀδόν
 τας θῆγαι. ἔφη, εἰ ἀλόγως εὖς ποιῶ. εἰ γὰρ με κύνκλω
 νὲ ποδῶσι, οὐκ ἔχω με τῶν κημῶν πρὸς εὖς ὀδόντας
 ἀκονᾶν ἀσχολεῖσθαι δεῖσαι, ἀλλὰ μᾶλλον ἐτοίμοις εἶ
 σι χρῆσθαι.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι δεῖ πρὸς τὸν κύνκλωμ πρὸς ἀκονᾶ
 ζεσθαι.

Κορυδαλός.

Κορυδαλός εἰς πάλιν αἰσῶς, θρῆνδρ ἔλεγεμ, οἱ
 μοὶ εὖς ταλαπῶρος, καὶ δυνάμει πῆλιν, οὐκ ἔ
 σαι

uespæ circumcirca eundo aculeis arcere fures.
 At Agricola ait, sed mihi sunt duo boues, qui
 nihil promittendo, omnia faciunt. Melius igitur
 est illis dare, quàm uobis.

Affabulatio.

Fabula in uiros perniciosos, qui promittunt
 quidem iuuare, lædunt autem admodum.

Pauo & monedula.

53

A Vibus creaturis regē, Pauo orabat ut se
 ob pulcritudinem eligerent. Eligenti-
 bus autem eum omnibus, monedula suscepto
 sermone, ait: sed si te regnante aquila nos perse-
 qui aggressa fuerit, quomodo nobis opē feres?

Affabulatio.

Fabula significat principes non modo propter
 pulchritudinem, sed et fortitudinem et pruden-
 tiam eligi oportere.

Singularis animal. & uulpes.

54

Singularis agrestis, cuiusdam adstans arbori,
 dentes acuebat. Vulpe rogante causam,
 quare nulla proposita necessitate dētes acueret,
 ait, nō ab re hoc facio: Nam si me periculū inua-
 serit, minime me tunc acuendis dentibus occu-
 patum esse oportebit, sed potius paratis uti.

Affabulatio.

Fabula significat aduersus periculum præpa-
 ratum esse oportere.

Castita.

55

Castita laqueo capta, plorans dicebat: hei
 mihi misera, & infelici uolucris. Non au-

k s rum

σὸν γνῶσθι σαῶ μιν τινός, ἔκ ἀργυροῦ, ἔκ ἄλλο τι ἦν τι-
μῶν. κόκκος ἢ σίτη μικρός ἢ θανάτον μοι προξήνησεν.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος πρὸς τοῦ Ἰάκου δόρυ δὲ οὐτε λῆς, μέγαν ὑψίστη
μνάς κίνδυνον.

Κεβρός.

Νεβρός ποτε πρὸς τὸν Ἰελαφον εἶπε. πάτερ, σὺ
καὶ μέγιστος καὶ ταχύτερος κινῶν πύφουκας, ὅτι
κόρυθα πρὸς τούτοις ὑπόφυα φόβεις πρὸς ἀμύχαν.
τί δὲ ποτ' οὐδ' ἔτι κύνους φοβῆ; ἀπεκείνη γελῶν εἶ-
πεν. ἀληθῆ μὲν ταῦτα φησ τέκνον, γν' δ' οἶδα, ὡς εἶπε
δὲν κινῶς ὑλακίω ἀκούσω, αὐτίκα πρὸς φυγὴν οὐκ
οἶδ' ὅπως ἐκφύρομαι.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δειλοῖ, ὅτι τοῦ φύσει δειλοῦς ὑπερμῆα παρὰ
σεσις ῥώμην ηἶν.

Λαγωοὶ καὶ βάρβαροι.

Οι λαγωοὶ ποτε συελθόντες, τὸν ἑαυτὸ πρὸς ἀλ-
λήλους ἀπεκλαίοντο βίον, ὡς ὑπὸ σφαλῆς εἶναι
καὶ δειλίας πλείως. καὶ γὰρ καὶ ἐπὶ ἀνθρώπων, καὶ κιν-
νῶν, καὶ ἀετῶν, καὶ ἄλλων πολλῶν ἀναλίσκοντο. βέλ-
που οὐδ' εἶναι θανεῖν ἀπαξ, ἢ Ἰάκου βίον τρέμειν. τοῦτο τοῖ-
νον κινῶσαντες, ὤρμησαν κατὰ ταῦτα εἰς τὴν λί-
μνῶν ὡς εἰς αὐτὴν ἐμπεισσύμενοι καὶ ἀποπνιγσόμε-
νοι. τῶν δὲ λαθηκλῶν κινῶν τῆς λίμνης βαρβαρῶν, ὡς
τὸν τοῦ δρόμου κτύπον ἴδοντο, διδύς εἰς ταῦτα εἰ-
σπηδισάντων, τῶν λαγωῶν τῆς ἀγχινοῦσος εἶναι δει-
κῶν τῶν ἄλλων, ἔφη. σῆτε ἑταῖροι, μηδὲν δεινὸν ὑ-
μῶν αὐτῶν Ἰάκου προξήνησε, ἥδη ὡς ὄρατε καὶ ἡμῶν ἑταῖρ'

rum surripui cuiusquam, non argentum non aliud quicquã pretiosum. Granũ autem tritici paruũ, mortis mihi causa fuit. Affabulatio. Fabula in eos, qui ob uile lucrum, magnum subeunt periculum.

Hinnulus. 56

Hinnulus aliquando ceruo ait: Pater, tu & maior, & celerior canibus, & cornua preterea ingentia gestas ad uindictam, cur nam igitur sic eos times? Et ille ridens, ait: uera quidem hæc inquis fili, unũ uero scio, quòd cum canis latratum audiuero, statim ad fugam nescio quomodo efferor.

Affabulatio.

Fabula significat, natura timidos nulla admonitione fortificari.

Lepores & ranæ. 57

Lepores aliquando in unũ profecti, suã ipsorum deplorabãt uitam, quòd foret periculis obnoxia, & timoris plena, quòd & ab hominibus, & canib. & aquilis, & alijs multis consumant. Melius itaq; esse mori semel, quàm toto uitæ tempore timere. Hoc igitur firmato, impetũ fecerũt simul in paludẽ, quasi in eam insulturi & suffocandi. Sed cũ ranæ, quæ circũ paludem sedebãt, cursus strepitu percepto, ilico in hanc insiluissent, ex leporib. quidã prudentior esse uisus alijs, ait: sistite ô socij, nulla re graui uos ipsos afficite, iam ut uidetis, & nobis alia sunt

ἔτι ζῶα δειλότορα.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι οἱ δυσυχνῶντες, ὅζ' ἐτόρῳν χεῖρον αἰ παχόντων πῖρα μυθῶνται.

Ονθὸν καὶ ἵπποθ.

ΟΝΘ ἵππου ἐμακρόεισεν, ὡς ἀφθόνως τρεφόμενον καὶ ὑπὸ μελῶς, αὐτὸς μὴ δ' ἀκέρων ἀλῆς ἔχωρ, καὶ ταῦτα πλείστα τελαπωρῶν. ἐπεὶ δὲ καιρὸς ἐπίσην πολέμου, καὶ ὁ στρατιώτης γύροπλον ἀνέβη τὸν ἵππου πανταχόσε ᾧσιν ἐλαύνων, καὶ δὴ καὶ μέτου τῶν πλεμῶν εἰσίλασε, καὶ ὁ ἵππος πληγῆς ἔκειτο. ταῦτα ἐωρακῶς ὁ ὄνθ, τὸν ἵππου μεταβαλλόμενον ἐταλάνιζεν.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι ὁ δειλὸς αἰσῶν ἀρχοντας καὶ πλεσίους ζήλου, ἀλλὰ τὸν κατ' ἐκείνων φθόνου, καὶ τὸν κίνδυνου ἀναλογισομένους τὴν παρὰ τὴν ἀγαπᾶν.

Φιλάργυροςθ.

Φιλάργυρος τις ἀπάσασιν αὐτῷ τὴν οὐσίαν ἔξαργυρῆσαι ἔμελλεν, καὶ χρυσοῦ βῶλον ποιήσας, γὰρ τινὶ τὸ πῶ κατῶρυξε, συγκρατῶν ἑκείνῃ καὶ ψυχρῶ ἑαυτῷ καὶ τὸν νοῦν, καὶ κατ' ἡμῶν δὲ γόμην, αὐτὸν ἐβλεπε. τῶν δ' ἔργα τῶν τις αὐτὸν πῖρα τερήσας, καὶ τὸ γεγονός συννοήσας, ἀπορύξας τὸν βῶλον ἀνείλετο. μετὰ δὲ ταῦτα καὶ κείνῃ ἔλθων, καὶ ἔργον τὸν τόπου ἰδὼν, θρῆναι ἤρξατο, καὶ τίλειν τὰς τρίχας. ᾧσιν δὲ τις ὀλοφρομένου οὕτως ἰδὼν, καὶ τὴν αἰτίαν παυθόμενος. μὴ οὕτως εἶπεν ὁ οὗτος ἀθύμει, ὅδε γὰρ ἔχωρ τὸν χρυσὸν εἶχον. λίθου γὰρ ἀπὸ χρυσοῦ λαβῶν θείας, καὶ νόμιζέ σοι τὸν χρυσὸν εἶναι. τὴν αὐτὴν γὰρ σοι πληρώσει χρυσῆαν. ὡς ὁρῶ γὰρ τοῦ δὲ ὅτε ὁ χρυσὸς γὰρ, γὰρ χηρῶν

sunt animalia timidiora.

Affabulatio.

Fabula significat, miseros grauioribus aliorum consolari calamitatibus.

Asinus, & equus.

58

A Sinus equū beatū putabat, quòd abundanter nutriretur & accurate, cum ipse neq; palarū satis haberet, praesertimq; defatigatus. Cum autē tempus institit belli, et miles armatū ascendit equū, huc illuc ipsum impellēdo, cæterum & in medios hostes insiliuit, & equus uulneratus iacebat. His uisis asinus equū muta sentētia miserū existimabat. Affabulatio. Fabula significat, non oportere principes & diuites æmulari, sed in illos inuidia, & periculo consideratis, paupertatem amare.

Auarus.

59

A Varus quidā cum omnia sua bona uēdidisset, & aureā massā fecisset, in loco quodam infodit, unā defosso illic & animo suo & mente. Atq; quotidie eundo, ipsam uidebat. Id autem ex operis quidā obseruādo cognouit, & refossam massam abstulit. Post hæc & ille profectus, & uacū locū uidens lugere cœpit, & capillos euellere. Hunc cum quidā uidisset sic plorantē, & causam audiuisset: ne sic ait ô tu tristere. Neq; enim habens aurū, habebas. Lapidem igitur pro auro acceptū reconde, et puta tibi aurum esse, eundem enim tibi usum prestat. Nam, ut uideo, neq; cum aurum erat, utere.

ἰδοὺ τὸ κτήματός. **Επιμύθιον.**

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι ὁ δὲμ ἢ κτήσις, ἐὰν μὴ χρῆσις πλοσῆ.

Χλῶδὸ καὶ γόβανοι.

Χηνοὶ καὶ γόβανοι ὑπὸ ταύτῃ λειμῶνθ ᾗνέμοντο. τῶν δὲ θηροῦ τῶν ὑπὸ φανερῶν, οἱ μὲν γόβανοι κῆφοι ὄντες, ταχέως ἀπέπησαν. οἱ δὲ χλῶδὸ δὲ τὸ βᾶρθ τῶν σωματίων μέναντο, στωελήφθησαν.

Επιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι καὶ ᾗν ἀλώσει πόλεως, οἱ μὲν ἀκτῆμονοὶ δὴχόρως φούγισι, οἱ δὲ πλάσοι δουλοῦσι ἀλισκόμνοι.

Χελώνη καὶ ἀετός.

Χελώνη ἀετὸ ἐσείτο ἰππιδου ταύτῃ διδάξαι. τὸ δὲ πῆξανουῦτος πόρρω ἴσθρ φιλύσεως αὐτῆς εἶν. ἐκένη μάλλον τῆ δειήσει πλοσέκειρ. λαβῶν οὐ ταύτῃ τῆς ὄνυξι, καὶ εἰς ὑψθ ἀννεγκῶν, εἶτ' ἀφῆκην. ἢ δὲ κῆτ πετρῶν πεσῶσα, στωετρίβη.

Επιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι πολλοὶ ᾗν φιλωνεικίας τῶν φρονιμωτόρων πῆξανόσαντο, ἐαυτοὺς ἐβλαψαν.

Ψύλλα.

Ψύλλα ποτε πηλοῖσα, ὑπὸ πόδια ἀνδρός ἐκάθισεν. ὁ δὲ τὸν ἥρα κλῶν ὑπὸ συμμαχίαν ἐκάλεφ. φιλ δὲ, ἐκείθην αὐτῆς ἀφελομένης σηνάξας εἶπεν. ὦ ἥρα κλεις, εἰ ὑπὸ ψύλλῃ στωεμάχισας, πῶς ὑπὸ μείζονσι ἀταγωνισαῖς στωδργήσεις;

Επιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, μὴ δέμ ὑπὸ τῶν ἐλαχίστων τὸ θείσ δειδοῦν, ἀλλ' ὑπὸ τῶν ἀναγκαίων.

Ελαφθ

bare.

Affabulatio.

Fabula significat, nihil esse possessionem, nisi usus adfuerit.

Anseres & grues. 60

ANseres, & grues in eodem prato pascebantur. Venatoribus autem uisis, grues, quod essent leues statim euolauerunt: anseres uero ob onus corporum cum mansissent, capti fuerunt.

Affabulatio.

Fabula significat, et in expugnatione urbis, inopes facile fugere, diuites autem seruire captos.

Testudo, & Aquila. 61

Testudo orabat aquilam, ut se uolare doceret. Ea autem admonente procul hoc à natura ipsius esse, illa magis precibus instabat. Accipit igitur ipsam unguibus, & in altum sustulit, inde demisit. Hæc autem in petras cecidit, et contrita est.

Affabulatio.

Fabula significat, multos, quia in contentionibus prudentiores non audierint, seipsum læsisse.

Pulex. 62

Pulex aliquando saltans, uiri pedibus inhæsit, hic autem Hercule in auxilium inuocabat. At cum illinc rursus saltasset, suspirando ait: O Hercules, si contra pulicem non auxiliatus es, quomodo contra maiores aduersarios adiuuabis?

Affabulatio.

Fabula significat non oportere in minimis deum rogare, sed in necessarijs,

Cerva

Ελαφο.

Ελαφο ἔορον ἐτόρου πεπρωμένη τῶν ὀφθαλμῶν,
 ἐπὶ ἡϊόν ἔνεμσο, ἔορον μὲν ὑγιᾶ τῶν ὀφθαλμῶν
 πρὸς τὴν ξηραὺν ὄρα εὖς κωκηγσοῦντας ἔχουσα, ἔορον δὲ
 λοιπὸν πρὸς θάλατταν, ὄθρον οὐδὲν ὑπὸ πῆδου. παρα-
 πλέοντες δὲ πινδο, καὶ τούτοις σοχασάμενοι, αὐτὴν κα-
 τετόξουσιν. ἢ δὲ ἑαυτὴν ὠλοφύρο, ὡς ὑφ' ἧς μὲν ἐ-
 σιδεθίκει, μετὲρ παθῶσα, ἢ δὲ ἔκ ὧσο κακὸν ἐπάξειν,
 ὑπὸ ταύτης πεδιδουμένη.

Επιμύθιον.

Ο μύθο δειλοῖ, ὅτι πολλάκις ἡμῖν τὰ βλαβερὰ δοκῶν
 τα ὠφέλιμα γίνονται, τὰ δὲ ὠφέλιμα, βλαβερὰ.

Ελαφο καὶ λέων.

Ελαφο κωκηγὸς φύγασα, εἰς αὐτόρον εἰσέλυ.
 λέων τι δὲ ἐκεί ποδευχοῦσα, ὑπὸ αὐτὸ σωελήσ-
 φῆθ, θνήσκουσα δὲ ἔλεγον, οἱμοι ὅτι αὐθρώπους φύγασ-
 σα, ἔφ' τῶν θκείων ἀγριωτάτων ποδιέπεισον.

Επιμύθιον.

Ο μύθο δειλοῖ, ὅτι πολλοὶ τῶν αὐθρώπων μικρὸς κιν-
 δώσας φύγοντες, μεγάλων ἐπειράθησαν.

Ελαφο καὶ ἄμπελο.

Ελαφο κωκηγὸς φύγασα ὑπὸ ἄμπελῶ ἐκρύβη.
 παρελθόντων δὲ ὀλίγων ἐκείνων, ἢ ἐλαφο τε-
 λείως ἢ δὴ λαθεῖν ὄξασα, τῶν ἄμπελων φύλων ἐδίειν
 ἤρξατο. τούτῳ δὲ σειομύθῳ, οἱ κωκηγοὶ ὑπὸ σραφγί-
 τας, καὶ ὁ πόρ τῶ ἀληθεις, νομίσαντες τῶν ζώων ὑπὸ τοῖς
 φύλοις τι κρύβασα, βέλεσιν αὐτίλου τὴν ἐλαφο. ἢ
 θνήσκουσα, τῶ αὐτ' ἔλεγε, δίκαια τῶ ἐπονθα. ὃ γὰρ ἐ-
 σιδεθίκει, μετὲρ παθῶσα, ἢ δὲ ἔκ ὧσο κακὸν ἐπάξειν,
 ὑπὸ ταύτης πεδιδουμένη.

Επιμύ

Cerua.

63

Cerua altero obcaecata oculo, in littore pascebatur, sanum oculum ad terram propter uenatores habens, alterum uero ad mare, unde nihil suspicabatur. Præternauigantes autem quidam, & hoc coniectantes, ipsam sagittarunt. Hæc autem seipsam lugebat, quòd unde timuerat, nihil passa foret: quod non putabat malum allaturum, ab eo proditam.

Affabulatio.

Fabula significat, sæpe quæ nobis noxia uidentur, utilia fieri: quæ uero utilia, noxia.

Cerua & leo.

64

Cerua uenatores fugiens, in speluncam ingressa est: in leonem autem ibi cum incidisset, ab eo cõprehensa est: moriens autem dicebat, heu mihi quod homines fugiens, in ferarum immitissimum incidi.

Affabulatio.

Fabula significat, multos homines dum parua fugiunt pericula, in magna incurrere.

Cerua & uitis.

65

Cerua uenatores fugiens, sub uite delituit. Cum præterissent aut parumper illi, cerua prorsus iam latere arbitrata, uitis folia depasci incepit. Illis uero agitatís, uenatores cõuersi, & quod erat uerum arbitrati, animal aliquod sub folijs occultari, sagittis confecerunt ceruam. Hæc autem moriens talia dicebat: iusta passa sum, non enim offendere oportebat, quæ me seruarat.

I Affabulatio

Επιμύθιον.

Ο μῦθος δὴ κλοῖ, ὅτι οἱ ἀδικουῦτες οὐκ εὐδρυέτασ, ὑπὸ θεῶν κολάζονται.

Οὐθὺ καὶ λέων.

Ὅτι ποτὲ ἀλεκτρυῶν σιωεβόσκον, λέοντος δ' ἐπελθόντος βῆ ὄνω, ὁ ἀλεκτρυῶν ἐφώνησε. κὴ ὁ μὲν λέων, φασὶ γὰρ ᾧ τὴν πλὴν ἀλεκτρυῶν φωνὴν ἀκούσθαι, ἐφυγῆν. ὁ δ' οὐθὺ νομίσας δι' αὐτὸν πεφουγῆσθαι, ἐπέεθρα μὲν οὐθὺς βῆ λέοντι. ὡς δὲ πύρρῳ ᾧ τὴν ἐδίωξεν, γῆθα μὴ κέτι ἢ τῷ ἀλεκτρυῶν ἐπικνέειτο φωνῆσθαι, τραφεὶς ὁ λέων κατεβοιήσατο. ὁ δὲ θνήσκων ἐβόα, ἀβλιθὺ ἐγὼ ἰὺ κλύοντος. πολεμίστων γὰρ μὴ ὦν γονέων, τίνθὺ χάρις εἰς πόλεμον ἄζωρηθήλω;

Επιμύθιον.

Ο μῦθος δὴ κλοῖ, ὅτι πολλοὶ τῶν ἀνθρώπων ταπεινόμενοις ἐπίτηδον τοῖς ἐχθροῖς ὑπὸ τίθενται, καὶ οὕτως ὑπὸ ἐκείνων ἀπόλλυνται.

Κηπωρὸς καὶ λύων.

Κηπωρὸς λύων εἰς φρέαρ κατέπεσεν. ὁ ἤ κηπωρὸς βελόμηνθὺ αὐτὸν ἐκείθεν ἀνεγχεῖν, κατήλθε καὶ αὐτὸς εἰς τὸ φρέαρ. οἰθηεὶς δ' ὁ λύων ὡς κατωτέρω μᾶλλον αὐτὸν πῦρα γέγονε κατεδίωσαι, τὸν κηπωρὸν στραφεὶς ἔδρακην. ὁ ἤ μετ' ὀδύνης ἐπανιών, δίκαιά φησι πέπονθα. τί δή ποτε γὰρ τὸν αὐτόχειρα σῶσαι ἐσπῶδασα;

Επιμύθιον.

Ο μῦθος πρὸς ἀδίκους, καὶ ἀχαρείσους.

Σὺς καὶ λύων.

Σὺς καὶ λύων ἀλλήλοις διελοιδρῶντο. καὶ ἢ μὲν σὺς ὤμνυε κῆρ ἀφροδίτης, ἢ μὲν τοῖς ὀδύσιν ἀναρρῆξεν

Affabulatio.

Fabula significat, qui iniuria benefactores afficiunt, à deo puniri.

Asinus & leo.

66

CUm asino gallus aliquando pascebatur. Leone autem aggresso asinū, gallus exclamauit, & leo (aiunt enim hunc galli uocē time- re) fugit. At asinus ratus propter se fugere, aggressus est statim leonem. Vt uero procul hunc persecutus est, quò non amplius galli perueniebat uox, conuersus leo deuorauit. Hic uero moriens clamabat, me miserū & dementē. Ex pugnacibus enim nō natus parentibus, cuius gratia in aciem irruī? Affabulatio.

Fabula significat, plerosq; homines, inimicos, qui se de industria humiliarunt, aggredi, atque ita ab illis occidi.

Olitor & canis.

67

Olitoris canis in puteū decidit: olitor autē ipsum illinc extracturus, descendit & ipse in puteum. Ratus autem canis accessisse, ut se inferius magis obrueret, olitorem uersus momordit. Hic autem cum dolore reuersus, iusta, inquit, patior. Nam cur unquam sui interfectionem seruare studui? Affabulatio.

Fabula in iniustos, & ingratos.

Sus & canis.

68

Sus et canis mutuò cōuiciabantur. Et sus iurabat per Venerem, proculdubio dentibus

ἀναρρήξειμ τὴν Κλυῖα. ἢ δὲ Κλυῖω πρὸς ταῦτα εἰρωνικῶς
εἶπε, καλῶς ἵστ' ἔλ' ἀφροδίτης ἡμῶν ὀμνύεις. δ' κλοῖς γὰρ
ἔσ' αὐτῆς ὅτι μοῦλισα Φειδεῖσαι, ἢ τὸν τῆν σῶν ἀκαθάρ-
των παρεκὼν γυθόμενον, οὐδ' ὅλως εἰς ἰδὸν πρὸσέεται.
καὶ ἢ συρ, ἴσ' ἄσ' μὲν οὐ μᾶλλον δ' ἢ ἡλ' ὅστις ἢ θεὸς εἰς
γασάμε. τὸν γὰρ ἰτέναντα, ἢ ἄλλως λυμαινόμενον παν-
τάπαν ἀρρῆξεται. σὺ μὲν τοι κακῶς ὄζεις, καὶ ζῶ-
σα καὶ τεθνηκυῖα.

Επιμύθιον.

Ο μύθος Διολῆ, ὅτι οἱ φρόνιμοι τῆν ῥητόρων, τὰ ἔσ' ἔσ'
τῆν ἐχθρῶν οὐκ εἶδ' ἢ, δὴ μὲθ' ὁδῶς εἰς ἔπαινον μεταχημα-
τίζουσιν.

Υς καὶ Κλυῖω.

Υς καὶ Κλυῖω πρὸς δὴ τοκίας ἤρχον. ἔφη δ' ἢ Κλυῖω,
δὴ τοκος εἶν' ἄλλισα πάντων τῆν πειζῶν. καὶ ἢ ὕς
ἔσο τυχεῖσα πρὸς ταῦτά φησιν, ἀλλ' ὅταν ἄσ' λέγεις,
ἴδι ὅτι καὶ τυφλὸς ἄσ' σαυτῆ σκύλακος τίπτης.

Επιμύθιον.

Ο μύθος Διολῆ, ὅτι οὐκ γν' ἔσ' τάχει τὰ πράγματα,
ἀλλ' γν' τῆ τελειότητι κρίνεται.

Οὐς καὶ κερκῖνθ.

Οὐς κερκῖνθ σωδὴν τᾶτο, ἔταρξάν πρὸς αὐ-
τὸν ποικισόμενον. ὁ μὲν ἔν κερκῖνθ ἀπλοῦς
ὦν τὸν τρόπον, μεταβαλῆδαι κακῆντου παρῖνει τῆς
πανουργίας. ὁ δὲ οὐδὲ τοιῦ ἑαυτὸν παρεῖχε πειθό-
μενον. ἄπτηρήσας δ' ὁ κερκῖνθ αὐτὸν ἔπνοῦτα,
καὶ ὅσον οἶον τε πίεσας, φονδύει. τῶ δ' ὄφρωσ μετὰ δά-
ναπρ' ἐκταθγῆτος, ἐκῆνθ εἶπεν, ὅτως ἔδει καὶ πρό-
δην δὴ τῶ καὶ ἀπλοῦ εἶναι. οὐδὲ γὰρ αὐ ταύτῳ τὴν
δίκην

discissurum canem. Canis uero ad hæc per ironiam dixit, bene per Venerem nobis iuras. Significas enim ab ipsa uehementer amari, quæ impuras tuas carnes degustantem, nullo pacto in sacellum admittit. Et sus, propter hoc igitur magis præ se fert dea amare me. Nam occidentem, aut alio quouis modo lædentem omnino auersat; tu tamen male oles, et uiua & mortua.

Affabulatio.

Fabula significat, prudentes oratores, quæ ab inimicis obijciuntur, artificiose in laudem conuertere.

Sus & canis.

69

Sus & canis de fœcunditate certabant: dixit autem canis, fœcunda esse maxime pedestrium omnium. & sus occurrens ad hæc inquit: sed cum hæc dicis, scito & cæcos tuos te catulos parere.

Affabulatio.

Fabula significat, non in celeritate res, sed in perfectione iudicari.

Serpens & cancer.

70

Serpens unà cum cancro uiuebat, inita cum eo societate. Itaq; cancer simplex moribus, ut & ille mutaret admonebat astutiam. Hic autem minime obediebat. Cum obseruasset igitur cancer ipsum dormientem, & pro uiribus compressisset, occidit. At serpente post mortem extenso, ille ait: sic oportebat antehac rectum & simplicem esse. Neque enim hanc

δίκλω ἔπισας.

Επιμύθιοι.

Ο μῦθός δὲ διηλοῖ, ὅτι οἱ τοῖς φίλοις σὺν δόλῳ πρὸσιόντες, αὐτοὶ μᾶλλον βλάπτονται.

Ποιμῶν καὶ λύκος.

Ποιμῶν νεογνὸν λύκου σκύμνον εὐρώων, καὶ ἀνελόμην, σὺν τοῖς κυσίῳ ἔτρεφον. ἰδίῳ δὲ ἠνελώθη, εἴποτε λύκος πρόβατον ἤρπασε, μετὰ τῶν κυνῶν καὶ αὐτὸς ἐδίωκε. τῶν δὲ κυνῶν ἔδ' ὅτε μὴ διωαμένῳν καταλαβῆν τὸν λύκον, καὶ εἰς ταῦτα ὑποστρεφόντων, ἐκῆν ἠπολάθει, μέχρις αὐτῶν καταλαβῶν, οἷα δὲ λύκος συμμετάχῃ φιλῆρας, εἶτα ὑπέστρεφον. εἰ δὲ μὴ λύκος ἐξώθη ἄρπάσειε πρόβατον, αὐτὸς λάθρα θύων, ἅμα τοῖς κυσίῳ ἐβοινεῖτο. ἕως ὃ ποιμῶν σοχασάμενος, καὶ σωεὶς τὸ δρώμενον, εἰς δ' ἑστῶν αὐτῷ ἀναρτίσας ἀπέκτεινεν.

Επιμύθιοι.

Ο μῦθός δὲ διηλοῖ, ὅτι φύσις πονηρὰ χησὸν ἦθος ἔτρεφε. Λέων καὶ λύκος.

Λέων γηράσας, γνώσει κατακεκλιμένός τιν' αὐτῷ παρῆσαν δὲ ὑπὸ σκεψόμενα τὸν βασιλεῖα πλῶν ἀλώπεκος, τᾶλλα τῶν ζώων. ὁ τίνων λύκος λαβόμενος ὀνηκείας, καταγόρει παρὰ τῷ λέοντι φιλῆ ἀλώπεκος, ἅτε δὲ παρ' ἑδὲν τιθεμένης τὸν πάντων αὐτῶν κρατοῦντα, καὶ εἰς ταῦτα μήδ' εἰς ἐπίσκεψιν ἀφικμένης. τὴν τοσούτω δὲ παρῶν καὶ ἡ ἀλώπηξ, καὶ τῶν τελευταίων ἠεροάσατο τῷ λύκου ῥημάτων. ὁ μὲν οὖν λέων κατ' αὐτὸν ἐβρυχάτο. ἡ δὲ ἀρλογίας καιροῦ ἀρτίσασα, καὶ τίς ἔφη, τῶν σμωλόντων τοσούτου ὠφέλοσεν

pœnam dedisses.

Affabulatio.

Fabula significat, qui cū dolo amicos adeunt, ipsos offendi potius. Pastor & lupus. 71

PAstor nuper natum lupi catulum reperit, ac sustulit, unaq; cum canibus nutriuit. At cum adoleuisset, si quando lupus ouem rapuisset, cum canibus & ipse persequebatur. Cum canes uero aliquando non possent assequi lupum, atq; ideo reuerteretur, ille sequebatur, ut cum ipsum assecutus esset, ut lupus particeps foret uenationis, inde redibat. Sin autē lupus extra non rapuisset ouem, ipse clam occidens, unā cum canibus comedebat, donec pastor cū cōiectasset & intellexisset rem, de arbore ipsum suspendit, & occidit.

Affabulatio.

Fabula significat, naturam prauam bonos mores non nutrire.

Leo & lupus.

72

LEo cum consenuisset agrotabat iacens in antro: accesserunt autem uisitatura regem præter uulpem, cætera animalia. Lupus igitur capta occasione accusabat apud leonem uulpem, quasi nihili facientem suum omnium dominum, & propterea neque ad uisitationem profectam. Interim affuit & uulps, & ultima audiuit lupi uerba. Leo igitur contra eam infremuit: sed defensionis tempore petito: & quis inquit, eorū qui conuenerūt, tantum

ὠφέλησιν, ὅσων ἐγὼ πανταχόσε πόδινοσὶ πέτα, καὶ θε-
ραπείαν ὑπὲρ σὲ παρ' ἱατροῦ ζητήσασα, καὶ μαθῆσαι
τοὶ δὲ λείοντος οὐθὺς τὴν θοράπειαν εἰπεῖν κελύουσιν
τοσ, ἐκείνη φησί. εἰ λήθη ζῶντα ἐκδύρας, τὴν αὐτὴν
δοξαὶ θορμῶ ἀμείβει. καὶ τοὶ λήθη κειμένη, ἢ ἀλώ-
πηξ γελῶσα εἶπε, ὅτως ἔχρητόν δευόστω πρὸς λυ-
σμενίαν λινεῖν, ἀλλὰ πρὸς θυμνίαν.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δειλοῖ, ὅτι ὁ λαὸς ἐκάλει μηχανάμην, καὶ
ἐαυτὸν τὴν πάγλιν πόδιτρέπει.

Γυνή.

Γυνή τις ἀνδρα μέθυσον εἶχε. τοὶ δὲ πάθος αὐτῶν
ἀπαλλάξαι θέλουσα, τοῖον δέ τι σοφίζετο. κε-
κρωμένων γὰρ αὐτῶν ὑπὸ θῆ μέρησιν πρᾶτηρήσασα, καὶ
νεκρῶ δίκην ἀναιδιπτόντα, ἐπ' ὤμων ἀφᾶσα, ὑπὸ τῶ
πολυάνδριον ἀπνευχοῦσα κατέθετο, καὶ ἀπᾶλθον.
ἦνίκα δ' αὐτῶν ἦδη ἀνανήφει ἐσοχάσατο, πρὸσελθε-
σα τὴν θύραν εἰσῆγε τοὶ πολυάνδριος. ἐκείνος δὲ φέβου-
ρος, τίς ὁ τὴν θύραν κόπῃσιν; ἢ γυνὴ ἀπεκείνατο, ὁ τοῖς
νεκροῖς τὰ σιτία κομίζων, ἐγὼ πάρεμι. καὶ κείνη, μή
μοι φαγεῖν, ἀλλὰ πείρω βέλπειε μάλλον πρὸσγένεκε.
λυπᾶς γὰρ με βρώσεως, ἀλλὰ μὴ πόσεως μνημονόων.
ἢ δὲ τῶ θῆθος πατάξασα, οἴμοι τῆ λυσίω φησί. ἔδδ
γὰρ ἔδδ σοφισαμένη ὤνησα. σὺ γὰρ ἀνὸρ ἔ μόνου οὐκ
ἐπαιδιδύθης, ἀλλὰ καὶ χέρων σαυτὸν γέγονας, εἰς ἔξιμ
σοι κατασάντος τοὶ πάθος.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δειλοῖ, ὅτι οὐ δέ ταις κακαῖς πράξεσιν ἐγ-
χρονίζει. ἐσι γὰρ ὅτε καὶ μὴ θέλονται τῶ ἀνθρώπων

profuit, quantū ego, quæ in omnē partē circui-
ui, & medicamentū pro te à medico quæsiui, &
didici? Cū autē leo statim, ut medicamentū dice-
ret, imperasset, illa inquit: si lupo uiuente exco-
riato, ipsius calidā pellē indueris. Et lupo iacen-
te uulpes ridens, ait: sic non oportet dominū ad
maleuolentiā mouere, sed ad beneuolentiā.

Affabulatio.

Fabula significat, eum qui quotidie machina-
tur, in seipsum laqueum uertere.

Mulier.

73

Mulier quædā uirū ebriū habebat: ipsum
autē à morbo liberatura; tale quid cōmen-
ta est. Aggrauatū enim ipsum ab ebrietate cum
obseruasset, et mortuū instar insensatū, in hume-
ros eleuatū, in sepulchretū allatum deposuit, &
abiuit. Cū uero ipsum iam sobriū esse coniecta
ta est, profecta ianuam pulsauit sepulchreti: ille
autem cum diceret, quis est qui pulsauit ianuā?
uxor respondit, mortuis cibaria ferens, ego ad-
sum. Et ille, non mihi comesse, sed bibere ô op-
time potius affer. tristificas enim me, cum cibi,
non potus meministi. Hæc autē peccius plāngen-
do, heī mihi miseræ, inquit: nam neq; astu pro-
fui. tu enim uir non solum non emendatus es,
sed peior quoq; te ipso euasisti: in habitum tibi
deductus est morbus. Affabulatio.

Fabula significat, non oportere malis actibus
immorari: nam & nolentē quandoq; hominē,

τὸ ἐβῆ ὡς πίθεται.

Κύνθη.

Ανήρ δὲ πορῶν χλωὰ τε ἄμα καὶ λύνου ἔτρε-
φην, οὐκ ἔτι τῆς αὐτοῖς μὲν τοῖ. τὸν μὲν γὰρ, ὡ-
σθις, τὸν δὲ, τραπέζης γνέκην. ἔπει δὲ ἔδειε τὸν χλωὰ
παθεῖν ἐφ' οἷς ἔτρεφθη, νύξ μὲν λῶ, καὶ ὄστρον ὡς κει-
ῶ καυρὸς οὐκ ἀφῆκην ἐκτόρον. ὁ δὲ λύνθη αὐτὸν τὸ χι-
νὸς ἀπαχθεῖς, ἄσθι τι μέλθη θανάτῳ προοίμιον. καὶ πῆ
μὲν ὡσθι μωυῖε τῶ φύσιν, τῶ δὲ τελευτῶ διαφύ-
γει τῶ μέλει.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος δὲ λέγει, ὅτι πολλάκις ἡ μεσοκλή, τελευτῆς ἀνα-
βολῶν ἀποργάζεται.

Αἰθίοψ.

Αἰθίοπα τις ὠνήσατο, τῆς αὐτῶ τῷ χρομα εἶ-
ναι δοκῶν ἀμελεία τὸ πρότορον ἔχοντῳ. καὶ
πρὸ λαβῶν οἰκάδε, πάντα μὲν αὐτῶ πρὸς ἡγε τὰ ῥύ-
ματα, πᾶσι δὲ λουτροῖς ἐπερᾶτο καθαίρειν. καὶ τὸ μὲν
χρομα μεταβαλεῖν οὐκ εἶχε, νοσηῖν δὲ τὸ πονεῖν παρε-
σκόδασεν.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος δὲ λέγει, ὅτι μάλιστα αἱ φύσεις, ὡς πεφῆλθον τῆ
ἀρχῆ.

Χελιδὼν καὶ κορώνη.

Χελιδὼν καὶ κορώνη ποδὶ κάλλος ἔχουσιν. ἔπει
ἰσοτυχῶσα δὲ ἡ κορώνη, πρὸς αὐτῶν εἶπεν, ἀλ-
λά τὸ μὲν σὸν κάλλῳ τῶ ἐαρινῶ ὄραν ἀνθεῖ, τὸ δὲ
ἐμὸν σῶμα καὶ χειμῶνι πρὸς ἀτένεται.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος

consuetudo inuadit.

Cygnus.

79

Vir diues anseremq; simul & cygnum nutriebat, non ad eadem tamen, sed alterum cantus, alterū mensæ gratia. Cum autem oporteret anserem pati ea, quorum causa nutriebat, nox erat, ac discernere tempus non permisit utrunq;. Cygnus autem pro anserē abductus, cantat cantum quendam, mortis exordium, & cantu significat naturam, mortem uero effugit suauitate canendi.

Affabulatio.

Fabula significat, sæpe Musicē differre mortē.

Aethiops.

75

AEthiopem quidam emit, talem ei colorē inesseratus negligentia eius, qui prius habuit. Ac assumpto in domum, omnes ei adhibuit absterfiones, omnib. lauacris tentauit mūdare: & colorem quidem transmutare non potuit, sed morbum uexatio parauit.

Affabulatio.

Fabula significat, manere naturas, ut à principio prouenerunt.

Hirundo & cornix.

76

Hirundo & cornix de pulchritudine contendebant. Respōdens autem cornix ei, dixit: sed tua pulchritudo uerno tempore floret, meum uero corpus etiam hyeme durat.

Affabulatio.

Fabula

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι ἡ πρῶτασις τοῦ σώματός, ὄντως
πείσας κρείττων ὄσι.

Βόταλις.

Βούταλις ἀπό τινος θυρίδος ἐκρέματο. νυκτεῖς
δὲ προσελθῶσα, ἐπωθαύσθη τὴν αἰτίαν, διὸ
ἠμύρας μὲν ἠσυχάζει, νύκτωρ δὲ ἄδει. ἢ δὲ μὴ μάτην
ἴσθη ποιῆν λεγῶσις· ἠμύρας γὰρ ποτε ἄδυσσα σωελίη
φθῆ, καὶ ἴσθη ἴσθη ἀπ' ἐκείνης ὄψωφρονίδου· ἢ νυκτεῖς
ἔπην, ἀλλ' ὄψω σε φυλάττειν δει, ὅτι μηδὲν ὄφελος,
ἀλλὰ πρὶν ἢ συληθῆναι.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι ἡ τῶν ἀτυχίμασι κλόνη
μετανοία.

Κοχλία.

Γεωργὸς πᾶσι ὡπῆα κοχλίας. ἀκόντας δὲ αὐτῶν τρυ
ζόντων, ἔφη ὡ κένισα ζῶα, τῶν οἰκίων ὑμῶν ἐμπι
πραμλίωρ, αὐτοὶ ἄδετε;

Επιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι πᾶν τὸ παρά καιρὸν δρώμενον ἐ-
πινείδισον.

Γυνὴ καὶ θοράπαινα.

Γυνὴ χίρα θοράπαινας ἐχουσα, ταύ-
τας εἰώθει νυκτὸς ἐγείρειν ὑπὸ τὰ ὄργα, πῶς τὰς
τῶν ἀλεκτρούων ὡδίας. αἱ δὲ, σιωχῶς ἴσθη πόνω τα-
λαεπωρούμεναι, ἔγνωσαν δεινὸν τὸν ὑπὸ τῶν οἰκίας ἀπο-
κτεῖναι ἀλεκτρούονα, ὡς ἐκείνη νύκτωρ ἔξαισάντων
τῶν δέσποιναν. σιωχῶν δὲ αὐταῖς ἴσθη ἴσθη πρᾶγμαλίας
χαλεπωτόροις πᾶσι πᾶσι τοῖς δεινοῖς. ἢ γὰρ δεσπό-
τις ἀγνοῶσα τὴν ἀλεκτρούων ὡραν, γίνουχότορον
ταύτας

Fabula significat, durationem corporis decore meliorem esse.

Butalis.

77

BUtalís à fenestra quadã pendeat: uesper-tilio autem profecta rogauit causam, quare die silet, nocte canit. Cum autem ea non incassum hoc facere dixisset, nam die canendo olim capta fuerat, et propterea ex illo prudēs eua sit: uespertilio ait, sed non nunc te cauere oportet cum nulla utilitas, sed antequam capereris.

Affabulatio.

Fabula significat, in infortunijs inutilem esse pœnitentiam.

Cochleæ.

78

RUfici filius affabat cochleas. Cum autem audiret eas stridentes, ait: ô pessimæ animantes, domibus uestris incensis uos canitis.

Affabulatio.

Fabula significat, omne intempestiue factum, uituperabile.

Mulier & ancillæ.

79

MULIER uidua operosa ancillas habens, has solebat noctu excitare ad opera, ad gallorum cantus. His uero assidue defatigatis labore, uisum est oportere domesticum occidere gallum, tanquam illum qui noctu excitaret heram. Euenit autem ipsis, hoc facto, ut in grauiora inciderent mala. Nam he-

ra ignorans gallorum horam, temporius
eas

ταύτης αἴσιθ.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι πολλοῖς ἀνθρώποις τὰ βελδύματα, κακῶν αἰτία γίνεται.

Γιωὴ μάγος.

Γιωὴ μάγος θείωμ μλιμιμάτων ἀρτροπιασμοὺς ἐπαγγελομένη, πολλὰ ἔσχε τέλει ποιῆσα, καὶ κέρδιον γίνεσθην ἔχουσα. γραψάμενοι δὲ τινὸς αὐτῶν ἀσεβείας, εἶλον, καὶ καταδικαδῆσαν ἀπῆγον εἰς θάνατον. ἰδὼν δὲ τις ἀπαγομῶν αὐτῶν ἔφη. ἢ τὰς τῶν θεῶν ὀργὰς ἀρτρῆπειν ἐπαγγελομένη, πῶς ἔδὲ ἀνθρώπων βελῶν μεταπίσαι ἠδυνήθης;

Επιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι πολλοὶ μεγάλα ἐπαγγέλλονται, μὴ δὲ μῆρὰ ποιῆσαι δυνάμενοι.

Γαλή.

Γαλή εἰς ὄργασήριον εἰσελθῶσα χαλκῆως, τὴν ἐκείκειμένην ποδὲλεχερίνῳ. ξυομένης δὲ ἐπὶ γλώττης, αἶμα πολὺ ἐφόρῳ. ἢ δὲ ἠδῳ, νομίζουσα τι τοῦ στήθεος ἀφαιρῆν, ἄχρις ἔσαν τελευτῶσάσαν τὴν γλώσσαν ἀνῆλωσεν.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος πῶς αὐτὸν Φιλονεικίαις ἑαυτοῦ βλάπτοντας.

Γεωργός.

Γεωργός τις σκάπῳ, χρυσίῳ ποδὲ τυχε. κατ' ἐκείνῳ οὐ τὴν γλῶσσαν ὡς ἔπαυ αὐτῆς ὀδύργετηδὲς ἔσεφε. τῶν δὲ ἡ τύχη ὑπὸ ἄσασα, φησὶν. ὦ ἔσθ, τί τῆ γλῶσσαν τὰ ἐμὰ δῶρα πρὸς ἀναπίδης, ἀπὸρ ἐγὼ σοι δέδωκα, πλοπίσαι σε βουλομένη; εἰ γὰρ ὁ καιρὸς μεταβάλοι, καὶ

eas excitabat.

Affabulatio.

Fabula significat, plerisque hominibus consilia esse malorum causas.

Mulier uenefica.

80

Mulier uenefica diuinarum irarum propulsiones promittens, multa facere perseuerabat, & lucrum inde facere. quidam igitur accusauerunt eam impietatis, & conuicerunt, & damnata ducebant ad mortem. Videns autem quidam eam duci, ait: tu quae deorum iras auertere promittebas, quomodo neque hominum consilium mutare potuisti?

Affabulatio.

Fabula significat, multos magna promittentes, ne parua quidem facere posse.

Mustela.

81

Mustela in officinam ingressa ferrarii, ibi iacentem circumlambebat limam. Rasa igitur lingua, sanguis multus ferebatur. Haec autem laetabatur, rata ex ferro aliquid auferre, donec penitus totam linguam absumpsit.

Affabulatio.

Fabula in eos, qui in contentionibus se ipsos offendunt.

Agricola.

82

Agricola quidam fodiendo aurum reperit, quotidie igitur terram, ut ab ea beneficio affectus, coronabat. Huic autem Fortuna adstans, inquit: heus tu, cur terrae mea munera attribuis, quae ego tibi dedi ditatura te? nam si tem

pus

καὶ πρὸς ἐτόρας χεῖρας τοῖτό σοι τὸ χρυσίον ἔλθοι, οἷδι ὅπι τλωικαῦτά με τὴν τύχην μέμψη.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι χρὴ τὸν δύσργέτλῳ ὑπὸ γινώσκειν, ἢ πύτῳ χεῖρας ἀκρδιδόναι.

Ὀδιδιπόροι.

 Ὑο πινὲς κατὰ ταυτὸν ὠδιδιπόροι, καὶ θατόρως πῆλεκυ εὐρόντα, ἀτόρ ὁ μὲν εὐρὸν πῆρνε αὐτὸν μὴ λέγειν εὐρηκα, ἀλλ' εὐρήκα μὲν. μετὰ μικρὸν δὲ ἐπελθόντων αὐτοῖς τῶν τῶ πῆλεκυ ἀρεβληκώτων, ὁ ἔχωρ αὐτὸν διωκόμην, πρὸς τὸν μὴ εὐρόντα σωδοιδιπόρον ἔλεγγυ, ἀκρλώλα μὲν. ὅδι εἶπεν, ἀπόλωλα λέγε, ὁκ ἀκρλώλα μὲν. καὶ γὰρ ἢ ὅτε τὸν πῆλεκυ εὐρόντα, εὐρηκα ἔλεγγυ, ὁκ εὐρήκα μὲν.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οἱ μὲν μεταλαμβαίνοντες τῶν δύτυχημάτων, ὅδι γν ταῖς συμφοραῖς βέβαιοί εἰσι φίλοι.

Βάτραχοι.

 Ὑο βάτραχοι ἀλλήλοισι ἐγεινῶν. γνέμοντο δὲ, γν ὁ μὲν εἰς γν βαθεία τῶ πόρρω τῶ ὀδοῦ λίμνη. ὁ δὲ, γν ὀδοῦ μικρὸν ὑδωρ ἔχωρ. καὶ διὰ τοῦ γν τῶ λίμνη θατόρως πῆρνε πρὸς αὐτὸν μεταβῶναι, ὡς αὐτὸν ἀσφαλές ὄρας διαίτης μεταλῶναι, ἐκείν τῶ ὁκ ἐπέειθε, λέγων δύσα ποσάσως ἔχωρ τῶ τοῦ ποσῶ σιωθείας, ἔως ὁ σιωθῆν ἀμαξῶν πῆρνε αὐτὸν σιωθλάσαι.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι καὶ τῶν ἀνθρώπων οἱ τοῖς φαύλοισι ὑπὸ χειροῦ τῶ, φθάνουσιν ἀκρλύμνοι, πρὶν ὑπὸ τὸ βέλτομ τραπέδοι.

pus immutetur, & in alias manus hoc tuum aurum eat, scio te tunc me Fortunam accusaturū.

Affabulatio.

Fabula significat, oportere benefactorē cognoscere, atq; huic gratiam referre.

Viatores.

83

DVO quidam unā itinerabantur, & cum aliter securim reperisset, alter, qui non inuenit, admonebat ipsum, ne diceret inueni, sed inuenimus. Sed paulo post cum aggredereñt ipsos qui securim perdiderant, habens ipsam, persequentibus illis, ad eum qui unā itinerabatur, dicebat, perijmus. Hic autem ait, perij dic, non perijmus. Etenim et tunc, cum securim inuenisti, inueni dixisti, non inuenimus.

Affabulatio.

Fabula significat, qui non fuerunt participes felicitatum, neque in calamitatibus firmos esse amicos.

Ranæ.

84

DVæ ranæ uicinæ sibi erant. Pascebantur autem, altera in profundo et procul à uia stagno, altera in uia parum aquæ habens. Verum, cum quæ in stagno, alteram admoneret, ut ad se migraret, ut tutiore cibo frueretur: illa non paruit, dicens, firmissima teneri huiusce loci cōsuetudine, quousq; obtigit currū prætereūtem ipsam confringere.

Affabulatio.

Fabula significat, homines quoq; praua aggredientes citius mori, quàm mutantur in melius.

m Apīarius

Μελιτῆργός.

Εἰς μελιτῆργεῖόν τις εἰσελθὼν, τὸ λεκτικμὲν ἄ-
πόντος, τὸ κειρίου ἀφείλετο. ὁ δὲ ἐπανελθὼν, ἐπεὶ
δὴ τὰς κυψέλας εἶδεν ὀρήμας, εἰσήκει τὸ κατ' αὐτὰς
διορδυνώμενον. αἶ δὲ μέλισσαι ἀπὸ τῆ νομῆς ἐπανήκ-
σαι, ὡς κατέλαβον αὐτὸν, τοῖς λεγέτροις ἔπαιον, ὅτι τὰ
χείρισε διετίθει. ὁ δὲ πρὸς αὐτὰς, κένιστε ζῶα, τὸν μὲν
κλέψαντα ὑμῶν τὰ κειρία ἀθῶρον ἀφήκατε, ἐμὲ δὲ τὸν
ὠπὲλόμενον ὑμῶν πλήθητε;

Επιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι ἄνω τῶ ἀνθρώπων τινες, δι' ἀγνοίαν
αὐτῶν ἐχθρούς μὴ φυλαττόμενοι, αὐτῶν φίλους ὡς ὠπὲλούς
ἀφροῦται.

Αλκυῶν.

Αλκυῶν ὄρνις ὅτι φιλόρημος, αἰετὶ θαλάττης
διατωμένη. ταύτῃ λέγεται τὰς τῶν ἀνθρώ-
πων θήρας φυλαττόμενῃ, γυνήσθελοις πρὸς θαλατ-
τίοις νεοπῆροποιεῖν. καὶ δὴ ποτε τίκτην μελλοσα, γυνή
ὀλοποιήσατο. ἀξελθούσης δὲ ποτε αὐτὴ εἰς νομῆν, σωῖ-
θη τὴν θάλασσαν ὑπὸ λάβρα κυματωθεῖσαν τὸν δόμα-
τος, ὑπὸ ἀραβῶναι τὴν καλιῆς, καὶ ταύτῃ ὠπὲλῶσα-
σαν, αὐτῶν νεοπῆρος ἀφαιρεῖται. ἢ δὲ ἐπανελθούσα, καὶ γνοῦ-
σα τὸ πρᾶχθῆναι, εἶπε· δεῖλαία ἔγωγε, ἢ τις τὴν γῆν ὡς
ἐπίβουλον φυλαττόμενῃ, ὡπὲ ταύτῃ κατέφυγον, ἢ μοι
πολλῶν γέγονεν ἀπιστοτόρα.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι καὶ τῶν ἀνθρώπων γῆνοι αὐτῶν ἐχθρούς
φυλαττόμενοι, λαμβάνουσι πολλῶν χαλεπωτόροις τῶν ἐχ-
θρῶν φίλοις ἐμπίπτοντες.

Apiarius.

IN mellarium ingressus quidam domino absente, fauum abstulit. Hic autem reuersus, ut alueolos uidit inanes, stando quod in his erat, perscrutabatur. Apes autem è pastu redeuntes, ut deprehenderunt ipsum, aculeis percutiebant, pessimeq; tractabant. Hic autem ad eas, ô pessimæ animantes, furatum uestros fauos illa sum dimisistis, me uero satagentem ueltri percutitis.

Affabulatio.

Fabula significat, si hominum quosdam ob ignorantiam inimicos non cauere, amicos autem ut insidiatores repellere.

Alcedo.

ALcedo auis est solitaria, semper in mari uitam degens. Hanc dicitur, hominum uenationes cauentem, in scopulis maritimis nidificare: ceterum aliquando paritura, nidum fecit. Egressa autem ea ad pabulum, euenit mare à uehementi concitatū uento, eleuari supra nidum, atq; hoc submerso, pullos perdere. Hæc uerò reuersa, re cognita, ait: me miseram, quæ terram ut insidiatricē cauens, ad hoc confugi, quod mihi longe est insidius.

Affabulatio.

Fabula significat, homines etiam quosdam ab inimicis cauendo, ignaros in multo grauiores inimicis amicos incidere.

Αλιεύς.

Αλιεύς γὰρ τινι ποταμῶν ἠλίβην. ὄψατεινας δὲ τὰ δίκτυα, καὶ τὸ ῥόδιμα ποδιλαβῶν, ἐκατόβωθον καλωδίῳ πρὸς δῆσας λίθου, τὸ ὕδωρ ἔτυπῆν, ὅπως οἱ ἰχθύες φύγοντο, ἀπαραφυλάκτως τοῖς βρόχοις ἐμπίσω. Ἰῶ δὲ ποδι τὸν τόπον οἰκόντων τις θεασάμενος ἴδεν ποιουῦντα, ἐμίμνητο ὡς τὸν ποταμὸν δολοῦντα, καὶ διήδεις ὕδωρ μὴ συγχωροῦντα πίνειν. καὶ ὅς ἀπεκείνατο, ἀλλ' εἰ μὴ ἔτιωσ ὁ ποταμὸς τὰ ῥά τῆται, ἐμὲ θείσει λιμῶθηοντα ἀρθανεῖν.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι καὶ Ἰῶ πόλεων οἱ δειμαγωγοί, τότε μάλιστα ὀργάζονται, ὅταν τὰς πατρίδας εἰς σάσιν ποδικύωσι.

Πίθνης καὶ δελφίς.

Εθοὺς ὄντες τοῖς πλείουσι μελιτῶντα λιωίδια καὶ πιδήκους ἐπάγεσθαι πρὸς παραμυθίαν τὸ πλῆθ, πλείων τις ἔχε σωῖαν ἑαυτῶν καὶ πιδήκον. γηρομυθίαν δ' αὐτῶν κατὰ τὸ σομῖον τὸ φιλῆτικῆς ἀκρωτήριον, χαιμῶνα σφοδρῶν σωῖεβη γηέσθαι. φιλ δὲ νεὺς ποδικτραπίσις, καὶ πάντων διακολυμβώντων, γνήχου καὶ ὀπίθηκ. δελφίς δὲ τις αὐτὸν θεασάμενος, καὶ ἀνδρωπομ εἶναι ὑπολαβῶν, ἀπελθὼν αὐτῆς διακομίζωμ ὕδι πλῶ χόρσιν. ὡς δὲ κατὰ τὸν πειραιᾶ ἐγγίχου τὸ Ἰῶ ἀθλωαῖων ἐπίσειον, ἐπαιδαῖον τὸ πιδήκου, εἰ τὸ γένος ἴσιν ἀθλωαῖον. τὸ δὲ εἰπόντες, καὶ λαμπρῶν γηταῦθα τετυχηκῆναι γονέων, ἐπαινήσου εἰ καὶ τὸν πειραιᾶ ἐπίσταται. ὑπολαβῶν δὲ ὁ πιδήκ. ποδι αὐθρῶπυ αὐτὸν λέγειν, ἔφη, καὶ μάλα φίλον εἶναι αὐτῶν σωῖν

Piscator.

87

Piscator in fluuio quodam piscabatur. Ex-
tensis autem retibus, & fluxu comprehen-
so, utrinq; funi alligato lapide, aquam uerbera-
bat, ut pisces fugientes incautè in retia incide-
rent. Cum quidam uero ex ijs qui circa locum
habitabant, id facere uideret, increpabat quòd
fluuium turbaret, & claram aquam non sineret
bibere. Et is respondit, sed nisi sic fluuius per-
turbetur, me oportebit esurientem mori.

Affabulatio.

Fabula significat, ciuitatū etiam rectores tunc
maxime operari, cum patrias in seditionem in-
duxerint.

Simius, & delphis.

88

Moris cum esset nauigantibus, Meliten-
ses catulos & simios adducere in solamē
nauigationis, quidam habebat secum & simi-
um. Cum autem peruenissent ad Sunium Atti-
cæ promontorium, tempestatem uehementem
fieri contigit. Naui autem euerfa, & omnibus
nantibus, natabat & simius: delphis autē quis
ipsum conspicatus, & hominem esse ratus, di-
gressus leuabat, ad terram perferens. Ut uero
in Piræo fuit Atheniensium nauali, rogauit si-
mium, an genere esset Atheniensis. Cum autē
hic diceret, et claris ibi esse parentibus, rogauit,
an & Piræum nosset. Ratus autē simius de ho-
mine eum dicere, ait, et ualde amicum esse ei, et

σωθήσῃ· καὶ ὁ Διελφίς αὐτὸν ῥοσύτω ψύδι εἰ ἀγανακτικῆ-
σας, βαπίζωμ αὐτὸν ἀπέκτεινεν.

Επιμύθιον.

Ὁ μῦθος πρὸς ἄνδρας, οἳ τῷ ἀλήθειαν ἐκ εἰδότητος, ἀπα-
τᾶν νομίζουσι.

Μυῖαι.

ΕΝ τινι ταμείῳ μέλιτος ἐκχυθέντος, μυῖαι πρὸς πᾶ-
σαι κατ' ἡέδιον. ἐμπαχύντω δὲ τὸ ποδῶν αὐτῶν,
ἀναπλήσασθαι ἐκείνου. ἀρπυιόμοινα δ' ἔλεγον, ἄθλια
ἡμεῖς, ὅτι δὴ βραχέων βρώσιν ἀκλύμεθα.

Επιμύθιον.

Ὁ μῦθος Διελφί, ὅτι πολλοῖς ἡ λιχνεία πολλῶν κακῶν
αἰτία γίνεται.

Ερμῆς καὶ ἀγαλματοποιός.

Ερμῆς γινώσκει βυλόμηνον ἢ τινι τιμῇ παρ' ἀνθρώ-
ποις ὄσιν, ἦκον εἰς ἀγαλματοποιῶν, ἕαυτὸν εἰκα-
στας ἀνθρώπων. καὶ δεασάμενον ἀγαλματὸν διός, ἠρώ-
τα, πόσου τις αὐτὸν πρῆκται δυνάττω; τοῖ δὲ εἰπόντων
στραχηῆς. γελᾶσας, πόσου τὸ φησὶ ἠέρας ἔφη. εἰπόντων δὲ
πλείοντων, εἰδὼν καὶ τὸ ἑαυτοῦ ἀγαλμα, καὶ νομίσας ὡς
ἐπειδὴ ἀγγελός ὅστι θεῶν καὶ ἰδούστων, πολὺ αὐτὸν
πρὸς τοῖς ἀνθρώποις εἶναι τὸν λόγον, ἠέρας πρὸς αὐτὸν. ὁ δὲ
ἀγαλματοποιός ἔφη, ἕαν τούτους ὠνήσῃ, καὶ ὄσιν πρὸ
διηκίω σοι δίδωμι.

Επιμύθιον.

Ὁ μῦθος πρὸς ἄνδρα λιγυρόδετον, ὃ δὲ μῶν παρὰ ἄλλοις
ὄντα τιμῇ.

Ερμῆς καὶ τειρεσίας.

Ερμῆς βυλόμηνος τῷ τειρεσίᾳ μαντικῶν εἰ ἀληθῆς

familiarē. Et delphis tanto mendacio indignatus, submergens ipsum occidit.

Affabulatio.

Fabula in uiros qui ueritatem ignorantes, existimant se decipere.

Muscæ.

89

IN cella quadā melle effuso, muscæ aduolantes comedebant. Implicitis autem earum pedibus, euolare non poterant. Cum uero suffocarentur, dicebant: Misæræ nos, quia ob modicum cibum perimus.

Affabulatio.

Fabula significat, multis gulam multorū malorum esse causam.

Mercurius, & statuarius.

90

Mercurius scire uolens, quanti apud homines esset, iuit in statuarij, transformatus in hominem. & uisa statua louis rogabat, quanti quis ipsam emere posset? Hic autem cū dixisset drachma, risit: & quanti Iunonis, ait. cum dixisset, pluris: uisa & sua ipsius statua, ac opinatus cum nuncius sit deorum, & lucrosus, maximam de se apud homines haberi rationē, rogauit de se. statuarius uerò ait, si hasce emeris, & hanc additamentum do.

Affabulatio.

Fabula in uirum gloriosum, qui nullius apud alios est precij.

Mercurius, & Tiresias.

91

Mercurius uolens Tiresiæ uaticiniū an ue-

ὅτι γυνῶναι, κλέψας τὰς αὐτῷ βοῦς δὲ ἀγροικίας, ἦ-
κον ὡς αὐτὸν εἰς ἄστυ ὁμοιωθεὶς ἀνδρώπῳ, καὶ παρ' αὐ-
τοῦ κατήχθη. τῆς δὲ τῶν βοῶν ἀπωλείας ἀγγελθείσης
τοῦ τειρεσίας, ἐκείνου παραλαβῶν τὸν ἐρμῆν δὲ ἦλ-
θον, οἰωνόν τινα ποδὶ τοῦ κλέπτου σκεψόμενον. καὶ
τούτῳ παρῖνει φράζειν αὐτοῦ, ὃν τινα αὐτῶν ὀρνίθων
δεισῆσται. ὁ δ' ἐρμῆς τὸ μὲν πρῶτον θεασάμενος ἀε-
τὸν δὲ ἀφιστρώδῃ ὑπὲρ τὰ δεξιά διήπλωμενον, ἔφρασε.
τοῦ δὲ φήσαντος μὴ πρὸς αὐτὸν εἶναι ἄστυ, ἐκ δούτε-
ρου κορώνῳ εἶδεν ἐπὶ τινὸς δισίδρου καθημιμένῳ, καὶ
ποτὲ μὲν ἄνω βλέπουσαν, ποτὲ δὲ πρὸς τὴν γλῶσ-
σακύνουσαν, καὶ τοῦ μάντιος φράζει. καὶ ὅς ἔποτυ-
χῶν εἶπεν. ἀλλ' αὐτὴ γέμει κορώνη διόμνυται τὸν τε οὐ-
ρανὸν καὶ τὴν γλῶσσαν, ὡς ἐὰν σὺ θέλης, τὰς ἐμὰς ἀρλή-
ψομαι βῆς.

Ἐπιμύθιον.

Τούτῳ τοῦ λόγου χρῆσαι τοῦ ἄντι πρὸς ἄνδρα κλέπτην.

Καὶ οὗτος.

Εχωρ τὶς δύο κούρας, τὸν μὲν ἑτόδρον θηροδύειν ἐδί-
διαξε, τὸν δὲ λοιπὸν οἰκοφυλακεῖν, καὶ διὰ εἶ πο-
τε ὁ θηροδύτικὸς ἤγροδύει, καὶ ὁ οἰκουρὸς συμμετέχον
αὐτοῦ τὴν θοίνης. ἀγανακτοῦντος δὲ τοῦ θηροδύτου,
κακείνου ὀνειδίζοντος, εἰ γὰρ αὐτὸς μὲν καθ' ἐκάστῳ
μοχθεῖ, ἐκείνου δὲ μηδὲν πονῶν τῆς αὐτοῦ τρέφεται
πόνους. ἔπολαβῶν αὐτὸς εἶπε, μὴ ἐμὲ, ἀλλὰ τὸν δεῦρο
τὴν μέμφου, ὅς οὐ πονεῖ με ἐδίδιαξεν, ἀλλὰ πόνους ἄλ-
λοτρὸς ἐδίει.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι καὶ τῶν νέων οἱ μηδὲν ὑπὸ
μυθοῖ

rum esset cognoscere, furatus ipsius boues ex rure, uenit ad ipsum in urbē, similis factus homini, & ad ipsum diuertit. Bouum autem amissione renunctiata Tiresiæ, ille assumpto Mercurio exiuit, auguriū aliquod de fure consideraturus, & huic iubet dicere sibi, quam nā auim uiderit: Mercurius autem, primum uidisse aquilā à sinistris ad dexteram uolantē, dixit. Hic non ad se id attinere cum dixisset, secundò cornicē super arbore quadam sedentem uidit, & modò superius aspicientem, modò ad terram declinatam: & uati refert. Et is re cognita, ait, sed hæc cornix iurat & cœlum & terrā, si tu uelis, meas me recepturum boues.

Affabulatio.

Hoc sermone uti quispiam poterit aduersus uirum furacem.

Canes.

HAbens quidam duos canes, alterum uenari docuit, alterum domum seruare. Cæterum si quando uenaticus caperet aliquid, & domitius particeps unā cum eo erat cœnæ: ægre ferente autem uenatico, & illi obijciente, quòd ipse quotidie laboraret, ille nihil faciens suis nutriretur laboribus, respondens ipse, ait: non me, sed herum reprehende, qui non laborare me docuit, sed labores alienos comesse,

Affabulatio.

Fabula significat, adolescētes qui nihil sciunt,

μυνοι, οὐ μεμπτοί εἰσι, ὅταν αὐτοὺς οἱ γονεῖς οὕτως ἀγά-
γωσιμ.

Ἀνὴρ καὶ γυνή.

Εχωρ τις γυναικα, πρὸς αὐτὸν κατ' οἶκον ἅπαντας
ἀπεχθῶς ἔχουσαν, ἠβελήθη γυνάμει εἰ καὶ πρὸς
πατρῶους οἰκίετας οὕτω διακείται. διὸ δὴ καὶ μετ'
δύλογον πτοφάσεως πρὸς τὸν αὐτῆς αὐτὴν ἀποπέλει
πατέρα. μετὰ δ' ὀλίγας ἡμέρας ἐπανελθόντις αὐτῆς,
ἐπιωθαίνου πρὸς αὐτὸν ἐκεί διελχίθη. ἦ δὲ φαιμέ-
νης, ὡς οἱ βουκόλοι καὶ οἱ ποιμνῶν με ἵπεβλέποντο,
πρὸς αὐτὴν ἔφη· ἀλλ' ὦ γυναι, εἰ τούρις ἀπεχθαίνῃ, οἱ
ὄρθροι μὲν τὰς ποιμνας ἐξελαύνουσι, ὅψι δὲ εἰσίσαι,
τί γὰρ πτοσδοκᾷ καὶ πτοδὶ τούτων, οἷς πᾶσαν στωδῆτρι-
βου τὴν ἡμέραν;

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οὕτω πολλοὶ ἐκ τῶν μίσηδων
τὰ μεγάλα, καὶ ἐκ τῶν πτοδῆλων τὰ ἀδύνατα γνωρί-
ζονται.

Ἐριφθὸν καὶ λύκος.

Εριφθὸν ὑσθρήσατο ἦν ποιμνῆς, ὑπὸ λύκου κατὰ
δίωκεν. ὡς τὸν φῆσα δὲ πρὸς αὐτὸν εἶπεν, ὦ λύ-
κε, ἐπεὶ πέπεισμαι ὅτι σὸν βρομα γρηύσομαι, ἵνα μὴ
ἀηδῶς ἀρθαίνω, ἀλλήσομαι πρῶτον ὅπως ἀρχίσωμαι. τὸ
δὲ λύκου ἀλδῶντος, καὶ ἦν εἶφθ ὄρχουμνῆς, οἱ καὶ οὐδ'
ἀκῶσαντες τὸν λύκον ἐδίωκεν. ὁ δὲ ἀπεστραφεῖς τῆν εἶ-
φθ φησὶ, δικαίως ταῦτά μοι γίνεται. ἔδει γὰρ με μέ-
γιστον ὄντα, ἀλητῶν μὴ μίμειδα.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οἱ τῶν μὲν πρὸς ἅπαντας
ἀμε-

haud esse reprehendendos, cum eos parentes sic educauerint.

Maritus & uxor.

HAbens quidam uxorem, quæ domesticis omnibus inimica erat, uoluit scire an etiã erga paternos domesticos ita afficeretur: quapropter cum rationabili prætextu ad suum ipsam misit patrem. Paucis uero post diebus ea re uersa, rogauit quomodo aduersus illos habuisset. Hæc uero cum dixisset, bubulci & pastores me suspectabant. ad eam ait: sed ô uxor, si eos odisti, qui mane greges agunt, serò autem redeunt, quid sperare oportet in ijs, quibus cum tota conuersaris die?

Affabulatio.

Fabula significat, sic sæpe ex paruis magna, & ex manifestis incerta cognosci.

Hœdus & lupo.

HOedus derelictus à grege persequente lupo, conuersus ad eum, dixit, ô lupe, quoniam credo me tuum cibum futurum, ne iniucunde moriar, cane tibia primum ut saltem. Lupo autem canente tibia, atq; hœdo saltante, canes cum audiuisent, lupum persecuti sunt. Hic conuersus hœdo inquit, merito hæc mihi fiunt. oportebat enim me cocus cum sim, tibi cinem non agere.

Affabulatio.

Fabula significat, quæ ea, quibus natura apti sunt,

ἀμελῶντες, τὰ δὲ ἐτόρωμ ὠπτησιδύειμ παρῶμλοισι, σιν
 συχίας ποδιπίησιμ.

Καρκίνθ καὶ ἀλώπηξ.

Καρκίνθ ἀπὸ τῆς θαλάσσης ἀναβάς, ἐπὶ τινθ γνῆ
 μθρ τόπυ. ἀλώπηξ δὲ λιμῶησε ὡς ἐθεάσατο,
 πωσελθῶσα ἀνέλαβεν αὐτόμ. ὁ δὲ μέλλωμ κραταβιβρώ-
 σκεδαί, ἔφη. ἀλλ' ἔγωγε δίκαια πῆπονθα, ὅς θαλάησιος
 ὄμ, χόρσαῖθ ἠδελήθλω γηέδα.

Ἐπιμύθιομ.

Ο μύθθ δηλοῖ, ὅτι καὶ τῶν ἀνθρώπων οἱ τὰ οἰκεία κα-
 ταλιπόντες ὠπτησιδύματα, καὶ τοῖς μηδὲμ πρῶμκου
 σιν ὠπχειροῦτδρ, εἰκότως σιν συχῶσιμ.

Κιθαρωδός.

Κιθαρωδός ἀφυῆς γν' οἴκω κενονιαμλῶ σωήθως
 ἀδῶμ, καὶ ἀντηχῶσις αὐτῶ τῆ φωνῆς, ὠήθη σφό-
 δρα δῦφονθ εἶν. καὶ δὴ ἐπῆθεισ ὠπτητότω, ἔγνω δειμ
 καὶ θεάτρω ἑαυτόμ ὠπιδουῶαι. ἀθικόμενθ δ' ὠπιδεί-
 φαδαί, καὶ κακῶς ἀδῶμ πάνν, λίθοις αὐτόμ ἔζώσαν-
 τδρ ἀπέλασαν.

Ἐπιμύθιομ.

Ο μύθθ δηλοῖ, ὅτι ὄτω καὶ τῶν ῥητόρων γνῆοι γν' ταῖς
 σχολαῖς δοκῶμτες εἶναι πινδρ, ὅταν ὠπ τὰς πολιτείας
 ἀθικῶνται, ὁδινός ἀξιοί εἰσιμ.

Κλέπται.

Κλέπται εἰς τινα εἰσελθόντες οἰκίαν οὐδὲμ εὔρομ,
 ὅτι μὴ ἀλεκτρούνα. καὶ ῥῶσμ λαβόντδρ ἀπῆε-
 σαν. ὁ δὲ μέλλωμ ἴω αὐτῶμ θύεδαί, ἐδῆτο ὡς αὐ
 τόμ ἀπολύσωσι, λέγωμ, χρήσιμθ εἶναι τοῖς ἀνθρώ-
 ποις, νυκτός αὐτῶ ὠπ τὰ ῥῶγα ἐγείρωμ, οἱ δὲ ἔφα-
 σαν,

sunt, negligunt, quæ uero aliorum sunt, exerce-
re conantur, in infortunia incidere.

Cancer & uulpes.

95

Cancer è mari cum ascēdisset, in loco quo-
dam pascebatur. Vulpes esuriens ut ui-
dit, accessit, ac eum rapuit. Ille deuorandus ait,
sed ego condigna patior, qui marinus cū sim,
terrestris esse uolui. Affabulatio.

Fabula significat homines, etiam qui proprijs
derelictis exercitijs, ea quæ nihil conueniunt
aggrediuntur, meritò infortunatos esse.

Citharædus.

96

Citharædus rudis in domo calce incrustata
familiariter, ut solebat, canens, & contra
resonante in se uoce, existimabat ualde cano-
rus esse. Verum elatus super hoc, cogitauit &
theatro sese committere oportere. Profectus ue-
ro ad se ostendendum, cum male admodum ca-
neret, lapidibus ipsum explosum abegerunt.

Affabulatio.

Fabula significat, sic ex rhetoribus quosdam,
qui in scholis uidentur esse aliqui, cum ad res
publicas se conferunt, nullius precij esse.

Fures.

97

FVres in domum quandam ingressi, nihil
inuenerunt nisi gallum, atq; hoc capto abie-
runt. Hic ab eis occidendus rogabat, ut se di-
mitterent, dicens, utilem esse hominibus no-
ctu eos ad opera excitando, Hi uero dix-
erunt,

σαν· ἀλλὰ σὺ σε μάλλον θύομεν. ἐκείνους γὰρ ἔγχευον, κατέπτεν ἡμᾶς ἄκ' ἄσ.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι ταῦτα μάλιστα τοῖς πονηροῖς φησὶν πῶτα, ἅ τοῖς χρηστοῖς ὄσιν δὴ ὄργετέματα.

Κορώνη καὶ κόραξ.

Κορώνη φθονήσασα κόρακι, ἔβ' ἰδί δι οἰωνῶν τοῖς ἀνθρώποις μαντεύεσθαι, καὶ σὺ μαρτυρομένη ὡς πωλέγοντι τὸ μέλλον, θεασαμένη πινὰς ὄβιπότες παριόντας, ἤκην ἐπὶ τὸ δένδρον, καὶ σᾶσα, μεγαλῶς ἔκραξεν. τῷ δὲ πρὸς τὴν φωνὴν ὑπεσφράγγετο, καὶ καταπλαγγύτω, ὑποτυχῶν τις ἔφη· ἀπίωμεν ἂ ἔσσι. κορώνη γὰρ ὄσιν, ἢ τις ἀέκραγε, καὶ οἰωνισμὸν ἄκ' ἔχει.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι ἔτω καὶ τῷ ἀνθρώπων οἱ τοῖς κρείττοσι ἀμιλλώμενοι, πρὸς τῷ τῷ ἴσῳ μὴ ἐπιπέδου, καὶ γέλωτα ἐφλισκάνουσι.

Κορώνη καὶ λύω.

Κορώνη ἀθλίωσθαι θύσα, καὶ αὐτῷ εἰσίστην ἐκώλει. ὁ δὲ πρὸς αὐτὴν ἔφη, τί μάτρω τὰς θυσίας ἀναλίσκεις; ἢ γὰρ θεὸς ἔτω σε μασεῖ, ὡς λέει τῷ σωφρόφῳ σοι οἰωνῶν τὴν πίσιν πόδιελεῖν. καὶ ἡ κορώνη πρὸς αὐτὸν, σὺ σε μάλλον αὐτῇ θύω, ἵνα διαλλαγῆ μοι.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι πολλοὶ σὺ κερδῶσθαι αὐτὸν ἐχθρὸς ὄσιν γέτω ἄκ' ὀκνεῖσιν.

Κόραξ καὶ ὄλις.

Κοραξ βροφῆς ἀκροῦ, ὡς κατέειδεν γῆνι δὴ κλίω τόπω.

ὄλις

rūt, sed propter hoc te tanto magis occidimus.
Illos enim excitando, furari nos non sinis.

Affabulatio.

Fabula significat, ea maxime prauis esse aduersa, quæ bonis sunt beneficia.

Cornix, & coruus.

98

Cornix coruo inuidens, quod is per auguria hominibus uaticinaretur, ob idque crederetur uti futura prædicens, conspicata uiatores quosdam prætereuntes, iuit super arborem quandam, stansque ualde crocitauit. Illis uero ad uocem conuersis, & admiratis, re cognita quidam inquit: abeamus heus uos, cornix enim est quæ crocitauit, & augurium non habet.

Affabulatio.

Fabula significat, eodem modo & homines cum præstantioribus certantes, præterquam quod non ad æqua perueniunt, risum quoque debere.

Cornix, & canis.

99

Cornix Mineruæ sacrificans, canem inuita. Cuit ad epulas. ille uero ad eam dixit, quid frustra sacrificia absumis? dea enim adeo te odit, ut ex peculiaribus quoque tibi augurijs fidem sustulerit. Cui cornix, ob id magis ei sacrifico, ut reconcilietur mihi.

Affabulatio.

Fabula significat, plerisque ob lucrum non uereri inimicos beneficijs prosequi.

Coruus, & serpens.

100

Coruuus cibi indigens, ut serpentem in aprico quodam

ὄφιν κθιμώμνον, ἰῶνρυ κατὰ πῆλᾶς ἤρπασε. τοῖ δὲ ὑπὸ
 στραφῆντος, καὶ δαιμόντος αὐτῶν, ἀκθνήσκου μέλλωρ εἶ
 ρηκε· δείλαιθ' ἔγωγε, ὅς τοι ὄτρυ εὐρομ' ἐρμαου, ὅζ οὐ
 καὶ ἀπόλλυμαι.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθθ' πρὸς ἄνδρα, ὁξάθουσαρδωρ εὐρεσιρ ὑπὸ σῶτη
 εἰακινδωδύσαντα.

Κολοῖός καὶ πόδισδράϊ.

Κολοῖός γ' ἔνι πόδισδρεῶνι πόδισδρᾶς ἰδῶν κα-
 λῶς τρεφομῆας, λδουκᾶας ἑαυτῶν ἤλθην, ὡς κῆ
 αὐτῶς φῖ αὐφῖ διαίτης μεταληφόμηνθ'. αἶ δὲ μέχρι
 μὲν ἠσύχαζην, οἰόμεναι πόδισδρᾶν αὐτῶν εἶν, πρὸ σῖγνρ.
 ἐπεὶ δὲ ποτε ἐκλαθόμενθ' ἐφθέγγατο, τλωικαῦτα τῆ
 αὐτῶ γνῶσαι φύσιρ, ὅζ ἕλασαν παῖσαι. καὶ ὅς, ἀκτυ-
 χῶρ φῖ γ' ταῦθα τροφῆς, ἐπανῆκε πρὸς αὐτῶ κολοῖός πα-
 λιρ, κακῆνοι ὁξά τῶ χρωμα αὐτῶν ἔκ ὑπὸ γόντες φῖ μετ'
 αὐτῶν διαίτης ἀπεῖρξαν, ὡς τε δλουῖρ ὑπὸ θυμῖσαντα μη
 δετόρας τυχεῖρ.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθθ' δηλοῖ, ὅτι δεῖ καὶ ἡμᾶς τοῖς ἑαυτῶν ἀρκεῖσαι,
 λογιζομῆας, ὅτι ἡ πλεονεξία πρὸς θεῶ μὴδὲρ ὠφελῆρ,
 ἀφαιρεῖται καὶ τὰ πρὸ σόντα πολλάκις.

Κολοῖός.

Κολοῖόν τις σύλλαβῶν, καὶ δῆσας αὐτῶ τῶν πόδισ
 λίνω, θεῶ ἑαυτῶ παρεδωκε παιδί. ὁ δὲ, μὴ ὑ-
 πομῆνας τῶ μετ' ἀνθρώπων διαταρ, ὡς πρὸς ὀλί-
 γορ ἀδελείας ἔτυχε, φυγῶν ἤκην εἰς τῶ ἑαυτῶ καλιαύ.
 πόδισληθῆνθ' δὲ τοῖ δλομῶ τοῖς κλάδισ, ἀποπῆ-
 ναί μὴ δλωαμηνθ', ἐπεδὴ ἀποθνήσκου ἔμελλε, πρὸς
 ἑαυτῶ

quodam loco dormientē uidit, hunc deuolando rapuit. Hic cum se uertisset, atq; momordisset ipsum, coruus moriturus dixit, me miserū, qui tale reperi lucrum, quo etiam pereō.

Affabulatio.

Fabula in uirum, qui ob thesaurorū inuentio-
nem de salute periclitatur.

Monedula, & columbæ.

101

Monedula in columbario quodam colū-
bis uisis bene nutritis, dealbauit sese, i-
uitq; ut & ipsa eodem cibo impertiretur. Hæ ue-
ro, donec tacebat, ratæ eam esse columbam, ad-
miserunt. Sed cum aliquando oblita uocē emi-
sisset, tunc eius cognita natura, expulerunt per-
cutiēdo, eaq; priuata eo cibo rediit ad monedu-
las rursus. Et illæ ob colorem, cum ipsam non
nosserent, à suo cibo abegerunt, ut duorum appe-
tens, neutro potiretur.

Affabulatio.

Fabula significat, oportere & nos nostris con-
tentos esse, considerantes auaritiā, præterquā
quod nihil iuuat, auferre sæpe & quæ adsunt
bona.

Monedula.

102

Monedulam cum quis cepisset, & pedē al-
ligasset filo, suo tradidit filio. Hæc non fe-
rendo uictum inter homines, ubi parumper li-
bertatem nacta est, fugit, in suumq; nidum se
contulit. Circumuoluto uero ramis uinculo,
euolare haud ualens, cum moritura esset, se-

n

cum

ἑαυτὸν ἔφη, δάίλαιθ' ἔγωγε, ὅς τινι παρ' ἀνθρώποις
μὴ ὑπομένειας δουλείαν, ἔλαθον ἑμαυτὸν φιλζωῆς σόφης
σας.

Ἐπιμύθιον.

Ο μῦθ' Ἰηλοῖ, ὅτι πνὲς ἔειπ' ὅτι μετρίων λινοδύωμ
ἑαυτὸν βελόμνοι ῥύσαομαι, εἰς μέζους πόδι πίπτουσι.

Ἐρμῆς.

Ζεὺς ἔρμῳ προσέταξε πᾶσι τοῖς τεχνίταις ψύ-
δου φάρμακον ἔγχεῖν. ὁ δὲ ἔσθ' ἄρ' ἄρ' τριψας, καὶ με-
τρον ποιήσας, ἴσων ἐκάστω γνέχεον. ἠδὲ δὲ μόνον τῷ σκυ-
τίως ὑπολειφθῆντ' ἄρ', πολὺ κατελέλειπτο φάρμακον,
ὄλλω λατῶν τινὶ θυεῖαν γνέχεον αὐτῷ. ἀκκτότε σω-
θησὶς τεχνίτας ἀπαντας ψύδεται, μάλιστα δὲ πάν-
των αὐτὸ σκυτίας.

Ἐπιμύθιον.

Ο μῦθ' Ἰηλοῖ πρὸς ψυδολόγους τεχνίτας.

Ζεὺς.

Ζεὺς πλάσας αὐτὸν ἀνθρώπους, τίς μ' ἄλλας Ἰα-
θίσεις αὐτοῖς γνέθηκε, μόνω δ' ἄρ' ἄρ' εἶναι τινὶ αἰ-
σχάλω ἐπελάθω. διὸ καὶ μὴ ἔχωμ πόδον αὐτῷ εἰ-
σαγάγει, ἴα τῷ ὄχλῳ αὐτῷ εἰσελθεῖν ἐκείνου. ἢ δὲ
τὸ μὲν πρῶτον αὐτέλεγον ἀναξιοπαθεῖσα. ἐπεὶ δὲ σφό-
δρα αὐτῷ γνέκετο, ἔφη. ἀλλ' ἔγωγε ἠδὲ ταύταις εἰσέρ-
χουμαι ταῖς ὁμολογίαις, ὡς αὐτῷ ἐρωσ μὴ εἰσελθεῖν. ἀν δ' εἰ-
σελθεῖ, αὐτῷ ἐξελεύσομαι πᾶσαν τῆσιν. ἀπ' δὲ τῷ σου
νέβη πάντας αὐτὸν πόρνους ἀνασχώτους εἶναι.

Ἐπιμύθιον.

Ο μῦθ' Ἰηλοῖ, ὅτι αὐτὸν ἔρωτ' ἄρ' ἄρ' κατεχρημένους, ἀ-
νασχώτους εἶναι συμβαίνει.

Ζεὺς

eum loquebatur, me miseram, quæ apud homi-
nes non ferendo seruitutem, incaute mea me ui-
ta priuauit.

Affabulatio.

Fabula significat, nonnunquã quosdam, dum
se à mediocribus student periculis liberare, in
maiora incidere.

Mercurius.

103

Iupiter Mercurio iussit, ut artificibus omni-
bus mendaciij medicamentum misceret. Hic
eo trito, & ad mensuram facto, æquabiliter sin-
gulis miscuit. Cũ uero solo relicto sutore, mul-
tum superasset medicamenti. totum acceptum
mortariũ ei miscuit. Atque hinc contigit artifi-
ces omneis mentiri, maximẽ uero omnium su-
tores.

Affabulatio.

Fabula in mendaces artifices.

Iupiter.

104

Iupiter formatis hominibus, omneis illis affe-
ctus indidit, solum indere pudorem oblitus
est. Quapropter non habens, unde nã ipsum
introduceret, per turbã ingredi eum iussit. Hic
uero primum contradicebat, quòd indigna fer-
ret. Vehemẽtius uero eo instante, ait: Sed ego
sanẽ his ingredior pactis, si amor non ingredia-
tur. Sin ingrediat, ipse exhibo quamprimum.
Ex hoc sanẽ euenit, omnia scorta inuerecunda
esse.

Affabulatio.

Fabula significat, captos amore inuerecundos
esse.

Ζόβις.

Ζεὺς γὰρ κτελῶν, πάντα τὰ ζῶα εἰσία· μόνη δὲ τῆ χελώνης ὑσὸρ κσάσης, διαπορῶν τιῶν ἀπειται τῆ ὑσὸρ κσέως, ἐπωθεύων αὐτῆ, τίνε χάειν αὐτὴν ἂν τὸ δάεινον ἐπὶ εὐχόμενος. τῆ δὲ εἰπούσης, οἶκος τῆτος, οἶκος ἀφίε. ἀγανακτίσας λατ' αὐτῆ, λατὸν δίκασε τὸν οἶκον βασάξασαν ποδιφδρίον.

Ἐπιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι οἱ πολλοὶ τῶν ἀνθρώπων αἰροῦνται μάλλον λιτῶς παρ' ἑαυτοῖς ζῶν, ἢ παρ' ἄλλοις πολυτελῶς.

Λύκος καὶ πρόβατον.

Λύκος ὑπὸ λυγῶν δηχθεὶς, καὶ λακῶς πάχων, ἐβέβηκε. τροφῆς δὲ ἀπορῶν, θεασάμενος πρόβατον, ἐδέετο ποτὸν ἐκ τοῦ πρῶτον ἔροντος αὐτῶν ποταμοῦ κρῖσαι. εἰ γὰρ σὺ μοί φησι δῶσαις ποτὸν, ἐγὼ τροφῆν ἐμαυτῶν εὐρήσω. τὸ δὲ ὑποτυχόν, ἔφη, ἀλλ' ἐάν ἐγὼ ποτὸν ὑπὸ δῶσαι, σὺ καὶ τροφῆν μοι χρήση.

Ἐπιμύθιον.

Ο μῦθος πρὸς ἀνδρα λακωῦργον, δι' ὑποκρίσεως γινώσκοντα.

Λαγωί.

Λαγωί ποτε πολεμῶντες ἀφίε, παρεκάλεον εἰς συμμαχίαν ἀλώπεκας. αἱ δὲ ἔφασαν, ἐβοηθήσαμεν αὐτοῖς, εἰ μὴ ἔσθωμεν τίνες ἐσέ, ἅ τίσι πολεμεῖτε.

Ἐπιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι οἱ τῆς κρείττοσι φιλονεικόντων, τῆ ἑαυτῶν σωτηρίας καταφρονῶσι.

Μύρμηξ.

Iupiter.

105

Iupiter nuptias celebrās, omnia animalia accipiebat. Sola uero testudine tarde profecta, admiratus causam tarditatis, rogauit eam, quāobrem ipsa ad cœnam nō accesserit. Cum hæc dixisset, domus chara, domus optima: iratus ipsi, damnauit ut domū baiulans circumferret.

Affabulatio.

Fabula significat, plerosq; homines eligere, parce potius apud se uiuere, q̄ apud alios laute.

Lupus & ouis.

106

Lupus à canibus morsus, & male affectus, abiectus iacebat. Cibi uero indigens, uisa oue, rogabat ut potum ex præterfluente flumine sibi afferret. Si enim tu mihi, inquit, dederis potum, ego cibum mihi ipsi inueniam. Illa, re cognita, ait: sed si ego potum do tibi, tu & cibo me uteris.

Affabulatio.

Fabula in uirum maleficum, per simulationē insidiantem.

Lepores.

107

Lepores olim belligerantes cum aquilis, inuocarunt in auxilium uulpes. Hæ autem dixerūt, uobis auxiliaremur, nisi sciremus qui uos estis, & cum quibus bellamini.

Affabulatio.

Fabula significat, eos qui cum præstātoribus certant, suam salutem contemnere.

Formica.

108

Μυρμηξ ὀνυῦ, τὸ παλαιὸν ἀνδρωπεύω. καὶ τῆ γεωργία διλωκεῖς πρὸ σέχων, οὐ τοῖς ἰδίοις ἤρκει το πόνους, ἀλλὰ καὶ αὐτὸν τῶν γειτόνων καρπούς ὑφαιρῆτο. ὁ δὲ ζεὺς ἀγανακτήσας ὑπὲρ τῆ τούτου πλεονεξία, μετεμόρφωσεν αὐτὸν εἰς ὄστρον τὸ ζῶον, ὃ μύρμηξ καλεῖται. ὁ δὲ τῶν μορφῶν ἀλλάξας, τῶν διαθέσων οὐ μετέβαλε. μέχρι γὰρ τοῦ νυῦ τὰς ἀρούρας ποδῶν, αὐτῶν τῶν ἐτόρων πόνους συλλέγει, καὶ ἑαυτῷ ἀποθησαυρίζει.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οἱ φύσει πονηροί, καὶ ταμαλίσσα τὸ εἶδος μεταβληθῶσι, τὸν τρόπον οὐ μεταβάλλονται.

Νυκτεῖς καὶ γαλιῖ.

Νυκτεῖς ὑπὲρ γῆς πεισοῦσα, ὑπὸ γαλιῖς σωελήσθη. καὶ μέλασσα ἀναιρεῖδται, ποδὶ σωτηρίας ἐσθλαίρη. Ἐ δὲ φαιδῆς, μὴ δυνάσθαι αὐτῶ ἀπολυῖσαι φύσει γὰρ πᾶσι βῆ πῆλωις πολεμῆν. αὐτὴ ἔλεγχη, ὅτι ὄρνις, ἀλλὰ μῦς εἶν. καὶ ἔτως ἀφῆθη. ὑσδρον δὲ πάλιν πεισοῦσα, καὶ ὑφ' ἐτόρας συλληφθεῖσα γαλιῖς, μὴ βραυθῆναι ἐσθλαίρη. Ἐ δὲ εἰπούσης ἀπαισιν ἐχθραίνειν μυσιν. αὐτὴ μὴ μῦς, ἀλλὰ νυκτεῖς ἔλεγχη εἶν, καὶ πάλιν ἀπυλῆ. καὶ ἔτω σωέβη δὲ αὐτῶ ἀλλαξ αμύλιω τὸ ὄνομα, σωτηρίας τυχεῖν.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι θεῖς καὶ ἡμᾶς μὴ τοῖς αὐτοῖς αἰεῖ ἐπιμύθισιν, λογιζομένων, ὡς οἱ τοῖς καιροῖς συμμεταχνομαπιζομένων, πολλάκις αὐτῶ λινδῶος ἐκφύγισιν.

Ὁσδιπόροι.

QVæ nunc formica, homo olim fuit. Hic agriculturæ assidue incumbēs, non erat proprijs laboribus contentus, sed & uicinorū fructus surripiebat. Iupiter autem indignatus huius auaritia, transmouit eum in hoc animal, quæ formica appellatur. Verum cum mutasset formam, non & affectum mutauit. Nam usq; nunc arua circumeundo, aliorum labores surripit, & sibi recondit.

Affabulatio.

Fabula significat, natura prauos, etsi maxime speciem transmutarint, mores non mutare.

Vespertilio & mustela.

109

VEspertilio in terram cum cecidisset, à mustela capta est. Et cum occidēda foret, pro salute rogabat. Hac uero dicente, non posse ipsam dimittere, quod natura uolucris omnibus inimica foret: ait, non auem, sed murem esse. & sic dimissa est. Postremò autem cum iterū cecidisset, et ab alia capta mustela, ne uoraretur orabat. Hac autem dicente, cunctis inimicā esse muribus: hæc non mus, sed uespertilio esse dicebat, & rursus dimissa est. Atque ita euenit, bis mutato nomine, salutem cōsecutam fuisse.

Affabulatio.

Fabula significat, neq; nos in iisdem semper esse oportere, considerantes eos qui ad tempus mutantur, plerunq; pericula effugere.

Viatores.

110

Οδοιπόροι κατὰ λινα ἀγιαλὸν ὁδοῦντες, ἤλ-
θου ἐπὶ τινὰ σιοπιάν. καὶ κείθην θεασάμενοι
φρύγανα πόρρωθεν ὑπὲρ πλεόντα, ναῦν εἶν^{εἶν} μεγάλῳ ὠή-
θησαν. διό δὴ πρὸς ἐμνον ὡς μελλούσης αὐτῆ^ῆ πρὸς οὐρανὸν
ζεῶσαι. ἐπεὶ δὲ ὑπὸ ἀνέμου φερόμενα τὰ φρύγανα, ἐγ-
γυτὸρ ἔρχετο, ἐκέτι ναῦν, ἀλλὰ πλοῖον ἐδύκωεν βλέ-
πειν. ἐξνεχθέντα δ' αὐτὰ φρύγανα ὄντα ἰδόντες,
πρὸς ἀλλήλους ἔφασαν, ὡς ἄρα μάλιστ' ἡμεῖς τὸ μηδὲν
ὄν πρὸς ἐλεγχόμεθα;

Επιμύθιον.

Ο μῦθος δὲ κλοῖ, ὅτι τῶν ἀνθρώπων γῆνοι δὲ ἀπρόπῃς δὲ
κωῦτες φοβροὶ εἶν^{εἶν}, ὅταν εἰς πείραν ἔλθωσιν, οὐδὲ γινῶσιν
δύεσκοντα ἄξιοι.

Ου^{ου} ἄγρι^{ου}.

Ονο^{ου} ἄγρι^{ου} ὄνομα ἰδῶν ἡμόρομ' ἐν λινα δὴ κλίω τὸ
πῶ, πρὸς ἐλθῶν αὐτὸν ἐμακάριζεν, ἐπὶ τε τῆ^ῆ
δύεξια τὸ σώματος, καὶ τῆ^ῆ τῆ^ῆ τροφῆς ἀκλαύσει. ὕστε-
ρον δὲ ἰδῶν αὐτὸν ἀχθοφοροῦντα, καὶ τὸν ὀνηκλάτω
ὅπιθον ἐπόμενον, καὶ ῥοπάλοισιν αὐτὸν παίοντα, ἔφη.
ἀλλ' ἐγώ γε ἐκέλευσε δύσαι μονίζω. ὄρω γάρ, ὡς ἐκ ἀνδρῶν
κακῶν μεγάλων τῶν δύσαι μονίαν ἔχεις.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος δὲ κλοῖ, ὅτι ἐκ εἰς ζήλωτι τὰ μετὰ λιναδύωμ
καὶ ταλαιπωριῶν ἡδύδην.

Ονοι.

Ονοι ποτὲ ὡδὶ τῶ^ῶ σιωχῶς ἀχθοφορεῖν καὶ τα-
λαιπωρεῖν, πρὸς βεῖς ἐπεμψαν πρὸς τὸν δία,
λύσειν τῶν πόνων ἀτούμενοι. ὅσιν αὐτοῖς ὑπὲρ δέξαι
βυλόμενοι, ὅτε ἴδον ἀδύωα τὸν ὄσιν, ἔφη, τότε αὐτοῖς
ἀπκλ^{κλ}

Vlatores secundum littus quoddam iter facientes, uenerunt in speculam quandam, & illic conspicati farmenta procul natantia, nauim esse magnam existimarunt: quamobrem expectarunt, tanquã appulsura ea esset. Cum uero à uento lata farmenta propius forent, nō nauim amplius, sed scaphā uidere uidebant. Aduectis autem illis, cum farmenta esse uidissent, inter se dixerūt: ut nos igitur frustra, quod nihil est expectabamus? Affabulatio.

Fabula significat, nonnullos homines, qui ex improuiso terribiles esse uidentur, cum periculum feceris, nullius esse precij inueniri.

Asinus syluestris.

iii

Asinus syluestris asino uiso domestico in loco quodā aprico, profectus ad ipsum, beatum dicebat & corporis habitudine, & cibi perceptione. Deinde uero cum uidisset eum ferentem onera, & agasonē retrò sequentem, & baculis ipsum percutientē, ait: ast ego nō amplius beatū te existimabo. Video enim nō sine magnis malis habere te felicitatē. Affabulatio. Fabula significat, non esse æmulanda lucra, in quibus insunt pericula, & miseriæ.

Asini.

ii2

ASini olim propterea quòd assidue onera ferrent, & fatigarentur, legatos miserunt ad louem, solutionē laborum petentes. Hic autem ostendere ipsis uolens, id nō posse fieri, ait:

n 5 Tunc

ἔπαλλαγίσεσθαι τὴν κακὴν παθείας, ὅταν ὑρῶντες ποιήσωσι ποταμόν. καὶ κείνοι αὐτὸν ἀληθέειν ὑπολαβόντες, ἀπ' ἐκείνου καὶ μέχρι τοῦ ναῦ γῆθα ὑρῶν ἐτόρω ἴδιω σὺν ὄνω, γῆταῦθα καὶ αὐτοὶ ποδῶν ἀμύλοισι ὑρῶσιν.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δὴλοῖ, ὅτι ἐκάστω τὸ περὶ πρῶτον ἀθρόα πλοῦτόν ἐστιν.

Ὁνθος καὶ ἀλώπηξ.

Ὁνθος γῆδιν σάμνον λειοντῶν, ποδῶν, τῶν ἄλλων τῶν ζώων ἐκφοβῶν. καὶ δὴ θεασάμενον ἀλώπηκα, ἐπειρᾶτο καὶ ταύτῃ δειλεῖσθαι. ἡ δὲ, ἐτύγχανε γὰρ αὐτῷ φθιγγαμνίστρα κηκοῦσα, πρὸς αὐτὸν ἔφη. ἀλλ' οὐ ἴδι, ὡς καὶ ἐγὼ ἀμ σε ἐφοβήθην, εἰ μὴ ὀγκωμνίστρα ἦκουσα.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δὴλοῖ, ὅτι γῆνοι τῶν ἀπαιδούτων, τοῖς ἔξω δουραῶντες πίνουσιν, ὑπὸ φιλίδας γλωσσαλγίας ἐλεγχονται.

Ὁνθος καὶ βάτραχοι.

Ὁνθος ξύλα βασιλάων, διέβαινεν ἕνα λίμνῃ. ὅλιθισας δὲ, ὡς κατέπεσον, ἐξανασιῶσαι μὴ δύσασθαι, ὡς δὲ ἔσθην. οἱ δὲ γῆ τῆς λίμνης βάτραχοι τῶν σφραγμαῶν τούτων ἀκόντισται, ὡς ὅτι, ἔφασαν, καὶ τί αὐτὴ ἐποίησας, εἰ ποσὸν γῆταῦθα χρόνον διέτριβες, ὅσον ἡμεῖς, ὅτε πρὸς ὀλίγον πεσῶν, ἔτῳς ἐδίρη.

Ἐπιμύθιον.

Τούτω τῷ λόγῳ χηρῶν αὐτὸς πρὸς ἀνδρα γάθυμον, ἐπ' ἐλαχίστοις πόνοις δυσφορῶντα, αὐτὸς αὐτὸν πλείους βραδίως ὑποσάμνον.

Tunc eos liberatū iri laboribus, cum mingendo fluuium fecerint. Ac illi eum uerum dicere existimantes, ex illo & nunc usq; ubi aliorum urinam uiderint asinorum, illic & ipsi circumstantiando mingunt. Affabulatio.

Fabula significat, unicuiq; quod fatale est, incurabile esse.

Asinus & uulpes.

113.

Asinus indutus pelle leonis, uagabatur reliqua bruta perterrendo. Cæterum uisa uulpe, tentauit & hanc perterrefacere. Hæc autem (casu enim ipsius uocem audiuerat) ad ipsum ait: sed bene scias, quod & ego te timuissem, nisi rudentem audiuissem.

Affabulatio.

Fabula significat, nonnullos indoctos, qui his qui extrâ sunt, aliqui esse uident, ex sua lingua-citate redargui.

Asinus & ranæ.

114.

Asinus ligna ferens, pertransibat paludē quandam. Lapsus autem, ut decidit, nec surgere posset, lamentabatur, ac suspirabat. Ranæ autem quæ erant in palude, auditis suspirijs, heus tu, dixerunt, & quid faceres, si tanto hic tempore, quanto nos, fuisses, cum quia ad breue tempus cecidisti, sic lameris.

Affabulatio.

Hocermone uti quispiam poterit in uirum se-gnem, qui ob minimos quosq; labores tristatur, cum ipse maioribus facile resistat.

Asinus

Οὐθὲ καὶ κώραξ.

Οὐθὲ ἠλκωμλίθου τὸν νῶτομ, γὰρ πινι λειμῶνι γνῆ
 μωρ. κώρακθὲ δὲ ὑπὸ καθίσαντθ αὐτῶν, ἐν τῷ
 ἔλκωξ ξαίνοντος, ὁ οὐθὲ ὀγκᾶτο καὶ ἤλατο. τὸ δὲ ὄνηλά
 τε πόρρωθῆν ἰσαμλῆα, καὶ γελῶντος, λύκος πῆξιὼν αὐ-
 τὸν εἶδε, καὶ ἔφη ἄθλιοι ἡμεῖς, εἰ καὶ μόνου ὀφθῶμεν αὐ-
 τῶν διωκόμεθα, τότε δὲ καὶ πῆσε γελωσιν.

Ἐπιμύθιον.

Ο μῦθθ δὴλοῖ, ὅτι οἱ κακῶργοι γὰρ ἀνθρώπων, καὶ μόνου
 φανγίτες δειλοί εἰσιν.

Οὐθὲ καὶ ἀλώπηξ.

Οὐθὲ ἐν ἀλώπηξ κωινωνίαν συσθεμελοῖ πρὸς ἀλ-
 λήλας, ὅθῃ ἤλθομ εἰς ἀγραν. λέοντος δὲ αὐτῶν πῆ-
 ριτυχόντθ, ἢ ἀλώπηξ τὸν ἐπηρετημλίου ὀρῶσα κίνδυνου,
 πῆσε λῆθῶσα τῶν λέοντι, πῆσε δὴ ὀσιν αὐτῶν τὸν ὀ-
 νομ ὑπερχε, εἰ καὶ αὐτῶν τὸ ἀκίνδυνου ἐπαγγέλλεται. τῶ
 δὲ ἀπλύσει αὐτῶν φήσαντθ, ἐκείνη πῆσε γαγῶσα τὸν
 ὄνομ, εἰς πινὰ πάγιμ ἐμπουεῖμ πῆσε κούασε. καὶ ὁ λέων
 ὀρῶν ἐκείνου φούγειμ μὴ δυνάμενον, πρῶτω τῶν ἀλώ-
 πεκα σωίεργη, εἰδ' ὅτως ἔθι τὸν ὄνομ ἐτράπη.

Ἐπιμύθιον.

Ο μῦθθ δὴλοῖ, ὅτι τῶν κωινωνοῖς ὑπὸ βελόνηντες, λαυ-
 θάνουσι πολλάκις καὶ αὐτῶν πῆσε πολλῶντες.

Ορνις καὶ χελιδών.

Ορνις ὀφειως ὡς εὐρῶσα, ὑπὸ μελῶς ἐκθορμαύασα
 ὅθῃ κῶλαψε. χελιδῶν δὲ θεασαμλῆα αὐτῶν, ἐ-
 φη. ὦ ματαία, τί ταῦτα τρέφεις ἀπόρ αὐξῆθῆντα, ἀπ-
 σοῦ πρῶτης τῶ ἀδικεῖμ ἀρῆετα;

Ἐπιμύθιον.

Ο μῦ-

Asinus, & coruus.

115

A Sinus ulcerato dorso in prato quodam pascebatur. Coruo autem insidente sibi, & ulcus percutiente, asinus rudebat ac saltabat. Sed agasone procul stante ac ridente, lupus præteriēs, ipsum uidit & dixit: miseri nos, quos si tantum uiderit, persequitur, huic autem & arrident.

Affabulatio.

Fabula significat, maleficos homines, si tantum appareant, dignosci.

Asinus & uulpes.

116

A Sinus & uulpes, inita inter se societate, exiuerunt ad uenationē. Leo uero, cum occurrisset ipsis uulpes, imminens periculū uidens, profecta ad leonem, tradituram ei asinū pollicita est, si sibi impunitatē promiserit. Qui cum dimissurum eam dixisset, illa adducto asino in casses quosdam ut incideret, fecit. Sed leo uidens illum fugere minime posse, primam uulpem comprehendit, deinde sic ad asinum uersus est.

Affabulatio.

Fabula significat, eos qui socijs insidiantur, sæpe & seipfos nescios perdere.

Gallina, & hirundo.

117

G Allina serpentis ouis inuentis, diligenter calefacta excudit. Hirundo autem cum eam uidisset, ait, ô demēs quid hæc nutris: quæ cum excreuerint, à te prima iniuriam auspiciantur.

Affabulatio.

Fabula

Ο μῦθος δειλοῖ, ὅτι ἀπθάσδυτός ὄσιν ἢ πονηρία, καὶ τὰ μέγιστα δύργεπῆτου.

Κάμηλος.

Ο τε πρῶτον κάμηλος ὄφθη, οἱ ἄνθρωποι φοβηθέντες, καὶ τὸ μέγεθος καταπλαγῆτόν, ἐφούρου. ὡς δὲ χρόνος παρῶντος, σωεῖδον αὐτῷ τὸ πρᾶον, ἐθάρρησαν μέχρι τοῦ προσελθεῖν. αἰδομένοι δὲ κατὰ μέρος, τὸ ζῶον ὡς χαλῶν ἔκῃχει, εἰς τοσοῦτον καταφρονήσεως ἤλθον, ὥστε καὶ χαλινὸς αὐτῇ περιδυνῆτες, παισίμ ἐλαύνειν δεδιώκασιν.

χομαί

Επιμύθιον.

Ο μῦθος δειλοῖ, ὅτι τὰ φοβερὰ τῶν πραγμάτων, ἢ συνθήβια δύναταφρόνητα ποιῆ.

Οἷς.

Ο φῖς ὑπὸ πολλῶν ἀνθρώπων πατάμην, τῷ δὲ γνέτύγχανον. ὁ δὲ ζεὺς πρὸς αὐτὸν εἶπεν, ἀλλ' εἴ τὸν πρότερον πατήσαντα ἐπληξας, ἔκ αὐτὸν δεύτορον ἐπεχείρησε ἴσον ποιῆσαι.

πτεω

πατεω

Επιμύθιον.

Ο μῦθος δειλοῖ, ὅτι οἱ τοῖς πρότερον ὑπεβαίνουσιν ἀνθρώποις ἀλλοις, τοῖς ἄλλοις φοβερὸί γίνονται.

Περὶσθρά.

Περὶσθρά διΐη σωμαχομῆν, ὡς ἐθεάσατο γῆν τινητόπω κρατῆρα ὑδατος γεγραμμένην, γνόμισεν ἀληθινὸν εἶν. διὸ καὶ πολλῶν τῶν ῥαίζων γνέχθεισα, ἔλαθον ἐαυτῷ τῶν πίνακι ἐμπροσθε, ὡς καὶ τῶν πῆδων αὐτῷ περικλαδύντων καταπεθεῖν ὑπὸ γλῶ, καὶ ὑπὸ τῶν τῶν πῆδατυχόντων ἀλῶναι.

χομαί

μισω

Επιμύθιον.

ο μῦθος

Fabula significat, implacabilem esse prauitatē,
licet afficiatur maximis beneficijs.

Camelus.

118

CUm primum uisa est camelus, homines
perterriti, & magnitudinem admirati fu-
giebant. Vbi uero procedente tempore cogno-
uerunt ipsius mansuetudinem, confisi sunt eo-
usq; ut ad eam accederent. At intellecto paulo
post beluæ non inesse bilem, eò contemptus ie-
re ut & frena ei imponerent, et pueris agendam
traderent.

Affabulatio.

Fabula significat, terribiles res consuetudine
contemptibiles fieri.

Serpens.

119

Serpens à multis hominibus pestundatus,
Iouem postulauit. Iupiter autem ad eum di-
xit, sed si qui prior conculcauit, pupugisses, ne-
quaquam id facere secundus aggressus fuisset.

Affabulatio.

Fabula significat, eos qui prius inuadentibus
resistunt, alijs formidolosos fieri.

Columba.

120

Columba siti correpta, ut uidit quodam in
loco poculū aquæ depictum, uerum rata,
atq; multo elata impetu, inscila in tabulam offen-
dit, ut & pennis ipsius perfractis in terram deci-
deret, atq; à quodam occurrentium caperetur.

Affabulatio.

Fabula

Ο μῦθος Διλοῖ, ὅτι γῆνοι τῶν ἀνθρώπων εἶς σφοδρὰς
πεθυμίας, ἀπόδισκῆπῶς πράγμασι ἐγχειροῦντος,
ἐμβάλλουσιν ἑαυτοὺς εἰς ὄλεθρον.

Περειδρά καὶ κερῶν.

Περειδρά γῆνι ποδισδρεῶνι τρεφομλίν, ὑδὶ πο-
λυτεκνία ἐφρουάτῃσιν. κερῶν δὲ αὐτῶν ἀκκόστασε
ἔφη, ἀλλ' ὡς αὐτῆ. πέπασσο ὑδὶ τῶν σεμνωμομλίν. ὁ-
σῶ γὰρ αὐτὴν πλείονα τίκτης, τοσούτω καὶ πλείους λύπας
σῶαγεις.

Ἐπιμύθιον.

Ο μῦθος Διλοῖ, ὅτι καὶ τῶν οἰκετῶν δυσυχέστατοι εἰσιν, ὅ-
σοι γῆνι δουλία πολλὰ τέκνα ποιοῦσιν.

Γλάσιος.

Πλάσιος δύο θυγατέρας ἔχου, τῶν μίας ἀκρῶν-
σις, θρηνόςσας ἐμίδωσατο. τῶν δὲ ἐτέρας παιδὸς
λεγάσης, ὡς ἀθλιαὶ ἡμεῖς, ἀγε αὐτοῦ ὦν ὅτι τὸ πῶνθ
θρῶειν ἐκίσμεν, αἱ δὲ μὴ προσίνουσιν ἔτω σφοδρῶς
κόπρονται. ἡ μήτηρ ἔφη, μὴ θαύμαζε τέκνον, εἰ αὐτοῦ ἔ-
τω θρῶοσιν, ὑδὶ γὰρ ἀργυρίῳ ἴσῳ ποιοῦσιν.

Ἐπιμύθιον.

Ο μῦθος Διλοῖ, ὅτι γῆνοι τῶν ἀνθρώπων εἶς Φιλαργυ-
ρίῳ ἐκ ὀκνησῶν ἀλλοτρίας συμφορὰς ὄργολαβεῖν.

Ποιμῶν.

Ποιμῶν ἐλάσας εἰς πῖνα δρυμῶνα τὰ πρόβατα,
ὑποσρώσας ὑπὸ δρυῦ τὸ ἱμάλιον, καὶ ἀναβάς
τὸν λαορπὸν κατέσειε. τὰ δὲ πρόβατα ἐδίοντα αὐτὸν Βα-
λάνης ἔλαθον καὶ τὰ ἱμάλια συγκαταφαγόντα. ὁ δὲ ποι-
μῶν καταβάς, ὡς εἶδε τὸ γεγονός, ὡς κένιστ' ἔφη ζῶα ὑ-
μεῖς τοῖς λοιποῖς ἔλαια εἰς ἐδίητας πῆρεχετε, ἐμὸν δὲ τρέ-
φοντος ὑμᾶς καὶ τὸ ἱμάλιον ἀφέλειδι.

Ἐπιμύ-

Fabula significat, nonnullos homines ob uehementes alacritates, inconsultò res aggredientes, iniicere sese in perniciem.

Columba, & cornix.

121

Columba in columbario quodam nutrita, fœcunditate superbiebat. cornix uero ea audita, ait: sed heus tu desine hac re gloriari. nã quo plures paris, eo plus mœroris accumulās.

Affabulatio.

Fabula significat, ex famulis quoq; eos esse infelicissimos, qui in seruitute multos filios faciunt.

Diues.

122

Diuēs duas habēs filias, altera mortua, præficias conduxit. cum uero altera filia dixisset: ut nos misere, ipsæ, ad quas pertinet luctus, lamentari nescimus, hæ uero non necessarię sic uehementer plangunt. Mater ait, ne mirare filia, si hæ ita lamentantur, nam nummorum gratia id agunt.

Affabulatio.

Fabula significat, nonnullos homines ob auaritiã non uereri alienis calamitatibus quæstũ facere.

Pastor.

123

Pastor actis in quercetũ quoddam ouibus, strata sub quercu ueste, ascendit, & fructũ decutiebat. Oues uero inter edendũ glandes, nesciã & uestes unã deuorarũt. At cũ pastor descēdisset, ut quod erat actũ uidit, ô pessima, ait, animalia: uos cæteris uellera ac uestes præbetis, à me uero qui uos nutrio, & uestem surripitis.

o

Affa-

Επιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι καὶ πολλοὶ τῶν ἀνθρώπων δι' ἀνσίαν, τὰς μηδὲν πρῶσόντων δούργετοντο, καὶ τῶν οἰκείων φῶλα δούργαζονται.

Αλιεύς καὶ σμαεῖς.

Αλιεύς τὸ δίκτυον χαλάσας ἐν τῇ θαλάττῃ, ἀνῆνεγκε σμαεῖδα, σμικρὰ ἢ ἕσσα, ἐκ ἐτρυφν αὐτῶν. καὶ μὴ μὲν λαβεῖν αὐτῶν, ἀλλ' ἔασαι ὅσα τὸ σμικρὸν τυχαῖον. ἀλλ' ὅταν αὐξυθῶ καὶ μεγάλη φησὶ γήματα, συλλαβεῖν μεδωήσῃ, ἐπεὶ καὶ εἰς μέζονά σοι ὠφέλειαν ἔσομαι. καὶ ὁ ἀλιεύς εἶπεν· ἀλλ' ἔγωγε ἀνδρῶν εἶμι, εἰ τὸ ἐν χόρσῳ παρὲς ἑδράθη καὶ σμικρὸν ἢ, τὸ πρῶτον κῶμῳ καὶ μέγα ὑπάρχει ἐλπίζειν.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι ἀλόγιστος αὐτῶν, ὁ δὲ ἐλπίδα μέζοντος, τὰ ἐν χόρσῳ ἀφείσθαι σμικρὰ ὄντα.

Ἴππος καὶ ὄνος.

Ανθρώπος τις εἶχεν ἵππον καὶ ὄνον. ὁ δὲ δούοντων δὲ ἐν τῇ ὁδῷ, εἶπεν ὁ ὄνος τῷ ἵππῳ· ἄραρον ἐκ τῆς ἐμῆς βάρους, εἰ θέλεις εἶναι μεσῶν. ὁ δὲ ἐκ ἐπέδῃ. ὁ δὲ ὄνος πρῶτον ἐκ τοῦ ἵππου ἐτελεύτησεν. τοῦ δὲ δευτέρου πάντα ἀκρωθέντος αὐτῷ, καὶ αὐτῶν τῶν ὄντων δούοντων, θρῆναι ὁ ἵππος ἔβρα· οἴμοι τῷ παναθλίῳ, τί μοι σωθήσεται ταλαιπώρῳ; μὴ θελήσας γὰρ μικρὸν βάρη λαβεῖν, ἐπεὶ δὲ ἅπαντα βαρῶζω, καὶ τὸ δόγμα.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι τοῖς μικροῖς οἱ μεγάλοι συγκοινωνῶντες, ἀμφοτέρωθι σωθήσονται ἐν βίῳ.

Ἀνθρώπος καὶ σάτυρος.

Fabula significat, plerosq; homines ob demeritiam, eos qui nihil ad se attinēt, beneficio afficere, in domesticos mala operari.

Piscator & cerrus.

124

Piscator demisso reti in mare retulit cerrū, qui paruus cum esset, supplicabat ipsum ne tunc se caperet, sed dimitteret, quòd paruus foret. At cum creuero, & magnus, inquit, euasero, me capere poteris, quoniā & maiori tibi ero utilitati. Tum piscator ait, sed ego demens fuerim, si quod in manibus est dimisso lucro, licet sit paruum, expectando magnum sperem.

Affabulatio.

Fabula significat inconsideratum esse, qui spe maioris rei, quæ inter manus est, amittat, quia parua fuerit.

Equus & asinus.

125

Homo quidam habebat equum & asinū, cum autē iter facerent in uia, ait asinus equo: tolle à me oneris partē si uis me esse saluū. Illo non persuaso, asinus cecidit, atq; e labore mortuus est. Ab hero aut omnib. impositis ei, & ipsa asini pelle, cōquerens equus clamabat: heu mihi miserrimo, quid mihi obtigit afflicto: quia enim parum oneris nolui accipere, ecce omnia gesto, & pellem.

Affabulatio.

Fabula significat, si magni cum paruis iungantur, utrosq; seruari in uita.

Homo & satyrus.

126

Ανθρώπος τις πρὸς σώτηρον Ἰλίου ποιησάμενος, σιωπῶν ἰὼν αὐτῷ, χαιμῶνος δὲ καὶ ψυχῆς γρηγορῶν, ὁ ἄνθρωπος τὰς χεῖρας αὐτῷ προσφόρων ἔσματα ἀπέπνει. ἦ δὲ σπυρῶν ἐπρωτίσαστος, δι' ἡμῶν αἰτίαν ὄντα πράττει, ἔφη. τὰς χεῖρας μου θορμαίνω ἐκ τοῦ κρύου. μετὰ μικρὸν δὲ ἐδ' ἔσματος θορμού πρηνιχθὲν τῷ, ὁ ἄνθρωπος ἔσματα προσφόρων ἔσματα, ἐφύσα αὐτό. πωθανομένου δὲ πάλιν δι' ἡμῶν αἰτίαν ὄντα πράττει, ἔφη, τὸ ἔσσμα καταψύχω. Ἰσολαβῶν δὲ ὁ σώτηρ, ἀλλ' ἔγωγε, ἔφη, ἀπὸ τοῦ νυῦ ἀρτάσομαι σου ἐν Ἰλίας, ὅτι ἐκ τοῦ αὐτοῦ σώματός τῷ θορμού καὶ τῷ ψυχρῷ ἔξάγεις.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μύθος διηλοῖ, ὅτι διὰ φύγειν ἡμᾶς τὰς Ἰλίας, ὡμὸν ἐμπίβολός ἐστιν ἡ διάθεσις.

Ἀλώπκη καὶ θρυοτόμος.

Αλώπκη λιωπηγὸς φύγισσα, καὶ γὰρ ὀρημῆα πῶλιον θρυοτόμου αὐνοῦσα, ἄνδρα θρυοτόμου εὐείσκει γὰρ ταύτη, ὁρκαθικέτο δὲ τοῦ κρύφαι αὐτῷ. τοῦ δὲ Ἰσοδείξαντος αὐτῇ τὴν ἑαυτοῦ καλύβην, εἰσελθῶσα ἐκρύπτετο εἰς τὰς γανίας. τῷ δὲ λιωπηγῶν ἐλθόντων καὶ ὀρωτώντων τὸν ἄνδρα, ὅτι τῇ μὲν φωνῇ κρηῖον μὴ εἰσελθῆναι, τῇ δὲ χειρὶ αὐτῷ τὸν τόπον ἰσοδείκνυ. οἱ δὲ μὴ προχόντες, ἀπῆλθον παραχρῆμα. ὡς ἐν εἰσελθῶ αὐτοῦ ἡ ἀλώπκη παρελθόντας, ἔξελθον ὁ πρὸς φωνῆσα. μεμφομένη δὲ αὐτῷ ἐκείνῳ, ὡς σῶθῆσαν μὲν δι' αὐτό, χείρας δὲ αὐτῷ ὁμολογῶσαν. ἡ ἀλώπκη ὑπὸ φωνῆσῶσα, ἔφη, ὡς ὅτος, ἀλλ' ἔγωγε ἠδὲν ἄν σοι χείρας, εἰ ποῖς λόγοις ὁμοίᾳ καὶ τὰ ὄργα ἐν χείρας, ἢ ὅς πρόπυς ἔχου.

Homo quidam cum satyro inita societate, unâ cum eo comedebat. Hyems uero & frigus cum foret, homo manus suas admotas ori afflabat. Rogante autem satyro, quam obcausam hoc faceret, ait, manus meas calefacio propter frigus. Sed paulo post edulio calido allato, homo admotum ori insufflabat ipsum. Consulente rursus, quare id faceret, ait, ferculum frigefacio. Suscepto sermone satyrus, sed ego, ait, ex nunc renuncio tuam amicitiam: quia ex eodem ore & calidum emittis, & frigidum.

Affabulatio.

Fabula significat, fugere nos amicitias oportere, quarum anceps est affectio.

Vulpes & lignator.

127

Vulpes uenatores fugiens, & in deserto multa decursa uia, uirum lignatorem in eo inuenit, cui supplicabat, ut se absconderet. à quo ei ostenso suo tugurio, ingressa delituit in angulis. At uenatoribus profectis, & uirum rogantibus, hic uoce quidem negabat scire quicquam, sed manu ibi locum ostendebat. Hi uero cum id non egissent, statim abiere. Ut igitur uidit eos uulpes præterisse, exiuit nihil allocuta: eo ipsam accusante, quòd seruata à se, gratias sibi non ageret, uulpes conuersa ait: heus tu, ego uero egissem tibi gratias, si uerbis similes & manuum gestus, & mores

o ; habuisses.

ἄχου.

Ἐπιμύθιον.

Ο μῦθ^ο πρὸς αὐτὸν χρῆσά μὲν ἐπαγγελιομένης τοῖς λόγοις, γνώμια δὲ ποιουῦτας τοῖς ὄργοις.

Ἀνθρωπος, καταβραύσας ἄγαλμα.

Ανθρωπὸς πρὸς ξύλινον ἔχων θεόν, καθικέτ' οὖε τοῖς ἀγαθοποιῆσαι αὐτὸν. ὡς οὖν ταῦτά ἐπρατήεν, καὶ ἔδεν ἡΐτην γνῶσιν ἰα δὴγε, θυμωθεὶς, ἄρας αὐτὸν τῷ σκελῶν, ἔρριψεν εἰς τὸ ἔδαφ^ο. πρὸς κρυστάλλου ἐν κεφαλῆς, καὶ αὐτίκα κλαδέσις, χρυσὸς ἔρριψεν ὅτι πλεί^ο, ὄντορ δὲ σωάγαμ ὁ ἀνθρωπ^ο ἐβόα· σρε βλὸς ὑπάρχεις ὡς γε οἶμαι, καὶ ἀγνώμων. πιδντά σε γνῶσιν με ὠφελήσας, τυπήσαντα δὲ σε πολλοῖς κροτοῖς ἀμείβει.

Ἐπιμύθιον.

Ο μῦθ^ο διηλοῖ, ὅτι ἔκ ὠφελήσῃ πιδν πονηροῦ ἀνθρώπου, τυπήσῃ δὲ αὐτὸν μάλλον ὠφελήσῃ.

Ἀνθρωπος καὶ λύων.

Ανθρωπὸς πρὸς ἡτοῖμα ζε δειπνοῦ, ὀξιάσων πινάτων φίλων αὐτῶν καὶ οἰκίωμ. ὁ δὲ λύων αὐτῶν ἄλλον λιύα ἐκάλεῖ λέγων, ὦ φίλε, δίδυρο σιδειπνησόν μοι. ὁ δὲ πρὸς ελθὼν χαίρων ἴστατο, βλέπων τὸν μέγαν δειπνοῦ, βοῶν γνῶσιν κερδία· βαβαί, πόση μοι χαρὰ ἀρτὶ δζα πινάτως ἐφαίν. τραφήσομαί τε γὰρ, καὶ εἰς κόρον δειπνήσω, ὡς τέ με αὔριον μηδὲ μῆ γε πεινῶσαι. ταῦτα καθ' ἑαυτὸν λέγοντ^ο τοῖς λιύοις, καὶ ἅμα σείοντ^ο τὸν λιύον, ὡς δὲ εἰς τὸν φίλον θάρρῶν τ^ο. ὁ μάλγει^ο ὡς εἶδε αὐτὸν ὥστε κἀκῆσε τὸν λιύον πιδσρέφοντα, καταχῶν τὰ σκέλη αὐτοῦ, ἔρριψε παραχρῆμα ἔξωθεν τῷ θυερίδωμ, ὁ δὲ καπῶν, ἀπῆει μεγάλας

habuiffes.

Affabulatio.

Fabula in eos, qui uerbis quidem utilia promittunt, sed contrà rebus faciunt.

Homo perfractor statuæ.

128

HOMO quidam ligneū cum haberet deum, supplicabat ut sibi beneficeret. Cum igitur hæc faceret, & nihilominus in paupertate degeret, iratus eleuatum ipsum cruribus, proiecit in pauimentum. Illiso igitur capite, ac statim diffracto, auri quamplurimū effluxit. quod iam ille dum colligeret, exclamabat: peruersus es ut puto, & ingratus. colenti enim mihi nequaquā profuisti, uerberanti autem te multa donasti bona.

Affabulatio.

Fabula significat, nō profuturū te tibi, honorādo prauum hominem, sed uerberando ipsum, profuturum magis.

Homo & canis. 129

HOMO quidā parabat cœnā, accepturus amicū quendā suū & familiarē. canis item ipsius aliū inuitādo canē, dicebat: ô amice ueni, cœna unā mecū. Is cū accessisset, lætus astabat, magnā spectans cœnam, secum loquēs: Papæ, quanta mihi lætitia nuper derepēte oblata est. nam & nutriar, & ad satietatem cœnabo, ita ut nullo modo cras esuriā. Hæc secū dū diceret canis, simulq; moueret caudā, ut qui iam amico fideret, cocus ut uidit ipsum huc & illuc caudam circumagentem, arreptis ipsius cruribus, eiecit statim de fenestris, At is cum decidisset, ibat

μεγάλως κρᾶζωμ. ἔν τῆς δὲ λιωδμ, ἔν κῆθ' ὁδὸν αὐ-
 τῶν σωκωντῶντων, ἐπὴν ῥῶτα, πῶς εἰδείπνησας ῥίλος;
 ὁ δὲ πῶς αὐτὸν ὑπολαβὼν ἔφη· ἐκ τῆ πολλῆς πύσεως
 μεθυδιῆς ὑπερκόρου, οὐδὲ πλὴν ὁδὸν αὐτῶν ὄδον ἔζηλ
 θομοῖσα.

Ἐπιμύθιον.

Ο μῦθ' ὁ δὲ κλοῖ, ὅτι ἔδειθα ῥῆμ τοῖς ἔξ ἀλλοτρίων
 οὐ ποιῆμ ἐπαγγελιομῶν.

Ἀλιεύς.

Αλιεύς ἀλιουτικῆς ἄπερ' ἔλαβὼν αὐλοὺς καὶ
 δίκτυα, παρερχόμενος εἰς τὴν θάλασσαν, καὶ σᾶς
 ἐπὶ τιν' ὑπέστρας, ἢ μὲν πρῶτον ἦν λει, νομίζω πῶς
 τὴν ἠδυσφωνίαν αὐτὸν ἰχθύας ἐφάλλεδα. ὡς δὲ ὕψι πο-
 λὺν ἴσχυαινόμην ἰσχύον ἔδην, ἀπεβέμην αὐτοὺς,
 ἀναλαμβάνει ἢ ἀμύβλητρον, καὶ βαλὼν πατὰ τῆ
 ὑδρατ', πολλὰς ἰχθύας ἤχρυσον. ἐκβαλὼν δὲ αὐτὸς
 ἀπὸ τοῦ δικτύου, ὡς εἶδε πηδωντας, ἔφη. ὦ κῆκιστε
 ζῶα, ὅτε ἦν λωω, οὐκ ὤρχεῖσθε. ὅτε δὲ πέπαυμαι, ὅτε
 ποιῆτε.

Ἐπιμύθιον.

Ο μῦθ' ὁ πῶς αὐτὸν πρὸ λόγου, καὶ πρὸ καιροῦ τι πράτ-
 τοντας.

Βουκόλος.

Βουκόλος ἀγέλω τὰ ῥωμ βόσκων, ἀπώλεσε μὲν
 βοῦν. πρὸς ἐλθὼν δὲ πᾶσαν τὴν ὄρην διέτρι-
 βον ὄρδων, ὡς δὲ οὐδὲν εὐρεῖν ἐδυσθέη, ἤνφατο τῶν
 διὰ αὐτὸν λαβόντα μὲν κληπῶν ὑποδείξην, ὄριφον
 εἰς θυσίαν προσάξην. καὶ δὲ ἐρχόμενος εἰς τινα δρυ-
 μῶνα, εὐεῖσκει λείοντα κατεδιόντα τὸν μὲν κληπῶν.
 ἔφθ

vehementer exclamando . Sed canum quidam cū illi in uia occurrisset , percōtabatur , ut belle cōnatus es amice: Is suscipiens ei dixit: Multo potu inebriatus supra satietatem, ne ipsam quidem uiam, qua egressus sum, noui.

Affabulatio.

Fabula significat, non oportere confidere ijs, qui ex alienis benefacere pollicentur.

Piscator.

130

Piscator piscandi rudis, acceptis tibijs ac retibus perrexit ad mare, & stans super petra quadam, primum quidem sonabat tibijs, existimans ad uocis suauitatē pisces affilire . Ut uero multum contendens, nihil profecit, depositis tibijs, assumit rete, ac iactō in aquam, multum piscium cepit. quibus euacuato reti, ut salientes uidit, ait: ô pessimæ animantes, cum sonarē tibia non saltabatis: cum uero cessauī, id agitis.

Affabulatio.

Fabula in eos, qui præter rationem, et inopportune aliquid agunt.

Bubulcus.

131

Bubulcus armentum taurorū pascens, amissit uitulū, lustrandoq; omnem solitudinē, indagando moram traxit. Vbi inuenire nihil potuit, precatus est Iouem, si furem qui uitulū cepit ostenderit, hœdum in sacrificium oblaturum. Cæterum proficiscens in quercetū quoddam, inuenit à leone deuorari uitulum. Trepidus

ΒΘ οὐ γηρόμενΘ, καὶ μέγα δειλιάσας, ἐπάρας τὰς χεῖρας αὐτὸ εἰς τὸν οὐρανὸν, εἶπεν ᾧ δέσποτα ζεῦ, ἐπηγελάμην σοι ὄριφον δάσειμ, ἐὰν τὸν κλέπτην εὐρω. νῦν ταῦτό σοι θύσειμ ἱππιχνοῦμαι, ἐὰν τοῦτου τὰς χεῖρας ἐκφύγω.

Ἐπιμύθιον.

Ο μῦθΘ πρὸς ἀνδρας δυσυχεῖς, οἱ τινὲς ἀκροῦντες μὲν θύχονται εὐρεῖν, εὐρόντες δὲ ζητοῦσιν ἀκρυγῆμ.

Κόραξ.

ΚΟραξ νοσῶν ἔφη τῇ μητρὶ, μήτηρ δὴ ἔχθρ' ἔφθ' θεῶν, καὶ μὴ θελῶει. ἢ δ' ἵπολαβόσα ἔφη· τίς σε ᾧ τέκνον ἦν θεῶν ἐλεῖσει; τίνΘ γὰρ λείας ὑπὸ σοῦ γε ἐκ' ἐκλάπη;

Ἐπιμύθιον.

Ο μῦθΘ δηλοῖ, ὅτι οἱ πολλοὺς ἐχθρὸς γὰρ βίω' ἔχοντες, εἰδέναι θέλουσιν ἀνάγκη εὐρήσασθαι.

Αετός.

ΥΠοδράνωθην πέτρας αετὸς ἐκαθέζετο, λαγῶν θηρεύσασθαι ζητῶν. ἄρα δ' εἰς τίς ἔβαλε τοξόσας, καὶ τὸ μὲν βέλΘ γὰρ τὸς αὐτὸ εἰσῆλθεν. ἢ δὲ γλυφὴ σωτοῖς πηδροῖς πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν εἰσήκει. ὁ δὲ εἰδὼν ἔφη· καὶ ἄρα μοι ἔτόρα λύπη, τὸ τοῖς ἰδίους πηδροῖς γὰρ ποδὴν ἔσκειν.

Ἐπιμύθιον.

Ο μῦθΘ δηλοῖ, ὅτι δεινὸν ὄστιν, ὅταν τίς ἐκ τῶν ἰδίων κινδυνεύσῃ.

Τέτιξ καὶ μύρμηκος.

ΧΕιμῶνΘ ὤρα τῶν σίτωρ βραχύντω, οἱ μύρμηκος ἔψυχον, τέτιξ δὲ λιμῶντων, ἥτις αὐτοὺς τροφῶν.

aus igit̃, & perterrefactus, eleuatis manib. suis in cœlum, ait: ô domine Iupiter, promiseram tibi hœdum me daturum esse, si furem inuenirẽ: nunc taurum tibi recipio sacrificaturũ, si huius manus effugero.

Affabulatio.

Fabula in homines infortunatos, qui dum carent, ut inueniant precantur: cum inuenerint, quærunt effugere.

Coruus.

132

COruus ægrotans, ait matri, mater precare deũ, ne clamentare. Ea uero suscipiẽs, ait, quis deus ô fili miserebit̃ tui? cuius enim tu carnes non es furatus? Affabulatio.

Fabula significat, qui in uita multos inimicos habent, amicum in necessitate inuenturos neminem.

Aquila.

133

SVper petra aquila sedebat, leporem captura: hanc autẽ quidam percussit sagitta, quæ intra ipsam ingressa est. Sed crena cum pennis ante oculos stabat: quam cum uidisset, & hæc inquit mihi altera mœstitia, quòd proprijs pen- nis inteream.

Affabulatio.

Fabula significat, durum esse, cum quis à suis periculum patiatur.

Cicada & formicæ.

134

HYemis t̃p̃e cū triticũ efferueret, formicæ refrigerabãt: cicada autẽ esuriẽs petebat ab eis ci-

τροφίῳ. οἱ δὲ μύρμηκες εἶπον αὐτῷ, ὅτι τὸ θρόνον σου
 σωπῆγος τροφίῳ; ὁ δὲ εἶπεν, οὐκ ἔσθ' ἄλλο, ἀλλ' ἦνθε
 μασκίδος. οἱ δὲ γέλασαν τὸν εἶπον· ἀλλ' εἰ θρόνος ὡραῖος
 ἦν υἱός, χειμῶν ὄρχῃ.

Ἐπιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι ὁ θεὸς τινα ἀμελεῖν γινώσκων πᾶσι
 γινώσκων, ἵνα μὴ λυπηθῆναι καὶ λινδωδύση.

Σκώληξ καὶ ἀλώπηξ.

Ὁ τῷ πηλῷ λευκῷ μύθῳ σκώληξ, εἰς γλῶσσοισιν ἐλ-
 θῶν, ἔλεγε πᾶσι τοῖς ζώοις ἰατρὸς ἐμὸν φαρμά-
 κων ὑπὸ σκώληκος, οἷός ἐστιν ὁ τῷ θεῷ ἰατρὸς παλίων. καὶ
 πῶς εἶπεν ἀλώπηξ, ἄλλος ἰώμενος, σὰν τὸν χαλὸν ὄν-
 τα ἐκίῳσῃ;

Ἐπιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι ἐὰν μὴ πρόχειρος ᾖ πᾶσι, πᾶσι
 λόγῳ ἀργὸς ὑπάρχει.

Ὅρις χρυσότοπος.

Ὁ ρηθῆναι πρὸς αὐτὸν ὡς χρυσὸν πικτεσαν, ἢ νομίσεις
 γινώσκων αὐτὸν ὡς χρυσὸν εἶναι, ἡτέρας εὐρηκῆν ὁ-
 μοίαν τῷ λοιπῷ ὀρίθῳ. ὁ δὲ ἀθρόον πλεῖστον ἐλπίσας
 εὐρήσει, καὶ τὸ μικρὸν ἐσθῆται ἐκείνου.

Ἐπιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι ὁ θεὸς τοῖς πρῶτον ἀρκέσθαι, ἢ τὴν
 ἐπιπλοῖαν φθύγειν.

Λέων καὶ ἀλώπηξ.

Ἄνω γινώσκων, καὶ μὴ δυνάμενος ἀρκέσαι αὐ-
 τῷ εἰς τροφίῳ, ἔγνω δὲ ὑπὸ νόσῳ τί πρᾶξαι.
 καὶ δὲ παραγνόμενος γινώσκων ἀπὸ τῆς πίνης, καὶ κατὰ
 κλειδίαις, πῶς ποιεῖτο νοσῆναι. παραγνόμενα οὐκ ἔστι
 ζῶα

cibum, formicæ uero dixerūt ei: Cur æstate nō colligebas alimentū? Hæc ait, non eram ociosa, sed canebam musicē. Tum hæc ridendo dixerūt: si æstiuo tempore modulaberis, nunc salta.

Affabulatio.

Fabula significat, non oportere quenquam aliqua in re esse negligentem, ne mœreat, ac periclitetur.

Vermis, & uulpes.

135

Qui sub cœno celabatur uermis, super terram egressus dicebat omnibus animalibus, medicus sum medicaminū doctus, qualis est Pæon deorū medicus. Et quomodo, ait uulpes, alios curans, te ipsum claudum non curas?

Affabulatio.

Fabula significat, nisi præsto experientia fuerit, omne uerbum inane esse.

Gallina auripera.

136

Gallinam quis habens oua aurea parientem, ratus intra ipsam auri massam inesse, occisam alijs gallinis similē reperit. Hic multum sperans inuenire diuitiarum, & exiguis illis priuatus est.

Affabulatio.

Fabula significat, oportere contentum esse præsentibus, & fugere inexplebilitatem.

Leo, & uulpes.

137

Leo senio confectus, cum suppeditare sibi cibum non posset, decreuit astu id facere. Itaque profectus in antrum quoddam, & deiectus, simulabat agrotare. Aduenientes igitur

ani

ζῶα ὑπὸ κέλευθον χάειν, συλλαμβάνων κατ' ἰδίαν ἀνὰ
 τὰ πολλῶν οὐκ ἔστιν ἀναλωθέντων, ἀλώπηξ τὸ τέχνη
 σμα ἴσως γινῆσθε, παρεργίῳ πρὸς αὐτὸν. καὶ εἰσαεῖ ξω-
 θην τὸ ἀπηναικῆς, ἐπιωθάνῳ πρὸς ἔχει. τὸ δὲ εἰπόντ' ἔ-
 κεινός, καὶ τὴν αἰτίαν πωπιανομενὸν δι' ἡμῶν ἐκ εἰσδύχου
 ται, ἢ ἀλώπηξ ἔφη, ὅτι ὄρω ἵχνη πολλῶν εἰπόντων, ὁλέ-
 γων δὲ θζιόντων.

Ἐπιμύθιον.

Ο μῦθ' ἔειπεν οἱ φρόνιμοι τῶν ἀνθρώπων ἐκ τῆ-
 κμησίῳ προορώμενοι εὖ κινδύους ἐκφύγασιν.

Λύκος καὶ γράυς.

Λύκος λιμώτην πρὸς αἰετὸν κτηνὸν τροφίῳ. γράμμος
 δὲ κατὰ τινα τόπον, ἦκεσε παιδίον ἐλαίοντ' ἔ-
 καὶ γράος λεγόμενος αὐτῷ, παῦσαι τὸ ἐλαίον. εἰ δὲ μή,
 τῆ ὄρα ταύτη ὑπὸ δώσω σε τῷ λύκῳ. οἰόμεν' ἔπειθ' ὁ
 λύκος ὅτι ἀληθὺς ἢ γράυς, ἵστατο πολλῶν ἐκδιεχόμενος
 ὄραν. ὡς δ' ἔασθ' ἔλαβεν, ἀκούει πάλιν τῆ γράος
 κολακυσίῳ τὸ παιδίον, καὶ λεγόμενος αὐτῷ, ἐὰν ἔλθῃ ὁ
 λύκος δίδυρος, φονεύσομεν ὡς τέκνον αὐτῶν. ταῦτα ἀκού-
 σας ὁ λύκος, ἐπορεύῳ λέγων, γὰρ ταύτη τῆ ἐπαύλῃ ἄλ-
 λα μὲν λέγουσι, ἄλλα δὲ πράττεισιν.

Ἐπιμύθιον.

Ο μῦθ' ἔειπεν ἀνθρώπους, οἱ τινὲς τὰ ἔργα τοῖς λόγοις
 ἔκχεσιν ὅμοια.

Ἐριφ' καὶ λύκος.

Εριφ' ἐπὶ τιν' ὀνόματος ἐσῶς, ἐπειδὴ λύκος
 πρῶτοντα εἶδεν, ἐλοιδορεῖ τῷ ἔσκηπτην αὐτῶν. ὁ δὲ
 λύκος ἔφη, ὡς ἔπος ἔσὺ με λοιδορεῖς, ἀλλ' ὁ τόπος.

Ἐπιμύθιον.

animantes uisitacionis gratia, cōprehensas deuorabat. Multis igitur absumptis animātibus, uulpes ea arte cognita, accessit ad ipsum, & stās extra speluncā rogabat quomodo se haberet. Cum autem is dixisset, male, causamq̄ rogaret, quam ob rem non ingrederēt: uulpes ait, quia me uestigia terrent, omnia ad intorsum spectantia, nulla retrorsum. Affabulatio.

Fabula significat, prudentes homines cōiecturis præuisa pericula euitare.

Lupus, & uetula.

138

LVpus esuriens circuibat quærendo cibū. profectus autem ad locum quendā, audiuit lugentem puerulum, eiq̄ dicentem anum, desine plorare, sin minus, hac hora tradam te lupo. ratus igitur lupus seriò loqui aniculam, expectabat ad multā horam. sed cum aduenisset uespera, audit rursus anum blandientem puerulo, ac dicentē: si uenerit lupus huc, interficiemus eum fili. His auditis, lupus eundo dicebat, in hoc tugurio aliud dicunt, aliud faciunt.

Affabulatio.

Fabula in homines, quorum facta uerbis non respondent.

Hœdus, & lupus.

139

HOedus super domo quadam cum staret, uiso lupo prætereunte, conuiciabatur, & mordebat ipsum. sed lupus ait: heus tu, non tu mihi, sed locus conuiciatur.

Affabulatio,

Fabula

Ο μῦθος δὴλοῖ, ὅτι πολλοὶ καὶ ὁ τόπος καὶ ὁ καιρὸς δίδωσι τὸ θράσος ἢ τὴν ἀμεινόνωμ.

Ἡμίονος.

Ἡμίονος ἐκ κελῆς παχυθεῖς, ἀνδρικήτησε βοδμ καὶ λέγων, πατήρ μου ὄσιμ ἵππος ὁ ταχυδρόμος, καὶ γὰρ αὐτὸς ὄσιμ ἀφωμοιώθην. καὶ ποτε ἀνάγκης ἐπελθούσης τρέχειμ, ἐπειδὴ τὸ δρόμους ἐπαύσατο, τὸ πατρὸς ὄσιμ δούτος ὑπεμνήθη.

Ἐπιμύθιον.

Ο μῦθος δὴλοῖ, ὅτι καὶ ὁ χρόνος εἰς δύοσαν φέρη λυὰ, φιλίαυτο γυνὴ τύχης μὴ ὑπὸ λανθανέω. ἀβίβου γὰρ εἰσι ὁ βίος ὅτος.

Ὀφεις καὶ γεωργός.

Ὀφεις γὰρ γεωργὸν πωθούροις φωλύωμ, ἀνείλυν αὐτοὶ τὸν νήπιον παιδίον. πωθὸν δὲ τοῖς γονούσιμ ἐργάσθαι μέγα. ὁ δὲ πατήρ ὑπὸ φιλίαυτο πωλετικω λαβῶμ, ἐμελλεν τὸν ὄφιμ δὲ λθόντα φονεύσειμ. ὡς δὲ ἐκυψε μικρόν, ἀδύσας ὁ γεωργός τὸν πατάξαι αὐτόν, ἠσόχησε, μόνου κρούσας τὴν φιλία τρώγλης ὀπλίμ. ἀπελθόντος δὲ τὸ ὄφιος, ὁ γεωργός νομίσας τὸν ὄφιμ μικροπικησικαίμ, λαβῶμ αὐτόν ἰν ἄλας ἔθηκεν γὰρ τὴν τρώγλη. ὁ δὲ ὄφιμ λεπήνιμ συείξας, εἶπεν. οὐκ ἔσαι ἡμῖν ἀπάρσι πίσις ἢ φιλία, ἕως αὐτὸν ἐγὼ τὴν πώτραν ὄρω, σὺ δὲ τὸν τύμβου τὸ τέκνον.

Ἐπιμύθιον.

Ο μῦθος δὴλοῖ, ὅτι ὁ δόσιμ μίσις, ἢ ἀμεινόνωμ ὑπὸ λανθανέωται, ἐφ' ὅπου βλέπει μνημόσωμ, δι' ὃ ἔλυπήθη.

Σαλπικητής.

Σαλπικητής εἶρα τὸν ὑπὸ σὺν ἄγωμ, καὶ κρατηθεῖς ὑπὸ

Fabula significat, plerunq; et locum & tempus præbere audaciam aduersus præstantiores.

Mulus.

140

Mulus ordeo pinguefactus, lasciuiebat, clamās ac dicēs, pater meus est equus cur for, & ego ei totus sum similis: atq; aliquando cum necesse foret ei currere, ut à cursu cessauit, patris asini statim recordatus est.

Affabulatio.

Fabula significat, etsi tempus ad gloriam promoueat aliquem, non suæ tamen ipsius fortunæ obliuiscatur: instabilis enim est uita hæc.

Serpens & agricola.

141

Serpens in agricolæ uestibulis delitescens, sustulit eius infantē puerulū. Luētus autem parentibus fuit magnus. At pater præ mœrore accepta securi, egressum serpentem occisurus erat. Ut uero prospexit parumper, festinando agricola, ut ipsum percuteret, errauit, tantū percusso foraminis orificio. Digresso autē serpente, agricola ratus serpentem non amplius iniuriæ meminisse, accepit panem & salem, apposuitq; in foramine. Sed serpens tenui sibilo ait, non erit nobis amodo fides amicitia' ue, quandiu ego lapidē uideo, tu tui filij tumulū. Affabulatio. Fabula significat, nullū odij, aut uindictæ obliuisci, quādiu uidet monimētū, quo tristatus est.

vide cor

Tubicen.

142

Tubicen exercitum congregans, ac supera

p tus

ὑπό τῶν πολεμίων ἐβία, μὴ λιτείνετέ με ὡ ἀνδρῶν εἰκὴ
καὶ μάττω. ἔδρανα γὰρ ὑμῶν ἀπέκτεινα, πλήρ γὰρ τῶ
χαλκῷ τούτου ἔδρα ἀλλολετῶμαι. οἱ δὲ πρὸς αὐτὸν ἔφα
σαν, ὅτι ἄρα γὰρ μάλλον τεθνήξῃ, ὅτι σὺ μὴ δυνάμε
ν ὁ πολεμῆν, τὸν πάντας πρὸς μάχῃ ἐγείρεις.

Επιμύθιον.

Ο μῦθ ὁ δηλοῖ, ὅτι πλεον πῆλαισιμ, οἱ αὖ κακοὺς καὶ
βαρεῖς δυνάστες ἐπεγείροντες εἰς τὸ κακοποιεῖν.

Κάλαμ ὁ καὶ ἐλαία.

 Ἰὰ καρτερίαν καὶ ἰσχυρὴν καὶ ἡσυχίαν κάλαμ ὁ
καὶ ἐλαία ἡεῖζον. τῶ δὲ καλάμῳ ὄνειδιζομένου
ὑπό τῶ ἐλαίας, ὡς ἀδυνάτου καὶ ῥαδίως ὑποκλινομέ
νο παῖσι τοῖς ἀνέμοις, ὁ κάλαμ ὁ σιωπῶν ἐκ ἐφθίγχεα
το. καὶ μικρὸν ὑπομείνας, ἐπειδὴ ἄνεμ ὁ ἐπνύσσει
ἰσχυρὸς, ὁ μὲν κάλαμ ὁ ὑποσειδιεὶς καὶ ὑποκλιθεὶς
τοῖς ἀνέμοις, ῥαδίως διεσώθη. ἡ δὲ ἐλαία ἐπειδὴ αὐτὴ
τενε τοῖς ἀνέμοις, κατεκλάθη τῇ βίᾳ.

Επιμύθιον.

Ο μῦθ ὁ δηλοῖ, ὅτι οἱ τῶν καιρῶν καὶ τῶν κρείττοσιμ αὐ
τῶν μὴ ἀνθιστάμενοι, κρείττος εἰσὶ τῶν πρὸς μείζονας κ
λωνεικωύτων.

Λύκος καὶ γορῶν ὁ.

 Ὑκὸς λαμῶ ὄσειον ἐπεπήγει. ὁ δὲ γορῶν μιδὸν
παρέξεν εἰπὼν, εἰ τὴν κεφαλῇ αὐτῶ ὑπὸ βαλοῦ
σα, τὸ ὄσοιῶν ἐκ τῶ λαμῶ αὐτῶ ἐκβάλοι. ἡ δὲ τῶ τ' ἐκ
βαλοῦσα, δουλιχόσειε ὄσα, τὸν μιδὸν ἐπεζήτη. ὡς
τις γελάσας, καὶ αὖ ὄδύντας θήξας, ἀρκεῖ σοι μιδὸς,
ἔφη, ὄσο καὶ μόνον, ὅτι ἐκ λύκου σῶματος καὶ ὄδύντων
ἔξῃσθὲ κάρα σῶαν μηδὲν παθῆσαν.

rus ab hostibus clamabat, ne me temere & frustra uiri occidite. Nō enim uestrū quēq̄ occidī. nam preter es hoc possideo aliud nihil. & hī ad ipsum dixere, ob id magis morieris, qui cū nequeas ipse pugnare, omneis ad pugnā excitas.

Affabulatio.

Fabula significat, plus peccare, qui malos ac graueis principes cōcitant ad male agendum.

Arundo, & Oliua.

147

DE tolerātia, & uiribus, & quiete, arundo & oliua cōtendebant: cum arundini oliua conuiciū faceret, utpote imbecillæ, ac facile cedenti uentis omnibus, arundo tacendo nihil locuta est. Ac parūper præstolata, ubi acer afflauit uentus, arundo succussa, & declinata uentis, facile euasit. oliua autem cum uentis resistisset, uī diffracta est.

Affabulatio.

Fabula significat, eos qui tempori ac præstantioribus nō resistunt, meliores esse ijs qui cum potentioribus contendunt.

Lupus & grus.

144

LVpus gutturi osse infixō, mercedem grui præbiturum dixit, si capite iniecto, os ex gutture sibi extraxerit. Hæc autem eo extractio, quippe quæ procero esset collo, mercedem efflagitabat: qui subridēdo, dentesq̄ exacuendo, sufficiat tibi, ait, illa sola merces, q̄ ex ore lupi et dentibus saluum caput & illæsum exemeris.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος πῦρ ἀνδρας, οἳ τινος ἀπὸ λινδιῶν ὄρασθαι γίν-
το, τοῖς δὲ ὄργετας τριαύτας ἀπνέμοσι χείρας.

Αλέκτορος.

Αλέκτορον δύο μαχομένων ποδὶ θηλειῶν ὀρνί-
θων, ὁ εἷς τὸν ἑτόρον κατεβροπώσατο. καὶ ὁ μὲν
ἠπῆθεῖς, εἰς τόπον κρητίσκιον ἀπὼν ἐκρύβη. ὁ δὲ νικη-
σας, εἰς ὑψὸς ἀρθεῖς, ἐγὲφ' ὑψηλῶ τείχεσας, μεγαλοφῶ-
νως ἐβόησε. καὶ παρ' οὐθὺς ἀέτος καταπῆας, ἤρπασεν
αὐτόν. ὁ δ' ἐν σκότῳ λεκρυμμένος, ἀδεῶς ἔκτοτε τοῖς
θηλείαις ἐπέβαινε. Επιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι κύνειος ὑπόδηφάνοις ἀντιτάσσε-
ται, ταπεινοῖς δὲ δίδωσι χεῖρα.

Γόρων καὶ θανάτου.

Γερω ποτε ξύλα κόψας, καὶ ταῦτα φόρων, πολ-
λῶ ὁδὸν ἐβάδιζε. ἃ δὲ τ' πολὺν κόπον ἀρθεῖμε-
ν ὅ γν' τόπω τινὶ τὸν φόρον, τὸν θάνατον ἐπεκαλεῖτο.
τοῖ δὲ θανάτῳ πρῖόντος, ἐγὼ πωθανομένης τ' αἰτίαν δὲ
λῶ αὐτ' ἐκάλει, δειλιάσας ὁ γόρων, ἔφη· ἵνα με τὸν φό-
ρον ἀρῆς. Επιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι πᾶς ἄνθρωπος φιλόζωος, εἰ κὴ δύ-
συχῆ, καὶ πῶχός ὄσι.

Βάτραχοι.

Βατραχοὶ δύο ξηραυθείσης ἐν λίμνης γν' ἠ κατώ-
κην, ποδὶ δόσαν ζητούντες πῶ λαταμεῖναι. καὶ ἐλ-
θόντες εἰς φρέαρ βαθύ, καὶ κύναντες λάτῳ, καὶ ἰδόν-
τες τὸ ὕδωρ, ὁ μὲν εἰς σπιεβόλδον ἵνα πηδῆσῃσι πρῶ-
δουθὺς λάτῳ. ὁ δ' ἑτόρος εἶπεν· εἰ δὲ καὶ ἄλλο ξηραυθῆ,
πῶς δυνήσομεθα ἀναβλῶαι;

Affabulatio.

Fabula in uiros qui à periculo seruati, bene de se meritis eam gratiam referunt.

Galli.

145

DVobus gallis pugnantib. de gallinis fœminis, alter alterū in fugā uertit, ac uictus in locū obscurū profectus delituit. Sed qui uicit, in altum eleuatus, stansq; super alto pariete, magna uoce clamauit, & statim aduolans aquila eū rapuit. At qui in tenebris delitescerat, ex illo intrepide gallinas cōscendit. Affabulatio. Fabula significat, dominum superbis opponi, dare autem humilibus gratiam.

Senex & mors.

146

Senex olim incisa à se ligna cum ferret, multam ibat uiam, ac ob multum laborem deposito in loco quodam onere, mortē inuocabat. sed mors cum adesset, causamq; peteret, propter quam se uocaret, perterrefactus senex, ait, ut meum onus attollas. Affabulatio.

Fabula significat, omnem hominem esse uitæ studiosum, licet infortunatus sit, & mendicus.

Rana.

147

DVæ ranæ siccata palude, ubi habitabant, circuibant quærendo ubi manerent, ac profectæ in profundum puteum, & acclinatæ deorsum, uisa aqua, altera consulebat, ut saltarent continuo deorsum: altera uero ait, si & hic aruerit, quomodo poterimus ascendere?

Επιμύθιον.

Ο μῦθ' ὁ Διολῆϊ, ἀνδρὶ συμβουλήν μὴ ποιῆν τι.

Αρν' ὁ καὶ λύκος.

Αρνὸς ἔφ' ὑψηλοῦ τόπου ἰσάμενον, λύκον ἰσά-
τωντον παριόντα τὴν ὁδὸν ἔσκωπτε. καὶ θου-
ρίου κακὸν ἀπεκάλει, καὶ ὠμοβόρον. ὁ δὲ λύκ' ἔτρα-
φείσ ἔειπε πρὸς αὐτόν. οὐ σύ με λειδοθεῖς, ἀλλ' ὁ πῦργ' ἔ-
γν' ὧ ἴσασαι.

Επιμύθιον.

Ο μῦθ' ὁ πρὸς τοῖς ὑπομύοντασ ὑβριν ἀπ' ἀναξίωμ ἀν-
θρώπων, ἀπ' φόβου ὑψηλοτέρων.

Κώνωψ καὶ λέων.

Κώνωψ πρὸς λέοντα ἐλθὼν ἔειπε· ὁ δὲ φοβῶμαι σε,
ὁ δὲ δεισιπώτερός μιν εἶ. εἰ δὲ μὴ, τί σοὶ ὄστιν ἢ δύ-
ναμις; ὅτι ξύεις τοῖς ὄνουξιν, καὶ δάκνεις τοῖς ὀδίδοι; ἴδου
καὶ γυνὴ τῶν ἀνδρῶν μαχημένη ποιεῖ. ἐγὼ δὲ λίαν ὑπάρ-
χωσσι γυναικῶν. εἰ δὲ θέλεις, ἔλθωμεν καὶ εἰς πόλε-
μον. καὶ Καλπίστας ὁ Κώνωψ, γνέπηντο δακνῶν τὰ πε-
ρὶ τὰς ῥίνας αὐτῶν ἀτρίχα πρόσωπα. ὁ δὲ λέων τοῖς ἰδίοις
ὄνουξιν κατέλυεν ἑαυτὸν, ἕως ὅτι γανάκτιστον. ὁ δὲ Κώνωψ
νικησας τὸν λέοντα, καὶ σαρπίστας, καὶ ὑπὸ νίκῃσ ἀσας,
ἔπρωτο. ἀράχνης δὲ δίδυμῶν ἐμπλακείς, ἐδιόμενον ἰσ-
παδίοντο, ὅτι μεγίστοις πολεμῶν, ὑπὸ δύτελῶσ ζῶσ
ἢ ἀράχνης ἀπώλετο.

Επιμύθιον.

Ο μῦθ' ὁ πρὸς τοῖς καταβάλλοντασ μέγα, καὶ ὑπὸ μικ-
ροῦ καταβαλλομένησ.

ΤΕΛΟΣ ΤΩΝ

αἰσώπυ μύθων.

Affabulatio.

Fabula significat, ne quid inconsultò fiat.

Agnus & lupus.

148

Agnus in alto cū staret loco, lupū inferius prætereuntē uia, mordebat, & ferā malā & crudiuorā appellabat. Sed lupus conuersus ait ad ipsum, nō tu contumelialis mihi, sed ubi stas turris. Affabulatio.

Fabula ad eos qui ferunt iniurias ab indignis hominibus, metu sublimiorum.

De culice & Leone.

149

CVix ad leonem accedens, ait, neq; timeo te, neq; fortior me es. Sin minus, quod tibi est robur, quod laceras unguibus, et mordes dentibus, hoc & foemina cū uiro pugnans facit. Ego uero longe sum te fortior. si uero uis, ueniamus ad pugnam. & cum tuba cecinisset culex, inhæsit mordēs circa nares ipsius leueis genas: leo autē proprijs unguibus disantauit se ipsum, donec indignatus est. Culex autē uicto leone cum sonuisset tuba, & epiniciū cecinisset, euolauit. Araneæ uero uinculo implicitus, cū deuoraretur, lamētabatur, quod cum maximis pugnās, à uili animali aranea occideretur.

Affabulatio.

Fabula in eos qui prosternūt magnos, & à paruis prosternuntur.

FINIS AESOPI FABVLARVM.

ΓΑΒΡΙΟΥ ΕΛΛΗΝΟΣ
ΤΕΤΡΑΣΤΙΧΑ.

Περὶ ἀνδρώπυ καὶ λιθίνου λέοντος.

Νόστος ποσίμ πατῆτο πῆτρον ὁ λέων.
καί τις λέοντί φησι, τὴν ἰχμὴν βλέπεις;
ἀλλ' εἰ λέοντες, εἶπεν, ἠδυσαν γλύφειν,
πολλὰς αὖ εἶδες ὄντας ἀνδρώπυς λίθου.

Ἐπιμύθιον, ὅτι ἐπ' ἀρετῆς δὲ δεισμονώεσθαι.

Περὶ λέοντος κοίμωντός καὶ μύου.

Λέοντος ὑπνώποντος, ἀρχὴν ὁ μύου
διέβρα μύου, ὅς δ' ἀνέση σωτόμους.
γελᾷ δ' ἀλώπηξ, καὶ λέων ἀπεκείθη·
ὁ μὲν πηδῆσαι, τὴν δὲ δούδ' ἀνατρέπω.

Ἐπιμύθιον, ὅτι οὐ δεισὺ καὶ μικρὰν πόδι φρόνησιν ἀρρεῖ
φειδῆ.

Περὶ λέοντος καὶ λάπρου καὶ γυπῶν.

Λέων μάχλῳ ἔσκησε πῶς ποτὲ λάπρῳ.
γύπῳ δ' ἀνωθεν δυκόπδου τὴν ἔσω,
βρωσίμ τὸν ἠπὴν γέντα ποιῆσαι τάχα.
Φίλος δ' ὄρωντες ἠσόχου τῶν ἐλπίδων.

Ἐπιμύθιον, ὅτι ὁ δεισὺ ἀλλοτρίοις λαοῖς ὑπὸ χαίρειν.

Περὶ δορκάδος καὶ λέοντος θυμωθέντος.

Λέοντα δορκάδος ὡς ἴδεν μεμνόντα,
ὦ μοῖρα θεῶν εἶπεν ἀθλιωτάτη,
εἰ σὺ φρονῶν γε, δυσκάνετος εἰ λέων,
πῶς νυῦ μανείς ὁ μετὰ δακρύων δρᾶσεις;
Ἐπιμύθιον, ὅτι ἄχρηστων ἔχοντες ὁ δεισὺ θυμῶσθαι.

Περὶ λέοντος, ὅτι ἀλώπηκος.

De homine & leone lapideo.

IRI pedibus calcabatur lapideus Leo.
 Et qdã leoni, ecquid robur, inquit, intueris?
 At si leones, ait ille, sciuisent scalpere,
 Multos uidisses esse homines lapides.

Affabulatio. Quod non oporteat inflari uirtute.

De Leone dormiente, & mure.

Leone dormiente, per mediam ceruicem

Percurrit mus. Is autem surrexit ilico.

Ridet uulpes, ac Leo respondit:

Non timeo, sed interrumpo iter.

Affabulatio. Quod non oporteat, ne paruum quidem contemptum negligere.

De Leone, & apro, & uulturibus.

Leo pugnam parauit aduersus aprum.

Vultures uero deinsuper speculabantur litem,

Vt deuorarent statim, qui uinceretur.

Sed amicis ijsdem uisis frustrati sunt spe.

Affabulatio. Quod non oporteat alienis malis latari.

De Caprea, & leone furente.

Leonem caprea ut uidit furentem,

O fatum ferarum, ait, miserrimum,

Si compos mentis intolerabilis es Leo,

Quomodo nunc furens non plena facies lachrymarum?

Affabulatio. Quod non oporteat eum, qui potestatem habet, excandescere.

De Leone, Asino, Vulpe.

Λέωμ, ὄνθ, λέορ δώ τε, πῶς θήραν ἴου.
 ὄνθ δὲ ταύτῳ εἰς τρίτου διεδασμάν,
 λέωμ κατεσάραξε. λέορ δὲ πλείου
 γ' εἰμυ αὐτῶ, σῶφρονιδῆσ' ὄζ ὄνθ.

Ἐπιμύθιον, ὅτι δὲ ὄζ ὄμ πάχουσι ἔτοροι, παιδεύεσθ.
 Περὶ ὄνθ βασιλέουτος εἰδωλου.

Ὡμοις ὄνθ πρὶν γμ ἀργυρῶν βρέτας,
 ὅπορ σωκεν ἴν, πᾶς τις αὐ ἔπεσκιῶει.
 τύφω δ' ἔπρθεῖς, μὴ θέλωμ μύειμ ὄνθ,
 ἥκαστη, ὃ θεός σὺ, τὸν θεὸν δ' ἄγεις.

Ἐπιμύθιον, ὅτι αὐτὸ γ' ἀξιόμασι τιμομύς δὲ γινώ-
 σκεμ, ὅτι ἀνθρώποι εἰσιμ.

Περὶ παιδὸς ἐδίωντος ἀλλάγχα.

Βοός φαγῶμ πᾶς εἰς ἐορτῶν ἔγκατα,
 οἴμοι κίεκληγ' ὡς ἀλλάγχα μῆτορ ἐκχέω.
 αὐτὸ αὐ γελῶσα, μὴ φοβῶ τέκνον, ἔφη.
 ἴν σὸν γὰρ ὄδῆμ, ἀλλ' ἐμῆς ἀλλοτρίωμ.

Ἐπιμύθιον, ὅτι δὲ τὰ ἀλλότρια ἀνπερέφειμ, καὶ μὴ γογ-
 γίζειμ.

Περὶ ἀλώπεκος καὶ βᾶτα.

Φραγμῶς ἀλώπεξ ὡς ἰσὸρ βάνειμ θέλῶν,
 ὀλιδιανῶσα, καὶ βᾶτα διεδραγμύνη,
 ἔξεσο πῆλμα, λοιδορεῖ δὲ τῶν βᾶτου.
 μέμφο σεαυτῶ, μὴ μέπορ κῆνθ φάτο.

Ἐπιμύθιον, πῶς αὐτὸ τὰ ἐαυτῶν κακὰ σιωπῶντας, τὰ δὲ
 ἴν ἔτορῶν καταγοροῦντας.

Περὶ κώνωπος καὶ ταύρου.

Κώνωψ λαβῆδο πῶς λέρας ταύρου πάλαι,
 ὄνπορ κίελοῦσιν εἰπορ ἐκπῆλαι θέλει.

Leo, asinus, uulpes, ad prædam iere.

In treis parteis eam cum asinus diuississet,

A leone dilaceratus est. at uulpes plus

Ei tribuit, edocta ab asino. Affabulatio.

Quòd ex ijs quæ alij patiuntur, doceri oporteat.

De asino gestante simulacrum.

Humeris asinus gestabat simulacrum argenteum,

Quòd unusquisq; occurrens adorabat.

Superbia uero elatus, nolens manere asinus,

Audiuit: non es tu deus, sed fers deum.

Affabulatio.

Quòd oporteat eos qui in dignitatibus constituti sunt,
cognoscere se esse homines.

De puero comedente intestina.

Bouis puer festo die cum comedisset uiscera,

Hei mihi clamabat, quod intestina effundo mater,

Hæc ridendo ait, ne timeas fili,

Non enim ex tuis quicquam, sed uomis ex alienis.

Affabulatio.

Quòd oporteat aliena resituere, & non murmurare.

De uulpe, & rubo.

Sepem uulpes transilire ut uoluit.

Lapsa, ac rubo innixa,

Percussa planta, conuicia dicebat rubo.

Increpa te ipsam, non me, ille ait. Affabulatio.

Aduersus eos qui sua tacent uitia, & aliena reprehendunt.

De culice, & tauro.

Culex olim in cornu tauri sedebat,

Quem dicere iussit, an se uolare uelit.

ἤκουσε, δ' ὡς πορ' ἔκ' ἔγνω λαβημυθίου,
 ὅτω δὲ μὴ πῆσαντος αἰδοῖσιν λάβη.

Ἐπιμύθιον, πρὸς αὐτὸν λογιζομένους ἑαυτοῦ εἶν' ἢ σοφός,
 ἢ δυνάστης, ἢ φρονίμος, μὴ ὄντας δέ.

Περί ἐλάφου καὶ ἀμπέλου.

Ἐλαφου δὲ ἠλαυνοιοί λιωκγέτου,
 ἢ τις διασείας ἀμπέλου ἀπεκρύβη,
 τὰ φύλλα βιβρώσκουσα δὴ τῶν ἀμπελων,
 λιωκγέτου γινώσκως ἐθιγείθη.

Ἐπιμύθιον, πρὸς αὐτὸν λακκοποιουῦτας αὐτῶν οὐδὲ
 γέτας.

Περί ὄφρα καὶ γεωργῶ.

Ὁφρὸν θέλων τις, αὐτὸν ὀλέβρου παιδὶν
 πλήθει, πῆτραν τ' ἐχιζε, καὶ Ὀφρὸν θέλων.

Ὁφρὸς δὲ φησὶ πῶς γήμοιντο συμβάσεις,
 ἕως σὺ τύμβου τόν δ' ἐγὼ πῆτραν βλέπω;

Ἐπιμύθιον, ὅτι αἰ μὲγάλα ἔχθρα ἀδιάλλακρίεσιν.

Περί παιδὸς καὶ σφορπίου.

Ὡς ἀκείδασ θηροῦ πῶς τις, σφορπίου
 πρῶτενε χεῖρας. ὅς δὲ, μὴ ψεύσεως, ἔφη.

ὡς εἶγέ με ψεύσεως, ἐκ κόλπων σφίνων,
 καὶ τὰς ἀληθείας ἐκ γινώσεις ἀκείδασ.

Ἐπιμύθιον, ὅτι δὲ κακοῖς ἀνθρώποις μὴ συμμίγνυαθῆ.

Περί συός καὶ μύου.

Σὺς εἰλκεῖ τις μύου ἔργον ὄντ' ἀσιτίας.
 ὅς χαλκίον βλέπνυτες, ἔσπισαν γέλω.

ὁ μύου δ' ἐπιζῶν, εἶπε μεσὸς διακρύβων,
 ὡς ἔδδ' σὺ δυνάδε καὶ τρέφει γίνα;

Ἐπιμύθιον, πρὸς τοὺς τὰ ἑαυτῶν πρᾶξιματα

Audiuit, quemadmodum non nouerat sedentem,
Itaq; neq; euolantem sentiret. Affabulatio.

Aduersus eos qui uolunt esse docti, potentes ue, aut prou-
dentes, nec sunt. De Cerua, & uite.

Ceruam persequabantur uenatores,
Quæ densis in uitibus delituit.
Sed folia uitium cum comederet,
Venatoribus iure præda fuit.

Affabulatio. Aduersus eos, qui malefaciunt be-
nefactoribus suis.

De Serpente & agricola.

Serpentem quis pro filij interitu
Percussurus, petramq; scidit, & amare uolebat.
Sed ait serpens, quomodo fient conuentiones?

Quandiu tu tumbam hanc, ego lapidem uideo?
Affabulatio. Magnas inimicitias esse irreconciliabiles.

De Puer, & scorpio.

Cum locustas cepisset puer quidam, scorpioni
Porrigebat manus. is autem, ne attigeris, ait:
Nam si me tetigeris, suspirando ex sinu
Veras quoq; locustas abijcies.

Affabulatio.

Cum malis hominibus conuersari non oportere.

De Sue & mure.

Sus quidam murem trahebat ad sedandam esuriem,
Quos uidentes fabri ferrarij riserunt.
Mus uero adhuc uiuens ait lachrymarum plenus,
Ne unum quidem potestis pascere suem?

Affabulatio. Aduersus eos, qui suos casus

πῶθ' ἀβλέποντας, τὰ δὲ θῆ' ἐτόρωμ γελώντας.

Περί ὄνυ καὶ λεοντῆς.

Φόρωμ λεόντος δόρμα τις ὅμοιος ὄνυθ',

ἦν χαί λῆωμ εἰναί τις, ἀπόλας βλέπωμ.

ἔπει δὲ γυμνός φ' ἰλεοντῆς εὐρέθη,

ἴσχωμ μύλωμ ἔμνησε φ' ἀταξίας.

Επιμύθιον, ὁ μύθ' ἰληοῖ, ὅτι αἱ παρ' ἀξίαν τιμαὶ τὰ
χίσα λύνονται.

Περί τράγ' καὶ ἀμπέλ'.

Τράγωμ πῶσ' εἶπον ἀμπέλ'ος, βλάπῃεις σύμα

ἁέρωμ τὰ φύλλα. μὴ γὰρ ἔκ' ἐστὶ χλόη;

ὅσομ γὰρ αὐτὴ βλάψῃεις, εὐρήσω τάχα

πῶς θυοῖαν σὺν εἰς θεοὺς αἴνου βλύσαι.

Επιμύθιον, ὅτι πολλάκις θέλωμ τις ἀδικεῖν τινα, ὡφελῆ
λαῖ αὐτόμ.

Περί ἀνδρός καὶ γαλῆς γυναικός.

Ἀνὴρ γαλιῶ γυναικὰ πῶς δόμους ἄγε.

πῶλῶ δὲ λύπρις, εἰς ἐορτῶν τῶ γάμου.

νύμφη δὲ μὲν βλέψασα, σωτόνων τάχα

δίωκε ἴσχωμ, μὴ τραπέισα τῶ φύσιν.

Επιμύθιον, ὅτι τὸ ἐκ φύσεως ὄν, ὃ μετατρέπεται.

Περί δορκάδος τῆ' ἰθὴ ποδῶν λεπτότητα μεμφομένης.

Πηγαῖς ὄρωσα δορκὰς αὐτῆ' τοι θείαν,

λεπτοὺς ποδάς μωμῆτο, χαῖρε δ' εἰς ἁδρία.

λέωμ δ' ἔπει δίωκε, τότες ἠγάπα,

ἁδρία καθυβείζουσα, θήρας ὡς πάγην.

Επιμύθιον, ὅτι πολλάκις τις ὡφελῆται, ὅζ' ὦμ δοκεῖ

βλάπῃεσθαι.

Περὶ ἀλώπεκος καὶ σαφυλῆς.

Negligunt, alienos uero derident.

De asino & pelle leonis.

Leonis pellem humeris ferens asinus,
 lætabat esse leo quispiam, uidendo caprarios.
 Sed ubi sine leonis inuentus est pelle,
 Pistrinum eum memorem turbationis reddidit.

Affabulatio.

Fabula significat, immeritos honores quamprimum
 solui. De hirco, & uite.

Hircum uitis allocuta est, offendis tu me,
 Tondendo folia, num' nam non est herba?
 Quamuis enim nocueris, inueniam statim
 Ad mactationem tui erga deos uinum ut scaturias.

Affabulatio.

Quòd plerunq; uolens quis aliquem iniuria
 afficere, iuuat eum. De uiro, & fele uxore.

Vir felem uxorem in domum duxit,
 Adfuit Venus in nuptiarum solennitate,
 Sponsa uero uiso mure contenta celeritate
 Eum persecuta est, non mutata natura. Affabulatio.

Quòd id quod à natura est, non transmutetur.

De caprea reprehendente pedum tenuitatem.

In fontibus suam imaginem uidens caprea,
 Tenuis carpebat pedes, sed gaudebat cornibus.
 Cum uero leo persecutus est ipsam, eos amabat,
 Cornua reprehendens, ut prædæ laqueum.
 Affabulatio, quod plerunq; quis innatit, ex quibus
 uidetur lædi.

De uulpe, et uina,

Vulpes

Κόρδω βότρωυ βλέπυσα μακράς ἀμπέλυ
 πῶς ὕψθ ἦρω, καὶ λαμῶσα πολλάκις
 ἐλεῖμ, ἀπῆπε. πῶς δ' ἐαυτῶ ταῦτ' ἔφη,
 μὴ λάμνε, ῥά γδ' ὀμφακίζουσι μάλα.

Επιμύθιομ, πῶς αὖ ποιῶντας τῆ ἀνάγκηυ Φιλολυμῖαν.

Περί κῶρακος καὶ ἀλώπεκος.

Τυρόμ κῶραξ ἔδρακνε. Κόρδω δ' ἠπάτα.
 εἰ γλῶσσαν εἶχδ, ζῶός ἦς ὄρνις μέγας.
 δούυς δ' ὁ αἶσθμ ῥίψεν, ἠδ' αὐτόμ φάγγμ.
 ἔχεις κῶραξ ἅπαντα, νδρ κτῆσαι μόνουμ.

Επιμύθιομ, πῶς αὖ αὐτὸ κολακείας χεῖροντας.

Περί βατράχου καὶ ἡλίου.

Τάμοις ἔχαερον βάτραχοι τῷ ἡλίῳ,
 καὶ πῖς πῶς αὐαὖ εἶπεν, ὦ δειλὸμ γγύθ.
 εἰ γάρ μόνας τρέμοιμεν αὐγάς ἡλίου,
 τίς εἶ γε τεκνώσειε αἶσθμ βασιάσει;
 Επιμύθιομ, πῶς αὖ ὑπὸ ἰδίᾳ βλάβηυ ἀγνωσίας χεῖ-
 ροντας.

Περί ὄρνιθθ ὠμ χυσοῦμ πικτύσις, καὶ Φιλαργύεσ.

Επικτε χυσοῦμ ὠμ ὄρνις εἰσάπαξ.
 καὶ πῖς πλανηθεῖς χυσοδρακῆς τῶυ φρεγγῖα,
 ἔκτεινε ταύτῶυ, χυσοῦ ὡς λαβεῖμ θέλωμ.
 ἐλπῖς δὲ μείζου δώδρου ὠλέκει τύχης.
 Επιμύθιομ, πῶς αὖ ἐλπίδι Κόρδιδε εἰς ζημίαν ἐκμι-
 κροψυχίας ἐμπίπνοντας.

Περί ἀσδροσκόπου καὶ ὀδοιπόρου.

Ἄστροις ποδισκοπῶμ πῖς ἀσδροσκόπος,
 πίπῃε λεληθῶς πῶς φρέαρ. τυχώμ δέ πῖς
 ὀδοιπόρθ, σγόνοντι ταῦτ' ἔφη λέγων,

Vulpes racemum proceræ uidens uitis,
 In altum eleuabatur: cumq; diu laborasset,
 Ut caperet, defatigata est. sed secum hæc locuta est:
 Ne labora, acini unæ exacerbescunt admodum.

Affabulatio.

Ad eos qui de necessitate uoluntatem faciunt.

De Coruo & uulpe.

Caseum coruus mordebat, sed uulpes decipiebat:
 Si linguam haberes, esses magnaouis auis.

Continuo uero is eum abiecit, ea autem comedit.

Habes corue omnia, mentē solā cōpara. Affabulatio.

Aduersus eos qui adulationibus delectantur.

De Ranis, & Sole.

Ob nuptias Solis letabantur ranæ.

Quædamq; ad eas ait, ô miserum genus.

Nam si solos radios solis timemus,

Si genuerit filios, quis eum feret? Affabulatio.

Aduersus eos, qui suo damno præ ignorãtia gaudent.

De Gallina aureum ouum pariente, & auaro.

Ouum aureum gallina semel peperit.

Quidamq; auarus deceptus animo,

Eam occidit, aurum accepturus.

Sed spes perdidit maius fortunæ donum.

Affabulatio, in eos qui spe lucri in damnum ex
 pusillanimitate incidunt.

De stellarum speculatore, & uiatore.

Stellis intentus quidam stellarum speculator,

Cadit imprudenter in puteum. sed quidam superueniens

Viator, suspiranti hæc inquit, dicendo:

νῆρ θεὸς ἄνω, βέλτεσε τὴν γλῶσσο βλέπεις.

Επιμύθιον, ὅτι πολλοὶ τὰ γινέσθαι μὴ γινώσκοντες, τὰ μέλλοντα καυχῶνται γινώσκειν.

Περί ἵππου καὶ κῆπευ.

ἠελίου ἵππου ὀφειδωτάτω κῆπευ.

ὄρμιον δὲ θεῶν ἵππου ὀφειδωτῶν ὄλως,
ἑαυτὸν ἐκδεδωκεν, εὐρῶν σύμμαχον
ἐπιπειροῦ ἀνδρα πρὸς σφαγῶν τῶν θεῶν.

Επιμύθιον, ὅτι δι' ἔχθραν τινὲς καὶ εἰς διαλείαν ἑαυτοὺς ἐμβάλλουσιν.

Περί ἀνδρῶν μιξότριχος, καὶ δουρῶν ἐταίρων.

Ερωμῆας δὲ εἶχον ἀνὴρ μιξότριξ.

χρόνος δὲ γύμνοχῆαι πάντη καὶ τρόπῳ,

ἢ μὲν μελαίνας, ἢ δὲ λδυκὰς ἐκφοδρον.

ἐξ ὧν ψιλῶς, πᾶσι ὠράθη γέλωσ.

Επιμύθιον, πρὸς αὐτὸν εἰς δύο γύμνασια πράγματα ἑαυτοὺς ἐμβάλλοντας.

Περί ἀγοῦτε καὶ κολοῖδ.

Αρνὸν κατὰ πῆλός ἀετὸς καθαρχάσας,

ἰδὼν κολοῖδ, γνῶν κελῶν πράττει τάδε.

ὄρ εἶλε ποιμῶν, πᾶσι δ' ἐφώνει τοτόπι,

ἔμοι κολοῖδ, ἀετὸς δ' αὐτῶν πείλει.

Επιμύθιον, ὅτι ὁ δὲ μιμείδαι αὐτὸν κρείττονας.

Περί κολοῖδ τε καὶ ἄλλων ὀρνέων.

Αλοτρίοις πῆδροῖσι ἠμειδωμῶ

ἠνχει κολοῖδ ὀρνέων ἑταρφοδρεῖν.

πρῶτον δὲ δίδρον ἢ χελιδῶν ἠρπάκει,

μεθ' ἧ ἄπαντες, εἶτα γυμνὸς εὐρέθη.

Επιμύθιον, ὅτι τὸ ἐξ ὀρνέων κάμῳ ἀγαλύεται.

Animum applicando sursum ô optime, terram non uides.
 Affabulatio. Quòd pleriq; cum præsentia nesciant,
 futura cognoscere gloriantur.

De Equo, & apro.

Pugnabat equus cum ferocissimo apro,
 Impetum uerò feræ equus cum penitus non sustineret,
 Sese dedit, inuento socio,
 Viro iugulandæ feræ perito. Affabulatio.

Quòd nonnulli ob inimicitias in seruitutem sese dedunt.

De Viro mysticapillo, & duabus amicis.

Amicas duas habebat uir mysticapillus,
 Aetate autem & moribus omnino dissimileis,
 Altera nigros capillos, albos altera euellebant.
 Quapropter depilatus, omnibus ridiculo fuit.

Affabulatio.

Aduersus eos qui in duas res contrarias sese iniiciunt.

De Aquila & cornicula.

Agnum deuolans aquila cum rapuisset,
 Idq; uidisset monedula, in ariete facit eadem,
 Quam pastor cepit, filius autem clamabat tale quid:
 Mihi monedula, aquila autem sibi est.

Affabulatio.

Quòd non oportet imitari præstantiores.

De Cornicula & cæteris auibus.

Alienis pennis induta,
 Gloriabatur cornicula præstare auibus,
 Primum donum hirundo rapuit,
 Post eam omnes, hinc nuda inuenta est. Affabulatio.
 Quòd ex collatione pulchritudo dissoluatur.

Περί ἄβρου τε καὶ οἰσῶ.

Βέλει τὸ σῆθ' ἄετος τρώθη πάλας.

ἄλγω δὲ λοιπὸν ἦσο πολλά δ' ἀκρύωμ,

βλέπων δ' οἰσὸν εἶπεν ἑπὶ βρωμίου.

Βαβαί, πῆδ' ὀμ με τὸν πῆδ' ὀμ ὀμ.

Επιμύθιον, πῶς αὖ ἐκ τῶν ἰδίων κακῶς πάχοντας.

Περί θηρώων καὶ ὀρνέων μάχης καὶ σφῶ.

Πᾶσι πεφύκει θηρώων, καὶ πῆλω οἰσ μάχης.

ἦλω λίθουσα σφῶ, ἦ τὸς δ' ἑπλάνα.

ἔιν μὲν ὀρνίς, ἐκ μὲν δὲ θηρώων.

πῆλω οἰσ κέρων δεικνύσα, τὸς θηρώων πόδας.

Επιμύθιον, πῶς αὖ δισί λυεῖοις δ' ἄλδ' ὄντας, καὶ πλά

νῶντας ἀμφοτέρω.

Περί χελιδῶν καὶ λειτηνείων.

Πᾶσι χελιδῶν νεοσιῶν λειτηνείων

ὑπὲρ θῶν, ἦσ' ὀμ τὸν γονίω βλάπῃ δ' ὀμ.

ἦ δ' αὖτ' ἔφησεν, ὡ πολυστόν τῆς,

ὄμ γὰρ ἐκ δίκης, ἐβλάπῃ μόνη.

Επιμύθιον,

πῶς αὖ παθόντας κακῶν ἀπὸ καλῶν ἀνθρώπων.

Περί τριῶν βόων ὁμοφώνων, εἶτα ἀσυμφώνων, καὶ

ὁμοφρονῶν νέμοντο τρεῖς ὁμῶ βόων,

(λέοντος.

ὄς δὲ θῆρ' ἐβλάπῃ πολλάκις λέων.

ἔχθρας δὲ μῖσει, καὶ μάχης ὄμ χίσας,

ἔκαστον ἐκβέβρωκε γυμνὸν ὡς γῆνα.

Επιμύθιον, πῶς αὖ χιζομῖν ἐκ τῶν ἰδίων, καὶ ὄμ αὖ

κακῶς πάχοντας.

Περί γεωργῶν καὶ γορῶν.

ἔθνη γορῶν πᾶσι τις ἀπορεῖς πάλω.

μεθ' ὧν πελαργὸν ἔλγῃ, ὄς θηρώων μέγα,

De Aquila, & Sagitta.

Sagitta pectus aquila uulnerata est olim.
Dolens autem postea sedebat admodum plorans.
Videns autem sagittam pennatam, ait:
Papæ, penna me pennatam occidit. Affabulatio.
In eos, qui à suis mala patiuntur.

De Pugna ferarum ac uolucrum, & struthione.

Omnes inter se feræ & uolucres concertabant,
Capta est struthio Libyca, quæ hasce decipiebat.
Esse quidem auis, ex parte uero fera:
Volucris caput, feris pedes ostendens.

Affabulatio.

Aduersus eos qui duobus seruiendo dominis, utrosque
decipiunt. De Hirundine & prætorio.

Hirundo fixit nidulum in prætorio,
Cuius prolem lædit serpens.
Hæc autem dixit: ô ingemiscendam fortunam.
Vbi enim ultio est, sola offensa sum. Affabulatio.
Ad eos, qui malum à bonis patiuntur.

De tribus bob. cōcordibus, inde discordib. & leone.

Concordes pascebantur tres simul boues.
Quos ne fera quidem lædebat leo.
Cum uero inimicitarum odio & pugna dissensissent,
Singulos deuorauit nudos ut unum.
Affabulatio, aduersus eos qui à suis dissident, &
propterea mala patiuntur.

De Agricola, & ciconia.

Gruibus tetendit agricola quidam laqueum.
Cum quibus ciconiam cepit, quæ uehementer lugebat.

ἔφη δ' ἀροτρεὺς, ὡς φίλος μὲν εἶ σύ μοι.
ἀλλ' ἢ πάγην λαβῆσαι, σὺν καιοῖς ἔχει.

Ἐπιμύθιον, πρὸς φίλου πινός, ἐν δόμῳ τοῖς ἐχθροῖς τῷ
φίλῳ αὐτοῦ.

Περὶ λιμῶν καὶ εἰδωλῶν αὐτοῦ ἐν ὕδατι.

Φόρων ποταμῶν πλυσίον λύου λείας.
λύψας ἑαυτὸν, ἄλλοι εἰς ὕδατος βλέπει.
χωνῶν δὲ λοιπὸν τῷ κέτω λαβῆναι λείας,
ἀπεσφραῖτο καὶ τῷ, ὅπως ἐκράτει.

Ἐπιμύθιον, ὅτι ὁ πλεονεκτῶν μάλλου ζημιᾶται.

Περὶ ὄντος καὶ ἀλός καὶ ἀπόγγυμ.

Φόρων ποταμῶν, φόρον ἢ γ' ἀλός ὄντος.
ἐν ᾧ τε καὶ πῆλκε καὶ χιμαίς βάρστος.
ἀπόγγυμ ἔπειτα πλῆθος ὅπως ὡς φόρον,
καθὼν ἐροντῆ, δισυυχῶς ἀπεπνίγη.

Ἐπιμύθιον, ὅτι πολλὰ κίς πρὸς δοκίαν ἀδρόδου, εἰς ζημιᾶται
κατακταῖ.

Περὶ καμῆλα καὶ δός.

Κυρτὴ θεὸν κάμηλος ἐζητεῖ ἀδρά,
ὡς ἐξεμυκτηρίσει ἐλ ἀβελτίας.
ζημοὶ γὰρ αὐτῷ λοιπὸν, ὧτα, καὶ κάρων,
ὡς αὐ γὰρ παντάπασι μαχίση πῆλη.

Ἐπιμύθιον, ὅτι δὲ πρὸς τῷ θεῷ αἰτέμ τὰ πρὸς ἡμῶντα.

Περὶ λύκων καὶ ἀρνός.

Λύκος πρὸς ἀρνὸν φησὶν, ὅτι πρόωγον σύ μοι
ὕδατος τάρρα πῆδον, ἀρτὶ γαστρὸς ἐξέφω,
καὶ πῶς ὕδατος τάρρα πῆδον ἀγνοῶ ποτε.
δοῖν ἡ γῆ μοι, καὶ θεμισ, καὶ μὴ θεμισ.
Ἐπιμύθιον, πρὸς τῷ ἀδελφῷ φανδρῶς ἀδελφῶντα.

Dixit autem agricola, ut amica quidem tu mihi es:
Sed laqueus, qui cepit te, cum malis tenet.

Affabulatio.

In amicum cuiusdã, cõiunctum cum inimicis amici ipsius.

De cane & imagine ipsius in aqua.

Canis secundum flumen carnes ferens,

Cum se acclinasset, alium in aqua uidet.

Hiscens autem ut inferiores alias carnes caperet,

Priuatus & ijs est quarũ dominus erat. Affabulatio.

Quòd cupidus magis damno afficitur.

De Asino & sale, & spongijs.

Transendo fluuium onus salis portabat asinus,

In quo etiam cecidit leuatus onere.

Dehinc cum utidem multum spongiarum ferret,

Cecidit sponte, & infeliciter suffocatus est.

Affabulatio.

Quòd plerunq; expectatio lucri in damnum incurrit.

De Camelo & loue.

Curua camelus à deo petebat cornua,

Quam derisit ob malum consilium.

Minuit enim ei de cætero aures, & caput

Vt ab omni parte foret turpissima. Affabulatio.

Quòd oporteat à deo conuenientia petere.

De Lupo & agno.

Lupus agno inquit, nonne dudum tu mihi

Aquam perturbasti? nuper ex uentre natus sum,

Et quomodo aquam perturbarim nescio quando.

Cæna fiet mihi & iure, & iniuria. Affabulatio.

Aduersus eos, qui intrepide palàm iniurij sunt.

Περί δειλῶ κυνηγῶ καὶ ποιμνίου.

Δειλὸς κυνηγὸς πρὸς τὴν εἶπε ποιμνία,
εἶπε λέοντος ἔχον· εἶδόν, μοι φράσον.
σοὶ ἴδον, εἶπεν, ἐθέλεις, δ' εἶξω, πέλαια
ἔχον· κυνηγὸς εἶπεν, ὅ ζῆτῶ πλείου.

Επιμύθιον, πρὸς ἀνθρώπους θρασεῖς πρὸς λόγους, καὶ
πρὸς ἔργα δειλός.

Περί ἰππότου καὶ ἀγροικῶ.

ἦται λαβεῖν ἀγροῖνον λαγῶν ἰππότης,
λαβῶν δὲ χερσὶ ἴδον, κρώτα, πόσος;
καὶ πῶλον δ' ἠλάωνεν, ἀγροῖνος δὲ ἔφη·
μὴ σπυδῶ, σοὶ δ' ὄρκια ἴδον πρὸς φόβῳ.

Επιμύθιον, πρὸς τοὺς ἀνάγκης πρᾶξι μάλιστα τὰ ἴδον.

Περί λύκου καὶ ὄνου.

Ὁ δ' ἴδον ἦλον εἶπεν δ' ὄνον λύκος,
αἰτῆν δὲ μιδόν, πλήθηται λάξ τῷ γήλυ.

λύκος δ' εἶπεν, πῶς μάγειρ' ὦν πάλαι
ἰατρικῆς μετῆλθον ἔργ' ἀναξίως;

Επιμύθιον, πρὸς τοὺς τῷ ἰδίῳ τέχνῳ καταλιμπάνον
τας, καὶ ἐτόραν μετόρχου μάλιστα ὑπὲρ βλάβη.

Περί λύκος καὶ γόραν.

Εἰς λαμὸν ὄσου ἔμπεπῆγεν τὸ λύκος.
μιδῶ δ' ἔλαον γόραν, ἦται τῷ χείρ.

σῶρον τράχιλον ἐκ λύκου λαμῶ φόβον,
μὴ δ' ἄλλο μὴδὲ μιδόν, ἢ ἴδον σιόπει.

Επιμύθιον, πρὸς τοὺς ὑπὸ κίνδυνον πράξιν ἐγχεύσαντας,
καὶ μετὰ τὸ σωθῆμα ζήτοντας μιδόν.

Περί ταύρου καὶ τράγου.

ἠλάωνε ταῦρον δ' εἶπεν κροίτης τράγου.

De Venatore timido, & pastore.

Timidus uenator pastori cuidam ait,
Sicubi leonis uestigium nosti, dic mihi,
Tibi ipsum, ait, uis ostendam, longè
Vestigium. Venator ait, non quæro amplius,
Affabulatio.

Aduersus homines audaces uerbis, & factis timidos.

De Equite, & agricola.

Petebat leporem ab agricola, ut acciperet miles,
Accepto eo manibus, rogabat, quanti?
Et equum admisit: agricola autem ait,
Ne festina, tibi donum hoc offero. Affabulatio.

Aduersus eos, qui necessariò recusant res suas.

De Lupo, & asino.

Ex asino clauum dentibus extraxit lupo.
Petens mercedem, percutitur calcibus genam.
Lupo autem inquit, quomodo cocus cum essem olim,
Medicinæ opera indigne exercui? Affabulatio.

In eos qui propriam artem derelinquunt, & aliã ingre
diuntur incommode. De Lupo, & Grue.

In lupi gutture os infixum erat.
Mercede autem, cum extraxisset grus, petebat precium.
Saluum collum ex lupi gutture ferens,
Nullam aliam mercedem, quàm hoc considera.
Affabulatio.

In eos qui periculosum negocium aggrediuntur, &
post conuentionem quærunt mercedem.

De Tauro & Hirco.

Expellebat taurum ex suo cubili hircus,

ἔμθῃρ λέων δίωκον, εἶπε δὲ σγῶμ·
 εἶπορ με μὴ λέοντος ἐπίσσι φόβῳ,
 ἔγνωσ ὅπου ταύρα τε καὶ τράγῳ ἀγῶ.

Ἐπιμύθιον, πῶς αὖ κατὰ δεχρμυλῆς ὑβείξει δαυ ὑπὸ μῆ
 κρῶν, ἴα φόβου ἐτόρω μεζόνωμ.

Περί μύρμηκος καὶ τέττιγῳ.

εἶτε τροφίω μύρμηκα τέττιξ γῆ λούει.
 μύρμηξ δ' ἔφασε, τί θόρῳσ ὄντος ἔδρας;
 ὡς γῆ θόρει εἴρηκον ἡδου ὀφέως.

χειμῶν ὀρχῶ φησι, μὴ τροφῆς ἔρα.

Ἐπιμύθιον, πῶς αὖ μὴ δέλοντας γῆ νεότητι κῶπῶμ, κῶ
 ἴα αὖ γῆ τῶ γῆρα πῶχῶντας.

Περί ὀφείως καὶ γεωργῶ.

Ἐθαλπὲ τίς γεωργός γῆ κῶλποις ὄφωμ
 ὡρα λούσας, εἶπε δὲ θόρμης ἡδῶ,
 ἔπληξε τὸμ δάλφαντα, ἀάκτεινε τὰχῳ.
 ἔτω κακῶί ποιῶσι αὖσ δούργέτας.

Περί χελιδνῳ καὶ ἀκιδνῳ.

Ἀγρῶ χελιδνῶ μακρῶν ὄζεπωτύβη,
 εὔρε δ' ὀρήμοις ἐγκαθμυλίω ὑλαίς
 ἀκιδνῶ ὀξύφωνον. ἡ δ' ἀπεθρῶίει
 γῆρῆτω, ἄωρον ἐκπεσόντα φῶρῆς.
 χ' ἡ μὲν χελιδνῶ φησι, φιλτάτη ζῶοις,
 πρῶτῶμ βλέπω σε σῆμῶρον μετὰ θράκλω.
 ἀλλ' ἔλθ' ὅσ ἀγρῶν, καὶ πῶς οἶκου ἀνθρώπων.
 σῶσκλω ἡμῶν, καὶ φίλη κα τοικῆσεις,
 ὅπου γεωργοῖς, ἀόχι θραείοις ἄσεις.
 τίω δ' αὐτ' ἀκιδνῶν ὀξύφων ἡμέφῆ,
 ἔα μῆ πῶτραις ἐμυλίειν ἀοικῆταις.

Quem fera leo insectabatur .ait autem suspirans:

Nisi me leonis timor perterreret,
Scires quanta tauri & hirci uis sit.

Affabulatio.

Ad eos qui affici iniuria ferunt à paruis metu maiorum.

De Formica, & cicada.

Petebat à formica cicada cibum.

Sed formica ait, quid æstate faciebas?

Quod acute æstate caneret, dixit.

Hyeme salta, inquit, ne ama cibum. Affabulatio.

Aduersus eos, qui in iuuentute nolunt laborare, & pro-
pterea in senectute mendicant.

De Serpente, & agricola.

Agricola quidam in sinu fouit serpentem

Frigoribus: ubi autem calorem sensit,

Percussit eum qui fouit, atq; occidit statim. Affabulatio.

Sic mali tractant benefactores.

De Hirundine, & Philomela.

Procul ab agro hirundo euolauit.

Reperit autem in desertis sidentem syluis

Acute canentem lusciniam: ea uero lugebat

Itym immaturum excessisse è uita.

Et hirundo inquit, charissima salua sis,

Primum hodie te post Thraciam uideo.

Sed ueni rus & in domum hominum.

Contubernalis nobis, & chara habitabis,

Vbi agricolis, & non feris cantabis.

Cui luscinia canora respondit,

Sine me in petris manere desertis.

εἶπος δέ μοι πᾶς, ἥ τε μίξις ἀνθρώπων
 μνήμῃ παλαιῶν συμφροῶν ἀναφλέξει.
 Επιμύθιον, ὃ μῦθ' ὁ δὴλοι, ὅτι κρείττον γὰρ ὄρημοις
 ζῆν ἀλύπως, ἢ στωικῆν γὰρ πόλισι τοῖς λαοῖς.

Τ Ω Ν Γ Α Β Ρ Ι Ο Υ

μύθων τέλος.

Nam domus omnis & consuetudo hominum

Memoriam antiquarum calamitatum reaccendet.

*Affabulatio. Fabula significat, præstare sine dolore
vivere in desertis, quàm cū malis habitare in ciuitatibꝫ.*

G A B R I A E F A B V L A R V M

F I N I S.

Εκ τῶν ἀφθονίᾳ σοφίᾳ πλοῦ-
μασμάτων.

Μῦθ^Θ ποιητῶν μὲν προήλθε, γεγραμ-
τοῦ δὲ καὶ ῥητόρων κοινός ἐκ παρανε-
σεως. ἐστὶ δὲ μῦθ^Θ, λόγ^Θ ψυδρῆς εἰκο-
νίζων ἀλήθειαν. καλεῖται δὲ συβαριτι-
κός, καὶ κίλιξ, ἢ λύπρι^Θ πρὸς τοὺς εὐ-
ρόντας μεταθεῖς τὰ ὀνόματα. νικᾷ δὲ μάλλον αἰσώπιος
λέγεσθαι, ἵνα τὸν αἰσώποιο ἀρίστα πάντων συγγράψαι
τοὺς μύθους. τὸ δὲ μῦθος τὸ μὲν ὄσι λογικόν, τὸ δὲ ἠθικόν,
τὸ δὲ μικτόν. καὶ λογικόν μὲν, ὅτι ὡς τὸ παιδὶ ἀνθρώπου
πᾶσι πλασσαί. ἠθικόν δὲ, τὸ τὴν ἀλόγων ἢ θ^Θ ἀκριμῆσιν
μικτόν δὲ, τὸ ἐξ ἀμφοτέρων, ἀλόγος καὶ λογικὸς. πῶς δὲ
πρᾶξις διήγησις ἢ ὁ μῦθος τέτακτος, πρὸ τῆς ἡμῶν μὲν ὀνομα-
σεις πρὸ μῦθιοι, ὑπὸ μῦθιοι δὲ τελευταῖοι ἐπὶ γενεῶν.

Μῦθ^Θ ὁ τῶν μυρμηκῶν, καὶ τῶν τετρί-
γων, πρὸ τριέπων τοὺς νέους
εἰς πόντους.

Ἐρως ἡ ἀκμή, καὶ οἱ μὲν τέτλιγδοι μου-
σικῶν ἀνέβαλλον το σωίτονον. τοῖς μύρ-
μηξι δὲ πονεῖν ἐπίει, καὶ συλλέγειν καὶ
πύς, ὅτι ὡς ἐμελλον τὸ χειμῶν^Θ τρα-
φίσσασθαι. χειμῶν^Θ δὲ ὑπὸ γεγονότ^Θ,
μυρμηκῶν μὲν οἷς ἐπόνχη ἐτρέφοντο, τοῖς δὲ ἐ τέρψις
ἐτελεύτα πρὸς ἡδονῆσιν. ὅτῳ νεότης πονεῖν ἐκ ἐβέλου-
σα, πρὸ τὸ γῆρας καὶ πρᾶξις.

Ἐκ τῶν

Ex Aphthonij sophistæ exercitamentis.

Fabula profecta quidē est à poētis, sed et rhetoribus cōmunis facta est admonendī gratia. Est autē fabula sermo fictus, imagine quadam representans ueritatem. Atq; alia Sybaritica, alia Cilix, alia Cypria dicitur, accepto ab inuentoribus nomine. Verum quoniā Aesopus egregie præter cæteros conscripsit fabulas, euitit ut potius Aesopia diceretur. Ea uero est triplex, Rationalis, Moralī, Mista. Rationalis, in qua aliquid ab homine geri cōfingit. Moralī, quæ eorum imitatur mores, quæ sunt rationis expertia. Mista uero, quæ rationale irrationaleq; complectitur. Eam autē admonitionē cuius causa fabulam constitueris, Antefabulationem præpositā, postpositam uero Affabulationē dices.

Fabula qua formicarū & cicadarū exemplo hortantur iuuenes ad laborem.

Cicada olim æstate assiduis cātibus indulgebāt: formicæ uero hyemis memores, laboribus fructibusq; colligendis operā dabant. Verum cū hyēs aduenisset, formicæ ijs quæ collegerāt, pascebantur: Cicadas autem delectatio illa, & canendi uoluptas, eò indigētia, miseriacq; perduxit, ut esurirent omnes, & fame conficerentur. Sic iuuentus laborum fugitans, male habet in senectute.

ΕΚ ΤΩΝ ΦΙΛΟΣΤΡΑΤΟΥ
ΕΙΚΟΝΩΝ.

ΜΥΘΟΙ.

Οι τῶσι οἱ μύθοι παρὰ τὸν αἰσώπομ, ἀ-
γαθῶν τῶν αὐτῶν, ὅτι αὐτῶν ὑπὸ μελῆ-
Φ ται. ἐμέλησε μὲν γὰρ καὶ ὀμήρω μύθος,
καὶ ἠσιόδῳ. ἐπὶ δὲ καὶ ἀρχιλόχῳ πρὸς
λυκάμβλω. ἀλλ' αἰσώπῳ πάντα τὰ τῶν
ἀνθρώπων ἐκμεμύθηται, καὶ λόγῳ τοῖς θεοῖσι μετα-
 λέδωκε, λόγῳ γένεσε. πλεονεξίαν τε γὰρ ὑπὸ κήπῃ, ἔ-
 ὕβειν ἐλάυνει, καὶ ἀπείτιν. καὶ ταῦτα λέων πρὸς αὐτῶν
 ὑποκρίνεται, καὶ ἀλώπηξ, καὶ ἵππος νηδία, καὶ οὐ-
 δὲ ἢ χελώνη ἀφῶνθ, ὑφ' ὧν τὰ παιδία μαθητῶν γίνον-
 ται τῶν τῶν βία πραγμάτων. οὐδὲν κίμου τῶν οὐδ' οἱ μύ-
 θοι εἰς τὸν αἰσώπομ, φοιτῶσι ὑπὸ τὰς θύρας τῶν σοφῶν,
 ταινίας αὐτῶν ἀναδίσσοντες, καὶ σεφανῶσιν τῶν αὐ-
 τῶν θαλλοῦ σεφανῶν. ὁ δὲ, οἱ μάλιστα ὑφαίνει μύθου. τὸ
 γὰρ μεδίμα τῶν προσώπων, καὶ οἱ ὀφθαλμοί, κατὰ τὴν
 γῆν ἐσῶν τῶν δηλοῦσι. οἶδον ὁ ζωγράφθ, ὅτι αἰ-
 τῶν μύθων φροντίδου, ἀνεμλῆς τὴν ψυχῆς δέονται.
 Φιλοσοφεῖ δὲ ἢ γραφῆ καὶ τὰ τῶν μύθων σώματα, θε-
 εία συμβάλλουσα ἀνθρώποις, πρὸς ἴσῃσι χορῶν τῶν αἰσώ-
 πῳ, ἀπ' τὴν ἐκείνου σκέψῃ συμπλάσασα. κερυφαία δὲ
 τῶν χορῶν ἢ ἀλώπηξ γέγραπται. κηῖται γὰρ αὐτῶν ὁ αἰ-
 σωπθ εἰς ἀκῆν τῶν πλείων ὑποθέσεων, ὡς πρὸς ἢ ἡ
 μαθία τῶν Δάω.

EX PHILOSTRATI
IMAGINIBVS
FABVLAE.

Abulae se ad Aesopum, sua in eū beneuolentia cōferunt, quòd satagat sui: fabula quippe & Homero, & Hesiodo, nec non & Archilocho in Lycambē curae fuit. sed ab Aesopo humana omnia ad fabellas redacta sunt, sermone brutis nō temere impertito: nam & cupiditatem tollit, & libidinem infectatur, & fraudem. Atq; haec ei leo qui spīa agit, et uulpes, & per Iouē equus, nec testudo muta: ex quibus pueri discūt, quae in uita gerantur. Habentur igitur in precio fabulae, propter Aesopum. Accedunt ad ianuam docti huius, uittis eum deuincturae, coronaq; oleagina coronaturae. hic ut puto fabulam aliquam textit. risus enim faciei, & oculi in terram defixi, id praese ferunt. pictorem, fabularum curas remissiore animo indigere, non latuit. Philosophatur autē pictura & fabularum corpora. Bruta enim cum hominibus conferens, coetum circa Aesopum statuit, ex illius scena confictum. Chori dux uulpes depicta est. utitur enim ea Aesopus ministra argumentorum plurium, ceu Dayo Comœdia.

Ex Hermogenis exercitamentis,
Prisciano interprete.

Fabula est oratio ficta, uerisimili dispositio
ne imaginē exhibēs ueritatis. Ideo autem
hāc primā tradere pueris solent oratores, quia
animos eorū adhuc molles ad meliores facile
uias rite instituūt. Vbi sunt ea tamen uetustis-
simi quoq; autores, ut Hesiodus, Archilochus,
Horatius: Hesiodus quidem Iusciniā, Archilo-
chus autem uulpis, Horatius muris. Nominan-
tur autem ab inuentoribus fabularū, alię Aeso-
piā, alię Cypriā, alię Lybice, alię Sybaritice.
omnes autē cōmuniter Aesopiā dicūtur, quo-
niam in conuentibus frequenter solebat Aeso-
pus fabulis uti. Mendacem quidē esse uolunt
fabulam, sed ad uitā utilem, nec nō & uerisimi-
lem. Est autē uerisimilis, si res, quæ subiectis ac-
cidunt personis, aptē reddantur: utputa de pul-
chritudine aliquis certat, pauo supponat hic
oportet alicui astutiam tribuere, uulpecula est
subijcienda: imitatores aliquos hominū uolu-
mus ostendere, hic simijs est locus. Oportet igi-
tur modo breuiter, modo latius eas differere.
quomodo autē hoc fiet: si nūc narratione sim-
plici proferantur, nunc etiā sermo inductis fin-
gatur personis. exempli causa: Simiā conuene-
runt, & consiliū habuerūt de urbe condenda,
& quia placuit illis, paratæ erant incipere ædifi-
cationē, sed uetus simia prohibuit ab incepto
eas

eas, docens quòd facile capiantur, si intra muros còcludantur. sic breuiter dices. Si uelis producere, sic: Simiæ còuenerunt, & còsiliabantur de urbe còdenda, quarũ una in mediũ ueniens còcionata est, quia oportet ipsas quoq; ciuitatẽ habere. Videtis enim, aiebat, quod ciuitatẽ habendo felices homines sint: domos etiã habẽt singuli. & in concionẽ uniuersi, & in theatrum ascendẽtes, delectãt animos spectationibus et auditionibus uarijs. Et sic profers orationẽ in orando, dicẽs, quòd & plebiscitũ scriptũ est, & finges etiam orationẽ ueteris simiæ. Expositio autem fabularũ uult circuituionibus carere, et iucundior esse. Sed oratio, qua utilitas fabulæ retegitur, quã *ὑποπόσειον* uocãt, quod nos affabulationem possumus dicere, à quibusdam prima, à plerisq; rationabilius postrema ponitur. Sciẽdum uero, quod etiam oratores inter exempla solent fabulis uti.

*Quas fabulas philosophia recipiat, quas item reijciat:
ex commentario Macrobij in somnium Scipionis.*

Fabulæ, quarum nomẽ indicat falsi professionem, aut tantũ conciliandę auribus uoluptatis, aut adhortationis quoq; in bonã frugem gratia repertæ sunt. Auditum mulcent, uelut comœdiæ, quales Menander, eius uel imitatores agendas dederunt: uel argumenta fictis casibus amatorum referta, quibus uel multum se Arbiter exercuit, uel Apuleiũ nõnunquam
r 2 lusisse

Iulisse miramur. Hoc totum fabularum genus
 quod solas aurium delicias profitetur, è sacrario
 suo in nutricium cunas sapientiae tractatus elimi-
 nat. Ex his autem quae ad quandam uirtutum speciem
 intellectum legentis hortantur, fit secunda discretio.
 In quibusdam enim & argumentum ex ficto loca-
 tur, & per mendacia ipse relationis ordo conte-
 xit, ut sunt illae Aesopice fabulae, elegancia fictio-
 nis illustres. At in alijs argumentum quod funda-
 tur ueri soliditate, sed haec ipsa ueritas per quae-
 dam composita & ficta profertur: & haec iam uo-
 catur narratio fabulosa, non fabula, ut ceremo-
 niarum sacra Hesiodi & Orphei, quae de deo-
 rum progenie actiue narratur, ut mystica Py-
 thagoreorum sensa referunt. Ergo ex hac secunda
 diuisione, quam diximus, à philosophiae libris
 prior species, quae concepta de falso per falsum
 narratur, aliena est. Sequens in aliam rursus discre-
 tionem scissa diuiditur. Nam quum ueritas argu-
 mento subest, solaque fit narratio fabulosa, non
 unus reperitur modus per figmentum uera refe-
 rendi. Aut enim contextio narrationis per tur-
 pia & indigna numinibus, ac monstro similia
 componitur, ut dei adulteri, Saturnus patris Coe-
 li pudenda abscindens, & ipse rursus à filio re-
 gno potito in uincula coniectus, quod genus
 totum philosophi nescire malunt. Aut sacrarum
 rerum notio sub pio figmentorum uelamine, ho-
 nestis & tecta rebus & uestita nominibus enun-
 ciatur.

ciatur. Et hoc est solum figmenti genus, quod cautio de diuinis reb. philosophantis admittit.

Ex Auli Gellij libro secundo,
capite undetrigesimo,

Apologus Aesopi Phrygismemo-
raturu non inutilis.

AEsopus ille e Phrygia fabulator haud im-
merito sapiens existimatus est, cum qua
utilia monitu, suasuq; erant, non seuerere, non im-
periose precepit & censuit, ut philosophis mos
est, sed festiuos, delectabilesq; apologos com-
mentus, res salubriter ac prospicienter animad-
uersas, in mentes animosq; hominum cum au-
diendi quadam illecebra induit: uelut haec eius
fabula de auiculæ nidulo lepide atque iucunde
premonet, spem fiduciamq; reru, quas efficere
quis possit, haud unq; in alio, sed in semetipso
habendam. Auicula, inquit, est parua, nomen
est Cassita, habitat nidulaturq; in segetibus, id
ferme teporis, ut appetat messis, pullis iam iam
plumantibus. Ea cassita in sementes forte con-
cesserat tempestiuiores: propterea frumētis fla-
uescentibus, pulli etiam tunc inuolucres erant.
Cum igitur ipsa iret cibū pullis questū, monet
eos, ut si quid ibi nouæ rei fieret, dicereturue,
animaduerterēt, idq; sibi, ubi redisset, renūcia-
rent.

rent. Dominus postea segetum illarum filium adolescentem uocat. Et uides ne, inquit, hæc ematuruisse, & manus iam postulare? Idcirco die crastino, ubi primum diluculabit, fac amicos adeas, & roges ueniāt, operamq; mutuam dent, & messem hanc nobis adiuuent: hæc ille ubi dixit, discessit. Atq; ubi redit Cassita, pulli trepiduli circūstrepere, orareq; matrem, ut statim iam properet, atq; alium in locū sese asportet: nam dominus, inquit, misit qui amicos rogaret, uti luce oriente ueniant & metant. Mater iubet eos à metu ociosos esse: Si enim dominus, inquit, messem ad amicos reijcit, crastino seges non metetur: necq; necesse est, hodie uti uos auferā. Die igitur postero mater in pabulum uolat, dominus quos rogauerat operitur: sol feruit, & fit nihil, & amici nulli erant. Tum ille rursus ad filium, amici isti, inquit, magnā in partem cessatores sunt. Quin potius imus, & cognatos, affinesq; nostros oramus, ut adfint cras tempori ad metendū. Itidem hoc pulli pauefacti, matri nunciant. Mater hortatur, ut tum quoq; sine metu, ac sine cura sint: cognatos, affinesq; nullos fermè tam obsequibileis esse, ait, ut ad laborē capessendū nihil cunctentur, & statim dicto obediāt: uos modo, inquit, aduertite, si modo quid denuo dicetur. Alia luce orta, auis in pastum profecta est: cognati & affines operam, quam dare rogati sunt, superfe-

derunt

derūt. Ad postremū igitur dominus filio, ualeant, inquit, amici cum propinquis. Afferes prima luce falces duas, unam egomet mihi, & tu tibi capies alteram, & frumentum nosmetipsi manibus nostris cras metemus. Id ubi ex pulis dixisse dominum mater audiuit, tempus, inquit, est cedendi & abeundi: fiet nūc dubio procul, quod futurum dixit. In ipso enim uertitur, cuius est res, non in alio, unde petitur. Atque ita cassita nidum migravit, & seges à domino demessa est. Hæc quidē est Aesopi fabula de amicorū & propinquorū leui plerūq; & inani fiducia. Sed quid aliud sanctiores libri philosophorū monent, q̄ ut in nobis tantū ipsis nitamur? alia autē omnia quæ extra nos, extraq; nostrum animum sunt, neq; pro nostris, neq; pro nobis ducamus? Hūc Aesopi apologum Q. Ennius in Satyris scite admodum, & uenuste uersibus quadratis cōposuit: quorum duo postremi isti sunt, quos habere cordi, & memoriæ, operæ precium esse hercle puto.

Hoc erit tibi argumentū semp̄ in prōptu sitū,
Ne qd expectes amicos, q̄ tu possis p̄ te agere.

APOLOGI AESOPICI DE
CASSITA FINIS.

ΟΜΗΡΟΥ

ΒΑΤΡΑΧΟΜΥΟ-
ΜΑΧΙΑ.

Ρχόμενθ' ἔπειτα μουσῶν χορὸν ὄξ' ἔλι-
κόνθ',
ἔλθεῖν εἰς ἐμὸν ἦτορ ἐπὶ δύχομαι εἶνεκ' ἄει-
διῆς,

ὣν νέου γν' δέλωταισιν ἐμοῖς ὑπὶ γύνασι θῆκα,
διῆεν ἀπειρεσίῳ πολέμοκλονου βρῆγον ἀρῆθ'.
δύχόμενθ' ἐμὸν περὶ σὺν δὲ ἄτα πᾶσι βαλῆδα,
πῶς μύθε γν' βατράχοισιν ἀφισδύσαντες ἔβησαν,
γῆγνέων ἀνδρῶν μιμῶμενοι ἔργα γιγάντων,
ὡς λόγθ' γν' θνήτοισιν ἔλω, τοῖμ δ' ἔχον ἀρχῶν.

Μῦς ποτὲ διψαλέθ' γαλένης κίνδυνον ἀλύξας,
πλησίον γν' λίμνῃ ἀπαλὸν πρὸσέθηκε γῆγειον,
ὑδατι τὸρ πόμυθ' μελικὸδ' εἶ. τὸν δὲ κατῆδε
λιμνόχαις πολύφημθ', ἔπος δ' ἔφθ' ἔγξατο τοῖου.

Ξεῖνε, τίς εἶ; πόθην ἦλθ' ἐπ' ἠόνα; τίς δὲ σ' ὀφύσας;
πάντα δ' ἀλήθδυσον, μὴ ψυδδύμενόν σε νοήσω.
εἰ γάρ σε γνοίην φίλον ἄξιον, δὲ δόμου ἄξω,
διδρα δὲ τι δλώσω ξεινήϊα πολλὰ καὶ ἑδλά.
εἰμὶ δ' ἐγὼ βασιλεὺς φυσίγναθ', ὃς ἰστὶ λίμνῳ
πιμῶμαι, βατράχων ἠγόμενθ' ἤματα πάντα.
καὶ με πατήρ πηλδύς ποτε γείνατο ὑδρομεδίσθη
μιχθεῖς γν' φιλότητι παρ' ὄχθας ἠειδανοῖο.
καὶ σε ὄρω καλόν τε καὶ ἄλκιμον, ἔξοχον ἄλλων

HOMERIRA

NARVM ET MVRIVM

PVGNA.

Incipiens primum Musarum cœtum ex
Helicone,
Venire in meum cor supplico, gratia
cantus,

Quem nuper in libellis meis super genua posui,
Litem immensam, tumultuosum opus Martis,
supplicans hominibus in aures omnibus mittere,
Quomodo mures in ranas principantes iuerunt,
Terrigenum uirorum imitati opera gigantum.
Sic sermo inter mortales erat, tale autē habuit principium.

Mus aliquando sitibundus felis periculum exitans,
Propinquum in lacum teneram adposuit barbam,
Aqua delectatus dulci: hunc autem uidit
Limnocharis obstrepera, uerbum autem locuta est tale.

O hospes quis es? unde uenisti ad littus? quis autē te pro
Omnia aut uere dic, ne mendacē te intellexero. (duxit)
Si enim te nouerim amicum dignum, ad domum ducam.
Donā autem tibi dabo hospitalitia multa & bona.
Sum autem ego rex Phisignathus, qui per lacum
Color, ranarum dux dies omnes.

Et me pater Peleus olim genuit, Hydromedusæ
Mixtus in amore apud ripam Eridani,

Et te quidem uideo pulchrūq; & fortem egregiū aliorū

Αιμύχαιρις palude gaudens. *φωτιγυβάτος* inflans maxillas.
Χαλομεδίστη, regina aquarum.

Sceptriferum regem, & in bellis pugnacem
Esse. sed age citius tuam generationem concionare.

Huic autem rursus Psicharpax respondit, dixitq̄:
Quidnā genus meū perquiris ô amice, manifestū omnib.
Hominibusq̄; dijsq̄; & cœlestibus uolatilibus?
Psicharpax quidem ego uocor, sum autem filius
Troxartæ patris magnamini: at mater
Lichomye, filia Pternotroctæ regis.

Genuit autem in lignario me, & enutriuit cibarijs,
Ficibus & nucibus, & edulijs omnigenis.

Quomodo autem amicū facies me in naturā nihil similē?
Tibi quidem enim uita est in aquis, sed mihi certe

Quæcunq̄; apud homines comedere cōsuetudo, neq̄; me
Panis ter pistus à bene rotunda cista, (latet

Neq̄; placenta extensa habens multam sisamida,
Non sectio ex perna, non iecora albam uestem habentia,

Neq̄; caseus nuper pressus à suauilacte,
Non bonum dulceariam, quod & diui desiderant,

Neq̄; quæcunq̄; ad conuiuia hominum faciunt coci,
Ornantes ollas condimentis varijs.

Nunquam ex bello malum effugi clamorem,
Sed statim ad pugnam iens propugnantibus mixtus sum.

Non timui hominem, & quamuis magnū corpus ferentē.
Sed ad lectum iens, summum digitum mordeo,

Et à pede accepi, & non labor occupauit uirum,
Suauis non aufugit somnus mordente me.

Sed duo ualde omnia timeo omnem per terram,
Accipitrem et felem, qui mihi magnum luctum adferunt,
Et decipulam gemituosam, ubi dolosum existit fatum.

Plurimum

πλῆϊστον δὴ γαλέλω ποδιδείδω, ἢ τις ἀΐση,
 ἢ καὶ τρωγλοδύοντα ἢ τρώγλω δρέϊνει.
 ὃ τρώγω βραφύας, ὃ κράμβας, ὃ κολοκύντας,
 ὃ τούτοις χλωροῖς ὑπὸ σπόμαι, ὃ δὲ σελίνοις.
 ταῦτα γὰρ ὑμῶν ὄσιν ἐδίεσματα τῆν ἢ τὴν λίμνω.
 πρὸς τὰ δὲ μειδίστες φυσίγναβθ αὐτίου ἠύδα.

Ξῆνε, λίαν αὐχεῖς ὑπὸ γασίει. ἔσι καὶ ἡμῖν
 πολλὰ μάλ' γν' λίμνη, καὶ ὑπὸ χθονὶ θαύματ' ἰδέσθαι.
 ἐμψίβιον γὰρ ἐδίωκε νομῶν βατράχοισι κρονίωγ,
 σκιρτῆσαι ἢ τὴν γλῶν, καὶ ἐφ' ὕδασι σωμακαλύψαι.
 εἰ δ' ἐθέλεις καὶ ταῦτα διαμύναει, δύχδρες ὄσι.
 αἴρω σ' γνῶ τοῖσι. κρέται δὲ με μὴ πετ' ὄλαει,
 ὅπως γηθόσωθ τῆν ἐμὸν δόμον εἰσαΐκηαι.

Ὡς ἀΐφην, καὶ νῶτ' ἐδίδω, ὃ δὲ ἔβαινε τάχιστα
 χεῖρας ἔχων ἀπαλοῖο κατ' αὐχρῆθ, ἄλματι κέφα.
 καὶ πρῶτον μὲν ἔχαιρην, ὅτ' ἐβλίπε γέγονας ὄρους
 νήφει τὸρ πόμωθ φυσίγναβθ. ἀλλ' ὅτε δὴ βρά
 κύμασι πορφυρέοις ἐπεκλύζω, πολλὰ διακρύωμ,
 ἄχρηστον μετάνοιαν ἐμέμφω. τίλλει δὲ χαίτας,
 καὶ πόδας ἔσφιγγεν ἢ τὴν γαστῆρθ. γν' δὲ οἱ ἦτορ
 πάλλειτ' ἀκθεῖν, καὶ ὑπὸ χθόνα βύλειτ' ἰδέσθαι.
 θεινὰ δὲ ὑπὸ σπῆλαιζε, φόβω κρυόσγυτος ἀνάγκη.
 ἐρῶ μὲν πρῶτ' ἐπλασ' ἐφ' ὕδασι, ἢ ἢ τε κώπλω
 σύρωμ, δύχρόμωός τε θεοῖς ὑπὸ γαίαν ἰκέσθαι,
 ὕδασι πορφυρέοισιν ἐκλύζω. πολλὰ δὲ ἔβόα,
 καὶ τοῖον φάτο μῦθον, ἀπὸ σώματος δὲ ἀγόρευεν.

Οὐχ ὄτω νῶτισιν ἐκβάσασε φόρτον ἔρωτος
 ταῦθ, ὅτ' ὄνθρωπον δὲ κύματος ἢ γ' ὑπὸ κρητῶν,
 ὅς ἐμ' ὑπὸ πλώσας ὑπὸ νῶπιον ἢ γην ὄν οἶον.

Plurimum iam felem supertimeo, qui optimus,
 Qui & foramen ingredientem per foramen perquirit.
 Non comedo raphanos, non caules, non cucurbitas,
 Non porris uiridibus pascor, neq; apijs.
 Hæc enim uestra sunt edulia per lacum.
 Ad hæc autē subridens Physignatus cōtrā locutus est,
 O hospes ualde gloriaris ob uentrem. adsunt & nobis
 Multa ualde in lacu & in terra mirabilia uisu.
 Vtriuitam enim dedit pascuam ranis Saturnius Iupiter,
 Exultare per terram, & in aquis corpus cooperire.
 Si autem uis & hæc scire, facile est
 Portem te in humeris, tene autē me, ne aliquādo pereas,
 Sic gauisus in meam domum uenias.
 Sic certe inquit, & terga dat, ille autē ascēdebat uelociter
 Manus habens tenerum per collum, saltu facili.
 Et in primis quidē gaudebat, quādo intuebatur uicinos por
 Natatione gaudēs Physignathi. sed quādo iam utiq; (tus
 Vndis purpureis submergebatur, multū lachrymabatur,
 Inutilem pœnitentiam accusabat: uellebat autem comas:
 Et pedes stringebat per uentrem, in illo autem cor
 Concutiebatur insolentia, & in terram uolebat uidere.
 Vehemēter autē ingemiscebat timoris frigidi necessitate.
 Caudam quidem in primis extēdit in aquis, tanquā remū
 Trahens, supplicansq; deis in terram uenire,
 Aquis purpureis submergebatur: multum autē clamabat.
 Et talem dixit sermonem, ab ore autem concionabatur:
 Non sic humeris portauit onus amoris
 Taurus, quando Europam per undam duxit in Cretam,
 Ut me nauigans super humeralem duxit ad domum

Βάτραχ' ὄψας ὄρηον δέμας ὕδατι λυκῶν,
 ὕδρ' ὄσ' ἄζαπίνης ἀνεφαίνετο, δεινὸν ὄραμα
 ἀμφοτέρωσι, ὄρθον δ' ὑπὲρ ὕδατος εἶχε τρέχιλον.
 ὄσφρ' ἰδὼν κατέδυσ φυσίγναθ', ὄτι νόησας
 οἶον ἑταῖρον ἔμελλον ἀκλύμηναι ἤτ' ἰλύμηναι.
 δὴ δὲ βάθ' ἰλίνης, καὶ ἀλδύατο κῆρα μέλαιναν.
 κένθ' ὄσ' ὡς ἀφίθη, πῆσεν ὕπνῳ δύθους ὄν ὕδατος.
 χεῖρας δ' ἔσφιγγεν καὶ ἀκλύμην' ἰλάττειζε.
 παλάκι μὲν κατέδωκεν ἑφ' ὕδατι, πολλάκι δ' αὖτε
 λακτίζων ἀνέδωκε, κόρον δ' ὄκλῳ ὑπαλύξαι.
 δίδυμόμηναι δὲ τείχεσσι πλείστον βάετο εἰλημὸν ἐπ' αὐτῶν,
 ὕδασι δ' ὄκλύμην' ἰλάττειζε, τοῖσδε ἐφθέγγετο μύθους.

Οὐ λήσεις γε θεὸς φυσίγναθε τοῶντα ποιήσας,
 ναυηγὸν ῥίψας ἀπὸ σώματος ὡς ἀπὸ πῆλτος.
 ὄν ἂν με ἤτ' ἰλάττειν ἀμείνων ὕδα κἀκίσει.
 παγκρατίω τε, πάλῃ τε, εἰς δρόμον, ἀλλὰ πλανήσας
 εἰς ὕδατος μ' ἔρριψας. ἔχει θεὸς ἐκδιχὸν ὄμμα.
 ποινῶν σὺ τίσεις μὲν στρατῶν, ὄσ' ὑπαλύξεις.
 Ταῦτ' εἰπὼν, ἀπέπνυδον γὰρ ὕδασι, τὸν δὲ κατέϊδον

285

λειχοπίναξ, ὄχθισιν ἐφεζόμεν' ἰλάττεισι.
 δεινὸν δ' ὄζολόλυξε, δρομῶν δ' ἠγγελε μύεσιν.
 ὡς δ' ἔμαθον πλὴν μοῖραν, ἔδυσ χόλος ἀνὸς ἀπαντας.
 καὶ τότε κηρύκεσιν ἑοῖς ἐκέλευσαν ὑπὸ ὄρθρον
 κηρύκεσιν ἀγορεύειν δ' ἔσδῶματα τρωξάρτα
 πατρὸς δισυλῶς ψυχάρπαγ', ὄσ' ἤτ' ἰλύμηναι
 ὕπνῳ ὄζυπλωτο, νεκρὸν δέμας, ὄσ' ἔπαρ ὄχθας
 ἰλύμηναι τλήμων, μέσσω δ' ἔπρηκτο πόντον.
 ὡς δ' ἠλθον ἀδύδοντες ἀμ' ἑοῖ, πρῶτον ἀνέστη
 τρωξάρτης ὄσ' ἰλάττειν χολόμην', εἰπέτε μύθον.

Rana, eleuans pallidum corpus aqua alba.

Hydrus aut̄ ex improuiso apparebat horrendū spectaculū

Vtrifq; erectum super aquam habebat collum.

Hunc uidēs ingressus est Physignathus, nō quicq̄ intelli-

Qualem socium futurus erat perdere per lacum. (gens

Ingressus est autē profunditatē lacus, & euitauit parcā ni

Ille autē ut relictus est, cecidit supinus in aquā. (grā.

Manus autem stringebat, & moriens stridebat.

Sæpe quidem ingrediebatur in aquam, sæpe autem rursus

Calcitrans egrediebatur, mortem autem nō erat euitare.

Madentes autem pili plurimū pondus trahebant in ipso.

Aquis autem periens, tales loquutus est sermones:

Non latebis utiq; deos Physignate hæc faciens,

Naufragum iaciens à corpore ut à petra.

Non certe me per terram melior eras ô pessime,

Pancratioq; luctaq; & ad cursum, sed decipiens

In aquam me proiecisti. habet deus iustum oculum.

Pœnam tu solues murium exercitui, neq; euitabis.

Hæc locutus expirauit in aquis: hunc autem uidit

Lichopinax, ripis insidens mollibus. (ribus.

Vehementer autem ululauit, currens aut̄ annūciauit mu-

Vt autē didicerunt mortē, ingressa est ira perniciofa uni-

Et tunc præconib. suis iusserunt sub diluculū (uersos

Proclamare ad concionem in domos Troxartæ

Patris infelicis Psicharpagis, qui per lacum

Supinus natabat, mortuum corpus, neq; iuxta ripas

Erat iam miser, medio autem natabat ponto.

Vt autem uenerunt festinantes cū aurora, primū surrexit

Troxartes ob filium iratus, dixitq; sermonem:

ὦ φίλοι, εἰ καὶ μὲν ἔγωγε καὶ πολλὰ πέπονθα
 ἐκ βατράχων, ἢ μοῖρα κακὴ πάντεσσι τέτυκται.
 εἰμὶ δ' ἔγωγε δύσλωθ', ἐπεὶ τρεῖς παῖδας ὄλεσα,
 καὶ τὸν μὲν πρῶτον γε κατέκτανον ἄρπάζασα,
 ἐχθίστη γαλῆν, τρώγλης ἔκτοσθ' ἐλῶσα.
 τὸν δ' ἄλλον πάλιν ἄνδρ' ἀπ' ἠέδου ὅτ' ἴδον ἦξαν,
 λιγνοτόρ' αἰς τέχνας ξύλινον δόλον ἔξδύροντες,
 ὡς παγίδα καλέουσι, μῦθ' ὀλέτεραν ἔδσαν.
 ὁ τρίτος ὡς ἀγαπητὸς ἐμοὶ καὶ μητέρ' ἐδ' ἠνῆ,
 ἔδον ἀπέπνιξον φυσίγναθ' ὅτ' ἐβυθὸν ἄξασ.
 ἀλλ' ἄγεθ' ὀπλισόμεθα, καὶ δ' ἐλθωμεν ἐπ' αὐτοῦ,
 σώματα κρομήσαντες γ' ἦντεσι δ' αἰδ' ἀλείοισι.

Ταῦτ' εἰπὼν, ἀνέπεισε καθοπλίζεσθαι ἅπαντας.
 καὶ αὖτ' ἔπειτα ἐκέρουσαν ἄρης πολέμοιο μεμηλώς.
 ἀνκμηίδας μὲν πρῶτα ποδὶ λυγέμοισι ἔβηκαν,
 ῥίξαντες λυάμους χλωρῶς, ὄντ' ἀσκήσαντες,
 ὅς αὐτοὶ δ' ἄνυκτ' ὤπασάντες κατέτροψαν.
 θώρηκας δ' εἶχον καλαμοσεφίωρ ἄρ' ἐβυθῶν,
 ὅς γαλῆν δ' ἔραυτες ὤπασαν μύθ' ἐποίησαν.
 ἀπὸ δ' ὡς λύχνη τὸ μεσόμφαλον, ἢ δὲ νυλόγην,
 δύμηκας βελόνας, παγχάλκεον δ' ἔργον ἄρ' ἔβη.
 ἢ δὲ κόρυς τὸ λῆπυρον ὑπὲρ κεροτάφοισι καρύει.
 ἔτω μὲν μύθ' ἦσαν ἦσαν ἦσαν, ὡς δ' ἦσαν ἦσαν
 βάτραχοι, ἔξαν ἐδ' ὤσαν ἀφ' ὕδατος, εἰς δ' ἦσαν ἦσαν
 ἐλθόντες, βελῶ ξυάγου πολέμοιο κακοῖο.
 σκεπηρομένων δ' αὐτῶν πόθ' ἦσαν ἦσαν, ἢ τίς ὄθρ' ἦσαν,
 ἀκρυξ' ἐγγύθ' ἦσαν φέρων σκεπηρομένων μετὰ χόρσι,
 285 τυρογλύφ' ὕψος μεγαλήτορ' ἐμβασίχυτρο
 ἀγγέλλων πολέμοιο κακῶ φάτιμ', εἰπέτε μῦθον.

O amici, tametsi solus ego mala multa passus.
 Ex ranis, sors mala omnibus facta est,
 Sum autem ego infelix, postquam treis filios perdidit.
 Et quidem primum utiq; occidit rapiens
 Inimicissimus felis, foramen extra capiens.
 Alium autem rursus uiri crudeles ad mortem duxerunt,
 Vanioribus artibus ligneum dolum inuenientes,
 Quam decipulam uocāt murium perditricem existentē.
 Qui tertius erat dilectus mihi & matri inclytæ,
 Hunc suffocauit Physignathus in profundum ducens.
 Sed agedum armemur, & exeamus in ipsas,
 Corpora ornantes in armis uarijs.

Hæc locutus persuasit armari uniuersos.
 Hos quidem utiq; armauit Mars belli curam habens.
 Tibiaria arma quidem primum circa tibias posuerunt,
 Frangentes fabas uirides, beneq; aptantes,
 Quas ipsi per noctem stantes comederunt.
 Thoraces autem habebant calamis circumdatis à corijs,
 Quos felem excoriantes scienter fecerunt.
 Clypeus autē erat lucernæ medius umbilicus: at certe lã
 Longæ acus omnino æreum opus Martis. (cea
 At cassis testa in temporibus nucis.
 Sic quidem mures erant armati. ut autem intellexerunt
 Ranæ, egressæ sunt ab aqua, in unum locum
 Venientes, consilium congregauerunt belli mali.
 Considerātibus aut ipsi unde seditio, uel quis tumultus,
 Præco propè uenit, ferens sceptrum in manibus,
 Tyroglyphi filius magnamini Embasichytros,
 Nuncians belli famam, dixitq; sermonem.

Ω Βάτραχοι, μύθε ὑμῖν ἀπειλήσαντες ἔπεμψαν
 εἰπεῖν ὀπλίξειδα ὠδὶ πόλεμόν τε μάχην τε.
 εἶδον γὰρ κατ' ὕδαρ ψυχάρπαγα, ὅμ κατέπεφνον
 ὑμέτερον βασιλεύς φυσίγναθ', ἀλλὰ μάχεσθε
 οἱ τινὲς γν' βατράχοισι ἀριστῶν γεγάατε.

Ὡς εἰπὼν ἀπέφηνε. λόγῳ δ' εἰς ἕατα μύθῳ
 εἰσελθὼν, ἐτάραξε φρενάς βατράχων ἀγδράχων.
 μεμφομένων δ' αὐτῶν φυσίγναθ' εἶπεν ἀνασάς·

Ω φίλοι, δ' ἐκτεινοῦ ἐγὼ μῦθ', ὃ δὲ κατ' εἶδον
 ὀλλύμενον. πάντως ἐπνίγη παίζων πρὸς λίμνῳ,
 νήξεις τὰς βατράχων μιμέμενον. οἱ δὲ κῆκισοι
 νῦν ἐμὲ μέμφονται ἄν ἀνάτιου, ἀλλ' ἄγε βυλλῶ
 ζητήσωμεν, ὅπως δολίσς μύας ἄζολέσωμεν.
 τοὶ γὰρ ἐγὼν δρέω, ὡς μοι δοκῆσ' εἶν' ἀρίστα,
 σώματα κροσήσαντες, γνῶσθι σωμὲν ἅπαντες,
 ἄκροισι πᾶρ χείλεσσι ὅπερ κατὰ κρημνῶν ὄχθῳ.
 ἡνίκε δ' ὄρμηθγῆτες ἐφ' ἡμῶς ἄζελθωσι,
 δραξάμενοι κερύθῳ, ὅς τις σχεδὸν αὐτίον ἔλθοι,
 ὅτ' λίμνῳ αὐτῶσιν ἄνω γνῆσι δύθῳ βάλωμεν.
 ἔτω γὰρ πνίξαντες γν' ὕδασι σὺν ἀκρολύμβοις,
 σήσομεν δύθῳ τὸ μυοκτόνων ὧδε πρόπαιον.

Ὡς ἄρα φωνήσας, ὅπλοισι γνέδυσεν ἅπαντας.
 φύλλοις μὲν μαλαχῶν κνήμας ἕως ἀμφεκάλυψαν.
 θώρηκας δ' εἰς χερσῶν πλατέων ἄρ' ἐτύτλων.
 φύλλα δὲ τῶν ἱεραμβῶν εἰς ἀσπίδας ὅτ' ἠσκησαν.
 ἔγχῳ δ' ὄξυχοῖν ἑκάστω μακρὸς ἀρήρει,
 καὶ κερύθῳ κοχλιῶν λεπτῶν ἑκάστω ἀμφεκάλυπτον.
 δραξάμενοι δ' ἔσῃσαν ἐπ' ὄχθαις ὑψηλοῖσι,
 σείοντες λόγχασι, θυμῶ δ' ἐπλητὸ ἕκαστος.

Oranæ, mures uobis minitantes miserunt
 Dicere armari ad bellumq; pugnamq;.
 Viderunt enim per aquam Psicharpaga, quem occidit
 Vester rex Physignathus. sed pugnate
 Quæcunq; inter ranas egregiæ genitæ estis.

Sic locutus disparuit. sermo autem in aures murium
 Ingrediens, conturbauit mentes ranarum superbarum.
 Accusantibus autem ipsis Physignathus dixit surgens:

O amici, non occidi ego murem, neq; uidi
 Pereuntem, omnino suffocatus est ludens iuxta lacum,
 Natatus ranarum imitatus, ad pessimi
 Nunc me accusant inculpabilem: sed age consilium
 Inquiramus, ut dolosos mures deperdamus.

Etenim ego dico, ut mihi apparent esse optima.

Corpora ornantes armati stemus uniuersi
 Summas iuxta ripas, ubi præceps locus.

Quando autem imperum facientes in nos uenerint,
 Accipientes à galeis quicumq; propè obuius uenerit,
 In lacum ipsos cum armis statim deiciamus.

Sic enim suffocantes in aquis experteis natandi,
 Constituemus statim murium occisorum hic trophæum.

Sic certe loquutus, armis induit uniuersos.
 Folijs quidem maluarum tibias suas circumcooperuerūt.
 Thoraces autem habuerunt uiridibus latis à corijs,
 Folia autem caulium in clypeos bene aptauerunt.

Lancea autem acutus iuncus unicuiq; longus aptatus erat.
 Et galeæ cochleis subtilibus capita circumcooperiebant.
 Circundantes autem steterunt in ripis altis.

Conquassantes læceas, animo aut plenus erat unusquisq;.

Ζεὺς δὲ θεὸς παλίστας εἰς ὄρανόν ἀσδρόντα,
καὶ πολέμῳ πληθῶν δαίξας, κρατόρδ' τε μαχητῆς
πολλῶν καὶ μεγάλων, ἠδ' ἔγχεα μακρὰ φέρουτας,
οἷ⊕ ληνταύρωμ στρατὸς ὄρχεται ἠδὲ γιγάντων,
ἠδ' ὕ γελῶν ὀρέεινε· τίνοδ' βατράχοισιμ ἀρωγοί,
ἠ μυσίμ ἀθανάτων; καὶ ἀθλωαίμῳ πρῶσειπν·

Ω θυγάτρ, μυσίμ ἠρ' ἐπαλεξήσοσα πορδύση;
καὶ γάρ σδ ἠϛ νκόν ἀεί σκιρτῶσιμ ἀπαντδν,
λευίσση τὸρ πόμνοι, καὶ ἐδ' ἔσμασιμ ἐκ θυσιῶων.

Ὡς ἄρ' ἔφη κρονίδης, τὸρ δὲ πρῶσειπν ἀθλῶν·
ὦ πάτρ, ἔκ αν' ὠώποτ' ἐγὼ μυσίμ τειρομνύοισιμ
ἐλθοίμῳ ἐπρωγός, ἐπεὶ κακὰ πολλὰ μ' ἔοργαν,
σέμματα βλάπτοντες, καὶ λύχων εἴνεκ' ἐλαΐδ.

Ἰὼρ δὲ μελίμ ἔδακε φρεγῆας, οἷομ ὀρέξαν,
πέπλομ με κατέ τρωξαν ὄμ ἔξυφηνα καμῶσα
ἐκ ροδαίνης λεπῆης, καὶ σήμονα λεπῆομ γήσοα.
τρώγλας τ' ἐμποίσοαν, ὁ δὲ ἠπητῆς μοι ἐπέση,
καὶ πρῶσει με τόκων, τούτου χείμ ἔξωργισμα.

χρησαμλῆν γὰρ ὕφηνα, καὶ ἔκ' ἔχω αὐταποδιδνα.
ἀλλ' ἔδ' ὡς βατράχοισιμ ἀρηγέμῳ ἔκ' ἐβελήσω.
εἰσί γὰρ ἔδ' αὐτῶ φρεγῆας ἐμπεδοι, ἀλλὰ με πρῶτωμ
ἐκ πολέμῳ ἀνιδσαν, ἐπεὶ λίμ ἐκο πῶθῳ
ὕπνησ δίδουμνύῳ ἔκ' εἶσαν θορυβῶντες,
ἔδ' ὀλίγομ καταμῦσαι. ἐγὼ δὲ ἀϛπν⊕ κατεκείμῳ
πῶ κεφαλῶ ἀλγῶσα, ἔως ἐβόσοσν ἀλέκτωρ.
ἀλλ' ἄγε παυσώμεθα θεοί τούτοισιμ ἀρήγειμ,
μὴ κέ τις ὕμείωμ τρωθῆ βέλει ὀξυόσνπ.
εἰσί γὰρ ἀγγέμαχοι, καὶ εἰ θεός αὐτί⊕ ἔλθοι.
πάντες δ' ὄρανόνσν τὸρ πῶμεθα δῆειμ ὀρῶντες.

νφαινω

Iupiter autem deos uocans in cœlum astriferum,
 Et belli multitudinem ostendens, potentesq; pugnatores
 Multos & magnos, & lanceas longas ferentes,
 Qualis centaurorum exercitus procedit & gigantum.
 Suauius ridens interrogabat: qui ranis auxiliares
 Vel muribus, immortalium? & Palladem allocutus est:

O filia, muribus, nunquid auxiliatura ibis?
 Etenim tuū per templum semper exultāt uniuersi mures,
 Odore delectati & cibarijs ex sacrificijs.

Sic certe dixit Saturnius. hunc autē allocuta est Pallas:
 O pater, non certe unquam ego muribus consumptis
 Venirem auxiliatrix, quoniam mala multa mihi fecerunt,
 Coronas destruentes, & lucernas causa olei,
 Hoc autem meas ualde momordit mentes quale fecerunt.
 Peplum meum corroserunt, quod texui laborans
 Ex trama subtili, & stamen subtile neui,
 Foraminaq; fecerunt: at sutor mihi institit,
 Exigit à me usuras: huius gratia irata sum.
 Mutuata enim subtextum, & non habeo restituere.
 Sed neq; sic ranis auxiliari non uelim.
 Sunt enim neq; ipsæ mentibus firmæ, sed me recens
 Ex bello redeuntem, postquam ualde defatigata fui,
 Somno indigentem non permiserunt tumultuantes
 Neq; parum oculos conuiuere: ego autē in somnis iacebam
 Caput dolens, donec clamauit gallus gallinaceus.
 Sed age cessemus dei ijs auxiliari,
 Ne utiq; aliquis uestrum uulneretur telo acuto.
 Sunt enim cominus pugnātes, etiā si deus contrā ueniret:
 Omnes autem de cœlo delectemur litem uidentes.

Ὡς ἄρ' ἔφη. πῆ δ' αὖτε πεπείθοντο θεοὶ ἄλλοι
 πάντες. ὁμῶς δὲ ἀολλέες ἦλυθον εἰς γῆα χῶρον.
 ἰάδιδ' ἦλθον κέρυκε τόρας πολέμοιο φέροντε.
 καὶ τότε κώνωπός μεγάλας σάλπιγγας ἔχοντες,
 δεινὸν δὲ ἀλπίζου πολέμου ἰτύπευ. ἔρανόθεν δὲ
 ζεὺς ἱερνίδης βρόντησε, τόρας πολέμοιο κειοῖο.

Πρῶτος δ' ὑψιβόας λειχλώρα ἔτασε διδύ.
 ἔσαοτ' γν' πτωμάχοις ἤϊ γασδρά εἰς μέσομ ἦπῃ,
 ἰάδιδ' ἐπόθεν πρῶτης, ἀπαλας δ' ἐμόνισεν ἐθείρας.
 τρωγλοδύτης δὲ μετ' αὐτὸν ἀκόντισε πηλείωνα,
 πῆξεν δ' γν' σδόνω σιβαρόμ δδρυ, τὸν δὲ πδόντα
 εἶλε μίλας θανάτος, ψυχὴ δ' ἐκ σώματος ἔπῃ.

285.

σδυτλαῖθ δ' ἀρ' ἔπεφνε βαλὼν κίεαρ ἐμβασιχύρομ.
 ἀρ' τοφάγθ δὲ πολύφωνομ ἤϊ γασδρά τύψεν,
 ἦειπε δὲ πρῶτης, ψυχὴ δὲ μελέωμ ἔξεπῃ.

λιμνόχαις δ' ὡς εἶδεν ἀκλυμένομ πολύφωνομ,
 τρωγλοδύτῳ πῆ τρω μύλοφδῆϊ τρῶσεν ὑπ' φθῆς,
 αὐχγία πὰρ μέσομ. τὸν δὲ σήος ὄος ἐκάλυψεν.
 λειχλώρα δ' αὐτοῖο πτύσθηθ διδύ φαεινῶ,
 καὶ βάλεν, ἔδ' ἀφάμαρτε, ἰαδ' ἦπῃ. ὡς δ' γνόουσε
 ἱραμβοφάγθ ὄχθαισι βαθείαις ἐμπθε φδύγωμ.
 ἀλλ' ἔδ' ὡς ἀπέληκην γν' ὕδασι, ἦλασε δ' αὐτὸν,
 ἰάπθε δ' ἐκ αὐγνύσση, ἐβάπθηθ δ' αἵματι λίμνη
 πορφυρέω. αὐτὸς δὲ παρ' ἦϊόν' ἔξετανύθη.

χρδῆσι λιπῆσι τε πορνύμωθ λαγόνεσιμ.

λιμνήσιθ δ' ὄχθαισι τυρόγλυφομ ἔξηνάριξε.

πῆδνογλύφομ δὲ ἰδῶν ἰαλαμίνθθ, εἰς φόβομ ἦλθεν.

ἦλατο δ' ἔδ' λίμνῳ φδύγωμ, τὴν ἀπώιδρα ῥίψας.

ὑδρόχαις δὲ τε πῆφνε πῆδνοφάγομ βασιλῆα,

χόρμα.

Ut certe dixit, huic autem post paruerunt dei alij.
 Omnes simul autem collecti uenerunt in unum locum.
 At uenerunt præcones duo, signum belli ferentes.
 Et tunc culices magnas tubas habentes,
 Vehementer tuba clangebant belli strepitum. cœclitus aut
 Iupiter saturnius intonuit, signum belli mali.
 Primus autem alte clamans Lichenorē uulnerauit lancea
 Stātem inter propugnatores per uentrē in medium epar.
 Cōcidit aut pronus, teneras aut puluerulētās ferit comas.
 Troglodytes autem post ipsum iaculatus est Peliona,
 Infixit autem in pectore solidā lanceā. hunc aut cadentē
 Cepit nigra mors, anima autem ex corpore euolauit.
 Sentlæus autē utiq; occidit percutiens cor Embasichytrū.
 Artophagus autem Polyphonom per uentrem percussit,
 Cecidit autem supinus, anima autem membris euolauit.
 Lymnocharis autem ut uidit pereuntem Polyphonom,
 Troglodyten petra molari uulnerauit anticipans
 Collum iuxta medium. huic aut caligo oculos cooperuit.
 Lichenor autem ipsius concutiebatur lancea lucida.
 Et percussit, neq; aberrauit, per epar. ut autem intellexit
 Crambophagus, ripis profundis incidit fugiens.
 Sed neq; sic cessauit in aquis, impulit autem ipsum.
 Cōcidit aut, nō respirauit. tangebatur aut sanguine lacus
 Purpureo, ipse autem iuxta litus extensus est,
 Venis pinguibus incitatus intestinis.
 Lymnesius autem in ripis Tyroglyphum spoliauit.
 Pternoglyphum aut uidēs Calaminthius in timorē uenit.
 Saltauit autem in lacum fugiens clypeum iaciens.
 Hydrocharis autem occidit Pternophagum regem,

χορμαδίω πλήξας ἤϊ| βρέγματος ἔγκεφαλος δὲ
 ἐκ ῥινῶν ἔσαξε, παλάσσο δ' αἶμα πγαῖα.
 λειχοπίναξ δ' ἔκτεινεν ἀμύμονα βορβοροκοίτλω
 ἔγχει ἐπαίξας, τὸν δὲ σκότος ὄσ' ἐκάλυψε.
 πρᾶσοφάγθ' δ' ἐσιδῶν, ποδὸς εἴλκυσε λυγροδιδῶ-
 νῶν λίμνη ἀπέπνιξε λερατήσας χειρὶ τγόντα. (κτλῶ
 ψυχάρπαξ δ' ἤμω' ἐταίρωι ποδι τεθνεώτῳ,
 καὶ βάλε πηλοσομ ἤϊ| νηδύθ' εἰς μέσοι ἤϊπρ.
 πίπτε δὲ οἱ πρόσθην, ψυχὴ δ' αἰδὸς δὲ βεβήκει.
 πηλοβάτης δ' ἐσιδῶν, πηλῶ δ' ἄρα κὰκ ῥίψην ἐπ' αὐτῷ,
 καὶ τὸ μέτωπον ἔχρισε, καὶ δ' ἐτύφλο πρᾶ μικρόν.
 θυμώθη δ' ἄρα λείνθ', ἐλῶν δὲ γε χεῖρ' παχείη
 λείμνον γνῶ πεδίω λίθου ὄβριμον ἄχθθ' ἀρδρῆς,
 τῶ' βάλε πηλοβάτλω ὑπὸ γῶνατα· πᾶσα δ' ἐκλάσθ'
 λυγρὴ δεξιτέρῃ· ὡς ἐ δ' ἔπ' ἤϊπθ' γνῶ κρινίησι.
 λεραυγασίδης δ' ἤμωι, καὶ αὐθις βαῖνεν ἐπ' αὐτῷ,
 τύψε μέσλω δ' αὐτῷ ἤϊ| γασδρά· ὡς δὲ οἱ εἶσω
 ὀξύχοιθ' ἰλιῶι. χαμαὶ δ' ἔκχυτο ἅπαντα
 ἔγχετ' ἐφελκομλῶ ὑπὸ δόρατι χεῖρ' παχείη,
 σιτοφάγθ' δ' ὡς εἶδεν ἐπ' ὄχθησι ποταμοῖο
 σκάζωμ ἐκ πολέμου ἀνεχάξθ', τείροθ' δ' αἰνῶς.
 ἦλατο δ' ὄντα φροῦ, ὅπως φύγη αἰπὴν ὄλεθρον.
 τρωξάρτης δ' ἔβαλεν φυσίγναθου εἰς πόδια ἄκρον,
 ὦκα δὲ τειρόμενθ' ὄντα λίμνῳ ἦλατο φόνυγῳ.
 τρωξάρτης δ' ὡς εἶδεν ἔθ' ἡμίπνου προπδύοντα,
 καὶ οἱ ἐπ' ἔδραμν αὐθις ἀρκτάμελαι μενεαίνω.
 πρᾶσοαῖθ' δ' ὡς εἶδεν ἔθ' ἡμίπνου προπδύοντα,
 ἦλθε δ' ἄρα προμάχῳ, καὶ ἀκόντισεν ὀξείχοίνω.
 ὅθ' ἔρρηξε σάκος· γέτο δ' αὐτῷ δισυρὸς ἀκωκί.

Saxo percutiens per guttur: cerebrum autem
 Ex naribus stillabat, polluebatur autem sanguine terra.
 Lichopinax autē occidit irreprehensibilem Borborocætē,
 Lancea impetū faciens: obscuritas autē oculos cooperuit.
 Prassiphagus autem uidens pede traxit Cnissodioctem,
 In lacu autem suffocauit tenens manu neruum.
 Psicharpax autem ultus est socijs mortuis,
 Et percussit Pelusium per uentrem in medium epar:
 Cecidit autem illi ante, anima autem ad infernum iuit.
 Pelobates autem uidens, luti manipulum iecit in ipsum,
 Et frontem inunxit, & excæcabatur propemodum.
 Iratus est autem certe ille capiens utiq; manu forti
 Iacentem in campo lapidem ponderosum pondus terræ,
 Hoc percussit Pelobatē sub genua: tota autem fracta est
 Tibia dextra: cecidit autem supinus in pulueribus.
 Craugasides autem ultus est, & rursus ibat in ipsum,
 Percussit mediū autē ipsum per uentrē, totus autē ei intrō
 Acutus iuncus ingrediebatur: humi autē effundebantur
 Intestina, extracta à lancea manu graui. (uniuersa
 Sitophagus autem ut uidit in ripis fluminis,
 Claudicans ex bello recedebat, cōsumebatur autē ualde.
 Saltauit autem in fossam, ut aufugeret diram perniciem,
 Troxartes autē percussit P hysignathū in pedis sumitatē,
 Celeriter autem consumptus in lacum saltauit fugiens,
 Troxartes autē ut uidit adhuc semiuiuū, q̄ ante ceciderat
 Et illi incurrit rursus occidere desiderans.
 Prassæus autē ut uidit adhuc semiuiuū, qui ante ceciderat
 Venit per propugnatores, & iaculatus est acuto iunco,
 Neq; fregit scutum, tenebatur autē ipseus lanceæ acies.

ὣ δὲ τις γν' μύεσι νέθ' πᾶσι ἔφοχ' ἄλλων,
 ἀγχιμαχος ἑίλος υἱὸς ἀμύμον' ἀρτεπίδου,
 ὄρχαμ' αὐτὸν ἀρκφαίνων κρατόρος μεριδάραξ,
 ὃς μόν' γν' μύεσιμ ἀρισδύδου κε μάχεσθαι.

σῆ δὲ πρὸ λίμνῳ γαυρὸ μὲν οἶ' ἀπ' ἄλλων,
 εἶδ' οὗτο δὲ προθήσειμ βατράχων γγύ' αἰχμητῶν.
 καὶ νύ κεν ὄξετέλεισθην, ἐπεὶ μέγα οἱ δὲ γν' ἦεν,
 εἰ μὴ ἄρ' ὄξ' ὑ νόσσε πατήρ αὐδ' ὄξ' ἄν τε θεῶν τε,
 καὶ τότε ἀρλμυλῶς βατράχος ὤκτειρε κρονίωμ.
 ληνήσας δὲ κάρη, τοῖημ δ' ἐφθέγγετο φωνῶν.

ὦ πόποι, ἦ μέγα δόγ' οὐ γν' ὀφθαλμοῖσιμ ὄρωμαι.
 ὅ μικρὸν μ' ἐπληξε μεριδάραξ ἠγ' ἰλίμνῳ
 γν' αἰρεῖμ βατράχος βλεμεαίνων ἄλλὰ τέχιστα
 παλλάσσια πᾶσι ψωμῶν πολέμοκλονοῦ ἠδὲ καὶ ἀρῆμ,
 οἱ μὴ ἀρχήσσοι μάχης κρατόρον πρὸ ἔόντα.

ὣς ἄρ' ἔφη κρονίδης. ἀρῆς δ' ἀπαμείβετο μύθη
 ὅτ' ἄρ' ἀθλωαῖς κρονίδη δὲ γν' ὅτε ἀρῆ
 ἰχθύσει βατράχοισιμ ἀρῆ γέμῳ αἰπῶν ὄλεθρου.
 ἀλλ' ἄγε πάντ' οὐ ἴωμῳ ἀρῆ γόνου, ἦ τὸ σού ὄπλομ
 λινείδω μέγα πιτανοκτόνου ὄθεμοδργού,
 ὃ πιτάνας πᾶσι φνδὸν ἀρίστους ἔφωχε πάντων,
 ἐγκέλαδου τ' ἐπέδισσας, ἰδ' ἄγεια φῦλα γιγάντων.

ὣς ἄρ' ἔφη. κρονίδης δ' ἔβαλε ψολόσσητα κροαυνοῦ,
 πρῶτα μὲν ἔβροντῆσε, μέγαν δ' ἐλέλιξεν ἔλυμπτου.
 αὐτὰρ ἐπειτα κροαυνοῦ δειμαλίου διὸς ὄπλομ
 ἦκ' ὠιδίνισσας. ὃ δ' ἄρ' ἐπῆσεν χεῖρὸς ἀνακτος,
 πάντας μὲν ἄρ' ἐφόβησε βαλὼν βατράχος τε μύεσσι.
 ἀλλ' ὅσ' ὡς ἀπέληγε μῶν στρατός, ἀλλ' ἐπιμάλομ
 ἴσο προθήσειμ βατράχων γγύ' αἰχμητῶν.

Erat autē qdā inter mures iuuenis filius egregius inter alios
 Cominus pugnās, charus filius irreprehēnsibilis Artepibu
 Princeps ipsum Martē ostendēs robustus Meridarpax, (li
 Qui solus inter mures dominabatur pugnando,
 Stetit autem iuxta lacum elatus solus ab alijs.

Lactabat autē depopulatum ire ranarū genus iaculatricū.
 Et certe perfecisset, quoniam magnum ipsi robur erat,
 Nisi statim intellexisset pater hominumq; deorumq;,
 Et tunc pereuntes ranas miseratus fuisset Saturnius.
 Mouens autem caput, talem locutus est uocem

O dij, certe magnum opus in oculis uideo.

Non parum me stupefecit Meridarpax per lacum,
 Trucidare ranas desiderans, sed celerrime
 Palladem mittamus tumultuosam, etiam & Martem,
 Qui ipsum arcebūt à pugna robustum quāuis existentē.

Sic certe locutus Iupiter: Mars autē respōdebat sermōe,
 Neq; certe Palladis ō Iupiter potentia, neq; Martis
 Poterit ranis auxiliari diram perniciem.

Sed age omnes eamus auxiliores, uel tuum iaculum
 Moueatur magnum quod Titanas sustulit, potens opus,
 Quo Titanas occidisti egregios ultra omnes, (tum.
 Enceladūq; tumultuose ligasti, & agrestia genera gigan.

Sic certe dixit: Saturnius autē iaculatus est ardēs fulmē.
 Primum quidem intonuit, magnum autem cōmouit ccelū,
 Sed postea fulmen terribile, Iouis telum,
 Misit inuoluens, illud autem certe euolauit à manu regis.
 Omnes quidem utiq; terruit iaculatus, ranasq; muresq;,
 Sed neq; sic cessauit muriū exercitus, sed adhuc amplius,
 Cupiebat depopulatum ire ranarum genus iaculatricum,
 Nisi

εἰ μὴ ἀπ' ὀλύμπου βατράχου ἐλέησε ἱερωνίω,
 ὅσ' ἴα τότε βατράχοισιν ἀρωγὰς δούβυς ἔπεμψεν.
 ἦλθον δ' ὄξυφνης νωτάκμονου, ἀγκυλοχῆλαι,
 λοξοβάται, σρεβλοί, ψαλιδύσομοι, ὄσρακὸ δόρμοι,
 ὄσοφυεῖς, πλατυώωτοι, ἀκρίλθοντες γνῶμοις,
 βλακασοί, χειροτγύοντες, ἀκρὸ δόρων ὄσορῶντες.
 ὀκτάποδοι, δικάρλωοι, ἀχειρέδου· οἱ δὲ καλεῖσθαι
 καρκίνοι, οἱ ἴα μυῶν ὄρας σωματέοισιν ἔκρηπον,
 ἦ δὲ πόδας καὶ χεῖρας· ἀνεγνάμψοντο δὲ λόγχοι,
 ὄς καὶ ἔπειδ' εἰσαν δ' κλοῖ μύδου, ὄδ' ἔπαιμιναν.
 ὄου δὲ φυγῶν ἐτράποντο· ἐδ' ὄου δ' ἦλιθ' ἦδη,
 καὶ πολέμου τελετὴ μονήμορθ' ὄζετελέαθη.

ΤΕΛΟΣ ΤΗΣ ΟΜΗΡΟΥ
 ΒΑΤΡΑΧΟΜΥΟ,
 ΜΑΧΙΑΣ.

Nisi ab olympto ranas miseratus fuisset Saturnius,
 Qui utiq; tunc ranis auxiliatores ilico misit. (gulis
 Venerunt aut ex improviso habentes incudes in tergo, un-
 Obliqua ingredienti, tortuosi, habentes cortices, in ore
 Ossei natura, lati hūeros, rutilātes in hūeris. (ostripelles
 Blæsi, neruosis manibus à pectoribus intuentes
 Octopedes, bicipites manib. incapabiles: illi aut uocantur
 Cancri, qui utiq; murium caudas oribus incidebant,
 Etiam pedes & manus, flectebantur autem lanceæ.
 Quos & timuerunt miseri mures, neq; sustinuerunt.
 In fugam autem uertebantur: occidebat autem sol iam,
 Et belli finis unius diei profectus est.

FINIS HOMERI BATRA
 CHOMYOMACHIAE.

cart. 266. 266 — 266
 Τυχάρπαξ, micarū raptor. τροξάρταο, uorantis panem. λει-
 χομύλη, lambens molas. πτόβροτρούκτα, pernas uorantis. 266
 λειχοπίναξ, lambens quadras. τυρογλύφου, excauatoris ca-
 seorum. 70 78 Εμβασίχυτρος, in ollas irrepens. λειχίλυωρ, à lamben-
 da cauda. 272 Τρωλοδιύτης, ingrediens foramina. συτλαίος,
 à beta uel porro. αρτοφάγος, paniuorus. πολύφωρον, multiuo-
 rum. ηραμβοφάγος, uorans caules. τυρογλύφος, cauator caseo-
 rum. βορβοροουίτη, in cœno iacentem. πρασσοφάγος, edens
 porrum. λιμισσοδιώντη, nidorum sectatorem. πιλοβάτης,
 per lutum incedens. λραυχσίδης, caulium speciem referens.
 σιτοφάγος, cibos absumens. πρασσαίος, caulis colori similis.
 αρτεπιβύλη, pani insidiantis. μεριδιάρπαξ, raptor particularū.

Ἐπιτάφίου εἰς ὄμηρον ἀντιπά-
 τρου σιδωνίου.

Τὰν μόρόπων παρθῶ, τὸ μέγα σῶμα, τὰν ἴσα μέσαις
 φθιγγαμνίαν κεφαλῶν ὧ ξένε μαιονίδεω,
 εἶδ' ἔλαχρον αἰσῆσις ἴσ' ἀπιδίης. ὃ γὰρ γν' ἄλλαι
 ἰδρὸν, ἀλλ' ἄν' ἐμοὶ τὸν δῖμα θανῶν ἔλιπεν.
 ὦν δῖμα κρονίδ' αὖ τὸ παγκρατῆς, ὦ καὶ ὄλυμπον,
 καὶ τὰν αἰαντος ναύμαχον εἶπε δῖαν,
 καὶ τὸν ἀχιλλείους φαρσαλίσιμ' ἐκτορα πώλοισ
 ὅσ' εἰς διαρδ' αὐκῶ δ' οὐ πῆρμῶν τῶν δῖω
 εἶδ' ὀλίγα κρύπῃ τὸν ταλῖον, ἰδ' ὅτι κούβη
 καὶ θέπεδος γαμέταν ἄβραχύβωλος ἴκος.

Εἰς τὸν αὐτόν.

Ἐνθάδ' εἰ τὴν ἰδρῶν κεφαλῶν ἴσ' ἴσ' ἀπιδίης,
 αὐδ' οὐκ ἔλαχρον αἰσῆσις ἴσ' ἀπιδίης.

Νηὸς ἔλω ἀνὰ σηνόμ, ἀγίνεορ ἦχι θύκλᾶς,
 λυπρωγενεῖ, ἀπὸ δύδοντες ἐτήσιον. αὐτὰρ ὁ τόξον,
 ἔλθ' ἔρωσ βάλσαξε. διοισ δύσαι δὲ μεμλωῶς,
 ἔξῃα δὴν δίλλεσκε. πικρὸν δὲ ἴθλων οἴσιν.
 μητρός ἐπ' ἀρήτειραν. ἠὲ ἀπέρχων δὲ ἐπελάδην,
 ἦπατι λειάνδροιο λόρης φρενῖα αἰψὰ πρήσας.
 ἀμφοτέρω δὲ πτόθε, αὐτῷ πεφορημῶνοι οἴσιν,
 ἀλλήλων ἀπόναντο. γαμωμ δὲ σωίσορα λύχον
 λαθειδίωμ θήκαντο. σισθήριον δὲ λελογχῶς
 αἶμα, πολυπλάγκτης πρὸ δώκε ποθειῶτας ἀέλλας,
 καὶ σφε φάσος μὲν ἀμόρσευ, ἀμόρσε ἧ καὶ φιλοτύτωμ.

Τὸ αὐτὸ εἰς μυσάϊον.

Καὶ φρενῖας ἀδρήσεια θεῶν ἔλε, δὴ γὰρ ἀοιδαῖς,
 εὐπύλαχῃ ἀρῆς, μὲν θ' ἀπίνα πόνων.
 ἔδω κλύων νεμέσησ' ὅτ' εἰς ἐπηνλώσθην ἔργοις
 ἀχλὺς ἀδλω. ἀρῶς τ' ἔχασθην ὑβειῶρωσ.
 μυσάϊω δὲ ἐπέτελλεν, ὅσιν ἐκλήϊζε ποθειῶτων
 οἴσιν, ἀρῶς εἶψαι πρὸ θηνίης κώλυκας.
 πᾶνείδω δὲ μικρῆσιν ἠλσίξας σελίστεσιμ,
 ὅσ' ὀλίγαισ παύζωμ χόρσιμ ἔοργον ἔρωσ.

ΜΟΥΣΑΙΟΥ ΤΑ ΚΑΤ ΗΡΩ
ΚΑΙ ΛΕΑΝΔΡΟΝ,

Εἰπέ θεὰ Κερυθίων ὑπὸ μάρτυρα λύχνην δρώτῳ,
καὶ νύχιον πλωτῆρα θαλασσοπόρων ὑμναίων
καὶ γάμον ἀχλύσεντα, τὸν δ' ἐκ ἴδ' ἔγν' ἀφθιτος ἠώς,
καὶ συσὸν καὶ ἄβυσσον, ὅπῃ γάμῳ γέννηχος ἦρδς,
νηχόμενον τε Λεάνδρου ὁμῶς, καὶ λύχνην ἀκῶν,
λύχνην ἀπαγγέλλοντα Στράκτολιν ἀφροδίτης,
ἦρδς νυκτιγάμοιο γαμοσόλου ἀγγελιώτῳ,
λύχνην δρώτος ἀγαλμα, τὸν ὄφελ' ἔγν' ἀδίδειθ' Ἰεὺς,
γέννηχιον μετ' ἀέθλου ἀγειν' ἐφ' ὀμήγειν ἄστρον,
καὶ μὴν ὑπὸ κλῆσαι νυμφοσόλου ἄστρον δρώτῳ.
ὅτῃ πᾶλ' ἔγν' ἠσώειθ' ὄρωμανίων ὀδωάων.
ἀγγελίην δ' ἐφύλαξεν ἀκοιμήτων ὑμναίων,
πρὶν χαλεπὸν πνοιῆσιν ἀήμωνα ἐχθρὸν ἀήτῳ.
ἀλλ' ἄγε μοι μὲλ' ἔπειτα μίαν ξυωάειδε τελευτῶν
λύχνην σβεννυμένοιο καὶ ὀλυμμένοιο Λεάνδρου.

Σπῆδος ἔην καὶ ἄβυσδος γέννηχιον ἐγγύθι πόντον,
γείτονες εἰσι πόλινδ' ὄρωας δ' αὐτὰ τόξα πιταίνων,
ἀμφοτέρῃς πολλίεσιν γῆα ξυωέκην οἴσῳ,
ἠΐθεον φλέξας καὶ πρῆθγόν. ὄνομα δ' αὐτῶν
ἰμορόεις τε Λεάνδρου ἔλεω καὶ πρῆθγῶ ἦρῶ,
ἢ μὲν σισὸν γῆαιον, ὁ δὲ, πολλίεθρον ἄβυσδος,
ἀμφοτέρῳ πολλίῳ ποδὶ καλλέου ἀσδρόν ἀμφο
ἴκελοι ἀλλήλοισι. σὺ δ' εἶποτε κείθι πρῆθεις,
δίξέο μοι πινὰ πύργου, ὅπῃ ποτὲ σισιάς ἦρῶ
ἴσατο λύχνην ἔχουσα, καὶ ἠγεμόνδου Λεάνδρου.
δίξέο δ' ἀρχαίης ἀλιχηία πορθμὸν ἄβυσδος,

MVSAEVS DE ERO
ET LEANDRO.

Dic Dea occultorū testem lucernā amorum, (rū,
Et nocturnū natatorē p mare transeuntiū nuptia
Et coitū tenebrosū, quē nō uidit incorruptibilis aurora,
Et Sestum & Abydum, ubi nuptiæ nocturnæ Erūs,
Natantemq; Leandrum simul & lucernam audio,
Lucernam annunciantem nuncium Veneris,
Erūs nocte nubentis, nuptias ornantem nuncium
Lucernā amoris simulachrū, quā debuit æthereus Iupiter
Nocturnum post officium ducere ad cōsortium astrorū,
Ac ipsam appellasse Sponsas ornantem stellam amorum,
Quoniam fuit ministra amatoriarum curarum,
Nunciumq; seruauit in somnium nuptiarum,
Antequam molestum flatibus flaret inimicus uentus.
Sed eia mihi canenti unum concine finem
Lucernæ extinctæ, & pereuntis Leandri.

Sestus erat & Abydus è regione; prope mare
Vicinae sunt urbes. Cupido autem arcum tendens,
Ambabus urbibus unam commisit sagittam,
Iuuenem urens & uirginem, nomen uero eorum
Suauisq; Leander erat, & uirgo Ero.
Hæc quidem Sestum habitat, ille uero oppidum Abydi,
Ambarum urbium perpulchræ stellæ ambo,
Similes inter se. Tu uero si quando illac transibis,
Quære mihi quandam turrū ubi quondam sestias Ero
Stabat, lucernam habens, & dux erat Leandro.
Quære & antiquæ marisonum fretum Abydi,

Adhuc deflens mortem & amorem Leandri.
 Verum unde Leander in Abydo domos habitans
 Erus ad amorem uenit, amore uero deuinxit & ipsam.
 Ero elegans generosum sanguinem sortita,
 Veneris erat sacerdos: nuptiarum uero imperita cum esset,
 Turrim a parentibus apud uicinum habitabat mare
 Altera Venus regina: castitate uero & pudore
 Nunquam collectarum commercio usa est mulierum,
 Neq; tripudium elegans adiuuit iuuenilis aetatis,
 Liuorem euitans inuidum mulierum.
 Nam ob pulchritudinem inuidæ sunt foeminae.
 Sed semper Citheream placans Venerem,
 Saepe & Cupidinem conciliabat libamentis,
 Matre cum coelesti flammeam tremens pharetram,
 Sed neq; sic euitauit ignitas sagittas.
 Iamq; Venereum populare uenit festum,
 Quod Sesti celebrant Adonidi & Veneri.
 Cateruatimq; festinabant ad sacrum diem ire,
 Quotquot habitabant mari circumdatarum extremis insularum.
 Aliqui quidem ab Haemonia, aliqui uero maritima a Cypro,
 Neq; mulier ulla remansit in oppidis Cytherorum,
 Non Libani odoriferi in summitatibus saltans,
 Non Phrygiae incola, non uicinae ciuis Abydi,
 Neq; ullus iuuenis amator uirginum. certe enim illi,
 Semper secuti, ubi fama est festi,
 Non tantum immortalium afferre festinant sacrificia,
 Quantum aggregatarum ob pulchritudines uirginum.
 Verum dea per aedem incesit uirgo Ero,

μαρμαρυγῶν χερσίουςαν ἀπασφάπησσε πλοσώπυ,
 οἷά τε λδύνη πάρη⊕ ἐπαντέλλουσα σελλῶη.
 ἀκρα δὲ χιονίωυ φοινίος⊕ λύνκλα πῖρειδω,
 ὡς ῥόδωυ ἐκ καλύκωυ διδύμοχρου, ἢ τάχα φαίης
 ἦρῶς γῆ μελέεσι ῥόδιωυ λειμῶνα φανῶμαι.
 χρῆλῶ γὰρ μελέωυ δρυθραίν⊕ νιοσομῶνης δὲ ἦρῶς
 καὶ ῥόδια λδύνη χίτων⊕ ὑπὸ σφυρὰ λάμπ⊕ λύρης,
 πολλαὶ δ' ἐκ μελέωυ χαίριτες ῥέου. οἱ δὲ παλαεοὶ
 τρεῖς χάριτες ψύδουσαντο πεφυκῆναι, εἰς δ' ἐπὶ ἦρῶς
 ὀφθαλμὸς γελῶν ἐκατὸν χαρίτεσι τεθήλει.
 ἀτρεκέως ἰδρίαν ἐπίξιον εὔρ⊕ λύπρις.
 ὡς ἢ μὲν πῶδι πολλὸν ἀφίςδύσσασα γυμνακῶν,
 λύπριδ⊕ ἀφίτετρα νέν διεφαίν⊕ λύπρις.
 δύσατο δ' ἠιδέωυ ἀπαλὰς φρεγίας, ὅδ' ἐπὶ αὐδῶν
 ἦν, ὅς ὁ μὲν ἄνθ' ἔχειν ὁμοσιεμνίου ἦρῶ.
 ἢ δ' ἀρὰ λαλλίθεμεδλου ὅπην ἦν νῶν ἀλλῶν,
 ἐσπῶμνου νόου εἶχε, καὶ ἄμματα καὶ φρεγίας αὐδῶν.
 καὶ τις γῆ ἠιδέοισιν ἐθαύμασε, καὶ φάτο μῦθου.
 Καὶ σπῆρτης ἐπέβην, λακεδαίμον⊕ ἐδρασευῖον,
 εἶχε μῦθου καὶ ἀέθλου ἀκούων ἀγλαϊάωυ.
 τοῖνυ δ' ὅπω ὅπωπε νέλω λαιδινῶ δ' ἀπαλλῶ τε.
 καὶ τάχα λύπρις ἔχει χερσίτων μίαν ὀπλοτοράωυ.
 παπῆάνωυ ἐμόγυσσε, κῆρον δ' ἔχ' εὔρου ὀποπῆς.
 αὐτῆκα τεθναίλω λεχέωυ ὑπὸ κῆμν⊕ ἦρῶς.
 δὲ αὐτὸν ἐγὼ κατ' ὄλυμπον ἐϋμείρω θεὸς εἶν.
 ἠμετόρλω πῖρῆχοιτιμ ἔχων γῆν δώμασιν ἦρῶ.
 εἰ δέ μοι ἐπὶ ἐοικε τελῶ ἰδρίαν ἀφάσσειν,
 τοῖνυ μοι λυθρίαι νέλω πῖρῆχοιτιμ ὀπάσσαις.
 τοῖα μὲν ἠιδέωυ τίς ἐφώνεον, ἀλλ' ἄλλοθ' ἄλλ⊕

μείρεα

Splendorem gratum emittens facie,

Qualis alba genas oriens luna.

Summi uero niuearum rubebant circuli genarum,

Vt rosa ex thecis bicolor, certe diceres

Erūs in membris rosarum pratum apparere.

Colore enim membrorū rubebat: euntis uero Erūs (læ

Etiā rosæ candidā indutæ tunicā sub talis splendebāt puell

Multæ uero ex membris gratiæ fluebant, sed antiqui

Treis Gratiæ mentiti sunt esse, alteruter uero Erūs

Oculus ridens centum gratijs pullulabat.

Profecto sacerdotem dignam nacta est Venus.

Sic ea quidem plurimum antecellens fœminas

Veneris sacerdos noua apparebat Venus.

Subijt autem iuuenum teneras mentes: neq; ullus uir

Erat, qui nō affectaret habere coniugem Ero.

Illæ autem benefundatam quacunq; per ædem uagabatur,

Sequentē mentē habebat & oculos et præcordia uirorū.

Atq; aliquis inter iuuenes admiratus est, & dixit uerbum.

Et Sparten peragraui, Lacedæmonis uidi urbem,

Vbi laborem & certamen audimus pulchritudinum.

Talem autem non uidi puellam, prudentemq; teneramq;

Et forte Venus habet Gratiarum unam iuuenum:

Inuens defessus sum, satietatē autem nō inueni aspectus.

Statim moriar, cubilia ubi conscenderim Erūs.

Non ego in cælo cuperem deus esse,

Nostram uxorem habēs domi Ero.

Si autem mihi non licet tuam sacerdotem tractare,

Talem mihi Cytherea puellam uxorem præbeas.

Talia iuuenum quisq; locutus est, undiq; alius

ἔλιος ἔσθ' ἰλέπῳ ἐπεμύνατο κάλμει κέρης.
 Αἰνοπαθεὶς λείανδρε, σὺ δ' ὡς ἴδου δὴ κλέα κέρη
 οὐκ ἔβελου κρυθίοισι κρατατρήχει φρεγία κήτρους,
 ἀλλὰ τυριπνύσοισι λαμείς ἀδύκνιτοιο οἴσοις,
 οὐκ ἔβελου ζῶειν πῶδικα κέθ' ἄμορθ' ἤρεθς,
 σὺν βλεφάρῳ δ' ἀκτίσιμ ἀέξθ' τυρσός δρώτωρ,
 καὶ κραδίη πάφλαζην ἀνικητὰ τυρὸς ὄρημ.
 Καάλλθ' γὰρ πρόριπυσορ ἀμωμῆτοιο γωακός
 ὄξύντορον μδρόπεοσι πῆλει πῆδρόγντος οἴσθ.
 ὀφθαλμός δ' ὀδύς ὄστιν ἄπ' ὀφθαλμοῖσ' βολάωμ
 ἔλιος ὀλιθαίνει, καὶ ἠδὲ φρεγίας ἀνδρὸς ὀδύει,
 εἶλε δέ μιν τότε δάμβθ', ἀναιδείη, τρῶμθ', αἰδώς.
 ἔτρεμε μὲν κραδίη, αἰδώς δέ μιν ἔχην ἀλδῶναι.
 δάμβει δ' εἶδος ἀρίστου, ὄρως δ' ἀπηνόσθισιν αἰδῶ,
 θαρσαλέως δ' ἔπ' ὄρωτος ἀναιδείη ἀγαπάζωμ,
 ἤρεμα ποσὶν ἔβανει, καὶ ἀντίου ἴσα τὸ κέρης.
 λῶξά δ' ὀπιπῆδύωμ δολδράς ἐλέλιξην ὀπωπῆς,
 νόδυμσιμ ἀφθόγγοισι παραπλάζωμ φρεγία κέρης.
 αὐτὴ δ' ὡς ξωέηκε πῶδου δολόγντα λεάνδρε,
 χαῖρε ἐπ' ἀγλαῖοισι, γν' ἠσυχίη δέ καὶ αὐτὴ
 πολλακίς ἰμδρόοσαν ἐλὼ ἀπὲ κρυψθ' ὀπωπῆς,
 νόδυμασι λαθειδίοισιμ ἔπαγγελέσσα λεάνδρω,
 καὶ πάλιν ἀντέκλιθην. ὁ δ' ἠδὲ θυμὸν ἰάνθη,
 ὅτι πῶδου ξωέηκε, καὶ οὐκ ἀπθείσατο κέρη.
 ὄφρα μὲν ἔν λείανδρθ' ἐδίξθ' λάθειου ὄρημ,
 φέγγθ' ἀνασείλασα κατηήην ἐς δύσιμ ἠὼς
 ἐκ πόρῆς δ' ἀνέφανει βαθύσκηθ' ἔσθ' ἄσηρ
 αὐτὰρ ὁ θαρσαλέως μετεκίαθην ἐγγύθι κέρης,
 ὡς ἴδε λευανόπεπλον ἠδὲ θηῖσ' κρσσαν ὀμίχλω,

Αἰδῶ
ΕΧΩ

λελίξω

ἠκεῶ
χαίρω

τιέμαι

ἠρέμα

Vulnus celans insaniuit pulchritudine puellæ.

Gravia passe Leander, tu autē ut uidiſti in clytū puellā,
 Nolebas occultis conſumere mentem ſtimulis,
 Sed ardentibus domitus inopinato ſagittis,
 Nolebas uiuere perpulchræ expers Erūs.
 Simul in oculorum radijs creſcebat fax amorum,
 Et cor feruebat inuicti ignis impetu.
 Pulchritudo enim celebris immaculatæ fœminæ,
 Acutior hominibus eſt ueloce ſagitta.

Oculus uero uia eſt, ab oculi ictibus

Vulnus delabitur, & in præcordia uiri uiat.

Cepit autē ipſum tunc ſtupor, impudētia, tremor, pudor.
 Tremuit quidem corde, pudor non ipſum tenebat captū,
 Obſtupuit uero pulchritudinē optimā: amor uero ademit
 Audacter autē ob amorē impudentiā affectans (pudorē.
 Tacite pedibus incedebat, & contra ſteit puellam.
 Obliquè uero intuens dolofos torquebat oculos,
 Nutibus mutis deuians mentem puellæ.

Ipſa uero ut ſenſit amorem dolofum Leandri,
 Gauſa eſt ob gratias ſuas, tacite uero & ipſa
 Sæpe gratam ſuam deiecit faciem.

Nutibus occultis innuens Leandro,
 Et ruruſus extulit: ille uero intus animo gaudebat,
 Quod amorem ſenſit, & non renuit puella.

Dum igitur Leander quærebat occultam horam,
 Lucem contrahens deſcendit ad occaſum aurora.
 È regione autem apparuit umbroſa ueſperæ ſtella.
 Sed ipſe audacter adibat prope puellam,

Vt uidit atratas inſurgere tenebras,

ἦρέμα μὲν θλίβωμ ῥοδθειδ' εἰ δ' ἄκτυλά κέρης
 βυασόθην ἔσονάχιζην ἀθέσφατου. ἡ δὲ σιωπῆ
 οἶά τε χωομὴν ῥοδ' ἔλω δ' ζέσπαζε χεῖρα.
 ὡς δ' ὄρα τῆς γνῶσε χαλίφρονα νύματα κέρης,
 θαρσαλέως παλάμη πολυδαΐδαλου ἔλκε χιτῶνα.
 ἔχατα πμήγντθ ἄγων ὡδὶ κούθεα νηῖ.
 ὀκναλέως δὲ πόσειοσιμ ἐφίσσωθρ πῖθγνθ ἦρῶ,
 οἶά πορ ἐκ' ἐθέλυσσα. τοῖνυ δ' αὐγνέικατ φωνῶ,
 θηλυτόροις ἐπέεοσιμ ἀπειλείωσα λεάνδρω.

Ξάνε, τί μαργαίνεις, τί με δύσμορε πῖθγνόν ἔλκεις;
 ἀλλῶ δ' ἄλλο κέλευθου. ἐμὸν δ' ἀπόλειπε χιτῶνα,
 μιλῶν ἐμῶ ἀπόειπε πολυκτεάνωμ γρητηρωμ.
 Κύπριδθ ἔ σοι ἔοικε θεῆς ἰδρῆαν ἀφάοσιμ.
 πῖθγνικῆς ὡλλέκτρου ἀμῆχανόν ὄσιμ ἰκέδω.
 τοῖα μὲν ἠπέλησθν ἔοικῶτα πῖθγνικῶσιμ.

Θηλέης δὲ λεάνδρωθ ἐπεὶ ἔλυθν οἴσρου ἀπειλῆς,
 ἔγνω παθομῶν σιμῆια πῖθγνικῶωμ.
 καὶ γάρ, ὅτ' ἠιδέοισιμ ἀπειλείωσι γυωαῖκω,
 λυπριδῶν ὄαρω αὐτάγγελοι εἰσιμ ἀπειλαῖ,
 πῖθγνικῆς δ' ὄσδιμου εὐχρῶω αὐχρῶα κύσας,
 τοῖου μῦθου ἔειπε πόθθ βεβολημῶθ οἴσρω.

Κύπρι Θίλη μετὰ Κύπριμ, ἀθλωαῖν μετ' ἀθίνω,
 ἔ γάρ ὡλλχθονῆσιμ ἴσω καλέω σε γυωαῖξιμ,
 ἀλλὰ σε θυγατόρεσι δῖος κερονίωνθ εἶσκα.
 ὄλβιθ ὅς σ' ἐφύτθουσε, καὶ ὄλβιθ ἠ τέκε μήτηρ,
 γαστήρ ἠ σ' ἐλόχθουσε μακαρτάτη, ἀλλὰ λιτάωμ
 ἡμετόρωμ ἐπάκσε. πόθθ δ' οἴκτερου ἀνάγκω.
 Κύπριδθ ὡς ἰδρῆα μετόρχεω Κύπριδθ ὄργα,
 πῖθγνόν ἐκ' ἐπέοικθν ἔσοθρ ἠοισιμ ἀφροδίτη.

πειλέω
 γίνωσσο
 εἶσκα
 φυτόσο
 οἴκτερο
 μετερχομ

Tacite quidem stringens roseos digitos puellæ,
 Eximo suspirabat uehementer: illa uero silentio
 Tanquam irascens, roseam retraxit manum.
 Ut uero amatæ sensit instabileis nutus puellæ,
 Audacter manu uariam traxit uestem,
 Vltima uenerandi ducens ad penetralia templi.
 Pigre autem pedibus sequebatur uirgo Ero,
 Tanquam nolens, talemq; emisit uocem,
 Fœmineis uerbis minans Leandro:

Hospes quid insanis? quid me infelix uirginem trahis?
 Alia ito uia, meamq; dimitte uestem,
 Iram meorum euita locupletum parentum.
 Veneris non te decet deæ sacerdotem sollicitare,
 Virginis ad lectum difficile est ire.
 Talia minata est conuenientia uirginibus.

Fœminearū autem Leander ubi audiuit furorē minarū,
 Sensit persuasarum signa uirginum:
 Etenim cum iuuenibus minantur fœminæ,
 Venerearum consuetudinum per se nunciæ sunt minæ.
 Virginis autem beneolens bonicoloris collum osculatus,
 Tale uerbum locutus est amoris ictus stimulo:

Venus chara post Venerem, Minerva post Mineruam,
 Non enim terrestribus æqualem uoco te mulieribus,
 Sed te filiabus Iouis Saturnij assimilo.
 Beatus qui te plantauit, & beata quæ peperit mater,
 Venter qui te portauit felicissimus, sed preces
 Nostras exaudi, amorisq; miserere necessitatis.
 Veneris ut sacerdos exerce Veneris opera,
 Virginem non decet administrare Veneri.

παρθενικαῖς δ' ἑλύπρις ἰάνεται. ἡ δ' ἔθειλίσσης
 θόρυμα θεῆς ἐρόντα καὶ ὄργια πρὸς δαίωαι,
 ἔσι γάμοι καὶ λέκτρα. σὺ δ' εἰ Φιλίαις λυθόρειαν
 δελφινόων ἀγάπαζε μελίφρονα θόρυμόν ἐρώτων,
 σὺ δ' ἰκέτλω με κόμιζε, καὶ ἦν ἐθέλεις παραποιήτω
 τέμ σοι ἔρωτος ἤγροδυσεν εἰς βελίεσι λιχῆσας.
 ὡς θρασυῶ ἤρακλῆα θοὸς χρυσόφρα πρὸς ἐρηῆς
 δικτύου ἐνόμιζεν ἰαροδανίην ποτὶ νύμφην.

σοὶ δὲ με λύπρις ἐπεμπε καὶ ὁ σοφὸς ἠγαγην ἐρηῆς.
 παρθένου δ' ὅσε λελήθην ἀπ' ἀρκεδῆος ἀταλάντη,
 ἦ ποτε μελανίωνου ἔρασα μὲν δὲ φύγην δυνώ
 παρθενικῆς ἀλέγσσα χολωσα μὲν δὲ ἀφροδίτης
 τὸν πάροου ἐκ ἐπόθισον, γνὶ ἱεραδῆν δὲ πᾶσι.
 πείθεο καὶ σὺ Φίλι, μὴ λύπριδι μῶν ἐγείρης.
 ὡς εἰ πᾶν παρὲρ πεισεν ἀαινομῆος φρενῶν ἑσθῆς,
 θυμὸν ἐρωτὸς κρῖσι παραπλάγξας γνὶ μύθοις.

Παρθενικὴ δ' ἀφρογῶ ὡδὶ χθόνια πᾶσιν ὀπωπῶν,
 αἰδοῖ ἐρυθίσωσαν ἔσοκλέπῃσασα παρῆν,
 καὶ χθονὸς ἔξεγεν ἀκροῦ ἐπ' ἴχθυον, αἰδομένη δὲ
 πολλάκις ἀμφ' ὁμοισίμ, ἐὸν ξιλόργε χιτῶνα,
 πειθῆς γὰρ πᾶσι πάντα πρὸς ἀγγελα παρθενικῆς δὲ
 πειθομένης ποτὶ λέκτρον, ἔσοκδοις ὄσι σιωπῆ.
 ἦ δὲ καὶ γλυκὺ πιτροῦ ἐδέξατο λυγίτρον ἐρώτων.
 θόρυμο δὲ ἱεραδῆν γλυκὸν πρὸς πρὸς φῶ ἠρώ,
 καλλεῖ δ' ἰμὸρ ἑντος ἀνεπῆρτο λεάνδρῶ.

Ὄφρα μὲν ἔν ποτὶ γαῖαν ἔχεν νύσσαν ὀμίχλην,
 τόφρα δὲ καὶ λείαν δρῶ ἔρωμανίεσι πρὸς ὠπῆς,
 ἔ καὶ μὲν εἰσορόων ἀπαλόχρῶν ἀνχρῶν ἑσθῆς.
 ὄψε δὲ λεάνδρῶ γλυκὸν πρὸς ἀνεπῆρτο φωνῶν,

Virginibus Venus non gaudet. si uero uolueris
 Instituta deæ desideranda, & cerimonias fidas discere,
 Sunt nuptiæ & lecti. tu autem si amas Venerem,
 Mulcentium mentem ama suauem legem amorum,
 Tuumq; supplicem me accipe: & si uolueris coniugem
 Quem tibi Cupido uenatus est, suis sagittis affectus:
 Sicut audacem Herculem uelox auriuirga Mercurius
 Seruitum duxit Iardaniam ad puellam.

Tibi uero me Venus misit, & non sapiens attulit Mercurius.
 Virgo non te latet ex Arcadia Atalanta,
 Quæ olim Melanionis amantis fugit lectum,
 Virginitatem curans: irata autem Venere,
 Quem prius non amauit, in corde posuit toto.
 Persuadere & tu chara, ne Veneri iram excites.
 Sic fatus, persuasit recusantis mentem puellæ,
 Animum amoriperis errare faciens uerbis.

Virgo autem muta, in terram fixit aspectum,
 Pudore rubefactam abscondens genam.
 Et terræ rasit summitatem in uestigijs: cum puderet autē,
 Sæpe circa humeros suam contraxit uestem.
 Persuasionis enim hæc omnia prænuncia. uirginis autem
 Persuasæ ad lectum, promissio est silentium.
 Iam suauamarum suscepit stimulum amorum,
 Vrebat autem cor dulci igne uirgo Ero,
 Pulchritudineq; suauis stupefcebat Leandri.

Dum igitur ad terram habebat inclinatum caliginem,
 Tunc & Leander amore furente uultu
 Non laborabat uidens tenerum collum uirginis.
 Serò uero Leandro suauem emisit uocem,

Verecundiæ

αἰδ' ὅς ὑ γρόν ὀρθύθ' ἀρσάζουσε πτωπύπυ·

ἰδ' ὀσπυ

Ξεῖνε, τοῖς ἐπέεσι τάχ' αὖ καὶ πῆτρον δεινάεις.
 τίς σε πολυπλανέων ἐπέων ἐδίδαξε λιελδύθους;
 οἶμοι, τίς σ' ἐνόμισεν ἐμῶ ἐς πατρίδα γαῖαν;
 πῶτα δὲ πάντα μάτλω ἐφθέγξαο. πῶς γὰρ ἀλήτης
 ξεῖν' ἔω καὶ ἄπισθ', ἐμῆ φιλότιπι μιγείης;
 ἀμφαδὸν ἔδωάμεθα γάμοις ὀσίοισι πελάσσαι.
 ἔ γάρ ἐμοῖς τούκεεσι ἐπδύαδιν. ἴω δ' ἔβελήσῃς
 ὡς ξεῖν' πολύφοιτ' ἐμῶ ἐς πατρίδα μίμνειν,
 ἔδωάσαι σκότηεσσαν ὑποκλέπην ἀφροδίτῳ.
 γλῶσσα γὰρ ἀνθρώπων φιλοπόρομ'· γνὶ δὲ σιωπῆ
 ὄργον ὀπὸρ τέλει τίς, γνὶ τριόδισιν ἀκῆσι.
 εἶπε δὲ μὴ κρύψῃς τὸν ὄνομα, καὶ σέο πάτρω.
 ἔ γν' ἐμού σε λέληθῃν, ἐμοὶ δ' ὄνομα κλητὸν ἦρώ.
 τούργ' δ' ἀμυβούτ' ἐμὸς δῶμ' ἔρανομάκης,
 ὦ γνὶ ναετάσσε σὺν ἀμυπόλω τινὶ μνήν
 σισιαδὸς πρὸ πόλων' ὑπὲρ βαθυκύμονας ὄχθας
 γέτονα πόντου ἔχω σιγδραῖς βολῆσι ρηκίω.
 ἔδ' ἐμοὶ ἐγγὺς ἔασιν ὀμήλιχθ', ἔδ' ἐχρῆσαι
 ἠιδέων πῆρασι. αἰεὶ δ' ἀνὰ νύκτα καὶ ἠὺ
 ἔξ ἀλὸς ἠνεμόγντ' ὑπὸ βρέμει ἔασιν ἠχῆ.
 ὡς φαρμάκῃ ῥοδίειω ὑπὸ φάρει κρύπτῃ πῆραιώ,
 ἔμπαλιρ αἰδουμένη, σφετόροις δ' ἔπεμψεν κτύποις.
 Λεῖανδρ' δὲ πῶτα βεβολημῶ ὄξει κνήτρω,
 φράζ' ὅπως κεν ὄρωτος ἀεθλούσειν ἀγδύα.
 αὐδρα γὰρ ἀεολόγητις ὄρωτος βελέεσσι διαμάλξει,
 καὶ πάλιν αὐδρ' ἔληος ἀκέσσεται. οἴσι δ' ἀλώσσε
 αὐτὸς ὁ πανδιαμώτωρ βεληφόρ' ὅτι βροτοῖσιν.
 αὐτὸς καὶ ποθέοντι τότε χραίσμησε λεῖανδρῳ.

φραίσμη

Verecundiæ madidum ruborem stillans à facie:

Hospes tuis uerbis forsan & petram moueres,

Quis te uariorum uerborum docuit uias?

Hec mihi, quis te duxit meam ad patriam terram?

Hæc autē omnia frustra locutus es. quomodo enim uagus

Hospes cum sis, & infidus, meo amori miscearis?

Manifeste non possumus nuptijs legitimis coniungi.

Non enim meis parentibus placet. si autem uoles,

Vt hospes profugus mea in patria manere,

Non potes tenebrosam abscondere Venerem.

Lingua enim hominum amica conuicij: in silentio autem

Opus quod perficit aliquis, in triuijs audit.

Dic uero ne celes tuum nomen, & tuam patriam.

Non enim meum te lateat, mihi nomen inclytum Ero.

Turris autem circumsona, mea domus altissima,

Qua inhabitans cum ancilla quadam sola

Sestiensem ante urbem, supra profundas undas

Vicinum mare habeo, inuisis consilijs parentum.

Neq; me prope sunt coëtaneæ, neq; choreæ

Iuuenum adsunt: semper autem nocte & die

Ex mari uentoso insonat auribus sonitus.

Sic fata, roseam sub ueste celabat genam.

Rursus pudore affecta, suis autem accusabat uerbis.

Leander autem amoris percussus acuto stimulo.

Cogitabat quomodo amoris exerceret certamen.

Virum enim uariis consilijs amor sagittis domat,

Et rursus uiri uulnus medicatur, quibus autem dominatur

Ipse omnidomitor consultor est mortalibus.

Ipse etiam amanti auxiliatus est Leandro.

Tandem

ὄψ' εἰ δ' ἄλασῆσται πολυμήχανον γένεπε μῦθον.

Παρθγένε σὸν δὲ δῶτα καὶ ἄχρησι οἶδιμα πόρῃσσι,
 εἰ πνεὶ παφλάζοιτο, καὶ ἄπλοον ἔσεται ὕδωρ.
 οὐ τρομέω βαρὺ χόρυμα τελευ μετανόημι θ' οὐνὼν,
 οὐ βράμου ἠχίοντα βαρυδιδόποιο θαλάσσης,
 ἀλλ' εἰεὶ κῆλ νύκτα φοροῦμι θ' ὑγρὸς ἀκροίτης
 νῆξ' ἔμαε ἑλλήκων τῆρ ἀγάξρομ, οὐχ ἔκασθην γάρ
 αὐτίκα σοῖο πόλιν θ' ἔχω πῆρ λίβερον ἀβύδου.
 μῦνον ἔμοι γῖνα λύχρον ἀπ' ἠλιβάτῃ σῖο πύργῃ
 ἐκ πόρῃσται ἀνέφαινε κῆλ λινέφαις, ὄφρα νοήσῃ
 ἔστωμαι ὀλκῆς δῶτος, ἔχωρ σέβην ἀσδῶρ λύχρον,
 καὶ μὲρ ὀπιπῆδῶν οὐκ ὄφομαι διώτα βοώτῃ
 οὐ θρασυὼ ὠρίωνα, καὶ ἄβροχον ὀλκῶν ἀμάξῃς,
 πατρίδος ἀντιπόροιο ποτὶ γλυκιῶ ὄρμον ἰκρίμω,
 ἀλλὰ Θείῃ πεφύλαξο βαρυπνεύοντας ἀήτας
 μή μιν ἀρσθῆσωσι, αὐτίκα θυμὸν ὀλέσσω
 λύχρον ἔμῳ βίότοιο φασθ' ὄρομ ἠγεμονῆα.
 εἰ ἔτεόν δ' ἐθέλεις ἔμῳ ἔνομα καὶ σὺ δαλιῶαι,
 ἔνομά μοι λείανθ' θ' εὔσεφάνθ' ὡς οἱ ἦρῃς.

ΔΥΝΩ

ἰκίω

ἰθελμα:

Ὡς οἱ μὲν λευθείοισι γάμοις συνέβην το μιγλιῶαι
 καὶ νυχίην Θιλότητα, καὶ ἀγγελίην ὑμναίωρ,
 λύχρα μαρτυρείοισι ἠπώσσαντο φυλάσσαι,
 ἢ μὲν φάθ' τανύειν, ὃ δὲ λύματα μακρὰ πόρῃσαι.
 παννουχίδας δ' ἀνύσαντες ἀκρομῆτων ὑμναίωρ,
 ἀλλήλων ἀέκωντες γῖνοσ Θείδισαν ἀνάλγη,
 ἢ μὲν ἔσθ' ποτὶ πύργον, ὃ δ' ὄρφναίω ἀνὰ νύκτα
 μή τι παραπλάζοιτο βαλῶν σιμῆια πύργῃ.
 πλάε βαθυκρήπιδος ἐπ' ὄρεα δῆμον ἀβύδου.
 παννουχίην δ' ὀδῶρ λευθείας ποθέοντες ἀέθλας;

σφίζω

πολλὰ

Tandem autem ingemens, percallidum dixit uerbum.

Virgo tuum propter amorē, & asperā undā transibo,
 Si igni ferueat, & innauigabilis erit aqua,
 Non timeo grauem undam, tuum adiens cubile,
 Non fremitum resonantem grauis murmur maris.
 Sed semper per noctem portatus madidus maritus,
 Nauigabo Hellepontum ualde fluentem. nō longe enim
 Contra tuam urbem habeo oppidum Abydi.
 Tantum mihi unam lucernam ab excelsa tua turri
 E regione ostende in tenebris, ut intuens
 Sim nauis amoris, habens tuum stellam lychnum,
 Atq; ipsum aspiciens ne uideam occidentem Booten,
 Nec asperum Orionem, ac immadidam tractionē currus,
 Patriæ obuiæ ad dulcem portum uenirem.
 Sed chara caue grauiter flanteis uentos,
 Ne ipsum extinguant, & statim animam perdam,
 Lychnum meæ uitæ luciferum ducem.
 Si uere autem uis meum nomen & tu scire,
 Nomen mihi Leander benecomptæ coniunx Erūs.

Sic ij quidem clandestinis nuptijs componebāt misceri;
 Et nocturnam amicitiam, & nuncium nuptiarum
 Lucernæ testimonijs pacti sunt seruare:
 Illa quidem lucē extendere, hic aut undas longas trāsire,
 Pernoctationes autem experti uigilum nuptiarum
 A se inuiti separati sunt necessitate:
 Hæc quidem suam ad turrim, hic aut obscurā per noctē,
 Ne quid erraret iaciens signa turris,
 Nauigabat profundi fundamenti ad latum populū Abydi,
 Totāq; noctē coniugū clādestina desiderātes certamina,

Τρεχῶ

πολλάκις ἤρῃσαντο μολῆν θαλαμηπόλου ὄρφνῳ,
 ἦσαν λιυαὸς πεπλῶ ἀνέσθραμε νυκτὸς ὁμίχλῃ,
 ἀνδράσι ὑπνομ ἄγασα, καὶ ὁ ποθέοντι λεάνδρῳ.
 ἀλλὰ πολυφλοισβοῖο παρ ἠόνεσι θαλάσσης
 ἀγγελίην ἀνέμιμνε φαινομῶν ὑμναίων,
 μαρτυρίην λύχνοιο πελυκλαύτοιο δεικτύω,
 θυνηστέ κρυφῆς τηλεσκόπου ἀγγελιώτῳ.
 ὡς δ' ἴδεν λιυανῆς λιποφεγγέα νυκτὸς ὁμίχλῳ,
 ἦρῶ λύχνομ ἔφαιγεν. ἀναπῆρομῆοιο δὲ λύχνο
 θυμὸν ὄρωσ ἔφλεξεν ὑπὸ γομῆοιο λεάνδρου,
 λύχνο καιομῆω σικεκαίϑρ. παρ δὲ θαλάσσης
 μαινομῆω ῥοδίω πολυκχέα βόμβου ἀκῶν,
 ἔτρεμε μὲν ἡ πρῶτον. ἔπειτα δὲ θάλασσης ἀέρας
 τοίοισι πρὸς ἑλεκτο πῆγαγορέω φρεγία μύθοισ.

Δαίτω

Δεινὸς ὄρωσ, καὶ πόντος ἀμείλιχος, ἀλλὰ θαλάσσης
 ἔστι ὑδωρ. ἡ δ' ὄρωτος ἐμὲ φλέγει γνῶσῶν χυμῶν.
 λάξω πῶρ κεραιδῆ, μὴ διδίθῃ νύχτυρ ὑδωρ
 δεινὸ μοι εἰς Θιλότητα. τί δὲ ῥοθῶν ἀλεγίζεις;
 ἀγνώσεις ὅτι λύπρις ἀπίσσορϑ ἔστι θαλάσσης,
 καὶ κεραιεὶ πόντοιο καὶ ἡμετέρω ὀδωσῶν;

Ὡς εἰπὼν μελέω ἔρατῶ ἀπεδύσατο πῆπλου
 ἀμφοτέρω παλάμησιν. ἔω δ' ἔσθιγε κεραιῶν.
 ἦν ὁ δ' ἔξῳρτο, δέμας δ' ἔρριψε θαλάσση.
 λαμπομῆσ δ' ἔσθουδον αἰεὶ κατηγναυτία λύχνο
 αὐτὸς ἐὼν ἐρέτης, αὐτόσολος, αὐτόματος ἦνυς.
 ἦρῶ δ' ἠλιβάτοιο φασφόςϑ ὑψόθῃ πύργῳ
 λουγαλέης αὔρασι δῖον πονδύσειν ἀήτης
 φάρεϊ πολλάκι λύχνομ ἀπίσκεπεν. εἰσέκε σκεῖ
 πολλὰ καμῶν λείανδρϑ ἔβη ποτὶ ναύλοχον ἀκτιῶ,

καὶ

Sæpe optarunt uenire cubiculum ornantem noctem,
 Iam atrata cucurrit noctis caligo,
 Viris somnum afferens, & non amanti Leandro:
 Sed multifremi apud littora maris
 Nuncium expectabat lucentium nuptiarum,
 Testimonium lucernæ lugubris expectans,
 Lectiq; clandestini procul speculantem nuncium,
 Ut uero uidit nigræ obscuram noctis caliginem,
 Ero lucernam ostendit: accensa uero lucerna
 Animum Cupido exussit festinantis Leandri,
 Lucerna ardente coardebat: apud uero mare
 Insanarum undarum multisonum fremitum audiens,
 Tremebat quidem primum. postea autem audaciã excitã
 Talibus alloquebatur, consolans mentem, uerbis:
 Grauis amor, & mare implacabile, sed maris
 Est aqua, uerum amoris me urit intestinus ignis.
 Assume ignem cor, ne time effusam aquam,
 Ades mihi in amorem, cur fluctus curas?
 Ignoras quòd Venus nata est è mari,
 Et dominatur ponto, & nostris doloribus?
 Sic fatus, membra amabilia exiit uestem
 Ambabus manibus, suoq; astrinxit capiti,
 Littoreq; exiit, corpus q; deiecit in mare,
 Splendentemq; festinabat semper aduersus lucernam,
 Ipse remex, ipse classis, ipse sibi nauis.
 Ero autem alta lucifera super turri,
 Perniciosis auris undecunq; spiraret uentus
 Veste sæpe lucernam tegebat, donec Sesti
 Multum fatigatus Leander iuit ad portuosum littus,

ἰππυνοσο

καί μιν ἔον ποτὶ πύργου ἀνήγαγνῆ, ἐκ δὲ θυράων
 νυμφίου ἀδμαίνοντα πυρπύξασσα σιωπῆ,
 ἀφροκόμους φάβῃ μιγχαὺς ἐπιθάζοντα θαλάσσης
 ἦγαγε νυμφοκόμοιο μυχὸς ὡδὶ πῆθνιδῶνθ,
 καὶ χροῶ πάντα κἀβριε. δ' ἔμας δ' ἔχριν ἐλαῖω
 θυόσμιω φροδ' ἔω, καὶ ἀλίπνοορ ἔσθεσθν ὀσμῶ
 εἰς ἐπι δ' ἀδμαίνοντα βαθυσώτοις γνὶ λέκτροις
 νυμφίου ἀμυχιυθεῖσα πιλωόρας γννεπε μύθους.

Νυμφίε, πολλὰ μόγησας, ἀ μὴ πάθε νυμφίος ἄλλος,
 νυμφίε πολλὰ μόγησας, ἄλις νύτοι ἄλμυρὸν ὕδωρ,
 ὀσμῆτ' ἰχθυόεσσα βαρυγυδίποιο θαλάσσης,
 διδύρο τε ἄς ἰφροδτας ἔμοις γνὶ κἀτθεο κούλοισι.

Ὡς ἠ μὲν ταῦτ' εἶπεν, ὁ δ' αὐτίκα λύσσε το μίτρῳ,
 καὶ θοσμῶν ἐπέβησαν ἀριστόνους κυθόρεϊνης.
 ἦ γὰ μθ, ἀλλ' ἀχρόδυτος. ἐνν λέχος, ἀλλ' ἀτόρ ὕμνω,
 εἰς γυῖν ἰδρῶ τις ἐπδυφῆμσθν ἀοιδ' ὄς,
 εἰ δ' ἀδλωρ ἦσρα πῆε σέλας θαλαμηπόλου δύνῳ,
 εἰ δὲ πολυσκάρθμω τις ἐπδυκίρτησε χροεῖν,
 εἰς ὑμνάσιον ἄεισε πατήρ καὶ πότνια μήτηρ,
 εἰ μὰ λέχθ σθρέσασσε τελειοσιγάμοισιν γν ὡς αἰς
 σιγῆ πασῶν ἐπιπξεν, γνυμφοκόμοισε δ' ὀμίχλη,
 καὶ γὰ μθ ἦ ἀπάνθυθν ἀειδομῶν ὑμναίων.
 νύξ μὲν ἐνν κείνοισι γαμοσόλος, εἰ δ' ἐ ποτ' ἦως
 νυμφίου εἶδε λέανδρου ἀριγνώρις γνὶ λέκτροις.
 νήχθ δ' αὐπιπόροιο πάλιν ποτὶ δῆμον ἀβύδιε
 γννυχίω ἀκόρητος ἐπι πνεύω ὑμναίων,
 ἦρῶ δ' ἔλκεασίπε πλθ' εἰς λήθσσα τοκῆας
 πῆθγνθ ἠματῆν, νυχίη γυνή. ἀμφοτόροι δὲ
 πολλάκις ἠρήσαντο κατελθέμεν ὄν διύσιμ ἦώ.

Et ipsum suam ad turrim adduxit: ex ianuis uero
 Sponsum anhelantem complexa silentio,
 Spumeas ex capillis guttas adhuc stillantem maris
 Duxit sponsam ornatis ad penetralia uirginalis cubiculi,
 Et cutem totam absternit, corpusq; unxit oleo
 Beneolenti roseo, & mareolentem extinxit odorem,
 Adhuc autem anhelantem altestratis in lectis
 Sponsam circumfusa, blanda emisit uerba:

Sponse multū laborasti, quæ nō passus est sponsus alius,
 Sponse multum laborasti, satis tibi est salsa aqua,
 Fetorq; piscosus frementis maris,
 Huc tuos sudores in meos pone sinus.

Sic illa hæc locuta est: ille uero statim soluit *Zonam*,
 Et leges inierunt beneuolæ Veneris.
 Erāt nuptiæ, sed sine choreis: erat lectus, sed sine hymnis,
 Non coniugium sacrum quisquam laudauit poëta,
 Non tædarum illuminabat lux cubicularium lectum,
 Neq; peragili quisquam insiluit chorea,
 Non hymenæum cantauit pater, & ueneranda mater,
 Sed lectum sternens perficientibus nuptias in horis
 Silentium thalamum fixit, sponsam uero ornauit caligo,
 Et nuptiæ erant longe à canendis hymenæis.
 Nox quidem erat illis nuptiarū ornatrici, nunquã aurora
 Sponsam uidit Leandrum manifestis in lectis.
 Nauigabat autem è regione positi rursus ad populū Abydi
 Nocturnos insatiabilis adhuc spirans hymenæos.
 Ast Ero longa induta ueste suos latens parentes
 Virgo diurna, nocturna mulier: utriq; autem
 Sæpe optarunt descendere ad occasum auroram.

Ως οἱ μὲν Θιλότινος ὑποκλιέπροντες ἀνάγκῃ,
 Κερπιδάδην τὸρποντο μετ' ἀλλήλων κυθδρείη.
 ἀλλ' ὀλίγον ζώοντο ὑπὶ χρόνον, εἰδ' ἐπὶ δ' ἕρῳ
 ἀλλήλων ἀπόναντο πολυπλάγκτων ὑμναίων.
 ἀλλ' ὅτε παχύνοντος ἐπήλυθε χείματος ὄρη,
 φεικαλίας δυνέσσα πολυστροφάλη γῆρας ἀέλας
 βγίθεα δὲ ἀσύεικτα καὶ ὑγρά διέμεθλα θαλάσσης
 χεμερείοι τινέοντες ἐπεσυφελίζον ἀῆται,
 λαίλαπι μασίζοντες ὄλω ἄλα· τυπτομένης δέ,
 ἥδην ἦα μέλαιναν ἀπέκλασε διχθὰ δι' ἡρόσῳ,
 χεμερείην καὶ ἄπισον ἀλυσκάζων ἄλα ναύτης.
 ἀλλ' ὃ χεμερείς σε φόβῳ κατὸρνε θαλάσσης,
 κατὰ τὸρνε μελέανδρον. Ἰσρακτορὴν δὲ σε τῶν γῆ,
 ἠθάσια σημαίνουσα φασδοφορέην ὑμναίων,
 μαυνομένης σ' ὄτρυνον ἀφειδήσαντα θαλάσσης,
 νηλεὴς καὶ ἄπισος. ὄφελκε δὲ δύσμορϚ ἠρώ,
 χείματος ἰσαμνόιο μνείην ἀπάνδρθε λεανδρῶ
 μηκέτ' ἀναπτομένη μινυώριον ἀσδρά λῆκτρων,
 ἀλλ' ἀπόθῳ καὶ μοῖρα βίησατο, θελγομένη δὲ
 μοιράων ἀνέφανε, καὶ ἐκέτι διαλὸν ἐρώτων.

ΝΥΞ ἢ δὲ τε μάλιστ' βαρυπνέουσι ἀέταις
 χεμερείς τῶνοιῶσι ἀκροντίζοντες ἀῆται,
 ἀθρόου ἐμπίπρσι ὑπὶ ῥηγμῖνι θαλάσσης,
 δὴ τότε λεανδρὸς πὸρ ἐθήμονϚ ἐλπίδι νύμφης,
 δυσκελάδων πεφόρητο θαλασσαίων ὑμναίων.
 ἥδην κῦμα πικῦμα κενλίνδρῳ, σωθῆρ δὲ ὕδωρ,
 αἰθερὶ μίσγρῳ πόντος. ἀνέγρῳ πάντῳ θην ἠγῆ
 μακρὰ μνίων ἀνέμων. ζεφύρω δὲ ἀντέπνεον δὴρϚ,
 καὶ νότος δὲ βορέην μεγάλης ἐφείκην ἀπειλῆς.

Sic ij quidem amoris abscondentes uim,
 Occulta delectabantur inter se Venere.
 Sed paruum uixerunt in tempus, neq; diu
 Inuicem potiti sunt multiuagis nuptijs.
 Sed quando pruinosa uenit hyemis hora,
 Horrendas commouens multarum uortiginum procellas,
 Profunditatesq; infirmas, & madida fundamenta maris,
 Hyemales spirantes uerberabant uenti,
 Nimbo percutientes totum mare: uerberato autem,
 Iam nauem nigram fregit bipertita terra
 Hyemale & infidum effugiens mare naua.
 Sed non hyemalis te timor coërcebat maris
 Fortanime Leander, nuncius sed te turris
 Consuetam significans lucem nuptiarum,
 Furentis te impulit securum maris,
 Crudelis & perfidus. debebat autem infelix Ero
 Hyeme instante manere sine Leandro,
 Non amplius accendens indicem stellam lectorum.
 Sed amor & fatum cogebat: gestiens autem
 Parcarum ostendebat non amplius stipitem amorum.

Nox erat, cum maxime spiranteis uentos
 Hyemalibus flatibus iaculantes uenti
 Collectim irruunt in littus maris.
 Tunc Leander consuetæ spe sponsæ
 Personantium ferebatur marinarum nuptiarum.
 Iam ab unda uoluebatur: accumulabatur uero aqua.
 Aetheri miscebatur mare, concitata est undiq; terra
 Pugnātibus uentis: Zephyro autē contra spirabat Eurus,
 Et Notus in Boream magnas immisit minas.

καὶ κτύπος ἰὼ ἀλίας ἄεισμαράδδιο θαλάσσης.
 αἰνοπαθῆς δὲ λεάνδρου ἄκηλίφρις γῆ δίναις
 πολλάκι μὲν λιταύουσε θαλασοαίῳ ἀφροδίτῳ,
 πολλάκι δὲ αὐτὸν ἀνακτα ποσειδάωννα θαλάσσης,
 ἀτθίδος ἔβορέλω ἀμνήμονα ἰαλλίπε νύμφης.
 ἀλλὰ οἱ ὅτις ἀφῆγγε, ὄρωσ δὲ ἔκῃρεδνε μοίρας.
 πάντοθι δὲ ἀγρομύοιο διυσαυτέϊ λύματρος ὄρμη
 θρυπτόμῳ ἄωφῆριτο. ποδίω δὲ οἱ ὠκλασγν ὄρμη,
 καὶ ἀγῶ ἰὼ ἀδόνκτορ ἀνομήτωρ παλαμάω.
 πολλὴ δὲ αὐτόματρος χύσις ὕδατρος ἔρρεε λαμῶ.
 καὶ ποτὸν ἀχρηῖστον ἀμαμακέτῳ πίνῃ ἄλμης.
 καὶ διὰ λύχνορ ἀπιστορ ἀπέσβεσε πικρὸς ἀήτης,
 καὶ ψυχῶ καὶ ὄρωτα πολυκλαύριο λεάνδρου.

Εἰσέτι δὲ ἰθῦωντρος, ἐπὶ ἀγρύπνοισι ὀπωπῆς
 ἴσατο λυμαίνουσα πολυκλαύτοισι μερίμναις.
 ἦλυθε δὲ ἠειργύεια, καὶ ἔκῃδε νυμφίον ἠρώ.
 πάντοθι δὲ ὄμμα τίτουνγν ἔω δῦρεα νῶτα θαλάσσης,
 εἶπε δὲ αὐθρήσειγν ἀλώμνορ ὄμ πῆρανοίτῳ.
 λύχνορ σβηννυμύοιο, πῆρὰ κρηπίδα δὲ πύργῳ
 θρυπτόμνορ σπιλάδισιγν ὅτ' ἔδρακε νεκρὸν ἀνοίτῳ
 διαδάλειορ ῥήξασα πόδι σίνθεοσι χιτῶνα,
 ῥοιζηλόρ πρὸ κάρῳ ἄπ' ἠλιβάτῳ πῆσε πύργῳ
 ἰάδισι ἠρώ τέθυηκγν ἔω ὄλυμνῶ πῆρανοίτῳ,
 ἀλλήλωρ δὲ ἀπόναντο, καὶ γῆ πωμάτῳ πῆρ ὀλέθρῳ.

Μ Ο Υ Σ Α Ι Ο Υ

τέλος.

Et fragor fuit ineuitabilis ualde fremi maris.
 Grauiam autem passus Leander, implicabilibus in littoribus,
 Sape quidem precabatur æquoream Venerem,
 Sape autem & ipsum regem Neptunum maris,
 Athææ non Boream immemorem reliquit puellæ,
 Sed ei nullus auxiliatus est: amor autem non coërcuit fata,
 Undiq; autem accumulati male obuio fluctus impetu
 Contritus ferebatur: pedum autem eius defecit uigor.
 Et uis fuit immobilis inquietarum manuum.
 Multa autem spontanea effusio fluebat in guttur,
 Et potum inutilem indomabilis potauit maris,
 Et iam lucernam infidam extinxit amarus uentus,
 Et animam & amorem deflendi Leandri.

Cum adhuc autem dirigeret iter, uigilibus oculis
 Stabat fluctuans miseris curis.

Venit autem aurora, & non uidit sponsum Ero,
 Circumquaq; autem oculū dirigebat in lata dorsa maris,
 Sicubi uideret errantem maritum.
 Lucerna extincta, apud fundamentum turris
 Obtritum procellis cum uidisset mortuum maritum,
 Variam populata circa pectus uestem,
 In fluctus præceps ab excelsa cecidit turre,
 Ero commortua ob eum qui perierat coniugem.
 S; inuicem autem fructi sunt etiam in suprema morte.

M V S A E I F I N I S.

ΕΚΘΕΣΙΣ ΚΕΦΑΛΑΙΩΝ ΠΑΡΑ

νεπικδμ, χειρ διαδείσα παρά αγαπητοῦ δια-

κόντος ἑλ' ἀγιωτάτης τοῦ θεοῦ με-

γάλης ἐκκλησίας ὡρῆ

ἀκροστιχίς ὡδίε

πως ἔχει.

Τῷ θειοτάτῳ, καὶ δισεβαστάτῳ βασιλεῖ ἡμῶν Ἰστανια-
νῶ, ἀγαπητὸς ὁ ἐλάχιστος διάκονος.

2

Ἰμῆς ἀπάσης ὑπερτόρου ἔχωμ ἀξίω

μα βασιλῶν, πμᾶς ὑπερ' ἀπαντας

ἑτ' ἄτ' σε ἀξιώσαντα θεῶν. ὅτι καὶ

2

καθ' ὁμοίωσιν ἑλ' ἐπουρανίῳ βασι-

λείας, ἔδωκε σοὶ τὸ σκῆπτρον ἑλ' ὑπὲρ

γείσ δυνασείας, ἵνα αὐτὸν ἀνθρώπους

διδ' ἀξίως τῷ τοῦ δικαίου φυλακῶν, καὶ τῶν κατ' αὐτοῦ

λυοσύντων ἐκδιώξης τῆς ὑλακῶν, ὑπὸ τῶν αὐτοῦ βασι-

λευόμενον νόμων, καὶ τῶν ὑπὸ σὲ βασιλευμένων ἐν νόμοις.

2 Ως ὑπερβυθίου ἀγρυπνεῖ διαπαντός ὁ τοῦ βασι-

λεύως πολυόματος νῆς, διακατέχων ἀσφαλῶς ἑλ' ἀν-

νομίας αὐτῶν οἰακας, ἑλ' ἀπωθέμενον ἑλ' ἰχυρῶς ἑλ' ἀνομίας

αὐτῶν ῥύακας, ἵνα τὸ σκάφος ἑλ' παγκοσμίῳ πολιτείαις

μὴ πῶσι πίπτῃ ἐν ὑμασιν ἀδικίας.

3 Οἷου μαθημα καὶ προδομοὶ ἀνθρώποι, τὸ γινώ-

ναί τινα ἑαυτὸν διδασκόμεθα. ὁ γὰρ ἑαυτὸν γνοῦς,

γνώσεται θεῶν. θεῶν δὲ ὁ γνοῦς, ὁμοιωθήσεται θεῶν. ὁ-

μοιωθήσεται δὲ θεῶν, ὁ ἄξιος ἑλ' ἡγούμενον θεῶν. ἄξιος δὲ

γίνεται

EXPOSITIO CAPITVM ADMO-
nitoriorũ, edita ex tempore ab Agape-
to diacono sanctissimæ Dei ma-
gnæ ecclesiæ. Quorum
apex literarius sicpo-
te habet.

Diuo & pietissimo Imperatori nostro Iusti-
niano, Agapetus minimus Diaconus.

HONORE quolibet sublimiorem
quum habeas dignitatẽ, ô Impera-
tor, honoras supra omnes qui hoc
te dignatus est Deum: quoniam iu-
xta similitudinẽ cœlestis regni tradidit tibi sce-
ptrum terrenæ potestatis, ut homines edoceres
iusti custodiam, & eorum qui aduersus ipsum
rabiunt insectareris latratũ, tum ipsius obtem-
perando legibus, tum subditos tibi regendo
pro iure.

Ceu gubernator uigilat perpetuò imperato-
ris oculatissimus intellectus, cõtinentes tuto equi-
tatis clauos, atq; expellens fortiter impetuosos
iniquitatis fluctus, ut ne cymba mundanæ rei
publicæ illidatur fluctibus iniquitatis.

Diuinũ documentũ & potissimũ nos homi-
nes, ut cognoscat se quisq; docemur. qui enim
seipsum cognouit, cognoscet deum: deũ uero
qui cognouit, assimilabitur deo: assimilabitur
aut deo, q̄ dignus factus deo est, dignus deniq;

γίνεται θεοῦ, μηδὲν ἀνώξιον προλήτων θεοῦ, ἀλλὰ φρονῶν μὲν τὰ αὐτοῦ, λαλῶν δὲ ἄφρονεῖ, ποιῶν δὲ ἄλαλῆ.

4 Ἐπὶ πλεόνων ὀνηγνεία μολοῖς γνάβριωέδω. πῆ λόν γὰρ ἔχουσι πάντες τὸ γήρως πλεπάτορα, καὶ οἱ γν̄ πορφύρα καὶ βύσσω λευχώμνοι, καὶ οἱ γν̄ πονία καὶ νόσω τρυχώμνοι, καὶ οἱ σῆαδίεματα ποδικέμνοι, καὶ οἱ σῆαδίωματα πλοκέμνοι. μὴ τίνω εἰς πῆλιον ἐγκαυχώμεθα γν̄, ἀλλ' ὑπὸ χρηστότητι σεμνωώμεθα τρώπων.

5 Ἰδιῶ ὀσεβείας θεότυκτον ἄγαλμα, ὅτι ὅσω μεγάλων ἡφισίως πῆα θεῶ δωρεῶν, τοσῶτω μείζον̄ ἀμοιβῆς ὀφειλέτης ἔπαρχεις αὐτῶν. ἔνοῦν ἀπόδι τῶ ὀυργέτη τῶ χρεῖ̄ ἔλ ὀυχαρσίας, τῶ λαμβάνοντι τῶ χρεῖ̄ ὡς χείρ, καὶ τῶ χείρτος χείρ ἀντιδιδόντι. αὐτῶ γὰρ αἰ καὶ χείρτων ἀρχεῖ, καὶ ὡς χρεῖ̄ τὰς χείρτας ἀκρίδωσι. ὀυχαρσίαν δὲ ζητεῖ παρ' ἡμῶν, ὅ τῶ σῆα ῥημῶτων ἀγαθῶν πλοφορᾶν, ἀλλὰ τῶ σῆα πραγμάτων ὀσεβῶν πλοφορᾶν.

6 Οὐδὲν οὕτως ὀυδοκιμον ὀργάζεταῖ ἀνθρώπου, ὡς δυνάεδα μὲν ἄ βέλετα προλήειν, αἰεὶ δὲ ὀυλάυθροπα καὶ βέλεδα καὶ προλήειν. ἐπειδὴ τίνω ἐκ θεοῦ σοι λεχάρισαι δυνάμεις, ἧς ἐδλεῖτο δι' ἡμᾶς ἡ ἀγαθή σου βέλησις πάντα καὶ βέλον, καὶ προλήει, ὡς ἀφῆσκει τῶ ταύτῶ σοι δεδωκότι.

7 Τῶν ὀυγείων χρημῶτων ὀ αῖσατ̄ πλοῦτ̄, ἔν ποταμίων ῥυμῶτων μιμῆται τῶν δρόμων. πῶς ὀλίγον μὲν ὀυρρέων τοῖς ἔχειν νομίζουσι. μετ' ὀλίγον δὲ παραφρέων, εἰς ἄλλους ἀπόρχεται, μόν̄ δὲ τῶς ὀυποῖ.

fit deo, qui nihil indignū patrat deo: sed qui ut cogitat quæ ipsius sunt, ita tam loquitur quæ cogitat, quàm facit quæ loquitur.

Maiorū nobilitate ne quis delicietur. Limū enim habent omnes generis autorē, & qui purpura bissoq; turgent, & q; paupertate & aduersa ualitudine affliguntur, tam qui diademate redimiti sunt, q; qui per cubicula excubant. Ne igitur lutulentum iactemus genus, sed morum integritate gloriemur.

Scito ô pietatis diuinitus fabricatū specimē, quia quāto maiorib. dignus habitus es tribuente deo munerib. tanto maius ipsi nomē es. Ergo redde bñfactori debitū gratitudinis, acceptati debitū ut meritū, & beneficio beneficiū rependenti: ipse enim semper & beneficijs prior promerēt, & ut debitū bñficia repensat. Gratitudinē autē exigit à nobis nō quæ uerborū blandorū platione, sed quæ rerū piarū oblatione peragit.

Nulla res adeo cōmendabilem reddit hominem, ut posse quidē quæ uelit efficere: semper autē humana & uelle, & agere. Quoniam igit à deo tibi donata est facultas, qua indigebat propter nos bona tua uoluntas, omnia & uelis & agas prout ei placet, qui eam tibi dedit.

Terrenarum opū instabiles diuitiæ fluuiatilium undarū imitantur cursum. Modicū enim affluunt his qui habere se eas arbitrantur, mox uero refluentes ad alios accedūt. Solus autem bene-

ἑμποιίας ὁ θεοαυρός, μόνιμός ὄσι τοῖς λεκτημύνοις αὐτόν. ἦν γὰρ ἀγαθῶν ὄργων αἰ χείρις ὑπὸ τοῦ ποιουῦντας ἐπαναστρέφου.

8 Ἀπρόσιτος μὲν ὑπάρχεις ἀνθρώποις, εἰς τὸ ὑψιτὸν κέρτω βασιλείας. ἀπρόσιτὸν δὲ γίνῃ τοῖς διεομένους, εἰς τὸ κέρτω τὸ ἀνώ ὄξυσίας. καὶ αὐοίγεις τὰ ἔργα τοῖς ὑπὸ πονίας πολιορκουμένοις, ἵνα εὖρης τὴν πῶθεο ἀπολύ ἀνεργυμύλω. οἷοι γὰρ αὐ τοῖς ἡμετέροις γενώμεθα σιωδύλοις, τοῖσ' τοῦ ποδὶ ἡμᾶς εὐρήσομεν τὸν δεσπότην.

9 Τὴν πολυμέμονον τὸ βασιλέως ψυχῶν, κατόπῃ δὲ κίλω ἀποσμήκεται χρῖ, ἵνα ταῖς θείαις αὐγαῖς αἰεὶ κἄτασρῶπῃται, καὶ ἦν πραγμάτων τὰς κείσεις ἐκείθῃν διδ' ἀσκηται. οὐδὲν γὰρ οὕτω πειεῖ τὰ δέοντα κροθεῶν, ὡς τὸ φυλασσει ἐκείνῳ εἰς πάντος καθαρῶν.

10 Ὡς πορ ὑπὸ ἦν πλεόντων, ὅταν μὲν ὀναύτης σφαλῆ, μικρῶν φέρει τοῖς συμπλέουσι βλάβῳ. ὅταν δὲ αὐτὸς ὁ κυβερνήτης, παντὸς ἐργαζέται τὸ πλοῖον ἀπώλειαν. ἔτω καὶ γν ταῖς πόλεσι, αὐ μὲν τις ἦν ἀρχομένω ἀμάρτη, ἔ τὸ κοινὸν τοσοῦτον, ὅσοι εἰς τὸν ἀδικεῖ. αὐ δὲ αὐτὸς ὁ ἀρχῶν, πάσις ἐργαζέται τὸν πολιτείας τὴν βλάβῳ. ὡς ἔν μεγάλας ὑφέξωμ δύθωας, εἰ τι παρῖδοι ἦν δέοντων, μετὰ πολλῆς ἀκείβειας καὶ λεγέτω πάντα, καὶ πρῶτῃ τῷ.

11 Κύνκλῳ τις ἦν ἀνθρώπων ποδὶ τρέχει πραγμάτων, ἄλλοτε ἄλλως φέρωμ αὐτὰ, καὶ ποδὶ φέρωμ. καὶ τούτοις αὐισότης ὄσι, τὸ μηδὲν ἦν παρόντων γν ταυτὸν κηπι μύθῳ. εἰ οὖν σε κερῶν πε βασιλῶν, γν τῆ τῶτων ἀγχι

beneficiæ thesaurus stabilis est possidentibus eum. bonarum enim actionum meritum ad autores retorquetur.

Inaccessus nimirum existis hominibus propter celsitudinem huius, quæ hic deorsum est imperij. facilis idem aditus indigentibus. ob vim supernæ illius potestatis, atque aperis aureis his qui à paupertate obsidentur, ut inuenias dei auditum adaperitum. quales enim erga nostros fuerimus cõseruos, talem circa nos reperiemus dominum.

Solicità Imperatoris animam speculi in modum abstergi oportet, ut diuinis splendoribus semper coruscet, rerumque distincta iudicia inde condiscat. nihil enim adeo facit quæ peragenda sunt conspiciere, atque custodire eam perpetuo sinceram.

Sicuti fit apud nauigantes, quum nauta errat modicum, affert nauigantibus, nocumetum: quum uero ipse gubernator, totius efficit nauigij perniciem. sicut in ciuitatibus, si quis ex subditis peccet, non tam remp. quam seipsum lædit: sin uero ipse princeps, uniuersæ infert reipublice detrimentum. is igitur ut non exiguam redditurus rationem, siquid neglexerit eorum quæ facta opus sunt, cum exquisita diligentia & dicat cuncta, & faciat.

Circulus quidam humanarum reuoluitur rerum, qui modo sic, modo aliter agit ipsas, & circumfert. atque in his inæqualitas est, eo quod nihil ex presentibus in eodem statu maneat. oportet igitur te potentissime Imperator in hac rerum
 uersatili

ἀγχιρρόφω μεταβολῆ, ἀμετάβλητον ἔχειν τὸν δύσεβῆ λογισμόν.

12 Αποστρέφει τῶν κολακῶν εὐὲς ἀπατηλοὺς λόγους, ὡσπέρ τῶν κολακῶν εὐὲς ἀρπακτικὸν τρόπον. οἱ μὲν γὰρ εὐὲς τῶν σώματων ἄξορῦθουσι ὀφθαλμούς, οἱ δὲ εὐὲς τῆς ψυχῆς ἀξορῦθουσι λογισμοὺς, μὴ συγχωροῦντο ὁραὶ τῶν πραγμάτων ἀλήθειαν. ἢ γὰρ ἐπαινοῦσι ἐὼς ὅτε τὰ ψόγου ἄξια, ἢ ψέγουσι πολλὰ κίς τὰ ἐπαινῶν κρείττονα, ἵνα διουῖν δαίτηρον αὐτοῖς ἀμαρτάνηται, ἢ τὸ κακὸν ἐπαινεύμενον, ἢ τὸ καλὸν ὑβρίζμενον.

13 Ἴσους εἶναι χρὴ πάντοτε τῶν βασιλείων τὸ φρόνημα. τὸ γὰρ συμμεταβάλλεσθαι ταῖς τῶν πραγμάτων μεταβολαῖς, ὁμοίως ἀβεβαίως τεκμήριον γίνεσθαι. τὸ δὲ παγίως ἐν τοῖς καλοῖς ὀρηκείσθαι, ὡς τὸ δύσεβῆς ὑμῶν ἐσηκίται κερὰ τῶν, καὶ μήτε πρὸς ἀλαζονείαν ὑπεράγεισθαι, μήτε πρὸς ἀδυμίαν καὶ ταφόμεσθαι, βεβηκότῳ δὲ τὸν ἀσφαλῶς, καὶ ἀκράδαντον ἐχόντων τῶν ψυχῶν.

14 Εἴ τις κενεθαυμάσθῃ ἔχει τὸν λογισμόν ἐκ τῆς ἀνθρώπινος ἀπίτης, καὶ βλέπει τὸ ὑπερῶν ὅτι ἐαυτὸ φύσεως, τὸ, τε βραχὺ καὶ ὠκύμορον τῆς γῆταῦθα ζωῆς, καὶ τὸν σωεξουγιάνου τῆς σαρκίς ἵππου, εἰς τὸν τῆς ὑπερφανείας ἐκ ἐμπροσθεταί κρημνον, καὶ ἐν ἀξιώματι ὑπάρχει ὑψηλῶ.

15 Ὑπὲρ πάντα τῆς βασιλείας τὰ γῆδοξα, τῆς δύσεβείας τὸ σέμμα τὸν βασιλεία κρομεῖ. ὁ γὰρ πλεῖστος ἀπὲρ χετοῦ, ἢ ἡ δόξα μετόρχεται. τὸ δὲ κλέει τῆς γῆθεσ πολυτέας ἀθανάτοισ ἀδῶσι συμπαρεκτείνεσθαι, ἢ λήθης ἐπέκει.

uerfatili mutatiōe, immutabilē habere pietatis

Auerfare adulatorū pellaceis (cognitionē, fermōes, ut coruorū rapaceis mores. Illi nanq; corporis effodiunt oculos, isti autē animę hebetāt cogitatus, quū nō pmittāt perspicere rerū ue ritatē: uel enim cōmendant nōnunq; quę repre hensione digna sunt, uel reprehendunt plerūq; quę omni laude sunt maiora: ut de duobus al terum ab ipsis cōmittatur, uel prauorum laus, uel contumeliosus bonorum contemptus.

Aequalem oportet semper esse Imperatoris animū: mutari enim p rerū uarietatibus, mētis instabilis argumentū efficitur. Firmiter aut bo nis inherere, qua firmitate piū uestrū corrobora tū & fixū est imperiū, & neq; usq; ad insolentia extolli, neq; usq; ad animi consternationem deiici, in tuta ueluti basi stabilitorum est homi num, animamq; inconcussam habentium.

Si quis purū habet cogitatū humanę decep tionis, perspicitq; suę naturę uilitatem, breui tatemq; ueloci fato obnoxiaę presentis uitę, tū carni coniunctas insitasq; sordes, ad superbiaę nunq; illabetur præcipitium, quamuis in excel so dignitatis fastigio consistat.

Super omnia præclara quę regnū habet, pie tatis cultusq; diuini corona regē exornat. Diui tię nanq; euanescent, uulgi fauor & aura tran sit. Sola uitę deo placentis gloria immortalib. seculis coextenditur, & trās obliuiois tenebras collocat

ἐπέκεινα, ὡς ἔχοντας ἴσησι.

16 Σφόδρα μοι δοκεῖ ἀτοπώτατον εἶναι, ὅτι πλῆστοις καὶ πονήτερες ἀνθρώποι, ἢ ἀνομοίων πραγμάτων βλάβην πάσχουσιν ὁμοίαν. οἱ μὲν γὰρ ὑπὸ τοῦ κέρους διαρρήγνυται, οἱ δὲ ὑπὸ τοῦ λιμοῦ διαφθέρονται. Ἐἰ οἱ μὴ κατέχουσι τὸ κόσμον τὰ πόρρατα, οἱ δὲ ἔκ' ἐχουσι πᾶσαι τὰ πέλματα. ἵνα κρίνω ἀμφὸς τῆς ὑγείας τύχουσι, ἀφαιρέσει καὶ προδώσει πύτους θοραπυτίου, καὶ πρὸς ἰσότητά τινι ἀνίσότητά μετρηκτέου.

17 Ἐφ' ὑμῖν ἀνεδέχθη τῆς οὐζωϊκῆς ὀχρότητος, ὅν προεῖπε τις τῶν παλαιῶν ἔσεσθαι, ὅταν ἡ Φιλοσοφία βασιλεύσῃ, ἢ βασιλεῖς Φιλοσοφώσῃ. καὶ γὰρ Φιλοσοφῶντες, ἠξιώθητε βασιλείας· καὶ βασιλεύσαντες οὐκ ἀπέστητε Φιλοσοφίας. εἰ γὰρ τὸ Φιλοσοφίαν ποιῆτε Φιλοσοφίαν, ἀρχὴ δὲ σοφίας ὁ τοῦ θεοῦ φόβος, ὅν γὰρ τοῖς σοφοῖς ὑμῶν διαπαντὸς ἔχετε, ἡ δὲ δικαιοσύνη ἀληθὲς τὸ παρ' ἐμῶν λεγόμενον.

18 Βασιλεῖα σε κατὰ ἀλήθειαν οὐκ ἔστιν, ὡς βασιλεύει καὶ κρατεῖ τῶν ἡδονῶν δικαιοσύνη. καὶ τὸν σέφου τῆς σωφροσύνης ἀναδυσάμενον, καὶ τὴν πορφύραν τῆς δικαιοσύνης ἀμυσάμενον. ἢ μὲν γὰρ ἄλλο ἔστι σοφία, πρὸ θάνατον ἔχει διαδοχὴν. ἢ δὲ τῆς αὐτῆς βασιλείας, τὴν ἀθάνατον σώζει διαμονὴν. καὶ ἢ μὲν γὰρ τῆς αἰωνίου κτήσεως ἔστιν ἡ δὲ τῆς αἰωνίου κτήσεως ἔστιν.

19 Εἰ τὴν ἐκ πάντων βέλτερον ποῦσαι τιμῶν, γίνουσι τῆς ἀπάσης οὐδὲν γένηται κοινός. οὐδὲν γὰρ ἔτι πρὸς οὐνοῖαν ἐφέλκεται, ὡς οὐρανόθεν χαλκός. διδομένη τῆς χρηστότητος, ἢ γὰρ ἄρα φόβου γινόμενης θοραπείας, κα-
τέχῃ

collocat possidenteis. Vehemēter mihi uideēt absurdissimū esse, q̄ diuītes & pauperes homines ex dissimilibus rebus detrimentū simile patiūtur. Illi nāq; à copīa rerū perrūpuntur, hi uero fame pereūt. Item illi occupāt ultimos mūdi terminos, hi nō habēt ubi callosa pedū uestigia sistāt. Ut igitur utraq; ps sanitatis fiāt cōpotes, auferēdo & dimīnuendo istos regere oportet. atq; ad æqualitatē inēqualitas transferenda est.

Nostris t̄pib; ostensum est psperæ uitæ t̄ps, q̄ prædixit qdā ex ueterib. futurū, cū uel philosophi regnabūt, uel reges philosophabūt. nam tū philosophādo digni habitī regno estis, tū uero regnādo à philosophiā nō descīuistis. Si em̄ amare sapiētīā efficit philosophiā: principiū at̄ sapiētīæ dei est timor, quē in pectorib. uestris iugiter habetis: clarū q̄ uerū sit q̄ à me dicitur.

Te reuera Imperatorē asserimus, quippe qui & imperare ac dominari uoluptatibus uales, et tū corona castitatis reuinctus, tū purpurā iustitiæ indutus incedis. Alijs nanq; potestatibus mors ipsa succedit: huiuscemodī uero regnum immortalē seruat perpetuitatē. Itē aliæ hoc in seculo soluuntur, hæc aut̄ à perpetuo supplicio

Si honore qui ab omnibus pro- (liberatur. ficiscitur perfrui uis, præsta te communem omnium benefactorē. nihil enim adeò attrahit ad beneuolētīā, ut bñficij gratia, quæ detur indigētibus, q̄ enim ob metū præstāt obsequiū, fu-

τε σχηματισμῶν ὅτι θωπέα, πεπλάσμων τμηῶν ὄνομα πνευματικῶν ἀπὸ τῆς προσαπέχοντος.

20 Σελήν δικάως ὅτι ἡ ὑμῶν βασιλεία, ὅτι τοῖς πολεμίοις μὲν δεικνύει τὴν ἰσχύαν, τοῖς ὑποκείοις δὲ νέμει φιλανθρωπίαν. καὶ νικῶσα ἐκείνους τῆς δυνάμει τῶν ὀπλῶν, τῆς ἀόπλῃ ἀγάπῃ τῶν οἰκείων ἠῆσται. ὅπου γὰρ θηεῖ καὶ πρὸς τὸ μέσον, τοσοῦτον ἀμφοτέρωθεν ἡγείται τὸ διάφορον.

21 Τῆ μὲν οὐσίᾳ τῶν σώματων, ἴσῳ πάντων ἀνθρώπων ὁ βασιλεὺς, τῆς δὲ οὐσίας δὲ τῶν ἀξιώματων ὅμοιος ὅτι τῶν ὑπὸ πάντων θεῶν. οὐκ ἔχει γὰρ ὑπὸ γῆς τὸν αὐτὸν ὑψηλότερον. γῆν τίνου αὐτὸν καὶ ὡς θεοῦ μὴ ὀργίζεσθαι, καὶ ὡς ἀνθρώπου μὴ ἐπαίρεισθαι. εἰ γὰρ καὶ εἰκόνι θεοῦ τετίμηται, ἀλλὰ καὶ κύνει χοίρῃ συμπλέκεται, δι' ἧς ἐκδιδοῦσκεται τὴν πρὸς πάντας ἰσότητα.

22 Ἀποδέχου τοὺς τὰ χρυσὰ συμβαλόμενους ἐθέλωντας, ἀλλὰ μὴ τοὺς κολακόμενους ἐκείνους ἀπόδοντας. οἱ μὲν γὰρ τὸ συμφέρον συνορῶσιν ἐν ἀληθείᾳ. οἱ δὲ πρὸς τὰ δοκῶντα τοῖς ἕρπυδισιν ἀφορῶσι, καὶ τῶν σωματικῶν τὰς σκιὰς μιμούμενοι, τοῖς παρ' αὐτῶν λεγομένοις συνάδουσι.

23 Τοιοῦτος γίνεσθαι τοῖς τοῖς οἰκέτας, οἷον οὐχὶ σοῦτον δεσποτῶν γηρεῖσθαι. ὡς γὰρ ἀκόσμων ἀκοσμησόμεθα, καὶ ὡς ὀρθῶν ὀρθοσόμεθα ὑπὸ τῶν θεῶν καὶ παντεφῶρος βλέματός. πρὸς τὴν γῆν ἔν τῷ ἔλεει τὸν ἔλεος ἵνα τῶν ὁμοίων τὸ ὅμοιον ἀπλάσωμεν.

24 Ὡς πρὸς τὰ ἀκρεῖα τῶν κατόπλων τοιαύτας δεικνύουσι τὰς τῆς προσώπων ἐμφάσεις, οἷα πρὸς ὅτι τὰ πρῶτα
τότευπα

cata figurataq; est adulatio, ficti honoris titulo fallens eos qui ipsi animum aduertunt.

Venerandū iure est uestrū imperiū, quia hostibus quidem suæ demonstrat potestatis aculeos, subditis uero exhibet humanitatē. Et quū illos uincat amorū uī, inermi charitate uincitur à suis. Quantum enim ferè & ouis interstitium est, tantum esse inter eos discrimen arbitratur.

Essentia corporis æqualis est cuilibet homini Imperator, potestate autē dignitatis cunctiorum præsidī deo. Non enim habet in terris sequentē; altiore. Oportet igitur ipsum ut deū non irasci, ut mortalem nō efferri. Nam etsi effigie diuina honoratus est, at puluere tamē terrena connexus est: quo edocetur, ut erga omnes seruet æqualitatem.

Accepta eos qui honorū te consiliorum admonitum uolunt, non eos qui adulari sæpenu mero student. Illi enim quod reuera expedit, perspiciunt. Hi uero ad ea quæ placent potentibus respiciūt, corporumq; umbras imitantes, singulis eorum dictis applaudunt.

Talē te presta tuos erga famulos, qualē optas erga te dominū eē. Prout enim audimus, audiemur, & ut respicimus, respiciemur à diuino cū cūq; obtuente aspectu. priores igitur nos misericordiae misericordiā cōferam, ut parī par re-

Sicut exquisita specula tales mō (cipiamus. strant uultuū apparentias, qualia ipsa sunt archetypa,

τότουπα φαιδρῶ μὲν τῶν φαιδρικομῶν, σκυθροπα
 δὲ τῶν σκυθροπαζόντων, ὅτω καὶ ἡ δικαία τοῦ θεοῦ κεί-
 σις, ταῖς ἡμετέροις πράξεσιν ἕξομοῖται. οἷά πορ γὰρ
 αὐτῆ τὰ παρ' ἡμῶν ἐργασμῶν, τοιαῦτα ἡμῖν ἐκ τῶν ὁ-
 μοῖων πᾶσι.

25 Βουλὺς μὲν τὰ πρακτικὰ βραδείως, ἐκτέλει δὲ
 τὰ κειθνήτα αὐτοδραίως. ἐπεὶ λίαν ὀτὶ σφαλδρόν, τὸ
 γνῶντις πράγμασιν ἀπερίσκεπτον. εἰ γὰρ τὰ ἐξ ἀβυ-
 λίας πῆς γνῶσις κακὰ, τότε γνῶσεται καλῶς ἐλθῶ-
 βουλίας τὰ χῆσιμα, ὡς καὶ πῆς ὑγείας τῶν χῆσιμ,
 μετὰ τῶν πῆσαν πῆς νόσου. οἷα πῆσι βυφρονέσεται
 βασιλεύ, καὶ βουλῆ σωετωτόρα, καὶ δύχῃ σωτο-
 νωτόρα, ἕξομοῖται ἀκείως τὰ σωοῖσονται τῆς ἰ-
 σμῶ.

26 Αἰετα διοικήσεις τῶν ἀγαθῶν σου βασιλείαν, εἰ
 πάντα αὐτοδραίως ἐφραῦ, καὶ μηδὲν ἀνέχῃ πᾶσιν. οὐ
 γὰρ μικρὸν ἔστι, ὅ πορ μικρὸν εἶναι δοκεῖ γνῶν συγκεῖσαι
 τῶν σῶν. ἐπειδὴ καὶ ῥῆμα βασιλείως ψιλόν, μεγαλλῶ
 ἔχει πᾶσι πᾶσιν ἰσμῶ.

27 Σαυτῶ τῶν τοῦ φυλάτῆρι αὐτὸ νόμος ἐπίθῃ ἀνάγ-
 κῶ, ὡς μὴ ἔχωρ ἔστι γῆς τὸν δυνάμεινον ἀναγκάζει. οὐ-
 τω γὰρ καὶ τῶν νόμων ἀποδείξει τὸ σέβας, αὐτὸς πᾶσι τῶν
 ἄλλων τῶν αἰσθῶν, καὶ πῆς ἰσμῶ φανῆσεται
 τὸ πᾶσι ἐκ ἀκίνδωσιν.

28 Ἰσμῶ τῆς πλημμελῆς, τὸ μὴ καλύσει αὐτὸ πλημμε-
 λουῦτας λογίζου. καὶ γὰρ πῆς πολιτεύεται μὲν γνῶ-
 θέσμως, ἀνέχεται δὲ τῶν βιωῦτων ἀθέσμως, σωδρ-
 γὸς τῶν κακῶν παρὰ θεῶν κείνεται. εἰ δὲ βούλει διπῶς
 θυδοκίμειν, καὶ αὐτὸ τὰ καλλιστε ποιουῦτας πᾶσι

chetypa, nitidas uidelicet nitentiū, tristeis autē
tristantiū. Eodē pacto iustū deī iudiciū nostris
actionib. assimilāt. Qualia enim sunt quæ a no
bis prestātur, talia ipse nobis par pari referēs ex

Cōsulta quæ agenda sunt cunctan. (hibet.
ter, exequere aut quæ decreueris mature. Quo
niā periculosum est admodū incōsiderata in re
bus temeritas. Si quis enim quæ ex incon sulta
mēte proueniūt mala, cōceperit animo, facile cō
periet boni cōsiliij cōmoda: ut qui sanitatis do
tem post ægrotationis experimentū persenti
scunt. Debes igitur cordatissime rex, tū cōsilio
prudētiore, tū precib. ad deū impensiorib. ex
quirere diligēter, quæ mūdo sunt expeditura.

Optimē reges egregiū tuū imperiū, si omnia
des operā pspicere, nec negligere patiare qcq̃.
neq; enim paruū est in te, q; puū esse apparet cō
paratione tuorū: quoniā uel exile imperatoris
uerbū et minimū, ingētē obtinet apud omneis

Tibi ipsi custodiēdi leges impōe ne- (uim.
cessitatē, quū non habeas in terris q te possit co
gere. Sic enim tū legū pre te feres cultū ipse, an
te alios eas reuerendo: tū subditis cōstabit, legū
præuaricationem periculi nō esse immunem.

Peccare & nō cohibere peccanteis iuxta æsti
ma. Si q̃s enim in ciuitate uitā qdem ipse tradu
cat eque, toleret aut uiuēteis iniquē, socius ma
lorū apud deū iudicatur. Quod si uelis bifariā
appbari, ut pulcherrima quæq; gerēteis hono

μα, καὶ τοῖς τὰ χεῖρα δῶσιμ ὑπὸ τῆμα.

29 Λίαν συμφόρειμ ὑπολαμβάνω, τὸ φεύγειμ τὰς τῶν κακῶν σωθεῖσιν. ἔμ γὰρ σωόντα πάντοτε ἀνθρώποις πονηροῖς, ἢ παθεῖμ ἢ μαθεῖμ ἀνάγκη τὴ πονηροῦ. ὁ δὲ τοῖς ἀγαθοῖς σωδιάλωμ, ἢ μίμνησι τῶν καλῶν ἐκδιδοσκεται, ἢ μείωσιμ τῶν κακῶν ἐκπασιδύεται.

30 Εὐχόσιμιομ ὑπὸ θεῶ πσιδουθεῖς βασιλείαν, μηδισινέρω τῶν πονηρῶν πρὸς τὰς τῶν πραγμάτων διοικήσεις. ὦμ γὰρ αὐ ἐκείνοι κακῶς διαπράξωνται, λόγου ὑφέξει θεῶ ὁ τὴν ἰχμὺ αὐτοῖς δεδωκῶς. μετὰ πολλῆς ἐν ἕξετάσεως αἰ τῶν ἀρχόντων πειβολαὶ γινέδωσαν.

31 Ἰσὺ νομίζω κακῶν, καὶ τῶν ἐχθρῶν θυμῶδα ταῖς κακουργίαις, καὶ τῶν φίλων δειλεῖδα ταῖς ὑπολακείαις. δεῖ γὰρ πρὸς ἐκατόβας γηναίως ἀνδίσασδα, καὶ τοῖ πρέποντ μηδισινέδα ἀφίσασδα, μήτε τὴν ἀλόγισμ ἐκείνων δυσμύειαν ἀμυώμην, μήτε τῆ ἐπίπλασμ τῶν δυνάμειαν ἀμειβόμεν.

32 Ἡγῶ τούτους εἶν φίλους ἀληθεσάτους, μὴ εὖ ἐπαῖνεύοντες ἀπαντα τὰ παρὰ σοῦ λεγόμενα, ἀλλὰ εὖ κείσει δικαία πάντα πράξῃμ ἀπιδιάζοντας. καὶ συνηδμίνος μὲν ὑπὸ τοῖς χρηστοῖς, ὑπὸ τῶν κακῶν δὲ ὑπὸ τοῖς γνῶσι. ἔσοι γὰρ ὄντως ἀψιδουθεσάτης Φιλίας δεικνύσοι τεκμήριμ.

33 Μὴ μεταβαλέτω σοι τὴν μεγαλόφρονα γνώμην τῆ ἀπιδιάζοντα τῆς δυναστείας ὁ ὄγκος, ἀλλ' ὡς ἐπίκηρον δειπῶμ ἀρχὴν, ἀπιδιάζοντ ἔχε ἔμ νομῶ γνῶν πσιδουθεσῃ ἀπιδιάζοντ, μήτε γνῶν ταῖς δυνάμεις ἐξυψόμεν, μήτε γνῶν ταῖς ἀδυνάμεις ταπεινόμεν.

ra, ita teterrima patrantibus succense.

Expedire admodū arbitror, effugere prauorum cōubernia. Qui enim cum hominib. improbis semper uersatur, eū uel pati uel discere malum aliquid necesse est. Qui uero unā cum bonis degit, uel imitationē honestorum edocetur, uel diminutionem uitiorum condiscit.

Terrarū orbis à deo cū concreditū tibi sit regnū, caue ne aliquo utaris ex prauis ad rerū administratiōes. Quæ enim illi perperā fecerint, eorū rationē reddet deo, q̄ peccādi facultatē ip̄sis indulserit. Magna igitur & diligenti cū perscrutatione magistratuū p̄motiōes fiāt oportet.

Aequale reor esse malū, & inimicorū excandescere flagitijs, et amicorū demulceri blāditijs. Oportet enim utrisq̄ resistere, nec usq̄ à decoro discedere: neq̄ irrationabilē eorū maleuolentiā ulciscēdo, neq̄ fictitiā horū beneuolentiā

Existima uerissimos amicos, (remunerādo. nō q̄ laudēt omnia quæ dicāt abs te, sed qui nihil nō integro iudicio facere cōtendunt. Sic ut gratulentur tibi, si bene: tristētur cōtrā, si p̄perā dixeris feceris uē. Hi em̄ reuera ab omni fraude abhorrentis amicitiae præ se ferunt insignia.

Ne mutet tibi magnanimam mentē, terrenæ huius potestatis moles, sed ut fragilē fatoq̄ obnoxiiū regēs principatū, immutabilem habeto intellectū in reb. mutabilib. nimia neq̄ lætitiā sublimem te extollens, neq̄ moestitiā uilescens.

34 Ὡς πῶρ χρυσός ἄλλοτε ἄλλοις ὑπὸ φη τέχνης μετα-
 πατυπούμεν, καὶ πρὸς διαφορα κοσμίωμ εἶδη με-
 ταποιούμεν, ὅπῳ ὅσι διαμύνει, καὶ τροπῶ σὺχ ὑ-
 περμύνει, ὅτω καὶ αὐτὸς δύκλεις τε βασιλῶ, ἄλλω
 ἐξ ἄλλης ἀμείβωμ ἀρχῶ, φθασας δὲ καὶ αὐτῶ πῶ
 αὐωτάτω τιμῶ, ὁ αὐτὸς διαμύνεισ οὐκ γν τοῖς αὐτοῖς
 πραγμασιμ, ἀναλλοίωτον ἔχωμ γν ἔφῃ καλῶ τὸ φρό-
 νημα.

35 Νόμιζε τότε βασιλῶμ ἀσφαλῶς, ὅταν ἐκόντων
 ἀνάσσης τῶν ἀνθρώπων. τὸ γὰρ ἀκουσίως ὑποτατῶ-
 μενον, σασιάζει λαρεῶ λαβόμενον. τὸ δὲ τοῖς θεομοῖς
 φη δουλοίας ἱερατούμενον, βεβαίαν ἔχει πρὸς τὸ ἱερατῶμ
 πῶν ὑπέθειαν.

36 Ἴνα τὸ ἱερατῶ φη βασιλείας ποιήσης ἀοίδιμον,
 ὅσω ἔχεις ἢ τῶν ὑποκώμ ἀμαρτανόντων ὀργῶ, το-
 σαύτῶ ἔχει καὶ ἢ σαυτῶ πλημμελοῦτῶ ἀξίου.
 ὁμοίς γν ἰσχύει τὸν γν ἐξουσία τηλικαύτη πασιδύμ,
 εἰ μὴ λογισμὸς οἰκῆ ὅξ αὐτῶ τῶ πλημμελοῦτῶ
 λιτόμεν.

37 Ὁ μεγαλλης ἐξουσίας ὑπελαβόμεν, τὸν δεπῆρα
 φη ἐξουσίας μιμείδω κατὰ δυνάμιν. εἰ γὰρ πως πῶ
 εἰκόνα φέρει τῶ ὑπὸ πάντων θεοῦ, καὶ διὰ αὐτῶ κατέ-
 χει πῶ ὑπὸ πάντων ἀρχῶ. γν τῶ τῶ δὲ μάλιστα τὸν
 θεοῦ μιμῆσεται, γν μηδὲμ ἠγείδαι τῶ ἐλεῖμ προπιμῶ
 τῶρον.

38 Ὑπὲρ χρυσίου καὶ λίθου τίμιον, φη ὑποπίας τὸν
 πλιῦτον ἐαυτοῖς θεσαυρίσωμεν, τὸν καὶ ὡδε κατὸν
 φραίνοντα τῶ ἐλπίδι φη μελλούσης ἀπολαύσεως, ἵα-
 κῆ κατὰ γλυκαίνοντα τῶ πείρα φη ἐλπιθείσης μα-

Sicuti aurum quous modo sic, modo aliter ab arte transfiguretur, atque ad varias ornamentorum species transformetur, permanet tamen id quod est, nec mutationem patitur: sic ipse quoque inclutissime Imperator, licet aliud ex alio per gradus obtinueris regimem, puenerisque ad ipsum supremum honorem, idem tamen permanes non in eisdem rebus, inalterabilem continens in officio animum.

Existima tunc demum te tuto regnare, cum uolentibus imperas hominibus. Quod enim inuito animo subiicitur, seditioibus fluctuat capta occasione. Quod uero uinculis beneuolentiae regitur, stabilem seruat erga rectorum obedientiam.

Vt dominium imperij tui facias decantabile, quantam habes aduersus subditos peccantis iram, tantam habendam esse tibi aduersus te ipsum peccantem censeo. Nemo enim ualet tanta pollentem potestate corrigere, nisi ratio propria, quae ex ipso peccante moueatur.

Magnam qui potestatem adeptus est, largitorem potestatis imitetur per uiribus. Si enim imaginem gestat rerum praesidis dei, atque per ipsum continet rerum principatum, in eo maxime imitabitur deum, ut non existimet quicquam misericordia preciosius.

Super aurum & lapidem preciosum, beneficentiae diuitias nobis ueluti thesaurum recondamus. Illae namque tum in praesenti uita oblectant spe futurae fruitionis, tum in futura dulcedinem afferunt, experimento gustuque speratae be-

καριότητι Θ. τὰ δὲ νυνὶ ποδὶ ἡμᾶς ὡς ἔδειμ πρὸς ἡμᾶς,
μὴ τὸρπέτω ἡμᾶς.

39 Σπύδαζε λαμπροτάτας ἀμείβεσθαι δωρεᾶς, εὖς
μετ' ὀνοίας ποιουῦτας τὰ πρὸς σου πρὸς τὴν ἰσχυρίαν. τὸ
τω γὰρ εἶπ' ἰσχυρίαν, καὶ τὴν ἀγαθῶν ἐπαυξήσεις τὴν
πλοθυμίαν, καὶ εὖς πονηρὸς διδράξεις μεταμαθεῖν τὴν
κακίαν. τὸ γὰρ τὴν αὐτῆν ἀξιοῦσθαι εὖς μὴ τὰ αὐτὰ ποιῆν
τας, ἀγαν ὄσιμ ἀβίμιτον.

40 Τιμιώτατον πάντων ὄσιμ ἡ βασιλεία. τότε δὲ
μάλιστα τοῖσδε ὄσιμ, ὅταν ὁ ὄσιμ ποδὶ κέμεν Θ. τὸ ἰσχυ-
ρίαν, μὴ πρὸς αὐθάδισαν βλέπει, ἀλλὰ πρὸς ὑπὸ κείαν
βλέπει, τὸ μὲν ἀπαύθροπον ὡς θηριώδους ἀποσρε-
φόμεν Θ, τὸ δὲ ὑπὸ κείαν ὡς θεοεικέλου γνὸς κενύ-
μεν Θ.

41 Ἰσως πρὸς τε φίλους καὶ ἐχθρούς ποιῶν τὰς κεί-
σεις, μήτε τοῖς ὀνοῖσι χαρίζομεν Θ. δὲ τὴν ὀνοίαν, μή-
τε τοῖς διουσιμῶσι ἀβίσι κέμεν Θ. δὲ ἀπέχθειαν. ἐπει-
δή τὴν αὐτῆς ὄσιμ ἀποπίας, καὶ δικαιοῦ τὸν ἀδίκου, εἰ
καὶ φίλος ὑπάρχει, καὶ ἀδικεῖν τὸν δίκαιον, εἰ καὶ ἐχ-
θρὸς τυγχάνει. τὸ γὰρ ἰσχυρὸν γνὸς ἀμφοτέρους ὄσιμ, καὶ
γνὸς τοῖς γνῶσι τοῖς εὐείσκητοι.

42 Νυνεχῶς ἀκροῶνται δὲ εὖς τὴν πραγματικῶν κει-
τάς. διουσιμῶσι γὰρ ὄσιμ ἡ τὴν δίκαια εὐρεσις, ἔραδίως
ἐκφύγουσα εὖς μὴ λίαν πρὸς ἐχθρῶν. αὐτὸ δὲ καὶ τὴν
τὴν λεγόντων ἀφγνῶν δεινότητα, καὶ τὴν τὴν λεγο-
μένων παρῶν πειθανότητα, εἰς τὸ βάθ Θ. τὴν νοημα-
τικῶν ἑαυτῶν ἐμβάλλωσιμ, ἔτως ἀνιμύσονται τὸ παρ' αὐ-
τῶν ζητῶμενον, καὶ διπλῶν ἀμαρτίαν ἐκφύξονται,
μήτε αὐτοὶ τὸ καλὸν πρὸς δίδόντες, μήτε ἄλλαις ὄσιμ
δραῦ

itudinis: quæ uero nunc circa nos apparent, tanquam nihil ad nos pertinentia, ne nos nimium allectent.

Da operam ut eos splendidioribus demerearis remunerationibus, qui cum beneuolentia capessunt que mandantur abs te. Hoc enim pacto et honorum augebis alacritatem, & malos docebis ut dediscant malitiam. Eisdem enim censeri dignos, qui non eadem faciunt, nimis nefarium est.

Preciosissimum omnium est imperium. Tunc uero uel maxime huiusmodi est, quum hac qui circumdatus est potestate, non ad pertinacem & temerariam fauoriam propensus sit, sed ad æquitatem respiciat, inclementiam ut ferinam auersando, humanitatem ut deo similem præ se ferendo.

Aequa lance tam ad amicos quam ad inimicos uergens iudicandi munus obito, neque bene sentientibus de te gratificans ob beneuolentiam, neque maleuolis resistens propter inimicitias: quoniam eiusdem est absurditatis, et secundum iniqua petentem dare litem, etsi sit amicus, et iniuriam iusto inferre, etsi sit inimicus. malum enim utrobique simile est, tametsi in contrariis

Intenta mente auscultare debent rerum (inueniantur iudices. Difficilis namque captus est iusti inuentio, facileque effugere solet non admodum attendentibus. quod si pretermissa dicentium eloquentia, dictorumque neglecta uerisimilitudine ad penitissimam intentionem profunditatem penetrauerint, sic demum haurient, quod ab ipsis queritur, gemini que in fontes erunt delicti, neque ipsi honestum prodendo, neque alijs id

ut

δραῦ συγχωροῦτόν.

43 Ἰσάειθμα τοῖς ἄστροις ἀνελτίσῃ τὰ λατορδάμα-
τα, οὐδέποτε νικήσεις τὴν τῷ θεοῦ ἀγαθότητα. ὅσα
γὰρ ἀν τις προσγνέγκῃ θεῷ ἐκ τῆν αὐτοῦ, τὰ αὐτοῦ
προσφορεῖ αὐτοῖς. καὶ ὡς οὐκ ἔστιν ὑπερβῶσαι τὴν ἰ-
δίαν γνῶσιν ἡλίω σκιαῶν, πολυλαμβάνουσιν ἀεὶ καὶ
τὸν λίαν ὑπειγόμενον· οὕτως ἔδὲ τὴν ἀνυπερβλήτην
τῷ θεοῦ χρηστότητα ταῖς δὴποιήσας ὑπερβῶσονται ἀν-
δρωποι.

44 Ἀδελφάπωνήτος ἔστι τῷ δὴποιήσας ὁ πλοῦτος, γνῶσιν
διδόναι γὰρ λαμβάνεται, καὶ γνῶσιν σφοδρῶς σιω-
γεταί. ἄστρον ἔχω γνῶσιν τῆ ψυχῆ σου πλουσιόδωρε βασι-
λῶν, δίδου πᾶσι διαφιλέως τοῖς ἀποδοῖσι πᾶσι σὺ. ἀπει-
ροπλασίας γὰρ ἔξῃς τὰς ὑπερτότων ἀμοιβῶν, ἔταν ἔλ-
θη ὁ βασιλεὺς τῷ τῆν ὄργων ἀντιδόσεως.

45 Νόηματι θεῷ τὴν βασιλείαν λαβῶν, μίμησαι αὐ-
τὸν δι' ὄργων ἀγαθῶν. ὅτι τῆν εὐποιεῖν δωκαμῶν ἐγέ-
νησ, ἀλλ' ἔ τῆν εὐπαθεῖν δειομῶν. τὸ γὰρ ἔριμον τῷ τῷ
χρημάτων διαφιλείας ἀνεμπόδιστον ἔστι πρὸς τὰς τῶν
πνευματικῶν δὴποιήσας.

46 Ὡς πρὸ ὀφθαλμὸς γνῶσιν ἐφυκε σώματι, ἔτω βα-
σιλεὺς τῷ κόσμῳ γνῶσιν ἡμεροσαι, ὑπὸ τῷ θεοῦ δειδομέ-
νῳ εἰς σιωδργίαν τῆν συμφερόντων. χρὴ οὖν αὐτὸν,
ὡς οἰκείων μελῶν, ἔτω πάντων ἀνθρώπων πνεοεῖν,
ἵνα πνεοπῆσῃ γνῶσιν καλοῖς, καὶ μὴ πνεοπῆσῃ γνῶσιν
κακοῖς.

47 Ἀσφαλεσιότῳ ἢ γὰρ τῷ σωτηρίας σφυλακίῳ, τὸ
μηδέποτε τινα τῆν ὑπερκόων ἀδικεῖν. ὁ γὰρ τινα μὴ
ἀδικῶν, οὐχ ὑφορεῖται τινα, εἰ δὲ τὸ μὴ ἀδικεῖν ἀσφα-

ut committant concedendo.

Aequalia numero sideribus etsi edideris bona opera, non tamen ob id superabis dei bonitatem. Quaecumque enim quispiam obtulerit deo, sua ipsi offeret ex suis. Et sicuti transilire uel antere nulli datur sua in sole umbram, praueientem semper, uel nimis properantem: ita in superabilem dei bonitatem nulli bonis operibus homines ex-

Inexhaustae sunt beneficentiae (cedent. opes. Nam largiendo acquiruntur, & dissipando colliguntur. Has tuo insitas animo habens munificentissime Imperator, largire omnibus affatim petentibus abs te. Infiniticuplas enim pro suis habebis remunerationes, quum tempus reddendi uicem uenerit.

Nutu dei regnum adeptus, imitare eum bonis operibus. quia inter eorum numerum natus es, beneficioque afficere possunt, non qui affici postulant. parate enim rerum copiam nullum impedimentum esse potest, quo minus conferantur in pauperes beneficia.

Sicut oculus innatus est corpori, ita Imperator mundo adaptatus est, a deo datus pro administratione eorum quae usui sunt. Oportet igitur eum omnibus hominibus quasi propriis membris prospicere, ut proficiant in bonis, neu malo-

Tutissimam ar- (rum offensaculo illidantur. bitrare salutis tuae custodiam, nulla quentem ex subditis afficere iniuria; quoniam offendit neminem, suspicioni habet neminem, quod si nulla quentem affice-

λῆσαν πλοξῆναι, τὸ δὲ ὄργετῶν πολλῶν πλέου. τὸ ἀσφαλές
γὰρ δίδωσι, καὶ τὸ πλοσθιλὲς δὲ πλοδίδωσι.

48 Γίνε τις ὑποκρίσις δὲ σε βεβαίη βασιλῶν, καὶ φο-
βός σου πλὴν ὑποκρίσις ἐν ὄργῃ σου, καὶ ποθεινός σου
πλὴν ὑποκρίσις ἐν ὑποκρίσει. μήτε τὸ φόβος καταφρονῶν
σου τὸν πόθου, μήτε τὸ πόθος πᾶμελῶν σου τὸν φόβου.
ἀλλὰ τὸ ἠμῶν ἔχω ἀκαταφρόνητον, καὶ τὸ δὲ καταφρο-
νητῶν ἔχω ἀνῆμῶν.

49 Ἄ τοις ὑποκρίσις νομοθετῶν σου ἐν λόγῳ, ταῦτα
πλοσθιλῶν ὑποκρίσις σου ἐν ὄργῳ. ἵνα τις λόγοις οἷς
πείθεις, καὶ χρῆσις συναγωνίζηται βίῳ. ἔτω γὰρ δὲ
κίβητος ἀρφαρῶν σου τὸ κράτος, καὶ λέγων πρακτικῶς,
καὶ πράττων λογικῶς.

50 Πλέου ἀγάπα βασιλῶν γαλιώστατε, αὐτὸν λαμβά-
νειν πᾶσα σου χρεία ἐκτεθῶντας, ἢ ὑπὲρ αὐτῶν ἀποδίδον-
τας δωρεὰς σοι πλοσθίον. τοῖς μὲν γὰρ ὀφειλέτης ἀ-
μειβῆς κατέβησαι. οἱ δὲ σοι τὸν θεὸν ὀφειλέτω ποιῶσι
τὸν οἰκιστὴν σου εἰς αὐτὸν γινόμενα, καὶ ἀμειβόμενον
ἀγαθῶς ἀποδύσει τὸν Θεό σου, καὶ Θεὸν ἀνθρώπων
σου σηπῶν.

51 Ἡλίου μὲν ὄργῳ ὅτι, τὸ καταλαμπῶν ταῖς ἀ-
κτίσι πλὴν ὑποκρίσις. ἀνακτῶν δὲ ἀρετῆ, τὸ ἐλεῖν τοῖς
θεομύτοις. ἀνακτῶν δὲ φανώτερον, ὁ ἄριστος βασι-
λεὺς. ὁ μὲν γὰρ ὑποκρίσις τῆ διαδοχῆ τῆς νυκτός. ὁ
δὲ οὐ παρακρίσις τῆ συναρπαγῆ τῶν λακῶν, ἀλλὰ
τῶν φωτῶν τῆς ἀληθείας ἐξελέγει τὰ κρυπτά τῆς ἀ-
δικίας.

52 Τοὺς μὲν πᾶσα σου βασιλείς ἢ ἀρχὴν κατακρίσασαι,
σύ δὲ ταύτῳ κράτιστε φαιδρῶν ἐποίησας, ἠμῶν

afficere iniuria tutelā cōciliat, lōge bñficijs col-
latis magis id p̄stabit. Nā ut tutelā exhibet, ita

Esto subditis, piētissime (charitatē nō prodit.
Imperator, & formidabilis ob excellentiā pote-
statis, et amabilis ob largitionē bñficētię. Neq̄
formidinē cōtemnēs p̄pter amorē, nec itē amo-
rē negligēs ob formidinē. Sed tam māsuēdi-
nem p̄ te ferēs haud asp̄nabilē, q̄ nimiā & asp̄-
nabilē familiaritatē immiti seueritate castigās.

Quę subditis uerbo quasi lege p̄scribis, hec
tu p̄ueniēs re ipsa p̄stitisti, ut uerbis, quib.
p̄suades integra quoq; uita adstipulet. sic enim
cōmendabile tuū asseuerabis imperiū, si et ratio
cineris nō sine opere, & opereris non sine rōe.

Eos plus ama serenissime Imperator, accipe
abs te bñficia qui supplicāt, q̄ tibi q̄ cōtendunt
offerre munera. His enim debitor referēdi gra-
tiā efficeris, illi uero deū dāt tibi uadē, uēdicatē
sibi p̄tinereq; ad se putantē, quacūq; erga sup-
plices cōtuleris, & remunerantē bonis retribu-
tionib. tuā tam piā, q̄ per humanā intentionē.

Solis p̄feciō p̄tes sunt, illustrare radijs orbē.
principis uero uirtus est egenorū misereri. Por-
rōijs clarior est imperator q̄ pius est. Ille nāq; ce-
dit succedenti nocti, hic autē rapacitati prauorū
nō cōcedit indulgetiue qcq; sed lumine uerita-

Priores quidē (tis, iniquitatis occulta coarguit.
te Impatores principatus adornauit. Tu uero
eū p̄stātissime, illustriorē reddidisti māsuētu-

dine

τηπι λεινῶν ἐλ' ἰδύσας τὸν ὄγκον, καὶ χρηστότητι νικῶν
 τῶν προσόντων σοι τὸν φόβον. ὅθεν ἔδει λιμνὴ ἐλ' ἰδύσας γα-
 λωότητος πάντες προσορμῶσι οἱ ἐλέες θεόμνητοι, καὶ
 τῶν λυμάτων ἐλ' ὡφείας ἀπαλλαγήσονται, ὀυχαίση-
 εῖς ὑμῶν σοι ἀναπέμπουσι.

53 Ὅσον τι δυνάσεαι πάντων ὑποδρανεῖς, τοσοῦ-
 του καὶ τοῖς ὄργοις ὑπερλάμπει ἀγωνίζε. ἀναλογοῦ-
 σαν γὰρ ἔδει μεγέθει ἐλ' δυνάσεως τῶν ὄργασίαν τῶν
 κελῶν ἀπατεῖσθαι προσδύκισον. ἵνα τίνω παρὰ θεῶν
 ἀνακρουχθῆς, μετὰ τοῦ σεφάνου τῆς ἀκλήτου βα-
 σιλείας, ἀπίσαι καὶ τὸ σέμμα τῆς τῶν ὡφείτων δύ-
 ποιίας.

54 Σκέπετο περὶ ὑπὸ τῆς αἰθέρας, ἵνα πρὸς ἀπὸς
 ἐμφρόνως ἀθέμις. δύολιθον γὰρ τὸ ἐλ' γλώττης ὄργανον,
 καὶ μέγιστον πᾶσι τοῖς ἀμελοῦσι λίνδωον. εἰ δὲ τὸν δὴ
 σέβῃ λογισμὸν ὡς μυσικῶν ὑπὸ σήσεις αὐτῶν, τὸ παναρε-
 μόνιον ἐλ' ἀρεπῆς ἀνακρούσεται μέλος.

55 Ὁξυὸν μὲν εἶναι χρὴ πᾶσι πάντα τὸν ἀνάκτα, καὶ
 μάλιστ' ἀνάκτα τὰς κείσεις τῶν δυνάσεων πραγματικῶν,
 βραδύων δὲ λίαν εἰς ὄργων ὑπὸ εἰκνυθῶν. ἐπειδὴ γὰρ
 τὸ πάντῃ ἀόργητον δύνατα φρόνητον, καὶ θυμούδω
 μετρίως, καὶ μὴ θυμούδω. τὸ μὲν, ἵνα τῶν φαύλων
 τὰς ὄργας ἀνασέλλῃ. τὸ δὲ, ἵνα τὰς ἀφορμὰς τῶν χρησῶν
 ἀνιχνύσῃ.

56 Εὐ ἔδει ἀκρεβῆ τῆς ἀρεδίας σου βαλδουτκείῳ, ἐ-
 πιμελῶς κατανοεῖ τῶν σωόντων σοι αὐτὸν τρόπους, ἵνα
 γινώσκῃς ἀκρεβῆς καὶ αὐτὸν ἐν ἀγάπῃ θοραπύοντας,
 καὶ αὐτὸν ἐν ἀπάτῃ λολακδύοντας. πολλοὶ γὰρ δύνο-
 εῖν ὑποκρινόμενοι, μετὰ τὰς πισδύοντας κατα-
 βλά-

dine tēperans diluēsq; austerā potestatis molē,
bonitateq; uincēs adeuntiū te formidinē. Qua
propter tuę serenitatis portū subeunt omnes q
misericordia indigent, fluctibusq; paupertatis li-
berati gratiarū actores hymnos ad te missitāt.

Quantū potestate cæteris antecellis, tantū fa-
ctis etiā emicare ante alios enitere. Persuasissi-
mū enim habe, eam abs te postulari honestorū
operationē, quę magnitudini uiriū pportione
respōdeat: ut igit̄ à deo quasi p præconē uictor
declareris, corona inuicti impij tuo capiti impo-
sita, coronā etiā ex pmerēdis paupib. acqrito.

Cōtēplator bene priusq; mādes quæ fieri ue-
lis. Sic fiet ut semp prudēter iubeas quæ fas est.
Lubricū enim est instrumentum linguæ, maxi-
mūq; affert negligentib. piculū. q; si piū intelle-
ctū ueluti musicū illi præfeceris, omnib. harmo-
niæ numeris concinnatū modulabitur melos.

Acutū quidē esse oportet principē, cū in alijs,
tū uel maxime in afferendo de reb. difficillimis
iudicio: lentū aut̄ ad irascēdū. Et qm̄ om̄imoda
irē absentia asp̄nabilis ē, et irascať mediocriter.
& nō irascať oportet. Illud ut prauorū impetū
cōprimat, hoc ut ppeniōes bonorū puestiget.

In exquisita tui cordis curia diligenter perspi-
cito cōuersantiū tecū mores, ut pernoscas exa-
mussim, & quos charitas te colere compellit, &
qui tibi per fraudē adulātur. Pleriq; enim bene
uolentiā simulantes, magno credentibus detri-

βλάπτεισ.

57 λόγον ἀκούσας ὠφελῆσαι διωάμλου, μὴ μόνου ἀκοῆ ἵσταν, ἀλλὰ καὶ πράξει δὲ ἀδέχθ. οὕτω γὰρ τὸ τοῦ βασιλείως ἀγλαίζετο κέραιθ, ὅταν ἢ παρ' ἑαυτοῦ τὰ δέοντα σιωροῖ, ἢ παρ' ἄλλο εὐρεθόντα, μηδ' ἀμὼς προ- ρῶ, ἀλλὰ μανθάνει μὲν ἀνεπαιχμῶτως, ὡπτελεῖ δὲ ἀ- νυπόρθετος.

58 Ἀκρόπολις μὲν ἀκροθῆτοισ τείχου ἢ σφαιρισμῶ- νη καταφρονεῖ τῶν πολιορκούντων αὐτῆς πολέμιον. ἢ δι- σεβῆς δὲ βασιλεία ὑμῶν ἐλεημοσιῶν τε τειχισμῶν, καὶ πλοσολογῶν ποδιπυρομῶν, ἀπῆκτθ γίνεται τοῖς τῶν ἐχθρῶν βέλεσι, ἀοίδιμα καθ' αὐτῶν ἐγείρουσε τρώπαια.

59 Χρηῖσαι δέοντως τῆς κάτω βασιλείας, ἵνα κλί- μαξ σοι γῆνται φιλῶν δύδοξίας. οἱ γὰρ ταύτῳ κα- λῶς διοιοῦντο, μετὰ ταύτης λακείνης ἀξιοῦνται. ταύτῳ δὲ διοιοῦσι καλῶς, οἱ πατριῶν τοῖς ἀρχομέ- νοις ὡπδεικνύοντο πόθον, καὶ ἀρχικῶν παρ' αὐτῶν ἀν- τιλαμβάνοντο φόβον. ἀπειλῶν μὲν τὰ πῆλίσματα πλοαναπέλλοντο, τιμωρίας δὲ πείραν αὐτοῖς ὁ πλοσῶ- γοντο.

60 Ἰμάτιον ἀπαλαῖωτόν ἐστι τὸ φιλῶν δύδοξίας ποδιβό- λαου. καὶ ἀδιάφοροθ σολῆ, ἢ πλοσῶν τῶν πλοσῶν σολῆ. οἱ αὖ τῶν βουλόμῶν δύσεβῶς βασιλεύειν, τοιοῦντις γνῶνμασι τῶν ψυχῶν κελωπίζειν. φλοσῶν γὰρ ἢ μολομῶν πορφύραν, καὶ οὐρανῶν βασιλείας κατα- ξιοῦνται.

61 Σκῆπρον βασιλείας παρὰ θεῶν δεξάμῶνθ, σκῆ- πρου πῶς ἀξέσεις τῶν ταύτῳ σοι δέδωκῶν, καὶ ὡς πάντων

mento sunt.

Sermonem cū audis iuuare ualentē, ne auribus modo, uerū opere etiā excipito. sic em̄ Imperatoris exornat̄ decoraturq; dominiū, quum uel ex se considerat quorū indiget usus, uel ab alio reperta non despicit, sed tum discit sine uerecundia, tum exequitur sine cunctatione.

Arx quidē in depopulabilibus muris munita contemnit obsidenteis se hostes. Piū autē uerstrum imperiū quū & liberalitate erga miseros ueluti muro cinctū, & precū turribus corroboratū sit, inuictū nullisq; hostiū telis peruium fit præclara & celebria cōtra eos erigens trophæa.

Vtere ut oportet regno hoc inferiore, ut scala tibi fiat superioris claritatis. Qui enim hanc recte gubernāt, illa quoq; postmodū digni cēsentur. Hanc autē recte gubernant, qui paternam subditis ostendunt charitatē, & principī debitum ab ipsis recipiūt timorem. Itaq; minis quidem uitia compeſcent: supplicij autem sensum ipsis ne utiquam infligent.

Vestimentum in uetustabile est beneficentię amictus, & incorrupta stola est charitas erga pauperes. Eū igit̄ oportet qui piē regnare uult, taliū indumentorū pulchritudine animā exornare. Amoris em̄ in egenos q̄ indutus est purpuram, cœlestis quoq; regni compos efficitur.

Scep̄trū imperij quū à deo suscepis, cogitato quib. nā modis placebis, q̄ id tibi dedit, quoq;

πάντων ἀνθρώπων ὑπὸ αὐτῷ προσηκνείς, πλείον πάντων ἐπίγου καταγοραίρει αὐτόν. ὅσο δὲ γόρας ἡγείται μέγιστον, αὐτὸς αὐτὸν εὖ ὑπὸ αὐτῷ ἑξαπλασθέντας ὄρας, καὶ ὡς χρεῶν καταβολῇ τὰς δὲ πτωχίας πληροίς.

62 Τρέχει μὲν εἰς τὴν αἰῶν βοήθειαν πᾶς ἄνθρωπος ὀφείλει, ὁ σωτηρίας γλιχόμενος. ὁ βασιλεὺς δὲ πᾶν πάντων, ὡς μεμνῶν ὑπὲρ πάντων. ὑπὸ τῷ θεῷ γὰρ φυλαττόμενος, καὶ εὖ πολέμιος καταγωνίζεται γηναίως, καὶ εὖ οἰκέτος κατασφαλίζεται πτωχίαιως.

63 Ὁ μὲν θεὸς οὐδὲν ἴσους δίδωται, ὁ βασιλεὺς δὲ μόνου θεοῦ. μιμοῦ τοίνυν τὸν οὐδὲν ἴσους δίδωλον, καὶ διαψεύδους τοῖς αὐτοῖσι τὸν ἔλεον, μὴ ἀκρεβολογούμενος. πᾶς εἰ εὖ σὺς οἰκέτας, ἀλλὰ πᾶσι παρέχων τὰς πρὸς τὸ ζῆν αὐτήτας. πολὺ γὰρ κρεῖττον ὅτι ἑξῆς εὖ ἀξίους ἐλεῖν καὶ εὖ ἀναξίους, ἢ εὖ ἀξίους ἀκρεβρεῖν ἑξῆς εὖ ἀναξίους.

64 Συγγνώμῃ αὐτόμενος ἀμαρτημάτων, συγγίνωσκε καὶ αὐτὸς τοῖς εἰς σὲ πλημμελοῦσιν, ὅτι ἀφίσει αὐτοῖς καὶ πᾶσι πρὸς εὖ ὁμοδόξως ἡμῶν καταλαγῆ, ἢ πρὸς θεῶν Φιλία καὶ οἰκείωσις.

65 Δεῖ τὸν ἀμέμπτως ἀναλοσεν ὀνομαστικῶτα, καὶ τὰς τῶν ἑξωθεν ἀσθεσίας φυλαττέσθαι, καὶ ἑαυτὸν πρὸ ἐκείνων ἀσθενέσθαι, ἵνα καὶ τὸ φανερῶς ἀμαρτανεῖν δι' ἐκείνους ἀπέχνηται, καὶ τὸ κατ' ἰδίαν πλημμελεῖν ὑφ' ἑαυτοῦ κωλύεται. εἰ γὰρ οἱ ὑπὸ κτηνοῦ ἀσθενῶς ἀξιοὶ φαίνονται, πολλῶν πλείον ὁ βασιλεὺς ἀξιοῦ ταύτης γίνεται.

66 Ἰδιώτου μὲν εἶναι κακίαν φημί, τὸ πράττειν φαύλα

omnibus hominibus ab eo sis praelatus, magis omnibus eum honestare festina. Porrò id ipse honestamentum arbitratur maximum, si quasi te ipsum, factos à se tuearis: atq; ut debiti exolutionē, benefaciendī munus adimpleas.

Recurrere ad supernū auxiliū cū hō quiuis debet, salutē qui experat: tum ante omneis Imperator, utpote qui pro omnib. sollicitus est. quū enim à deo custodiatur, tā hostes generosa manu debellat, q̄ suos sedulò communit.

Deus nulla re indiget, Impator solo deo. Imitare igit nullius indigū, petētibusq; fac uberē misericordiē copiā, nō exacta & ad uiuū refecāterē rōne impēsārū tuū erga famulatū utēs, sed omniū de sustinēda uita petitionib. fatis faciēs. Lōge em̄ fatius ē merito dignorū etiā indignis misereri, q̄ indignorū uitio dignos ijs defrauda

Veniā quū delictorū tuorū (re que merētur. petas, ipse q̄q; te offēdētib. ignosce, qm̄ remissioni retribuit remissio, nostrēq; cū cōseruis nostris recōciliationi, dei amicitia & familiaritas.

Qui inculpabiliter principē agere studet, cū notas cauere debet, que forinsecus inuruntur, tū seipsum ante alios uerecundari, ut & aperte delinquere abstineat ppter alios, & à seipso cohibeat, quo minus priuata seorsū flagitiacōmittat. Si em̄ ex subditis sunt, q̄ reuerētia digni habentur, multo magis ea dignus Imperator effi-

Priuati uitiū esse assero, patrare praua (citur.

καὶ κλοπῆς ἀξία. ἀρχόντῳ δὲ πονηρίαν, τὸ μὴ ποιῆν τὰ καλά, καὶ σωτηρίας πρόσβημα. ὃ γὰρ ἢ τῶν κακῶν ἀρχὴν δικαιοῦ τῶν κεραιδόντων, ἀλλ' ἢ τῶν καλῶν πρὸς χηρῶν τοῦ ποιῶντος. μὴ μόνου τοίνυν πονηρίας ἀπέχεσθαι λογίζεσθαι, ἀλλὰ καὶ δικαιοσύνης ἀντέχεσθαι ἀποδοξάζεσθαι.

67 Ἀξιωματίων λαμπρότητας οὐ δισωπείται ὁ θάνατος. ἢ τῶν πάντων γὰρ ὑπὲρβάλλει εὖς παμφαγὸς αὐτοὶ ὁδύνας. ὅθεν πρὸς ἐκείνους ἀπαρατήτου παρσιίας, μεταδῶμων εἰς ἕρανόν τινι τῶν χρημάτων πόδιουσίαν. ὅδεις γὰρ ἀγὼ νόσῳ σωάγει, ἐκείσε ἀρδηνήσας ἀπάγει, ἀλλὰ πάντα καταλιπῶν ὑπὲρ γῆς, γυμνὸς λογοθετεῖται τῶν βίον αὐτοῦ.

68 Κύριε μὴ πάντων ὄσιν ὁ βασιλεὺς, δόλος δὲ μετὰ πάντων ὑπάρχει θεῷ. τότε δὲ μάλιστα κληθήσεται κύριε, ὅταν αὐτὸς ἑαυτοῦ διεσπείη, καὶ ταῖς ἀτόποις ἡδοναῖς μὴ διαδύη, ἀλλὰ σύμμαχον ἔχωμ τῶν δυσεβῆ λογισμῶν, τῶν ἀνῆθητῶν αὐτοκράτορα τῶν ἀλόγων παιδῶν, εὖς πανδιαμάτορας δρώτας τῆς πανοπλίας τῆς σωφροσύνης καταγωνίζεται.

69 Οὐ τρόπον ἀεσκιαὶ τοῖς σώμασι ἔπονται, ὅπως αἰεμαρτία ταῖς ψυχαῖς ἀκολουθοῦσιν, γνῶντος τὰς πράξεις ὁρῶν ἰσχυρῶς τῆς κείσε ἀρνούσασθαι. αὐτὰ γὰρ ἐκείσε καταμαρτυρήσει τὰ προγμῆτα, ὃ φωνῶν ἀειγνῆτα, ἀλλὰ τοιαῦτα φωνῆτα, οἷα παρ' ἡμῶν ἐπράχθησαν.

70 Νεὸς ποντοπόρος μιμῆται διαβάσιν ἢ βραχυτελὴς τῶν παρόντων βίᾳ κατὰστασις, ἡμῶς εὖς αὐτῶν πλωτῆρας λαμβάνουσα, καὶ καταμικρὸν παρασύρουσα
 ἰσχυρῶς

supplicioq; digna: principis uero culpā, nō facere quæ honesta sunt, salutemq; pariunt. neq; enim malorū abstinentia iustificat potentem, sed bonorū editio coronat eundem. Ne igitur malitia dūtaxat abstinere cogitet, sed iustitiam etiam capessere contendat.

Dignitatum splendores mors haud reformidat, omnibus enim uoraces suos dētes infligit. Ergo ante illius ineluctabilē aduentum, opum copiam transportemus in cœlum. Nemo enim quæ colligit in mundo, illuc profectus abducit, sed omnib. in terra derelictis, nudus de uita sua

Imperator ut est omniū dominus, ita cū omnibus dei seruus existit. Tum igitur demū uocabitur dominus, quū ipse sibi dominari, nec illicitis uoluptatib. famulari patietur, tum adiutricē piā rationem assumens, inuictam scilicet imperatricem animi perturbationum rationis expertium, indomitas cupiditates armatura castimonie debellabit.

Quēadmodū umbræ corpora sectant, sic animas flagitia comitantur euidēti effigie actiones exprimentia: ideo nō datur in iudicio negare. Ipsa enim uniuscuiusq; opera obtestabuntur, haud sanē uocē emittēdo, sed talia prorsus sese representando, qualia iam à nobis patrata sint.

Nauis per mare cōmeantis imitatur transitū cōpēdiosa presentis uitæ cōditio, qua sanē nos nautas fallēs suos, & pedetētim cunctātī raptās

curſu, tandem ad ſuum cuiuſq; exitum perdu-
cit. Si igitur hæc ita ſe habent, prætercurramus
præcurrētia mundi negocia, adcurramuſq; his
quæ ad ſecula ſeculorum permanent.

Faſtuofuſ & ſupercilioſuſ homo, nè ut tauruſ
alticorniſ eleuet, ſed animaduertens carniſ ſub
ſiſtentiã, ſedare debet cordiſ tumorē. Nã etſi fa-
ctuſ eſt princepſ in terra, ne tamen ignoret ſeſe
ortū ex terra, quū ex puluere ad ſoliū conſcen-
dere, atq; in puluerē tandē deſcendere poſſit.

Studeto ſemper inuictiſſime Imperator: & ſi
cuti ſcalas qui ſcandunt, nō priuſ deſiſtunt, aut
ad ſuperiora ferri deſinūt, quã ad ſupremum
perueniant gradum: ita tu quoq; iugiter hone-
ſtorum aſcenſum continuato. Sic fiet ut cœle-
ſtiſ quoq; regni fructum aliquando percipiaſ,
quod utinã & tibi tribuat & coniugi Chriſtuſ
rex omnium & qui regnāt & qui regnantur in
ſecula, Amen. Hippocr. Iuſiurandum.

T Eſtor Apollinē medicum & Aeſculapiū
Hygiamq; & Panaceã Aeſculapij filioſ,
& deoſ ac deaſ omneſ: me quantū in me erit,
& quantū ingeniū meū ualebit, hæc omnia ob-
ſeruatorū quæ hoc iureiurãdo, atq; ijs tabelliſ
continentur. Tributurū me præceptorī meo à
quo hæc artē edocuiſ ſum, nō minus q̄ paren-
tī, à quo ſum genituſ: uitam cū eo cōmunicatu-
rum: reſ omneſ quæ illi neceſſaria� eſſe intel-
ligam, pro uirib, meiſ miniſtraturū: Progeniē

ἢ δὲ ζῶντες ἀδελφοῖς ἰσομῶν κενέειν ἄρῶσι, καὶ δια-
 δάξαι πῶς τέχνῃ τὰντων ἡμῶν χηρίζωσι ἀνδρῶν μισθὸν καὶ
 ξυγγραφῆς. παραγγελίης τε, καὶ ἀκροῶσι Θ, καὶ φιλαι-
 πῆς ἀπάσης μαθῆσι Θ μετὰ δὲ σὺν ποιήσασθαι ἡμῶσι τε
 ἡμοῖσι καὶ τοῖς ἐμὲ διδάξαντες Θ, καὶ μαθηταῖς συγγε-
 γραμμένοις τε καὶ ὠρητισμένοις νόμων ἱπποκράτους, ἄλλων
 δὲ ὁδοῦν. διακτῆμασί τε χρῆσθαι ἐπ' ὠφελείῃ λαμνόντων
 τῶν ἡμῶν δῶρα καὶ κείσιν ἡμῶν, ὑποδῆλοι δὲ καὶ
 ἀδικίῃ εἰσέξαι. ὃ δὲ δῶσω δὲ ὁδοῦν φάρμακον αὐτοῖς θά-
 νασιμον, ὃ δὲ ὑψηλῶσμαι συμβεβλήην τοῖς ἡμῶν. ὁμοίως
 δὲ ὃ δὲ γυναικί περὶ σὸν φθόρον δῶσω. ἀγνώως δὲ καὶ ὁ-
 σίως ἀπατηρήσω βίον τὸν ἡμῶν, καὶ τέχνῃ πῶς ἡμῶν. ἃ
 τε μέω δὲ ὃ δὲ μὴ λιθιῶντας. ἐκχωρήσω δὲ ὄργα τῆσι
 ἀνδράσι πρῆξι Θ φιλῶ. εἰς οἰκίας δὲ ὁδοῦν ἀνδρῶν, ἐ-
 σελύσσομαι ἐπ' ὠφελείῃ λαμνόντων, ἐκτὸς ἡμῶν πάσης
 ἀδικίης ἐνοσίης, καὶ φθορίας φιλῶ τε ἄλλης, καὶ ἀφροδι-
 σίω ὄργων. ἐπὶ τε γυναικείω σώματι καὶ ἀνδρείω,
 ἐλευθέρω τε καὶ δούλω, ἃ δὲ ἀντὶ θοραπείης ἢ ἰδῶ, ἢ
 ἀκούσω, ἢ καὶ ἀνδρῶν θοραπείης ἡμῶν βίον ἀνθρώπων. ἃ
 μὴ χρῆ ποτε ἐκλαλέεσθαι ἔξω, σιγῶσμαι, ἄρῶσται ἡγού-
 μιν Θ εἰν τὰ τριαῦτα, ὄρκον μὲν οὐ μόνον μοι τούτων ὡς τε-
 λεία ποιεόντι, καὶ μὴ ξυγχεόντι, εἴη ἐπαύρα δαὶ καὶ βία
 καὶ τέχνης ἀξιομαθῆναι παρὰ πάντων ἀνθρώπων εἰς τὸν
 αἰεὶ χρόνον, παραβαίνοντι δὲ ἃ ὑπορηθῶντι τῶν ἀντι-
 τουτίων.

Τ Ε Λ Ο Σ,

eius fratrum loco habiturū. hanc artē sine mercede & sine pactionibus edociturum. Præcepta omnia libere & fideliter traditurū meis & præceptoris mei liberis, cæterisq; discipulis, qui se legibus medicinæ astrinxerint, atq; iurati fuerint, alijs præterea nemini. In curandis ægrotis pro uiribus & pro ingenio meo rebus necessarijs usurū: nemini ægritudinē dilaturū, nihil p iniuriā faciurū. Rogatū letale uenenū nemini daturū, neq; id cuiq; consulturū: neq; mulieri prægnanti ad interficiendū cōceptū foetū pessum porrecturū: uitam meam atq; artem meā puram atq; integrā seruaturū. Laboranteis lapillo haudquaq; excisurum, sed expertis huius artis hoc negociū permissurū: quācunq; domū ingressus fuero, duntaxat liberandis ægrotis operam daturū. Omnē iniuriā, omnē corruptelam, omnē genus turpitudinis, res etiam uereas spōte mea euitaturū, siue muliebria corpora curauero, siue uirilia, siue hominis liberi, siue serui. quæ inter curandū uel uidero uel audiero, uel etiam extra curā in uita hominum cognouero, quæ reticēda esse intelligam, nemini aperturū, sed intemeratā taciturnitatem seruaturum. Præsens igitur iusiurandū integrè atq; incorrupte seruanti mihi, omnia tam in uita q̄ in arte mea prospera feliciaq; succedāt, & gloria in æternum parata sit, transgredienti uero atq; periuro contraria omnia eueniant.

ΑΡΙΣΤΟΒΟΥΛΟΣ ΑΠΟΣΤΟ-
 λιθ' ἱεροδιδάκτου τοῖς γν' δουξο-
 μλίοις χαίρειν.

Ομηροῦ μὲν ὁ τῶν ποιητῶν γονιμώτατος, τῶν
 τοῦ χίου παίδων ἐαυτοῦ παρατεθγίτων παι-
 διδόεσσι, βατραχομουμαχίαν τε καὶ ὑπὸ κηλίδας,
 καθὰ πόρ' ἱεροδότη ἰσορεῖ, καὶ ἄλλα ὅσα παιγνίων ἀ-
 νάμετα τῆς τε παισίῃ ἐκείνου, καὶ τοῖς ὑπὸ γινομλίοις
 χειρίζομενοι, συνετίθετο. ἵνα τῶν μαθημάτων ἀρχόμε-
 νοι, τούτων ἠδίου ἀκροῶνται, καὶ μὴ τῶν τὰ παίδων
 ὧτα διακινάειν φιλοῦντων. τῶν μεταγρηγορέων δὲ τῆς
 τοῦ ποιητῆ ἀκριμείδου βουλόμενοι, πόλεμόν τινα
 γαλῆς πλασάμενοι καὶ μυδρ, εἰς λιμωδίας τάξιμ
 παρήγαγε, μέτρῳ ἰαμβείῳ γρησάμενοι. τούτου δὲ μοι
 ταῖς χορσίμ ἐμπυόντο, ἐδοξεν ἅμα μὲν τῆς φιλο-
 μαθείαι τῶν νέων ἄργον ἀποργάσασθαι κατεθύμιον, εἰ
 εἴθερ ὡσπὸρ τινα νέων ἀοιδίῳ τυπώσαντο ἀκρίε-
 ψομεν. ἅμα δὲ καὶ οἷον τινα κήρυκα προεκπέμψαι θε-
 οῦ μετ' οὐ πολὺ τυπωδησομλίνης ἰωνιάς. ἐφ' ᾧ πολλῶ
 απουδῶν ὁ ἐμὸς πατήρ κατεβάλλο. τὰς γὰρ δεατρι-
 βὰς γν' ῥώμη πάλαι ποιούμενοι, γασπάρει θεῶν ἀείδου-
 μωτάτω ὑπὸ σκόπῳ τοῦ ὄσμου σωμαγωγίῳ παροιμιῶν
 σωθῶσαι ὑπέσχετο. ἀρξάμενοι δὲ τῶν παροιμιῶν, συ-
 νυπεμνείδη καὶ γνωμων, ἀποφθεγματῶν τε καὶ ὑπο-
 θηκῶν ἀρχαιοτάτων καὶ σοφωτάτων ἀνδρῶν. ἀδιελ-
 φά γὰρ ἀλλήλοις εἰσὶ, προίμια καὶ γνῶμαι, καὶ ὑποθη-
 και καὶ ἀποφθέγματα. νομίζω δὲ τὸ βιβλίον τοῖς φιλο-
 μαθείαι τῶν νέων, ὅτι πλείω προέξαι γε τῶν ὠφελειῶν.

ἢ γὰρ

εἰ γὰρ αὐτὸς πολλῆς σπουδῆς τε καὶ ἀναγνώσεως ἤρα-
 νίσαντο, εἶγε τῶν βιβλίων ἢ ὑπόθεσιν, ταῦτά γε πάντ'
 ἐκείσε σιωπηγμένα, καθάπερ γὰρ ἰωνιᾶταις μελίσ-
 σαις τὰ ἄνθη, ὁξείσαι τοῖς πᾶσι ἀνίσθωσι ἀποδιδέτω-
 δαι. τὴν μὲν οὖν γαλεωμομαχίαν, ἡ ὁ σιωθεῖς, ὅς
 τις αὐτῷ, καθῶς πάνυ καὶ ἀσείως σιωθεῖτο, τανυῶ
 τοῖς φιλομαθέσιμ' ἐκπέμπομεν. οὐ μὲν πολὺ δὲ καὶ
 τὴν ἰωνιανὴν ἐκδώσομεν γὰρ τυπώσαντες, παρ' ἧς
 ὅχ' ὅπως δύφροσιώλω, ἀλλὰ καὶ μεγίστω
 ὠφέλειαν οἱ σπουδᾶσι καθαρ-
 πώσονται.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ ΤΗΣ
γαλιωμουμαχίας.

Τοῦ μὲν κυριδίου τοῦ ἐν ὄπῃ πνὶ ζοφώδεις καὶ
κατοικιασμίης πρὸς μόνου τοῦ Κρείλλου κα-
τωνομασμίης, καὶ τῆ γαλιῆς τῆσδε κακείσε δρομαίως
πρὸς βλεπτόσης, καὶ τὴν τοῦδε σωήτως δρομου ἀνιχνυσο-
μίης, ὁ Κρείλλος μὴ φόρων ταύτης τῶν διωκεκῆ πε-
ρισκόπουσι, τῶν τούτου ὀμαίμονι πρὸς εὐθῶν, ὅς τῶν
τοῦ τυροκλόπου ἀξίαν αὐτῶν πρὸς ἀφέρε, καὶ τότε συμ-
βῆλον χρυσάμηνος, ὡς πνὶ τῶν ταύτων κατατρο-
πώσεται, πόλεμος ἀπονοδου κατ' αὐτῆ διεδρακνίας
μεμελετήκασι, καὶ πλείστον μὲν ἀθροισμὸν σωηθρο-
κότου ἀμφοτέρου, καὶ ὅσα νουθετηκότου, καὶ πᾶσι
πλείστα παροξύναντος, ἠβηδὸν παρδύθῃ πρὸς αὐτῶν
ἀντεξήσαν. καὶ διὰ πρὸς κερκεκότου ἐκάτοροι, τὴν τῆ
Κρείλλου ἡδὴ γαλιῆς κρατήσασα, καὶ τοῖς ὄνυξι ταύτης
ἀγρίως ἀπαρξάσασα, παρὰ τῆσ τὸν νεανίαν εἰσβέβρω-
σαν. ἄγγελος δὲ τῶν μὲν καθωρακὸς τὸ γινόμενον
δύθειος πρὸς τῶν διαμαρτα τοῦ Κρείλλου ὑπέστρεψε,
μηνύσων αὐτῆ τὸν τοῦ πρὸς Φιλεάτου παιδὸς χαλε-
πώτατον θάνατον. τούτων τίνων ὡς το πολὺ μαχομέ-
νων, ξύλον καταλθὸν σεσημνίου ὅς ὑπὸ τῆσ σέ-
γης, τὰ νύξια τῆ γαλιῆς κατέθλασε, καὶ νικητοῦ τῆ μό-
χης οἱ μὲν ἀράθησαν.

Τὰ τοῦ δράματος πρόσωπα.

Κρείλλος. Τυροκλόπος. Κῆρυξ. Χορὸς θοραπανί-
δων. Ομδυνέτης Κρείλλου. Ἄγγελος. Προλογίζει δὲ ὁ
Κρείλλος.

Τί τὸν

Τὶ τὸν ποσδ' ἄνδρ' αἰδωκώτατι χρόνου,
 μέλοντ' οὐκ εἶσω τῶν ὀπῶν ἀγννάως,
 δάμω σιώδ' ἄνδρ' καὶ φρίκη καὶ δειλία,
 καὶ δυσμέτρως δάμω οἰκείου βίου,
 μὴ δὲ προκύνει φ' ὀπῶν ἡρημνίοι,
 ἀλλ' οἰκτρότατοι καὶ φόβος πεπλησμενίοι,
 βίου σκοτεινὸν ἀθλίως μυωξίαις
 ζάμω, καθά' ἄνδρ' οἱ πεφυλακισμενίοι,
 καὶ νύκτα τὸν σύμπαυτα τὸ χρόνον δρομόμ
 μακρὰν δροκόμεν καὶ σκιά τὸ θανάτω,
 ὡς οἱ βοφόδεις λιμέριοι τὸ λόγος,
 οἱ ποντικῶν ἔχοντ' ἀμβλυωπίαν.

ζόφωσι μ' ἐξάμωμ' εἰλκοντ' ἔβισ;

καὶ μὴ θέλωμ' ἄνδρ' ἔν' μυωξίαις.
 εἰ γὰρ προελθεῖν, ὡς λέγεις, θαρσαλέως
 πολήσομεν βαίνοντες ἀχέτω δρομῶ,
 τάχιστα ἄν' ἐμπεδομέν' ἀπείκινδύω,
 καὶ προδύμω τῶν ἰσομεν οἰκείου μόρου,
 καὶ τὸν σκοτεινὸν αἰδωνέως τόπον,
 λαθόμεν' ἀντίποινον ἀκρατοσύνης.

πῶς γὰρ πῶς ἐμπεδομέν' ὡς φῆς, κινδύω,
 καὶ τὸν βίου βλέπωμ' ἀθλίω μόρῳ,

ληφθέντες εἶσω τῶν φρικωδῶν χεϊλέων,
 φ' ἄρπαγ' ἄρ' εἶλλε φ' δολοπλόκα.

τίς ἔστιν αὐτῆ, μὴ φθονήσης τὸ λέγειν,
 εἰ γὰρ προχέρας τῶν σκοπῶν ποδὶ σφέφω.

ὡ γὰρ ἄνδρ' ὀνόμασεν ἀνθρώπων γνῶσ',
 αὐτῆ γὰρ ἀείχρα μὲν ποδὶ βλέπει,
 καὶ μὴς ἐρδυνῶ, καὶ καθά' ἄνδρ' οἱ κινδύω

τυρ.

λερ.

τυρ.

λερ.

τυρ.

ἰχνυλα.

ἰχνηλατοῖσι τοὺς λαγῶς ποιπίλωσ
 τὸν αὐτὸν αὐτὴ σκαυδ' αλοπλόκως τρόπον
 ἡμᾶς διίχνη λυγρικὸν βλέπυσά τι.

Ἰερ. οἶδ' ἦν ποτὶ ἡμελίωδους ἀκρεβες ἄτως,
 καὶ γὰρ πρὸ καιρῶ τὴν ἐμὴν θυγατέρα,
 λυγρογλύφω δὲ φημί, τὴν περὶ λυμνίω
 οἰκτρῶς κατῆμάλαξε φθὺ μοι πρὸς ἡμᾶτων.

τυρ. Ἰὰ μὲ τὸ τέκνον τὴν εἰλῶ χροσθικόπου,
 καὶ τὸν ποθεινὸν σιτοδ' ἄρπῳ καὶ εἰλον,
 εἰς ἐκδικησιν τοῦ ἀδελφῆς ἐλθόντα.

Ἰερ. τί γὰρ κατωκνήσαμεν ὡς θηλυδρίαε,
 καὶ πρὸς ἡμῶν τὸν φόνον τῆν εἰλῶ τᾶτων;

τυρ. καὶ τί πρὸς ἡμῶν ὄργασσεται τυχαῖαι;

Ἰερ. εἰς αὐτὰ μὴ αὐτὸν ἀπιδ' ἔμ τοῦ παμφάγος,
 καὶ τῆν θανόντων ἐκδικῆσαι τὸν μόρον.

τυρ. πᾶσι τῶν τρόπων κατεπεσιῶ σαφηνίσει.

Ἰερ. μόρον πρὸς αὐτὴν ἀτρόμως τετυχότις.

τυρ. δι' ἐδοικε καὶ πείθει καὶ μὴ ὄφρα γισμῶσι,
 ἢ ἡμεῖς φανώμεν, καὶ καταβεβρωμένοι,
 καὶ ἕρμα γαλιῆς φθὺ γηνώμεθα ξένου.

Ἰερ. καὶ ὅσοι δ' ὄχ' ἔκκτι τῆν τεθυηκότων.
 καὶ γὰρ γινώσκεις τοὺς γραφεῖς αἰνεμιλίους
 τῆν συγγενῶν ἔκκτι καὶ τῆν γνωρίμων,
 πατέρων, ἀδελφῶν, γνωρίμων, φυραπόρων
 θανόντας ἀπλήρωτον ἔλκοντας ἐλεῖς.

τυρ. Ἰσμι πάντως. ἀλλὰ θεινὸν τυχαῖαι
 λιπῆν τὸ λαμπρὸν σάδιον τοῦ ἡμόρας,
 καὶ τοῦ σποτεινῶ συγκαλυφθῆναι τὰ φῶ.

Ἰερ. ἔκκοιδαίς ἢ μὲ γισον ἀφώμεν κρέατος.

καὶ πικροτάτῳ τὴν δὲ δῶσομεν μόρον.

τυρ. ὄτῳ τρῶπῳ σωάμεε λαφύιζέ μοι.

λερ. αὐτῆ μαχισμὸν συσάλλω δεδρακότη.

τυρ. λερεῖθου μοι δοκεῖ συμβαλεῖν λαθειδίως.

λερ. ποῖα δ' ὄνκσις λάθρα τῷ πεσιγίαι;

τυρ. εἰ γὰρ πε γνώσει θεῖ δόλοισ πεσανέχειμ.

ὡς εἰς μαχισμὸν αἶρετὸν σωισάναι,

καὶ συμμαχῶν ὁμιλοῦ εἰς αὐτὴν λάβη,

καὶ συμβαλεῖν, τῶν καὶ ταῦτ' ὅσ' ἐφθ

ἀρεῖ πῶρα παύσαε τὴν ἡμῶν ἴλῳ.

λερ. χ' ἡμεῖς κατ' ἴσον συμμαχῶν ὁμηγύρει

λαβωμεν εἰς ἀρῆξιμ ὡς εἰθισμῶν.

τυρ. ἔκ οἶδα πῶς πρὶν σωισδῶντες τὸν μόρον

πρὸς τὸ στρατόμα τῶν γαλῶν καὶ βατραχῶν,

καὶ συμμαχῶν εἶχομεν λερατισοῦν νεφθ;

λερ. ἴσημ πῶς καλκισοῦ εἶδομεν μόρον

παίδων, ὁμαίμων, γνωρίμων, φυτεπόρων,

μικρῶ δ' ἀρλώλαμεν ἡμεῖς θεῖ τότε.

τυρ. δίδοικε καὶ νῦν μὴ θάνωμεν θεῖ βόθρῳ.

λερ. ἔνθ θεῶν πλήρωμα τῶν γύνωνιῶν

ἄελπίς εἰμι, καὶ γὰρ ἔξ ὄνειρατῶν.

τυρ. τί γουῦ ὄνειρου ἐμφανῶς ἐώρακας;

λερ. ὁ ζεύς γὰρ ὤφθη κατ' ὄναρ ἐνώσοντί μοι,

καὶ θαρσοῦ γνέθεικε τῆ μητ' ἐαρδίαι.

καὶ χαῖρε. λήψη πεσπεφώνηκε λερατῶ.

τυρ. τί νι πεσωμοίωτο καὶ ἴδω φραδῶν,

λερ. θεῖ τυρολείχα, τῶ φρονίμῳ πεδουβύτη.

τυρ. πῶς δ' ἔκ ἐπ' ἄλλων ὤραθη σοι τῶν χρόνου;

λερ. ἐμαῖς ἀπειλαῖς ὤραθη πῶρα λέθ.

τυρ. τί γὰρ ἐπεπείλησας αὐτοῖς τοῖς πόλεμ
οἰουῦσι, καὶ λέγοντι τοῖς ἀθανάτοις,
σειρὰν μεγίστην ἔξω ἀΐσαι τῷ πόλει,
καὶ πάντας ἔλξαι χεῖρὶ πανδοξισάτη;

λερ. Καὶ τί τὸν ἠπέληκε τότῳ μυεῖα.
καὶ γὰρ κερδ' αὐτὸν ἰσχυρὸν καὶ τοῦ βίου
ὅπως μλῶν ἔσωθην οἰκτρῶς γωνίας,
ὅλως σποτεινός εἰμι, καὶ ζόφου γέμων,
καὶ δειμα δεινὸν δέδραμαι ναὶ καὶ τρέμω
ζῶον τω γυγρὸν ἔμπλεον ἀνδρίας,
ὠμοζοῦ, ὠλόλυζοῦ, ἠθῦμον μέγα,
ἔκρηπτον, ἐσπάραττον εἰκείαν γήμιον,
καὶ τὸν θεὸν ὑπατοῦ ὑβριζοῦ δία.
καὶ πρὸς ἐθέσει τοῖς σφραγμοῖς σὺν χόλω,
δεινάς ἀπειλὰς παντελῶς δειμαλῆως.

τυρ. τί γὰρ ἐπεπείλησας; εἶπε καὶ τόδε.

λερ. ὡς εἶπὸρ ἔθῃσει με νικητῶν μέγαν,
καὶ παγκράτιστον τῇ μάχῃ σεφανίτην,
τάχα πρὸς ἐλθῶν δὲ ναοῦ τῆν θυμάτων,
ἀπαντα θήσω πρὸς τροφῆν φιλκιλίας.

τυρ. καὶ γὰρ σωέλθω σὺν σιδύνα καὶ τέκνοις.
ἀλλ' ὡς εἶοικε τὸν μῦθον καθισόρεις.

λερ. καὶ δῆτα καὶ σύμπαντας ἀρτίως μύας
κεκληκησάει πρὸς μέλου εἰς ἐκκλησίαν.

τυρ. ἐν αὐτῷ ἐπέε δίδου τοῖς φαιτημίαι,
ἀπαλλαγῆναι τὸ σποτοκρῆπτον βίον.
ἐλδοθδρωθῆναι τε γαλῶν τὸ φόβον.
εἰς μὲν ἀπαντας ἀρτίως συγληντέον.
καὶ πρῶτον εἰς κἄταρξιμῖτον λόγον,

ἑὼν τρεπόντων πρὸς φέρειν δύσολμίαν,
 ἢ καὶ στρατηγὸς στρατηγῶν εἰργακότες,
 καὶ ταξιαρχαὶ καὶ λοχαγοὶ, ὡς δέμισ,
 λοχνηφόρος τε καὶ κραταυδὸς ὀπίτας,
 αὐτεξίωμν εἰς μόθου τεταγμένοι.

Ἰρε. Καλῶς προσέφησ καὶ σοφῶς καὶ κοσμίως,
 καὶ γὰρ τὸ γῆρας νοθετεῖ, ἢ ὁ φρόνως.
 Ἰήρυξ ἴτω δὲ καὶ καλέϊτω αὐτὸν μύας.

Ἰήρυξ ἰδίᾳ πᾶρρῃσι μύαρχοι σιωνημενοί,
 καὶ σῶ πᾶρρῃσιν βυλῶν τηρίω.

Ἰρε. ἐγὼ μὲν ὦ σῶταγμα γυναιῶν Θίλων,
 οὐκ ἐκ τῶν δύμιλον ἐκ πολλῶ χρόνος,
 πολλῶν καταγνὸς τῶν πάλαι πεφυκότεν
 τῶν ἀδύνατον ἢ κακίστων δὲ δόλαιαν,
 ἀλλ' ὡν πᾶρρῃ εἰσὼ φωλεδὸν μυχατάτων,
 μόνοντες ἔκ ἄπλομοῦ εἶχον καρδίαν.
 ἀλλ' ὡς ἑλινήρης, καὶ μέλει πᾶρρῃσιν
 ἔπεισαν ἑλθεῖν εἰς μάχην γῆαντίων,
 ἥσθη στρατὸν εἰς ὁρῶν θάρραλέως.
 ὁ γὰρ πρὸς σῆνον μετ' ἀδύνατον ἢ Θίλων
 ἀδύνατον φέρουσι, καὶ κραταυδὸν μυρίων
 πομπῶν τελευτῶν καὶ κρότοις ἠνεμημένω,
 τρέμειν πρὸς ἑλθεῖν ἢ ἑμῶν μυξίας.
 ὑμεῖς δ' ἐπαίμως τὸν λόγον διεδειγμένοι,
 ὡς ἀδύνατον πέλονται ἐκ φυροσπόμεν,
 καὶ πανδύνατος ἔχοντες αὐτῶν τῶν πόνων,
 μὴ νωχελῆς γῆνθε πρὸς τὰ πρακτέα,
 μήδ' ὀκνήσητε μηδὲ μὲν ὡς γυναιδίας.
 ἀλλ' ὡς τάχιον ἢ πάντες ὦ θεοὶ μῦθον

ἴτε πλοῦτως εἰς νέαν στρατηγίαν,
 ζῆλον λαβόντες φιλίᾳ δ' ἑσθίας.
 ἐγὼ γὰρ ἔκ' ὠκνήσατε πώποτ' εἰς μόθου.
 ἀλλ' ὡς ἀληθῆ ἐκ νέας ἡλικίας,
 ὅτε τὸ στρατηγεῖν ἀνδρικῶς ἐτραπόμην.
 πάσαις δὲ πάντῃ πρὸς βολαῖς ἐπεκράτην.
 γήρως γὰρ φρεῖς δὴ γήρως ἔξ' ὅσφύθ',
 ὡς ἴσε πάντῳ τὰ πάλαι θρυλλόμενα,
 ἰδί' ἑμὲ καὶ φρεσῶν γόρυσσας
 ἐμὸς γονεῖς ἔλθοντας ἀπὸ Σουλίου,
 τοῦ χάριτος δ' ἀπ' ἡσθίας ὀνομασμένους λέγω.
 ἔκ' ἠθέλησα ζῆν τὸν ἄπονον βίον,
 ἀλλ' εἰς μάθισιν ἔν' στρατηγικωτάτῳ
 ἀπείδην θυθὺς ἐκ νέου μερακίῃ,
 ἠσκησα κόντῳ καὶ σπάρτῳ σὺν ἀσπίδι,
 βάλειν ἐφ' ἵππους, καὶ σφίξειν ποικίλως,
 βάλλειν τὸν ἐχθρὸν δυστόχως καὶ λακείως,
 τείνειν τὸ τόξον καὶ τὸν ἰοῦ ἰγναί,
 καὶ πᾶσαν ἀπλῶς τλῶν στρατηγίαν τέχνῳ,
 μετέλθον ὡς ἀπαντῶσι οἱ στρατηλάται.
 μόθῳ δὲ πολλῶν ἐγκρατῆς δεδαιγμένῳ,
 καὶ πλείστα δόξα φιλίᾳ ἐμπειρίας
 ἔβην δεδαιχῶς, ἦλθον εἰς μναρχίαν.
 πάντῳ ἀφ' ἑσθίας καὶ μέγας κεκεμενίθ',
 καὶ νῦν δὲ παγκράτιστον ἔγνω τυγχάνειν
 τὸν ἀνθάμιλλον τοῦ δίδου καὶ φιλίᾳ,
 ζῶν τρέμειν τι μικρὸν ἠθλιωμένον.
 τοίνυν κελδύω τὸς ἐμοὶ πεφιλμένους,
 ἔπαντας εἰς σὺνταξιν ἔλθειν φιλίᾳ,

σφράδς, λραταυδς, δὺδγνῶς, δὺκαρσίως,
 σοφδς, γνάργδς, δὺφνῶς ὠπλισμῶν.
 τανυῦ δὲ λοιπῶν, ἴτε πρὸς τὰς οἰκίας,
 τῶν αὐριου δὲ ἔωθον ὡς κρατηλωται,
 πάντα λινῆσαι βύλομαι θαρρῶ λέως.
 διοκί γὰρ ἔτω συμφέρεται πρὸς τὸ πέρας.

τυρ. ἐπειπὼρ ἦδη πάντες εἰς τὰς οἰκίας
 ἀπῆλθον, ὡρα τὸ καθύδηνσαι κελίην.
 ἄπειμι καὶ γὰρ πρὸς κελίην τῶν ἰδίων.

λερ. εἰρηκας ὀρθῶς, τοιγαροῦν περατέου.

χορ. ὦ ποιοῦ ἀλγῶνυ ἰρατεῖ με καὶ θλίβω.

ὦ ζῶν τὸ ἄστυρ ἐλπίδους ἡμέρας;
 δεινὸς λογισμὸς ἔχει με τὸν διεπότην,
 γαλῆ πρῶσαψαι μάλομ ἔλαθειδίως.
 διοκῶ γὰρ αὐτὸ σὺ πάσαι κρατηγία
 θανεῖν, λιπὸντα τὸν φασφόρομ λύχνομ,
 ἄπολλομ, ἀγνώμαντι, φοῖβε, λοξία,
 τί ἄστυρ ἄστυρ; φδῦ, παπαί, φδῦ μοι πάλιν.
 ἰαταταῖξ ὦ πόνωμ ἰαλέμωμ.
 αἰ, αἰ, ἰδ, ἰδ ὦ κακῶν πονημάτων.

ἦμι. ἴσως ἰρατήσαι τῶν μάχων κατακρῶτῶ,
 ἄπισ' ἄπισα, λαινὰ λαινὰ μοι λέγει.
 τὸ τὸ διὸς θέλημα νυῦ ἰπαρξῶτω.

τυρ. ὄρω δέξασαι ἐκ ὑέλων ἡμέραν.

λερ. καὶ μὲν καὶ γὰρ δέδιοκα τῶν λαμψηδίωνα.

τυρ. καὶ τοιγαροῦν λίποιμιν ὕπνομ καὶ κελίην.

οἷς δὲ καὶ βοῦς τῆς θεοῖς τεθυκότου,

πρὸς τὸν μαχισμὸν δζίκωμιν ἀτρώμωμ.

εἰ γὰρ πρὸ πάντων ἰλεουῦ ἄστυρ γν' ὠλόω.

λερ. Ἰδὲ δ' ὕσαντες ἔκκαλῶμεν τὸν δία,
καὶ τὴν ἄθλιαν καὶ τὸν ἑρμῆν καὶ παῖα,
καὶ τὸν ποσειδῶν καὶ τὸν ἀγνόν λοξίαν.
ἦραν σὺν αὐτοῖς, ἀρ' τε μὲν τ' ὄρει βῆστυ,
πλῆτωνα, λητῶ, σὺν ἄσθι πέρσε φόνω,
καὶ πάντας ἄλλας, καὶ πέρθεμεν τὸν πόδα.

χερ. ὦ πάντες, ὦ σύμπαντες, ὦ θεοὶ μόναι,
ὅσοι τ' ἀνώγει καὶ ἰάτω ἑληροχίαν
ἔχοντες, εἰς ἑὶ τῶν καλῶν χρηγέτω,
πρόσνιτε καὶ πρόσνιτε καὶ ῥόω τάτως,
τῶν δειποτοδῶ μετ' αὐτῶν στρατηγίαν,
καὶ τῶν τελευτῶν πρὸς τὸ παμφάγου γῆθ'.

δομδ. νῦν εἴθε νικήσειαν ὦ ζεῦ θεῶν μόθω
ἔμοι στρατηγοὶ καὶ σὺ δύνῃ καὶ τέκνον.

χερ. καλὸν τὸ νικᾶν, ἀλλὰ δειλεία μ' ἔχει.

γωνή. ἰαγῶ δέδουκα, καὶ τρέμω κατακράτος.

χερ. δεινὸν γὰρ ἔστι δισυμμετῶν δύανδρῶν.

γωνή. ὦ ζεῦ βασιλδῦ χρησὸν ὄργασσαι μόθω.

χερ. ἀεὶ τὸ θεῶν τῶν καλῶν ἅπαν νέμει.

γωνή. εἰ μὲν ἱρατήσῃ τῶν μυστῶν ἀπληθύδω

δ' ἰσχύσῃσι φη γίναντι μὲν,

δὲ αὐτὸ λοιπὸν ἀνύσει μὲν τριβίς,

καὶ τὸν φόβον εἰψαίμεν ὡς πορρωτάτω.

χερὸς καὶ δὴ γῆνοιτο ἄστυ σὺν θεῶν λέγω.

γωνή. εἰ δ' ἠπὸνδω γῆνοιτο φη γίναντι,
καὶ πρὸς φυγῶν βλέψωσι ὡς τετραμῶνι,
ἅπαντα φρεσὶα πρὸς γῆν ἴσεται τάχα.

χερ. ὡς εἴθε μὴ γῆνοιτο, μὴ δ' ἔδοιτό μοι.

γωνή. καὶ πᾶς γῆνεται δίδλος ἀχμαλωσίαι.

- χρρ. ἔκ, ἀλλὰ δεινὸν βρωμα ἔφ' ἔσαντίας.
 γυνή. ἰαγὼ δὲ δόλη πασι σὺν τοῖς Φιλτάροις,
 ἢ πρὶν κυρία προσφανήσομαι τάχα.
 χρρ. ἦ τις δόλη σὺ γνήση σὺν τέκνοις,
 ἀλλ' ὡς ἀληθὲς βρωμα φ' ἀδολοφάγῃ.
 γυνή. τί γὰρ πολίτω ἢ γλυκύτα του φαθ,
 ἢ συγκαληφθῶ τῆ κινῆ γ' τῷ τάφῳ.
 χρρ. σίγα σίγα δίαποινα, δεινόν τι βλέπω.
 Ἐμὴ ὄρω θέοντα τίν' ἔσασσιν ἄνθρωπον,
 ἢ πυκνὸν ἀδμαίνοντα καὶ πεπληγμένον.
 ἀγγ. κυρία πῶ παρῆσι, τίς δουλαισάτω;
 χρρ. ἔξεσί σοι θέλοντι ταύτῳ εἰς βλέπω.
 ἀγγ. τάλαινα παντάλαινα καὶ τριβαθλία,
 πέπῳ κε τρωθεῖς ὁ ψιχαρπαξ γ' μάχη.
 γυνή. ὦ ἔ ποθεν ἔ καὶ πεφιλμένη τέκνη,
 πῶ πῶ κεν ἢ μὴ ἔ γέρωσ βακτηρία,
 ὦ τῶ πόνω ὦ τῶ πόνω ἰαλέμορ.
 πᾶ πᾶ τὰ πάντα δεινὰ τῶ ἀγγελματω.
 ἔ θανῶμαι, τίς γνήωμαι, πῶ φύγω,
 πᾶ βῶ; πῶ εἶμαι τῶ μελῶ ἀρρώσας.
 ὦ πᾶ, παπαί, πᾶ Φιλτάτη θεωρία.
 χρρ. τέτλαδί μοι τέτλαθι, παῦσαι τῶ γόω.
 γυνή. ὦ ζῶ ταναὼ σιφροβυλιτανοτρέπον.
 χρρ. αἰ αἰ τάλαινα μήτηρ ἠθλιωμένη,
 ἐπίχου ἀρτι εὖ ἀπειρίτης γόου.
 γυνή. ὦ Φιλτάτη πρόσψις, ὦ πᾶ μοι φίλε.
 χρρ. φέρειν πρέπον σοὶ τὴν ἀπειρομαχίαν,
 μαθεῖν ἢ λοιπὸν τὰ πίλοιπα ἔ μόθ.
 γυνή. ἀλλ' ἔ ὠδύνη γαῖν ἔ πόνος τὴν πικρίαν.

- χερ. τίς νυῦ ὄνησις ἐκ γόου ἀμετρίας;
 γυνή. αὐτῷ διαχρήσασαι, καὶ τάχει θάνω.
 χερ. μὴ δῆτα ὄψοι μηδὲ συστρέφειν θέλε.
 γυνή. καὶ πῶς ἀνεκτόν μὴ πεφύθαι καὶ σφῆναι.
 χερ. τί δὲ σφῆσσα πύς λογισμὸς ἐκθίξαις;
 ὃ δ' εἰς θανάοντας ὄξε γέρει τοὶ τάφω.
 γυνή. παυθεῖσα τί πράξασαι τῶν σφραγμαμάτων;
 χερ. μαθεῖν θέλησον τὰ πύλοισι τοὺς μόθω.
 γυνή. καὶ τίς κατέπειη ταῦτα, καὶ σαφωίωσι;
 χερ. ὃ τῶν πύοντων ἄγγελος ἀγγελμάτων.
 γυνή. καὶ πῶς πάρεσι; Χορ. εἰσοραῦ ἔξεισί σοι.
 γυνή. ἐκ τοῦ πάθωσ ὄλωλα καὶ σωετρίβω,
 καὶ τὰς κῆρας ἠμβλωα τὰς τῶν ὀμμάτων.
 χερ. ἅπαν λέγ' ὀκνήκτορ ἀγγεληφόρω,
 ὅπως μὲν ἐστὶ φιλμάχης ἢ τραχύτης,
 καὶ πῶς ὁ πᾶσι πέπρωκε καὶ πύδρῶν;
 ἄγγ. εἶπω καθεξῆς, ἢ τέμω τὰς ἐμφάσεις.
 χερ. ἐξῆς ἅπαν ἔξειπε συμβαῖ τῆ μάχῃ,
 αὐτῷ ἀπ' ἀρχῆς τῶν λόγων διγεννέπω.
 ἄγγ. εἶπω τὰ πάντα, τοιγαρῶν ἀκυσίω.
 ἐπεὶ γὰρ εἰς σύμμειξιν ἠλθου φιλμάχης,
 πρῶτον μὲν ὁ κεράτις Θ' ἐθνοσατράπης,
 ὁ ψυχλείης συμβαλῶν τῆ παμφάγω
 ἠπῆται καὶ πέπρωκεν, οἰκτρά τις δέει.
 καὶ πᾶσα τότε στρατὰ διεφθάρη.
 ἔπειτ' ἐπῆλθον ἄλλ' Θ' ἀρχισατράπης,
 ὃς πᾶσι ὠνόμασο κωληκροκλόπ' Θ'.
 καὶ ταῦτον αὐτῷ πῶμα πέπρωκε σφῆνον,
 ὃ δ' ὑπομείνας πύσβολῶν βραχυτάτῳ.

ὡς γουὺ ἑώρα σὺν κραταιῶν καταπάσ
 ἦσθη πλοσόντας ὀψιχαρπαφ, καὶ βόσιμ
 οἰκτραὺν φανγίτα σὺν στραφῆ τῆ παμφαλαγ,
 ὀργῆς ἐπλήσθη καὶ χόλος βαρυτάτος.
 θυμῶ γὰρ ὀδύνη ὄσιν ἄλλο πικρία,
 εἰ μὴ ζέσις τῆς αἵματῶ πρὸς καρδίαν.
 λαβῶν δὲ κοντὸν χόρσιμ ἰσομωμλίον,
 ἐπῆλθον αὐτῆ τῆ τεθνατωκίαι.
 ἦσθ' εἰσιδῶσα ἰσῶρμ ἠτοιμασμλίον,
 ἐκ τοῦ σὺν ἔγγυς πρὸς σφαγλῶ ἰσκηότα,
 καὶ κοντῶ ἐκτένοντα καρτοροτάτω,
 ὠρμησθον αὐτὸν συλλαβεῖν πρῶαυτικά,
 ἰσθὶ δὲ κατεῖχε τῆς ὄνυξιμ ἀχρίως,
 καὶ σὺν τάχει βέβρωκε τὸν νεανίαν.

χορ. καὶ ταῦτ' ἐπ' ὄψει τοῦ φίλου φυτοπόρος;

γωνή τὸ μείζον αὐτὸ τυγχάνει μοι τῆ πάθος.

ἀγγ. ἐγὼ δ' ἐπεὶ δέδορκα ἰσῶρ τὸ πρῶαγμα,
 πρὸς ἠλθον ὡ πόντια σοὶ πεφρακίαι.

γωνή ὡς εἶθε μὴ δ' ἐπῆλθου ἀγγεληφόρε,
 μέγισον ἴω μοι μηδολῶς προσίγναι.

ὅκαὶ γὰρ ἀκμῶ τῶ πάθει σιωδοχέθλω.

ἀγγ. ἐγὼ μὲν ἔν' ἀπειμι πλὴν ὀπιδίαν.

γωνή ἔλθοις κακῶν ἠκισα μλωυτῆς πάλιν.

χορ. κακὸς κακῶς ὄλοιτο νῦν ὁ πυρφόρῶ.

γωνή δέδοικον ἡμᾶς πυρφορήσας τῶ λόγῳ.

χορ. ὡ ποῖον αὐθῶ τῶ μωῶν ἀπεκρύβη.

ἔμοι δοκεῖ καλλισομ εἶν καὶ πρῆπομ

σὺν ἰβλιωμ ἄσαι παιδί τῶ πεπῶκῶτι.

γωνή καλῶς ἔφησας, τριγαροῦ θρῶικτιομ,

- ἄγγ. πρῶτισα σὺ κρότησον ἀρχῶν τῷ πάθῃς.
 γυνή. ἃ παπαὶ παπαὶ, πῶν πῶν, παπαὶ πολλάκις.
 χορ. πῶν κρείλλε πῶν πῶν παπαὶ δίαποτα.
 γυνή. ἃ ἃ πόθι παῖ πῶ ποτ' ἀπέθης τέκνον;
 χορ. ποὶ ποὶ καλυφθεὶς ἔξαπέπῃς τῷ βίῃ.
 γυνή. ὦ ὦ πόθην ποὶ τῷ πόνωρ ἰαλέμωρ.
 χορ. ἰαλέμωρ ὦ καὶ πάλιν ἰαλέμωρ.
 γυνή. ἃ ἃ λείλοιπα τὸν λύχνου φλῆμδράς.
 χορ. ἄπανθ' ἄπαντα τῷ βίῃ, τέφρα, κόνις,
 ἀπιξάπαντα τῷ βίῃ σκιὰ μόνωρ.
 γυνή. οἶ οἶ πῶν ἤλθῃς ὦ ψυχάρπαξ ὦ τέκνον.
 χορ. ἀρῆε, τοιοπῶρ βᾶνε μὴ πῶραι τῶρ.
 ἢ δὴ βλέπω γὰρ ἄγγελου ταχυδρόμου.
 γυνή. δέδδικα δεινὸν μὴ πάλιν τί μοι φράσῃ.
 χορ. ἔκ ὧ σε βασί, Γω. πῶς δ' οἴδεις; Χορ. πῶς ἄρα.
 φαιδρῶ πῶσῶ πῶρ τὸν δρόμου δῆα τρέχωρ.
 γυνή. ὡς εἶθε χρῆσῶν ἄγγελου ζῶ μοι πρόσθῃ.
 ἔτορ. ἄγγ. ἢ δὴ σῶσις πέφυκε πῶ τις εἰπάτω.
 χορ. πάρεσι, ἰδὲ καὶ δέλις εἴτορ βλέπε.
 ἄγγ. πάγχευσε φαιδρὰ μὴ τεθλιμμένη γίνε,
 ἡμῶι βράβδουε δῶρα τῶν ἀγγελάτωρ.
 γυνή. ἔξειπε, μὴ χλδύαζε κομπορημόνωρ.
 ἄγγ. ἂν μοι νεμῆς πρῶτισκ δῶρα τῷ λόγῃ.
 γυνή. εἰπόντι δῶσω καὶ πῶρα ζω σωτόμωρ.
 ἄγγ. τέθνηκεν ἢ τάλαινα γαλῆ τῶρ μόθῃ,
 γυνή. ἃ ἃ κροτήσω καὶ χαρήσομαι πλῆου.
 ἄγγ. νικισάτω γὰρ ἢ χαρὰ τῶν αἰάν.
 γυνή. ἔφ' ἡδονῆς μεγισοῦ οὐχ ἔδομαι πάνν.
 χορ. τὸ τῷ μόθῃ πρῶτόρωρ μάθωμδν φίλη,

καὶ πῶς τέθυκε Δυσμενὴς ἢ Παμφάγῳ.
 γυνὴ δ' εἰπάτω δὴ πᾶσαν ἀγγελυφόρῳ
 τὴν συγκρότησιν ἐπὶ μάχης, καὶ τὸν μῶλον
 ἐπὶ ἀγριοπῶ καὶ Λακῆς μνοκτόου.

χορ. ἢ Δεσπότης λέλακε τὴν γλῶτταν ἱερότα.

ἀγγ. ἰδοὺ τὸν ἔργμω ὄντρειπίῳ τῶ λόγῳ.

ὕμεις δ' ἐτοίμως ὡσὶν ὄσιον ὀρεθίοις,
 γνώτισαδε τὴν ἐφορμὴν Δυμάλτων.
 ὡς γὰρ ὁ Δεινὸς σωματοφθόρῳ μόνῳ
 ἔαυτον ἀγγεῖον πρὸς βολῆς Δυμοσμίαις,
 καὶ πρῶτον μὲν πᾶσι πῶκεν ἔθνοσατραπῆος
 ὁ ψυχολείκης, εἶθ' ὁ Κωληκοκλόπῳ,
 ἔπειθ' ὁ Πάρις τὸν Καστὸν Δεσπότην,
 ἠλγιστερὸν τῷ Πάθει τὴν Καρδίαν,
 ἰδὼν τὸν ἕρπον τὸν Ἰλίου τεθυκῶτα.
 καὶ τὴν ἰσὺν αὐτὸν Σραϊανὴν Πρωτοβλάστης,
 ἐπὶ ἠλθον ἀπὸ τῆς Πηλοφθόρου ἢ Παμφάγου,
 καὶ πῶς ἀμίλλαν ἀτρόμως σὺν Πλάκῃ,
 πλεῖστον δὲ Καίρου ἀνθυπεγωνισμῶν,
 καὶ μηδὲν φόβου τῷ, ἀλλ' ἐσκηότας,
 ξύλον καταλθόν ἐπὶ ἰσχυρότατης Σένης,
 ἔπειτα Παλαίῳ καὶ χρόνῳ τετρασμίῳ,
 ἐπληξεν αὐτὴν γὰρ μέσῳ μεταφρενῶν,
 καὶ νύξασα σὺν τέθλακῃ αὐτὴν αὐτίκα,
 ἢ πῶς βάλθη πᾶσι πῶκεν αἰδωνέως.

καὶ τὴν πρὶν ἡμῶν Δυσμενὴν κατακράτῳ,
 ἀσπονδίῳ, ἀμείλικτον, ἠγριωμῶν,
 ἔδραξεν ἄπὸν ἐκτάσσω ἠπλωμῶν.

χορ. ζῶσις ἀλύτῳ, ὀρθαλῶς, ὀρθαλῶς,

ὅτι λυκάβαντας μίτωω πεπληρωμένους.
 αὐθ' ὡν πορ ἤλθοι ἄγγελος ποθζμνίου,
 καὶ τὸν φόνου πθὺφίωας ἡμῖν φλ φθόρε.
 ἥδη γὰρ εἶδον παῦ ποθζμνίου τέλος,
 εἰληφός ἀρ'τι καὶ λαλῶς ἡνυσμνίου.

ΤΕΛΟΣ.

INDEX FABVLARVM.

A Dolescentuli & co-	Asinus & equus	157	
quus	127	Asinus & leo	163
Aegrotus & medicus	119	Asinus sylvestris	201
Aethiops	171	Asinus & uulpes	203.239
Agnus & lupus	231	Asinus & ranæ	eodem
Agricola & filij	125	Asinus & uulpes	205
Agricola & asinus	99	Asinus & coruus	ibi.
Agricola & ciconia	245	Asinus gestans simulachrum	
Agricola	175	235	
Alcedo	179	Asinus, sal, & spongiæ	247
Anus & medicus	129	Asini	201
Anseres & grues	159	Auarus	157
Apiarius	179	Auceps & uipera	133
Aquila	219	Auceps & cassita	133
Aquila & uulpes	103	Bubulcus	217
Aquila & scarabeus. 95.105		Butalis	173
Aquila & cornicula	243	Camelus	207
Aquila & sagitta	245	Camelus & Iupiter	247
Arundo & oliua	227	Cancer & uulpes	189
Asinus & hortulanus	145	Canis & coquus	138
		Canis	

I N D E X.

Canis & lupus	codem	Felis & gallus	109
Canis uenat. & domestic.	183	Felis & mures	126
Canis & gallus	137	Fiber	133
Canis & ipsius imago	247	Filia à parente uiolata	99
Caprea & leo furens	233	Formica	197
Caprea reprehendens pedum		Formica & columba	142
tenuitatem	239	Formica & cicada	251.255
Carbonarius & fullo	115	Fortunæ biuium	72
Cassita	153.261	Fures	189
Cerua	161	Galli & perdix	113
Cerua & leo	ibidem	Galli	229
Cerua & uitis	161.237	Gallina & hirundo	205
Cicada cū locustis capta	75	Gallina auripara	221.242
Cicada & formicæ.	219.255	Herus & canes	125
Citharædus	189	Hinnulus	155
Cochleæ	173	Hirundo & cornix	172
Columba	207	Hirundo & prætorium.	243
Columba & cornix	207	Hircus & uitis	239
Cornicula & cæt. aues.	245	Hoædus & lupus	187.223
Cornix & coruus	191	Homo & satyrus	213
Cornix & canis	ibidem	Homo perfractor statuæ.	215
Coruus & uulpes	241	Homo & canis	codem
Coruus	219	lactator	117
Coruus & serpens	191	Impossibilia promittens.	117
Culex & leo	231	Inimici	129
Culex & taurus	235	Iupiter.	195.197 (233
Cygnus	171	Leo asinus & uulpes.	137
Deceptor	119	Leo & rana	137
Diuus	209	Leo & ursus	139
Equus & agricola	249	Leo & lupus	167
Equus & asinus	211	Leo & uulpes	221
Equus & aper	243	Leo dormiens & mus	233
		Leo,	

I N D E X.

Leo, aper & uultures	223	Piscator & ceruus	212
Lepores & ranae	165	Piscatores	115.119
Lepores	197	Piscator	181.217
Lignator & Mercurius	143	Pulex	156
Lupus & ouis	197	Puer & scorpius	237
Lupus & uetula	223	Puer & mater	149
Lupus & agnus	197.247	Puer comedens intestina	235
Lupus & asinus	249	Pugna ferarū ac uolucrum &	
Lupus & grus	127.249	struthionum	245
Lupi bellum ouibus inferentes		Punica & malus	151
Malignus	117 (73	Ranae	121.177.229
Maritus & uxor	187	Ranae & sol	241
Medicus & egrotus	133	Senex & mors	229
Mercurius & Tiresias	183	Serpens & cancer	165
Mercurius	195	Serpens & agricola	225.237
Monedula	193	Serpens & agricola	251
Monedula & columbae	193	Serpens	207
Morsus à cane	127	Simia	58
Mulier & gallina	125	Simius & delphis	181
Mulier & arans ad sepulchrū		Singularis & uulpes	153
93		Stellarum speculator	241
Mulier & ancillae	173	Sus & canis	163.165
Mulier uenefica	175	Sus & mus	237
Mulus	225	Talpa	151
Musca	183	Tibicen	225
Mus & rana	95.265	Taurus & hircus	249
Mustela	175	Testudo & aquila	159
Olitor & canis	163	Thunnus & delphin	131
Pastor & mare	146	Vates	139
Pastor & lupus	167	Viator	147
Pauo & monedula	153	Venator & pastor	249
Philomela & accipiter	107	Vermis & uulpes	221
			Ve-

I N D E X.

Vespertilio & mustela	199	Vulpes & crocodilus	113
Vespæ & perdices	151	Vulpes & hircus	107
Vir, felis & uxor	239	Vulpes & leo	109
Vir mysticapillus & duæ ami		Vulpes & lignator	213
c.e	243	Vulpes & rubus	111.235
Viatores	177.199	Vulpes & simius	131
Vulpes	111.115	Vulpes & uua	241

F I N I S,

BASILEAE PER IOANNEM
 HERVAGIVM ANNO
 Salutis M. D. XLV.

